

3 1761 10767245 3

சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் வரிசை பகுதி — க

கபிலர்
பரணர்
நக்கீரர்

ஆசிரியர் :

கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.

142

Presented to the
LIBRARIES of the
UNIVERSITY OF TORONTO
by
François Gros

பதிப்புரை

தேனினும் இனிய செழுந்தமிழ்ப் பாக்களால் மொழியையும் நாட்டையும் வளம்படுத்தியவர், பழங்காலச் சங்கப்புலமை நல்லோராவர். அவர்களுள் புலவரென்றாலே இவர்தாம் எனப் போற்றும் பெற்றியர், சபிலர், பரணர், நக்கீரர் என்னும் முப்பெரும் புலவராவர்.

இவர்தம் வரலாறுகள், சிந்தைக்கினிய செவிக்கினிய வாய்க்கினியவாய்ச் சிறந்தனவாகும். இவ்வுருமை பெருமை மிக்க வரலாற்றுண்மைகளை, அவர்தம் பாவின் அகச் சான்றுகொண்டே ஆய்ந்தெழுதிய நூல்கள் இவையாகும். இம் மூவர் வரலாறடங்கிய நூல்களை ஒரே தொகுப்பாக ஆக்கி உதவினால், சுற்பார்க்கும், கற்கவிழைவார்க்கும், துறைபோவார்க்கும் நற்பயனும் எனக்கருதி ஒரே கட்டடமாகக்கட்டி அழகிய முறையுடன் அமைத்து வெளியிட்டுள்ளோம்.

அறிஞருலகம் இதனையும் இதனோடு தொடர்ந்து வெளிவரும் ஏனைய இதுபோன்ற தொகுப்பு நூல்களையும் வாங்கிக்கற்று நற்பேறெய்தி இன்புறுமென நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளறை

	பக்கம்
க. கபிலர்	1—116
உ. பரணர்	1—118
ங. நக்கீரர்	1—102

~~RE 4036~~

~~HIST-LIT.~~

~~TA~~

~~38-53~~

(1)

a

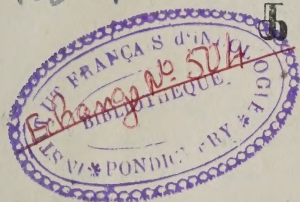
கழக வெளியீடு: கூடு

சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை - I

~~RE 4036~~

க ப ல ர்

Double

புலவர், கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.,
எழுதியது

:: திருநெல்வேலித் தேன்னிந்திய ::
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி :: சென்னை-1.

First Edition : Nov., 1952.

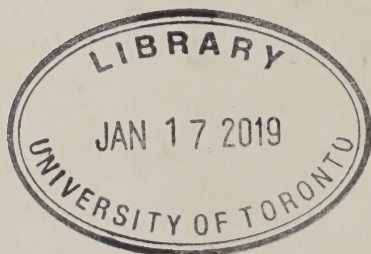
[All Rights Reserved]

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY :: MADRAS-1.

Head Office :

24, EAST CAR STREET, THIRUNELVELI.

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras-1.

பதிப்புரை

‘தமிழ்நாடு எங்கே கிளைத்தது!’ என்று துருவினால் சங்க நூல்களில் காணலாம். அத்தகு நூல்களை ஆக்கித் தந்து தமிழ்நாட்டை விளக்கினோர், பழங்காலப் புலவர் பெருமக்கள். அவர்களுள் ஒருவர் ‘கபிலர்’. இவர் அகப்பொருள், புறப்பொருள் நுண்மை உண்மைகளைத் தெள்ளத் தெளிய அறிந்து நமக்கு அச் செல்வத்தை அள்ளி அள்ளி ஈந்த அருங்கலைஞர்.

இவர்தம் வரலாற்றை நன்கு அறிந்து பயிலவேண்டு வது நம்கடமை. இதனை நன்முறையில் விளக்கியும், ஆய்ந்தும், பாட்டின் வளங்களை விளங்க எடுத்து அமைத்துக் காட்டியும் ‘கபிலர்’ என்னும் பெயருடன், பல்கலைக் கழக மாணவர்க்குப் பாடமாக அமைத்தற்கேற்றவாறு புலவர், கா. கோவிந்தன், எம். ஏ., அவர்கள் ஆக்கித் தந்துள்ளார்கள்.

இதனை முதற்கண் நன்முறையில் வெளியிட்டுள்ளோம். இதனைத் தொடர்ந்து, சங்ககாலப் புலவர் வரலாறுகள் யாவும் சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசையில் பகுதி பகுதியாக வெளிவரும். இதனையும் அவைகளையும் எம் தமிழ்த்திருநாட்டு மக்கள் வாங்கிக் கற்றுத் தக்காராய்த் தாழ்விலாச் செல்வராய்த் திகழ்வார்களென நம்புகின்றோம்; விரும்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

	பக்கம்
க. பிறப்பு, குலம், சமயம்	1
உ. கபிலரும் காரியும்	5
நட. கபிலரும் ஆரியஅரசன் பிரகத்தனும்	9
சு. கபிலரும் பேகனும்	11
ரு. கபிலரும் பாரியும்	15
சு. கபிலரும் விச்சிக்கோவும்	29
எ. கபிலரும் இருங்கோவேளும்	30
அ. கபிலரும் கடுங்கோவாழியாதனும்	34
கூ. கபிலர் மறைவு	41
க0. கபிலர் பாராட்டைப் பெற்றவர்கள்	43
கக. கபிலர் வாழ்க்கைநிலை	45
கஉ. கபிலர் பெருமை	47
கங. கபிலர் குணநலம்	49
கச. கபிலர் கையாண்ட உவமைகள்	69
கரு. குறிஞ்சிப்பாட்டு	79
கசு. கபிலர்காலமும் அவர்காலப் புலவரும்	97
கஎ. கபிலரைப் பற்றிக் கூறும் கதைகள்	100
கஅ. கபிலர் இயற்றியன எனப்படும் நூல்கள்	114

கபிலர்

க. பிறப்பு, குலம், சமயம்

உலக உயர்தனிச் செம்மொழிகளுள் தலைமையானது தமிழ்மொழி என்ற பெருமையைப் பெற்றுத்தந்தவர், மதுரையில் சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த புலவர் பெருமக்களாவர். அப்புலவர் பெருமக்களுள் முதற்கண் வைத்து எண்ணப்படும் பெருமை மிக்க முதுபெரும் புலவர்கள் நக்கீரர், கபிலர், பரணர் என்ற மூவராவர். மூவருள் ஒருவர் என்ற பெருமையினைபுடைய கபிலரைப் பெற்ற பெற்றோர் யாவர்? அவரை உலகிற்குத் தந்து உயர் புகழ்கொண்ட ஊர் எது? என்ற கேள்விகளுக்கு நம்மால் விடை காண முடியவில்லை. கபிலரின் தாய் தந்தையர், ஆதியும் பகவனும் ஆவர் எனவும், அவர் பிறந்த ஊர் சோழநாட்டுத் திருவாரூர் எனவும், பாண்டியநாட்டுத் திருவாதவூர் எனவும், அவர் உடன்பிறந்தவர் உப்பை, உறுவை, அவ்வை, வள்ளி, வள்ளுவர், அதிகமான் என்ற அறுவர் எனவும் சில கதைகள் கூறுகின்றன. இலக்கண நூல்களுள், “கபில பரணர்” என்ற தொடர் வருவதைக் கொண்டு, கபிலரின் நண்பர் பரணர் என்று முடிவு செய்வோரும், “பின்னமில் கபிலன் தோழன் பெயரிடைக் காடன்” என்ற பாட்டை ஆதாரமாகக்கொண்டு, கபிலரின் தோழர்களுள் இடைக்காடரும் ஒருவர் என்று முடிவு செய்வோரும் உளர்.

இவ்வாறு, இக்கதைகள் கூறுவன எல்லாவற்றையும் உண்மைபெனக் கொள்ளுவதற்கு இல்லை என்பது,

“கபிலரைப்பற்றிக் கூறும் கதைகள்” என்ற பகுதியில் விளக்கப்படும். கபிலர் பிறந்த இடத்தையும், அவர் தாய் தந்தையரையும் எப்படி எவரும் அறியாரோ, அவ்வாறே, அவர் வாழ்வின் பிற்பகுதிகளையும் எவரும் அறியார். அவருடைய பிள்ளைப்பருவம், பள்ளிவாழ்வு, இவ்வாழ்க்கை இவை எவ்வாறு இருந்தன என்பதையும் எவரும் அறியார்; ‘அவர் மனைவி யார்? அவர் எத்தகையவர்? அவருக்கு எத்தனை மக்கள்?’ என்ற கேள்விகட்கும் விடை காணல் இயலாது. அவர் வாழ்க்கை என நாம் அறியக்கூடியன எல்லாம் அரசர் சிலரைச் சார்ந்து பாடல் பாடிப் பரிசில்பெற்று வாழ்ந்த சில நிகழ்ச்சிகளேயாம்.

தமிழகம், நிலநூல் முறைக்கேற்ப, முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்து நிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது; அதைப்போன்றே தமிழர்களும், அவ்வநிலங்களில் தாம் மேற்கொண்டிருந்த தொழில்முறைக்கேற்ப, முறையே ஆயர், வேட்டுவர், உழவர், பரதவர், மறவர் எனப் பிரித்து அழைக்கப்பட்டனர்; என்றாலும், அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற பிரிவும் அத்தமிழர்களிடையே பண்டே இருந்தது என்பது தொல்காப்பியம் போன்ற பெருநூல்களால் விளங்கும். அந்நால்வருள் அந்தணர் என்பவர், மார்பில் நூலும், கையில் தண்டு கமண்டலமும் கொண்டவர். “நூலே கரகம் முக்கோல் மனையே, ஆயுந் காலை அந்தணர்க் குரிய,” என்று தொல்காப்பியர் கூறுவர். நான்மறை உணர்ந்தவர், “மறப் பினும் ஒத்துக் கொளலாகும், பார்ப்பான் பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடும்,” என்பதால் நான்மறை ஒதுதல் அந்தணர் தொழில் என வள்ளுவரும் கூறுவது காண்க. அந்நான்மறையினை “எழுதாக்கிளவி” என்று அழைத்தனர்.

வேள்வி செய்தலும், பிறர்க்கு அறிவுரை கூறலும் அந்தணர் தொழில்; அரசர் இல்லாக் காலத்தில் நாடாளும் உரிமையும் அவர்க்கு உண்டு. “அந்தணுளர்க்கு அரசவரை வின்றே” என்பர் தொல்காப்பியர். எவ்வுயிரும் தம்முயிர் என எண்ணும் அருட்பேர்உள்ளம் உடையவர்; அவர்,

அந்தணர் என்ற பெயர் பெறுவதற்கு அவ் வருளுடைமையே காரணம் ; “அந்தணர் என்போர் அறவோர் ; மற்றெவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுக்கலான்,” என்று வள்ளுவர் கூறுவது காண்க. இச் செந்தமிழ் நாட்டு அந்தணர் குலத்திலே பிறந்தவர் கபிலர் ; விச்சிக்கோன், இருங்கோவேள் என்ற இரு அரசர்களிடத்தே தம்மை அறிமுகம் செய்துகொள்ளும்போது, தாம் அந்தணன் என்பதை அவரே கூறியுள்ளார் : “யானே, பரிசிலன் மன்னும் அந்தணன்,” “அந்தணன் புலவன் கொண்டுவந்தனன்.” அவர் அந்தணர் என்பதை, மாறோக்கத்து நப்பசலையார் என்ற மற்றொரு புலவரும் உறுதி செய்துள்ளார் ; கபிலரைப் “புலன் அழுக்கற்ற அந்தணான்,” என்று அழைப்பது காண்க.

கபிலர் வாழ்ந்த கடைச்சங்க காலத்தில் சைவம், வைணவம், பௌத்தம், சைனம் ஆகிய நான்கு மதங்களும் தமிழ்நாட்டில் இடம் பெற்றிருந்தன. தமிழர்கள், கொடிநிலை எனப்படும் ஞாயிறு, கந்தழி எனப்படும் தீ, வள்ளி என்ற திங்கள்போன்ற இயற்கைக் கடவுளரையே வழிபட்டவர் எனினும், தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே, மாயோன் என்ற திருமால், சேயோன் என்ற முருகன், வேந்தன் என்ற இந்திரன், வருணன் முதலிய கடவுள்களும் தமிழ்நாட்டில் இடம் பெற்றுவிட்டனர். அதற்கும் சிறிது பிற்பட்ட காலத்தில், அஃதாவது கடைச்சங்க காலத்தில், இப்பொழுது தமிழ்நாட்டில் உள்ள கடவுள்களில் பெரும்பாலான கடவுளர் தமிழர்களுக்கு அறிமுகமாகி விட்டனர்.

சிவனையும், உமையையும், திருமாலையும், திருமகளையும், கண்ணனையும், பலராமனையும் உணர்ந்துள்ளார் கபிலர் ; மேருவை வில்லாக வளைத்துத் திரிபுரத்தை எரித்த சிவன் கதை, இமயமலையை உமை அஞ்சத் தோள்கொடுத்து எடுத்த இராவணன் கதை, துரியோதனன் தொடையைக் கிழித்து உயிர்போக்கிய பீமன் கதை, மல்லரைக் கொன்ற கண்ணன் கதை ஆகிய கதைகளைக் கபிலர் அறிந்துள்ளார் ; திருமாலின் கருநிறத்தையும், பலராமன் வெண்ணிறத்தை

யும், இருபுறமும் இருயானைகள் நின்று நீர்சொரியத்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகள் காட்சியையும் கண்டு களித்துள்ளார் கபிலர்; தெய்வம், கொடியோரைத் துன்புறுத்தும்; “மன்ற மராஅத்த பேஎம் முதிர்கடவுள் கொடியோர்த் தெறாஉம்;” தேவர் உலக வாழ்வு, இவ்வுலக வாழ்வினும் இன்பம் நிறைந்தது; “இனிது எனப்படும் புத்தேள் நாடு;” அருந்ததி கற்பிற் சிறந்தவள்; “வடமீன் புரையும் கற்பு” என்ற கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொள்கிறார் கபிலர். அழல் ஒம்புதல் அந்தணர் தொழில். “அழல் புறந்தருஉம் அந்தணர்;” அழல் ஒம்ப நெய் வேண்டும். “நெய் பெய்தீ;” மலர் இட்டு வழிபாடு செய்வதைக் கடவுளர் விரும்புவர்; நல்லவும் தீயவும் அல்ல “குவியிணர்ப் புல்லிலை எருக்கமாயினும் உடையவை கடவுள் பேணேம் என்து,” என்ற இக் கொள்கைகளையும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார் கபிலர். இந்தக் கடவுளர்களில், எந்தக் கடவுளை அவர் வழிபடு கடவுளாகக் கொண்டார் என்பதை அறிய முடியவில்லை எனினும், கடவுளுண்மையினையும், வழிபாட்டுச் சிறப்பினையும் உணர்ந்த வைதீக சமயத்தைச் சேர்ந்தவர் அவர் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

இனி, “பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்” என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் குறிப்பிடுவது, சங்கப் புலவர்களுையே என்று நம்பியாண்டார் நம்பி நம்பினார்; அதனால், “கபிலர் ஆலவாய் ஆரன் சேவடிக்கே பொருளமைத்து இன்பக்கவி பல பாடும் புலவர்,” என்று பாடிக் கபிலர், சிவனை வழிபடும் சைவர் என்று கூறினார்; நம்பியாண்டார் கூறுவதை நம்புவோரும் உளர்; ஆனால், நம்பியாண்டார் நம்பியின் திருவந்தாதியை மூலநூலாகக் கொண்டு பெரியபுராணம் பாடிய சேக்கிழார், சங்கப் புலவரைப் பற்றி நம்பியாண்டார் கூறுவதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து விட்டார்; ஆகவே, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் குறிப்பிட்டது சங்கப் புலவரை அன்று என்பது உறுதியாகும்; ஆகவே, கபிலர் சைவர் என்ற கொள்கைக்கு ஆதாரமில்லாமை அறிக.

உ. கபிலரும் காரியும்

தென் ஆற்காடு மாவட்டத்தில் உள்ளதும், பெண்ணையாற்றுப் பாய்ச்சலை உடையதும், திருக்கோவலூரைத் தலை நகராகக் கொண்டதுமான நாடு, பண்டைக் காலத்தில் மலாடு அல்லது மலையமானாடு என்ற பெயர் பெற்றிருந்தது. அந்நாடு, காடும், மலைகளும்சூழ நடுநாட்டில் இருப்பதால், கடலாலோ, பகைவர்களாலோ அழிவுறுவதில்லை. அந்தணர் பலர் வாழும் அழகிய நாடாக இருந்தது அது. அந்நாட்டை மலையமான் என்ற அரசர்கள் ஆண்டு வந்தனர். அவர்களுக்கு உரியதாக முள்ளூர் என்ற அரண்மிக்க மலையொன்றும் உண்டு. கபிலர் காலத்தில் அந்நாட்டை ஆண்டுகொண்டிருந்தவன் காரி என்பவன்; மலையமான் திருமுடிக்காரி எனவும் அழைக்கப்பெறுவான். கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவன் என்ற பாராட்டைப் பெற்றவன்; தன் நாடு நோக்கிவரும் பாணர், கூத்தர், புலவர் முதலிய இரவலர்களுக்குக் களிறும் தேரும் கொடுத்துச் சிறப்புச் செய்தவன்; காரி என்ற தன் பெயரே கொண்ட குதிரைமீது ஏறிப் போரிடும் பெருவீரன்; தமிழ் நாடாண்ட பேர் அரசர்களாகிய மூவேந்தரும் தங்கள் படைக்குத் துணைபுரியுமாறு இவனைப் பெரிதும் வேண்டுவர்.

முள்ளூர் மலையைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற பேராசையால், பெரும் படையுடன் வந்த ஆரிய அரசர்களைக் காரி, எதிர்த்துப் போரிட்டுத் தோற்றோடச் செய்தான்; கொல்லிமலை யாண்ட வல்வில்லூரி என்ற வில்லாண்மை மிக்க வீரனைக்கொன்று, அவன் கொல்லியைத் தன் நண்பனாகிய, தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும் பொறைக்கு அன்பளிப்பாக அளித்தவன்; அங்கே தான் பெற்ற வெற்றியின் அறிகுறியாக அக் கொல்லிநகர்த் தெருக்களில், பெரும் ஆரவாரங்களுக்கிடையே ஊர்வலமாகவந்து வெற்றிவிழாவும் கொண்டாடினான். பகைவர் பசுநிறைகளைப் போரிட்டு ஓட்டிக்கொண்டு வருவதில் பேரற்றல் மிக்கவன்.

கொடையாலும் கொற்றத்தாலும் சிறந்த காரியின் புகழ் கேட்டார் கபிலர்; அவன்பால் சென்று பரிசில்பெற விரும்பினார். போராலும் நீராலும் பாழாகா அவன் நாட்டின் சிறப்பு, மூவேந்தர்க்குத் துணைபோகும் அவன் வெற்றிச் சிறப்பு, கற்பு நெறி பிறழா மனைவியோடிருந்து நடத்தும் அவன் இல்லறச் சிறப்பு இவைகளை விளக்கும் பாட்டு ஒன்றைப் பாடிக்கொண்டு சென்று அவனைக் கண்டார். அவன் அரசவையில் கபிலரைப்போலவே, வேறு பல புலவர்களும்வந்து அவனைப்பாடினர். அவர்கள் பாடல்களைக் கேட்ட காரி, அனைவர்க்கும் பரிசில் அளித்தான். அவன் அளித்த பரிசிலைக் கபிலர் கண்டார்; பெரும் புலவராகிய தமக்குத் தம் தகுதிநோக்கிப் பெருமதிப்புத் தராமல், மற்ற புலவர்களைப் போலவே தம்மையும் மதித்து விட்ட அவன் செயல் அவருக்கு வருத்தத்தைக் கொடுத்தது. தம் தகுதிக்குப் பொருந்தாத பரிசிலைப்பெற அவர் விரும்பவில்லை. வரிசை அறியா அவன் செயல், தமக்கு மட்டுமேயல்லாமல், தம்மைப்போலவே, வரிசைக்கு வருந்தும் பரிசிலராகிய பெரும்புலவர் அனைவர்க்குமே இழிவாகும் என்று கருதினார்.

உடனே புலவர் காரியை நெருங்கி, “பெருங்கொடை வள்ளலே! நான் கூறுவனவற்றைச் சிறிது அருள்கூர்ந்து கேட்பாயாக; வள்ளல் ஒருவன் இருந்தால், அவனிடத்தில் பரிசில்பெறப் பலர் வருவர்; வந்தவர்க்கெல்லாம், தம்மிடம் உள்ளதை இல்லையென்னாது கொடுப்பது எவர்க்கும் எளிது; அதை எவரும் செய்வர்; அதற்கு மனம் ஒன்றே போதும். ஆனால், பரிசில்பெற வருவோர் அனைவரும் ஒரே தகுதி யுடையரல்லர்; ஆகவே, அவர்களின் தகுதி நோக்கி, இவர் மிகச் சிறந்தார்; இவர் சிறந்தார்; இவர் அத்துணைச் சிறந்தார் என்று என அறிந்து, அதற்கேற்பப் பரிசில் அளிப்பது எளிதன்று; அதற்கு மனம் மட்டும் இருந்தால் போதாது; வரிசை அறியும் அறிவும் தேவை; உன்பால் அவையிரண்டும் இருக்கும் என எண்ணியே வந்தேன்; ஆனால், வரிசை அறியும் அறிவு நிற்பால் இருக்கக் காண்கிலேன்; நீ மனம்

ஒன்றே படைத்தவனாதலை நான் விரும்பவில்லை; மனத் தோடு வரிசை அறியும் அறிவும் பெற்ற மன்னனாகவே உன்னைக் காண விரும்புகின்றேன்; பொதுநோக்கு நோக்காது வரிசையா நோக்குதல், என் போல்வார்க்கு மகிழ்ச்சியை அளிப்பதோடு, நும்போல்வார்க்கு ஆக்கமும் தரும். ஆகவே, இனிமேலாயினும், வந்தோர் அனைவரையும் ஒன்றென மதியாது அவர் தகுதி அறிந்து மதித்து, அதற்கேற்பப் பரிசில் கொடுக்கும் வழக்கத்தை மேற்கொள்வாயாக,” என்று அறிவுறுத்தினார்.

“ஒருதிசை ஒருவினை உள்ளி நாற்றிசைப் பலரும் வருவர் பரிசில் மாக்கள்;
வரிசை அறிதலோ அரிதே; பெரிதும் ஈதல் எளிதே; மாவண் தோன்றல்!
அதுநன் கறிந்தனை யாயின்,
பொது நோக்கு ஒழிமதி புலவர் மாட்டே.” (புறம்: கஉக)

இவ்வாறு பாடிய அவர் பாடற்பொருள் உணர்ந்த காரி, கபிலரின் புலமைச் சிறப்பையும், பிழை கண்டு பொருத அவர் உள்ள உறுதியையும் உணர்ந்து, அவர் மகிழும் வண்ணம் மேலும் பல பரிசில் அளித்துப் பெருமை செய்தான்.

காரியால் சிறப்புச் செய்யப்பெற்ற கபிலர், அவன் அவைக்களத்தே சிலநாள் இருந்தார். அக்காலத்தில் அவன்பால் அவர்கண்ட சில அருங்குணங்கள் அவர் உள்ளத்தைக் கொள்ளுகொண்டன. கபிலர் காலத்தில் வள்ளல் களாக விளங்கியோர் பலர்; அவர்கள் தம்மை நோக்கி வந்தவர்களுக்கெல்லாம் தேர் பல கொடுத்தே சிறப்புச் செய்கின்றனர் என்றாலும், அவர்கள் அவ்வாறு அளிப்பது மதுவுண்டு மகிழ்ந்திருக்கும் காலத்திலேயே ஆம்; மதுவுண்ட காரணத்தால், தாம் செய்வது யாது என்பதை அறியமாட்டா மயக்கநிலை உற்று விடுகின்றனர்; அதனால் கொள்வோர் தகுதியும், கொடுக்கும் பொருளின் அருமையும் அறியாது போகின்றனர்; ஆகவே, அந்நிலையில் அவர்கள் பரிசில் அளிப்பது தம் இயற்கையறிவோடிருந்து

செய்யும் செயலாகாது; ஆகவே, அது அவர்க்குப் பெருமைக்குரியதுமாகாது. ஆனால், காரி மதுவுண்டு மகிழ்ந்தறியாதவன்; ஆகவே, தான் செய்வதன் நன்மை தீமைகளை உணரும் நல்லறிவோடிருப்பவன்; அவன் பரிசில் அளிக்கிறான் என்றால், அது அவன் இயற்கையறிவோடு கூடிய செயல்; கொடுப்போர் தகுதியும், கொடைப்பொருளின் அருமையும் அறிந்துசெய்த செயல்; அந்நிலையிலிருந்து அவன் கொடுத்த தேர்கள் பல; அவன் முள்ளூர் மலையில் பெய்த மழைத்துளிகளை எண்ணினும் எண்ணலாம்; அவன் பரிசிலாகக் கொடுத்த தேர்களை எண்ணிக் காணல் இயலாது; காரிபால், இவ் வரும்பெரும் சிறப்பு இருப்பதைக் கண்டார் கபிலர்; அவர் உள்ளம் மகிழ்ந்தது; அவர் நா, அவரை அறியாமலே,

“நாட்கள் உண்டு நாள்மகிழ் மகிழின்
யார்க்கும் எளிதே தேர் நதல்லே!

தொலையா நல்லிசை விளங்கும் மலையன்
மகிழாது நத்த இழையணி நெடுந்தேர்
பயன்கெழு முள்ளூர் மீமிசைப்
பட்ட மாரி உறையினும் பலவே.” (புறம்: கஉங்)

என்று பாடிற்று. இவ்வாறு அவன் அருங்குணங்கள் வெளியாகும் போதெல்லாம் அவன் புகழ்பாடி வாழ்ந்து வந்தார் கபிலர்.

புறத்தில், அவனைப் பாராட்டியதோடு கபிலர் மனம் அமைதி கொள்ளவில்லை; தாம் பாடிய அகத்துறை தழுவிய பாடல்களிலும் அவனைப் பாராட்டினார்; நற்றிணைப் பாடல்கள் இரண்டிலும், பகைவர் பசுக்கூட்டங்களைக் கைப் பற்றிக்கொணரும் காரியின் வில்லாண்மையும், ஓரியைக் கொன்று, அவன் ஊரில் காரி கொண்டாடிய வெற்றித் திருநாளையும் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார். குறுந்தொகையில் காணப்படும் பாடல்கள் இரண்டிலும், சந்தன மரங்களாலும், மலர்ச் செடிகளாலும் நிறைந்து எப்போதும் மணம் வீசும் அவன் முள்ளூர்க்காட்டைச் சிறப்பித்துள்ளார்.

௩. கபிலரும் ஆரிய அரசன் பிரகத்தனும்

ஆரியரையும், அவர் பழக்க வழக்கங்களையும் பலநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, தமிழர்கள் அறிந்திருந்தனர். பிடியானை பழக்கும் ஆரியரையும், கழைக்கயிற்றின் மேல் நின்று ஆடும் ஆரியக் கூத்தரையும் தமிழ்ப் புலவர்கள் பார்த்துப் பாராட்டியுள்ளனர். ஆரியப் பொருநன் என்பவன், தமிழகத்தே வந்து, தமிழரசர்களால் பெருவீரன் என மதிக்கப் பெற்று விளங்கிய வரலாற்றினைப் பரணர் பாக்களில் காண்கிறோம். ஆரியம், தமிழகத்தில் கால் கொள்ளத் தொடங்கிய அடிச்சுவடுகளில் ஒரு சில இவை.

வடநாட்டை வாழ்விடமாகக் கொண்ட ஆரியர், தமிழகத்தின் தனிச்சிறப் புணர்ந்து, ஆங்கே தங்கள் நிலையை உறுதியுடையதாக்கி உயர்த்திக் கொள்ளப் பெரிதும் முயன்றுள்ளனர். அதனால், அவ்வாரிய அரசர்களுக்கும், தமிழ்அரசர்களுக்கும் இடையில் போர் பல நடைபெற்றுள்ளன. அந்நிகழ்ச்சிகளைத் தமிழ் நூல்கள் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஆரிய அரசர்களை வென்ற ஆண்மைச் சிறப்பைத் தம் பெயர்களோடு இணைத்துப் பெருமை கொண்ட அரசர்களும் உளர். ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ் செழியன் என்ற பாண்டிய அரசன் பெயரைக் காண்க. தமிழ் அரசர்கள், ஆரிய அரசர்களோடு போராடிப் பெற்ற வெற்றியைப் புலவர்களும் பாராட்டியுள்ளனர். சேர வேந்தன் ஒருவன், ஆரியரை அலறத் தாக்கி அவர் இமயத்தில், தன் விற்கொடியைப் பொறித்தான் என்று பரணர்பாடியுள்ளார். “ஆரியர் அலறத் தாக்கிப் பேரிசைத் தொன்றுமுதிர் வடவரை வணங்குவிற்பொறித்து வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்.” தஞ்சை மாவட்ட வல்லத்தின் அருகே ஒரு ஆரியப்படை போரிட்டு அழிந்தது என்று ஒரு புலவர் கூறியுள்ளார். “சோழர் வில்லீண்டுமப்பின் வல்லத்துப் புறமினை ஆரியர் படையின் உடைக.” இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், ஆரி

யரை வணக்கி வெற்றிகொண்டான் என்று கூறுகிறது பதிற்றுப் பத்தில் இரண்டாம் பத்தின் பதிகம். தண்ட காரணியத்து ஆரியர் கவர்ந்து சென்ற ஆடுகளை, அவரை வென்று மீட்டுக் கொணர்ந்தான் ஆடு கோட் பாட்டுச் சேரலாதன் என்று ஆறும்பத்துப் பதிகம் கூறுகிறது. இவ்வாறு நிகழ்ந்த போர்களை நினைப்பூட்டும் புலவர்கள், போர் நிகழ்வதை விரும்புவாரல்லர்; எவ்வாறாயினும் அதைத் தடுத்தல் வேண்டும் என்றே விரும்பியுள்ளனர்; நடக்க இருந்த போர்களை நடைபெற வொட்டாது தடுத்து நிறுத்திய புலவர்களும் உளர்; அத்தகைய புலவர்களுள் கபிலரும் ஒருவர்.

காரியின் முள்ளூர் மலையை ஆரியர் முற்றுகையிட்டனர்; அவர்களை வேற்படைகொண்டு வென்று தூரத்தினான் காரி என்பதை அறிந்தவர் கபிலர்; அதனால், ஆரிய அரசர் சிலர், தமிழ்நாட்டிற்கு அண்மையில் எங்கோ வாழ்ந்திருக்கவேண்டும்; அவர்கள் தமிழ், தமிழர் இவர்களின் தகுதி, திறமைகளை அறியாத காரணத்தினாலேயே தமிழரசர்கள்மீது போர் தொடுக்கின்றனர்; அவர்கள் தமிழர்களின் இயல்பினை அறிந்தாராயின் அவ்வாறு போரிடத் துணியார் என்று எண்ணினார்; அவர்களுக்குத் தமிழின் அருமை பெருமைகளை அறிவித்து நாட்டில் போர்நிகழ்வதைத் தடுத்தல்வேண்டும் என்று விரும்பினார்; உடனே, அவ்வாரியர் வாழ் இடத்தை அறிந்து சென்று அவர்கள் அரசன் பிரகத்தனைக் கண்டார்; அவனுக்குத் தமிழின் அருமையை அறிவிக்க, தமிழ்நாட்டு மக்களின் இயல்பினை ஒருவாறு உணர்த்தவல்ல கருத்துக்கள் அடங்கிய ருநிஞ்சிப்பாட்டு என்ற நீண்ட பாடலைப் பாடிக்காட்டினார்; அது கேட்டறிந்த அவ்வாரிய அரசனும், தமிழ் அறிவு பெற்றதோடு, தக்க பரிசுகள் அளித்துக் கபிலரின் புலமைத் திறத்தைப் புகழ்ந்து பாராட்டினான்.

௨. கபிலரும் பேகனும்

ஆரிய அரசன் பிரகத்தன்பால் விடை பெற்றுக் கொண்ட கபிலர், தாம் அதுகாறும் வாழ்ந்திருந்த சோழ நாட்டை விட்டுப் பாண்டியநாடு நோக்கிச் செல்வா ராயினர்; அவருடைய சுற்றத்தினரும் அவரோடு வந்தனர். இடைவழியில் பெருவள்ளல் எவரும் இல்லாத காரணத் தால் கைப்பொருள் முழுவதும் கரைந்துபோயிற்று. வழி நடை வருத்தத்தாலும், களைதீர உண்ண உணவு இல்லாக் குறையாலும், மேலும் நடக்கமாட்டாது சுற்றத்தார் இளைத்தனர். அப்போது அவர்கள் மதுரை மாவட்டத்தில் சென்றுகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் இருந்த இடத்திற்கு அண்மையில் பொதினி என்ற மலை ஒன்று உண்டு; அது ஆவிநன்குடி எனவும் வழங்கப்பெறும்; இப்போது பழனி என வழங்குமிடம் அதுவே.

பழனிமலை, முருகனுக்குரியது என்பதற் கேற்ப, பொதினிமலைக்குரிய நெடுவேள் ஆவி என்பானின் போரார் றலுக்கு, முருகனின் போர்த்திறம் உவமை கூறப்படுவ தும், “முருகன் நற்போர் நெடுவேள் ஆவி,” பொதினி மலைக் குரியோனாகிய பேகன்மலை, தெய்வக் காப்புடையது. “அருந்திறல் கடவுள் காக்கும் உயர்சிமை” எனக் கூறப் படுவதும் காண்க. அப் பொதினிமலை, ஆவியர் என்ற குடிப் பெயருடைய குறுநில மன்னர்கள் ஆட்சிக்குரியது. இவ் வாவியர் என்பார் யார் என்பது நன்கு புலனாகவில்லை; “நெடுவேள் ஆவி அறுகோட்டு யானைப் பொதினி,” “நெடு வேள் ஆவி பொன்னுடை நெடுநகர்ப் பொதினி” என்ற அகநானூற்றுத் தொடர்களில் வரும் நெடுவேள் ஆவி என்பவனே, இவ் வாவியர் குல முதல்வனாவன் என்று கூறுவர் சிலர்; அவ்வாறாயின், இவ் வாவியர் என்பவர், வேளிருள் ஒரு பகுதியினராவர் என்பது பெறப்படும். கபிலர் காலத்தில், அப் பொதினிமலைக் குரியோனாக இருந்தவன், வையாவிக்கோப்பேரும் பேகன் என்பவன். பழனியில் உள்ள வையாவிக்குளம் என்ற பெயர், வையா

விக் கோப்பெரும் பேகன் என்ற பெயரோடு பெரிதும் தொடர்பு கொண்டிருப்பதும் உணரப்படும். இப் பேகன், கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனாவன் என்றும், குமணனுக்கும் சிறுபாணற்றுப் படைத்தலைவனாகிய ஒய்மானாட்டு நல்லியக் கோடனுக்கும் காலத்தால் முற்பட்டோன் என்றும், பெருஞ்சித்திரனாரும், இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனாரும் கூறுவர்.

பேகன் பெரிய கொடையாளி; பாவலர்பால் பேரன் புடையவன் என்பதை அறிவார் கபிலர்; ஒருநாள் சோலையில் உலாவிவரச் சென்ற பேகன், அங்கே கார்முகில் வரக் கண்டு களித்து, தோகை விரித்து ஆடும் மயில் ஒன்றைக் கண்டான்; அதன் ஆடலைக் கண்டு மகிழ்ந்த அவன், தன்னைப்போன்றே, அதுவும் குளிரால் நடுங்குகிறது; ஆகவேதான் அவ்வாறு ஆடுகிறது என்று எண்ணினான்; உடனே, தான் அணிந்து வந்திருந்த விலையுயர்ந்த அழகிய போர்வையை அதன்மீது போர்த்திவிட்டு அரண்மனை சென்றான். பேகனின் அருள் உள்ளத்தையும், அவன் கொடைச் சிறப்பையும் விளக்கும் இச்செயலை உணர்ந்தவர் கபிலர்; பொருளின்றி மேலும் வழிநடந்து செல்லும் வன்மை தம் சுற்றத்தார்க்கு இன்மையையும் உணர்ந்தவர்; ஆகவே, பேகன்பாற் சென்று பொருள்பெறக் கருதினார்; அதனால் சுற்றமும் மகிழும்; பெருங்கொடை வள்ளலாகிய பேகனையும் பாடினோம் என்ற புகழும் தமக்கு உண்டாம் என்று எண்ணினார்; உடனே அவன் மலை நோக்கிச் செல்வாராயினர்.

வழியில் மழையின்றி வருந்திய அவன் நாட்டுக் குறவர்கள், மழை வேண்டிக் கடவுளை வழிபடுவதையும், உடனே பெருமழை பெய்வதையும், மழை தேவைக்கு மேலும் பெய்வதைக் கண்டு, “மழை போதும்; நிறுத்தித் துணைபுரிக,” என்று மறுவலும் கடவுளைவழிபட, மேகம் மேலே எழுந்து அவ்விடம் விட்டுப் பெயர்வதையும், மழை நின்ற மகிழ்ச்சியால் குறவர் திணையுண்டு களிப்பதையும் கபிலர் கண்டு கண்டு வியந்து சென்றனர்; கடைசியில் முரசு

முழங்குவதுபோல் ஒலித்துக்கொண்டோடும் மலையருவி களின் அருகே அமைந்திருந்த, பேகனுடைய அழகிய சிறிய வீட்டை அடைந்தனர்; வாயிலில் நின்று உள்ளிருப்போர்க்குத் தம் வருகையை உணர்த்தினர்; சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அங்கே அவர்கள் கண்ட காட்சி கபிலர் உள்ளத்தைக் கலக்குவதாயிற்று; பேகனின் இளம் மனைவி கண்ணகி என்னும் பெயருடையாள், அழகே உருவென வந்தவள், கற்பே பொற்புடை அணியெனக் கொண்டவள் வாயிலில் வந்துநின்று “வருக” என வரவேற்பதற்கு மாறாக, வாய் விட்டு அழுவதையும், அவள் கண்கள் இரண்டும் கண்ணீர் உகுத்துக் கலங்குவதையும் கண்டார்; “கலங்குவதற்குக் காரணம் யாது?” எனக் கனிவுடன் கேட்டார்; அதற்கு அம்மையார், “பெரியீர்! அவர்—உங்கள் தலைவர்—பேகன் இங்கே வாழ்வதை வெறுத்து, நல்லூர்ப் பரத்தை ஒருத்தி யோடு வாழ்கிறார்; அதனால் என் வீடு நோக்கி வருவார்க்கு விருந்தளித்து வாழும் வாழ்க்கை எனக்கு இல்லையாயிற்று,” என்று கூறிப் பின்னர் எதுவும் கூறமாட்டாளாய் வருந்தி அழலாயினள்.

பேகன், கொடையும் கொற்றமும் உடையவனே எனினும், அவன் தீயொழுக்கம் உடையான் என்பது கண்டு அவன்பால் வெறுப்பும், அவன் தீச்செயல்கண்டு வருந்தும் அவன் மனைவி கண்ணகிபால் இரக்கமும் கொண்டார் கபிலர்; பேகன்தவறினான் எனினும், திருத்தி நல்வழிப் படுத்தல் கூடும் என்று நம்பினார்; உடனே பேகன் வாழும் நல்லூர் சென்றார்; அங்கே, தம்மைப்போன்றே, பரணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றார்கிழார் முதலிய பெரும் புலவர்களும் அவனுக்கு அறிவுரை கூறிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்; அவர்களோடு சேர்ந்து அவனுக்கு அறிவுரை பல கூறினார்.

“பேக! நேற்று; யானும் என் சுற்றமும் மலைமேல் அமைந்த நின் ஊர் சென்று, நின் மனையின்முன் நின்று, நின்னையும், நின் மலையையும் வாழ்த்திப் பாடி யிருந்தோம். அப்பாடல் கேட்டு ஒருபெண் வெளியே வந்தாள்; அப்

போது அவளிருந்த கோலம், எங்களை ஆறுத்துயரில் ஆழ்த்துவதாய் இருந்தது; கண்களினின்றும் ஒழுகியநீர், உடலெல்லாம் நனைப்ப, அழுது நின்றாள்; அவள் குரல், யாழ்போல் இனிதே ஆகவும், அந்நிலையில் அது, துன்பத்தின் எல்லையைத் தொட்டு நிற்பதுபோல் தோன்றி எங்களுக்குத் துயர்விளைத்தது. நின் மலைவாழ் மக்கள் எல்லாம், வேண்டும்போது மழையைப் பெற்று மகிழ்ந்து வாழ்கின்றனர் என்றால், நின் மலைவாழ் மகள் ஒருத்திமட்டும் மாளாத்துயரில் மாழ்குவது ஏனோ? அவ்வாறு துயர் உறும் அவள் யார்? அவள் துயர்க் காரணம் யாது? நின் மனையில் ஒருத்தி துயர் உற, நீ ஈண்டு மகிழ்ந்து உறைதல் நன்றோ? ஆண்டுச் சென்று அவள் துயர் துடைத்தலன்றோ அன்புடையார் கடன்?" என்ற கருத்தமைந்த பாடல் ஒன்று பாடினார் :

“மலைவான் கொள்கென உயர்பலி தூஉம்
மாரி யான்து மழைமேக் குயர்கெனக்
கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்,
பெயல்கண் மாறிய உவகையர், சாரல்
புனத்தினை அயிலும் நாட! சினப்போர்க்
கைவள் ஈகைக் கடுமான் பேக!
யார்கொல்? அளியள்! தானே; நெருநல்
சுரன்உழந்து வருந்திய ஒக்கல் பசித்தெனக்
குணில்பாய் முரசின் இரங்கும் அருவி
நளியரும் சிலம்பின் சீறார் ஆங்கண்
வாயில் தோன்றி வாழ்த்தி நின்று
நின்னும் நின்மலையும் பாட, இன்னாது
இகுத்த கண்ணீர் நிறுத்தல் செல்லாள்
மார்பகம் நனைப்ப விம்மிக்
குழல்இனை வதுபோல் அழுதனள் பெரிதே.”

(புறம்: கசநட)

புலவர்கள் அறிவுரை கேட்டும் அவர்வழி நடவாது மறுக்கும் மதியிலான் அல்லன் பேகன்; தேர்ஏறித் தன் வீடடைந்தான்; கபிலர்க்கும் மற்றப் புலவர்க்கும் பரிசில் பல அளித்துப் போற்றி அனுப்பினான்.

௫. கபிலரும் பாரியும்

பொதினி மலைவிட்டுப் கபிலர் புறப்பட்டார். பாண்டிய நாட்டில் பறம்பு என்ற மலையொன்றுண்டு; அது இப்போது பிரான்மலை என வழங்குகிறது; அப்பறம்பு மலையைச் சூழ முந்நூறு ஊர்களைக்கொண்ட ஒரு சிறு நாடும் இருந்தது; அம்மலையின் பெயரே அந்நாட்டிற்கும் பெயராய் அமைந்தது; புதுக்கோட்டை என இப்பொழுது வழங்கும் நாடே, அக்காலத்தில் பறம்பு நாடு எனப் பெயர் பெற்றிருந்தது. அந்நாட்டை வேளிர்குலத் தலைவனாகிய பாரி என்பவன் ஆண்டுவந்தான்; பாரி ஒரு பெரு வீரன்; சிறந்த கொடை வள்ளல்; ஒருநாள், தேர் ஏறிச் சென்ற பாரி, வழியில் தழைத்து வளர்ந்த முல்லைக்கொடியொன்று, படர்தற்குரிய கொடிகொம்பின்றி, காற்றால் அலைப்புண்டு வருந்துவதைக் கண்டான்; “அந்தோ! இக்கொடி, நம்மைப்போல் பேசும் ஆற்றலைப் பெற்றுளதாயின் தன் குறை கூறி அடும்; ஆனால், அது அவ்வாற்றலைப் பெறுமையாலன்றோ அது செய்யாது வருந்துகிறது? எனினும், அதன் தேவை கண்ட நான், அதற்குத் துணை செய்யாது போதல் தகுதியன்று,” எனக்கொண்டு ஏறி வந்த பொற்றேரை அதன் அருகே நிறுத்திப் பற்றிப் படருமாறு விட்டுச்சென்றான். பாரியின் இவ்வருள் உள்ளத்தையும், கொடைச் சிறப்பையும் தமிழகம் முழுவதும் பாராட்டிற்று.

பின்னர் வந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் கொடை வள்ளலுக்கு இவனையே எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டார்; “கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே என்று கூறினும் கொடுப் பாரிலே,” என்று பாராட்டினார். அவன் காலப்புவர்பலரும் அவனைக் கண்டு பாராட்டிப் பரிசில் பெறுவதைத் தமக்குப் புகழ் எனக் கருதினர். பாரியின் புகழ் புலவர் பாராட்டெல்லையையும் கடந்துவிட்டது; அவன் புகழ் முழுவதையும் கண்டு பாராட்டல் புலவர்க்கும் இயலாது போயிற்று. “புலவர் பாடியானைப் பண்பு” என்று அவன் புகழ்கண்டு வியந்தனர் புலவர்கள்.

கபிலர் பாரியின் புகழ் கேட்டார். அவன்பால் சென்று பரிசில் பெற விரும்பினார். உடனே பறம்பு நோக்கி நடந்தார்; பாரியைக் கண்டார்; அவனையும் அவன் மலையையும் பாராட்டினார்; கபிலரின் அருமை பெருமை அறிந்த பாரி, அவரை அன்போடு வரவேற்றான்; அவர் பாடிய பாடல் கேட்டு அகமகிழ்ந்தான்; அவர் புலமை நலம், அவன் அன்பைக் கவர்ந்தது; பாரியின் பெருங்குணம் கபிலரையும் கவர்ந்தது; கபிலரைத் தன் உயிர்த் துணைவனாகக் கொண்டான் பாரி; பாரியைப் பிரிய அவரும் விரும்பவில்லை, ஆகவே, கபிலர், பறம்புமலையிலேயே பல ஆண்டு இருந்து வாழ்வாராயினர்.

பாரிபால் வந்து பொருள்வேண்டி நிற்போர் பெரும் புலவராக, அருங்குணச்சிலராக இருக்கவேண்டும் என்பதில்லை. வாயில் வந்து நின்றோர் அறிவிலாச் சிறியோரே யாயினும் அவர்க்கும் அவர் வேண்டுவன அளிப்பான்; பொருள்வேண்டி வந்து நின்றோர் இழிகுணமுடைய கீழோரே ஆயினும், அவர்க்கும் அவர் விரும்புவன அளிப்பான்; ஆகவே, அவன்பால் வந்து வறிதே மீண்டவர் எவரும் இரார்; “மடவர், மெல்லியர் செல்லினும், கடவன் பாரி கைவண் மையே.” அவன் பறம்பு நாடு முந்நாறு ஊர்களை உடையது; அம்முந்நாறு ஊர்களையும் தன்பால் பொருள் வேண்டி வந்த இரவலர் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு ஊராகக் கொடுத்து அவர் உடைமையாக்கிவிட்டான்; பறம்பு மலையொன்றே அவன் உடைமையாக இருந்தது.

பாரியின் கொடை வளத்தைக் கண்டு பழகிய கபிலர், கொடைத்திறத்தில் அவனுக்கு நிகர் அவனே; இவ்வுலகில் எவரும் அவனுக்கு நிகராகார் என்பதை உணர்ந்து, அவன் புகழை ஓர் அழகிய சிறு செய்யுளால் பாராட்டுவாராயினர்: “புலவர் எவரை நோக்கினும், ‘பாரியின் கொடை,’ ‘பாரியின் வள்ளன்மை,’ ‘பாரியின் அன்பு,’ ‘பாரியின் புகழ்’ என்று எங்கும், எப்பொழுதும் பாரி பாரி பாரி என்று இவன் ஒருவனையே புகழ்கின்றார்களே! அவர்கள் அறிவின் மையை என்னென்பேன்! இந்த உலகில் இவ்வாறு உதவுவோன் இவன் ஒருவன்தானா? வேறு ஒருவரும் இல்லாமலா

போய்விட்டார்கள்? மக்களில் ஒருவரும் இலர் என்றே கொண்டாலும், மழையொன்று இருக்கிறதே, அதையுமா அவர்கள் மறந்து போய்விட்டார்கள்? தன் பெய்யுந் தொழிலால் இந்த உலக உயிர்களைபெல்லாம் புரக்கிறதே மழை! அதை அவர்கள் அறியாது போனது ஏனோ? இதை உணராத அவர்கள் தங்களையும் புலவர்கள், செந்நாப் புலவர் என்று புகழ்ந்து கொள்கிறார்களே! என்ன புலவர்கள் இவர்கள்?” என்று கூறினார் கபிலர்.

“பாரி பாரி என்று பல எத்தி

ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்;

பாரி ஒருவனும் அல்லன்;

மாரியும் உண்டு, ஈண்டு உலகு புரப்பதுவே.” (புறம்: ௧0௭)

இப்பாட்டைப் பார்ப்போர் எவர்க்கும், மேலே கூறிய பொருளே தோன்ற, இது பாரியைப் புகழ்ந்து கூறியது அன்று; உண்மையில் பழித்துக் கூறியது என்றே எண்ணத் தோன்றும். ஆனால், பாட்டின் பொருளை ஊன்றி நோக்கினால், இது பழித்தல் அன்று; போற்றுதலே என்பது புலப்படும். பாரிக்கு நிகராக மாரியுண்டு என மழையைக் கூறியது, மக்கள் குழுவில் அவனுக்கு நிகரானவர் ஒருவரும் இலர் என்பதனால் அன்றோ? ஆகவே மக்கள் எல்லோரினும் அவனே சிறந்தவன்; கொடைத் தன்மையில் அவனுக்கு ஒப்பானவர் இவ்வுலகில் ஒருவரும் இலர் என்று ஒருவகையில் அவன் புகழ் கூறினாராயிற்று. கைம்மாறு வேண்டாமல் உலகைப் புரப்பதில் மாரி, பாரிக்கு நிகரே எனினும், வேண்டுவார்க்கு வேண்டும்போது வேண்டிய அளவு பொருள் அளிக்கும் பாரிபோல், மாரி, வேண்டுவார்க்கு, வேண்டும்போது வேண்டிய அளவு அளிப்பதில்லை; வேண்டும்போது பெய்யாது வேண்டாதபோது பெய்யும்; வேண்டும் அளவும் பெய்யாது; தேவைக்கு மேலும் பெய்து கேடு விளைவிப்பது உண்டு; ஆகவேதான் புலவர்கள், உலகைப் புரப்பதில் பாரிக்கும் மாரிக்கும் ஒப்பு இருப்பதைக் கண்டும், மாரியைப் புகழாது, பாரி ஒருவனையே புகழ்கின்றனர் என்று கூறி மற்றொரு வகையாலும் அவ

னைப் புகழ்ந்தார். இவ்வாறு சொல்லால் இகழ்வதுபோல் காட்டிப் பொருளால் புகழ் தோன்றப் பாடிய பெரும் புலமை கபிலர்க்கே உரியது. இவ்வாறு பாரியின் புகழ் பாடிக்கொண்டே பறம்பு மலையில் கபிலர் வாழ்ந்திருந்தார்.

பாரியின் புகழ் நான்தோறும் பெருகிற்று; சேய் நாடுகளிலும் அது பரவிற்று; தமிழகமெங்கும் உள்ள பாணர், கூத்தர் முதலாய இரவலர்களும், புலவர்களும் பாரியின் புகழ்ன்றிப் பிற்புகழ் பாடாராயினர். இவ்வாறு அவன் புகழ் வளர்தல், அப்போது தமிழ் நாடாண்ட மூவேந்தர் உள்ளத்தில் பொறுமைத் தீயை மூட்டிற்று. “பேர் அரசர் நாமிருக்கப் பாரியின் புகழ் பாரெங்கும் பரவுவதா?” என்று எண்ணினர்; புகழால் அவனைவிட உயர்தல் தம்மால் இயலாது என்பதையும், அவன் உயிரோடுள்ளவரை, தம் புகழ் உயர வழியில்லை என்பதையும் உணர்ந்தனர். ஆகவே, அவனை எவ்வாறாயினும் அழித்துவிடுவது என்று முடிவு செய்தனர்; மூவேந்தரும் ஒன்று கூடினர்; மூவேந்தர் படையும் ஒன்று கூடின; பறம்பு மலையைச் சூழ்ந்து முற்றுகையிட்டனர். கபிலர் மூவேந்தர் முற்றுகை செய்திருப்பது கண்டார்; அவர் செயல் விழலுக்கிறைத்த நீராகுமேயன்றிப் பயன்தராது என்பதைக் கபிலர் அறிவார்; ஆகவே, அரசர் மூவர்க்கும் அறிவுரை மொழிந்து அதைத் தடுக்க விரும்பினார்.

முற்றுகையிடுவதால், அரணுள் இருப்போர் வெளியிலும், வெளியிலிருப்போர் உள்ளும் செல்லாதவாறு தடை செய்யப்படுவர்; அவ்வாறு தடை செய்யப்படுவதால், உள்ளிருப்போர்க்குத் தேவையான உணவுப் பொருள் வெளியேயிருந்து வருதல் இயலாதாம். அந்நிலை ஏற்படின் உள்ளிருப்போர் உணவில்லாக் குறையால் வருந்தி, அக்கோட்டையைத் திறந்து, பகைவர்க்குப் பணிந்து போவர். இதுவே முற்றுகையின் நோக்கம். இவ்வெண்ணம் கொண்டே பறம்பினை மூவேந்தரும் முற்றுகையிட்டனர். ஆனால், அவர் எண்ணியது தவறு; அவர் போட்ட போர்த் திட்டம் பிழைபட்டது என்பதைக் கபிலர் அறிவார்.

ஆகவே, அதை அவர்க்கு உணர்த்தி முற்றுகை விட்டு நீங்குமாறு செய்யக் கபிலர் எண்ணினார். பறம்பரணை விட்டு வெளியே வந்து மூவேந்தரை அழைத்தார். “வேந்தர் பெருமக்களே! பறம்பு மலைக்கோட்டை நீங்கள் நினைப்பதுபோல் அவ்வளவு அரண் குறைந்ததன்று; அதைக் கைப்பற்றுவது அவ்வளவு எளிதில் ஆகாது. பேர் அரசர்களாகிய நீங்கள் மூவரும் ஒன்றுகூடியே முற்றுகை மேற்கொண்டுள்ளீர் எனினும், பறம்பரணைப் பாழ்செய்தல் இயலாது; உள்ளிருப்போர் என்றும் உங்களுக்குப் பணியார்; பணிந்து போகுமாறு அவர்கள் வாழ்வில் குறை என்றும் ஏற்படாது; காரணம் உழுதொழில் இல்லாமலே பெறக்கூடிய உணவுப் பொருள்களுக்குக் குறைவில்லை; அங்கே நெல்விளையும் மூங்கிற் காடுகள் நிறைய உண்டு; அம்மூங்கில் அரிசியே அவர்களுக்கு ஆண்டு முழுதும் வரும்; பறம்புமலை எங்கும் பலா மரங்கள் நிறைந்துள்ளன. அப்பலா மரங்கள் ஒவ்வொன்றும் பெரும் பெரும் பழங்கள் பலவுடையன; பூமியில் மறைந்து மண்டிக்கிடக்கும் வள்ளிக்கிழங்கு தோண்டிய இடங்களில் எல்லாம் தோன்றும்; அம்மலையில் ஆங்காங்கே தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் தேன் கூடுகளினின்றும் தேன் தானாகவே வழியும். இதனால் உள்ளிருப்போர்க்கு உணவுக் குறையே என்றும் உண்டாகாது. இட நெருக்கடி உண்டாகி ஒரு வேளை பணிவர் என்று எண்ணுதலும் கூடும்; ஆனால் அதற்கு வழியில்லை. பறம்பு வான்போல் பரந்த இடம் உடையது; நீர்க் குறை உண்டாகாது? என்ற வேட்கை உங்களுக்கு எழுதல்கூடும். ஆனால், பறம்புமலை நீர்ச்சுனை பல நிறைந்தது. வானத்து மீன்களை எண்ணிக் காணல் இயலாதவாறுபோல், அம்மலையில் உள்ள உண்ணும் நீர்ச்சுனைகள் எண்ணிக் காணலும் இயலாது. ஆகவே, எவ்வகையாலும் குறையுடையாரல்லர் பறம்பினுள் உள்ளார். உங்கள் படை பெரியது என்பதை நான் உணர்வேன்; ஒவ்வொரு மரத்திலும் ஒரு யானையைக் கட்டி வைத்துள்ளீர்கள்; போர்க்களம் எங்கு நோக்கினும் தேர் வரிசைகளையே காணுகின்றேன்; என்றாலும், இப்படை பறம்புக்கோட்டையைப் பாழ்செய்துவிடும்; பறம்பு

உங்களுக்காம் என்று எண்ணுதீர்கள். முயன்று போரிட்டுப் பெறுதல் உங்களாலும் இயலாது; பாரியும் உங்கள் வாள் வலி கண்டு அஞ்சிப் பறம்பினைத் தாரான்,” என்று அறிவுரை கூறினார்.

“அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே;
நளிகொள் முரசின் முவிரும் முற்றினும்,
உழவர் உழாதன நான்குபயன் உடைத்தே;
ஒன்றே, சிறியிலை வெதிரின் நெல்விளை யும்மே;
இரண்டே, தீஞ்சுளைப் பலவின் பழம்ஊழ்க் கும்மே;
மூன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்குவீழ்க் கும்மே;
நான்கே, அணிநிற ஓரி பாய்தலின் மீதழிந்து
திணிநெடுங் குன்றம் தேன்சொரி யும்மே;
வான்கண் அற்று அவன்மலையே; வானத்து
மீன்கண் அற்று அதன்சுளையே; ஆங்கு,
மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினி ராயினும்,
புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினும்,
தாரிற் கொள்ளலிர்; வாளில் தாரலன்.” (புறம்: க0க)

பறம்பு கொள்ளுதற்கு அருமையுடையது என்பதை அவ்வளவு தெளிவாக விளக்கிக் கூறியும் முற்றுகையைக் கைவிடாது மூவேந்தர்கள் மேற்கொண்டனர். கபிலர் பொறுமை இழந்தார்; வேந்தர்களை வெகுண்டு நோக்கினார். “வேந்தர்களே! பறம்புநாடு வளமிக்க ஊர்கள் முந்நூறு கொண்டது என்ற வேட்கை மேலிட்டு வந்தீராயின், உங்கள் ஆசையை விட்டொழியுங்கள்; பறம்புநாடு முந்நூறு ஊர்களைக்கொண்டது என்பது உண்மையே; எனினும், அவற்றின்பால் பாரிக்கு உரிமையிலலை; அவன், தன்னைப் பாடிய இரவலர்க்கு அவ்வூர்களைப் பரிசிற்பொருளாகக் கொடுத்து எத்தனையோ ஆண்டுகள் ஆகின்றன; ஆகவே, அவற்றின்பால் ஆசைகொண்டு பயனில்லை. நான் இருக்கிறேன்; பாரி இருக்கிறான்; பறம்புமலை இருக்கிறது; இவையே எங்கள் உடைமை; பறம்புநாடு இல்லாது போயினும், பறம்பு மலையையாவது கைக்கொண்டு

போவோம் என்று எண்ணுவீராயின், அதுவும் உங்களால் இயலாது. முன்னர்க் கூறியவாறு, ஆற்றல்மிக்க பெரும் படைகொண்டு, மூவரும் ஒன்றி நின்று கடும் போரிடினும் பறம்பு மலையைக் கைப்பற்றல் இயலாது; வேற்படை உங்களுக்கு வெற்றியைத் தராது; ஆகவே, முற்றுகை நீக்கி அகலுங்கள்; எவ்வாறாயினும் பறம்பினைப் பெறுவதே உங்கள் உறுதியாயின், அதற்குப் போர் துணைபுரியாது; அதைப் பெறக்கூடிய எளியவழி யொன்றுண்டு; அது என் ஒருவனுக்கே தெரியும்; அதையும் கூறிவிடுகிறேன் கேளுங்கள். பேர் அரசர் போர்புரிந்து பெறமுடியாத ஒன்றைப் பெண் ஒருத்தி பாடிப் பெற்றுவிடுவாள். ஆகவே, பறம்பு வேண்டும் என்று விரும்புவீராயின், நான் கூறுமாறு செய்யுங்கள்; பாரிபால் சென்று பாடிப் பரிசில் பெறும் பாணரைப்போல் வேடந்தாங்கிக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் மனைவிமார்களையும் பாணர்பின் செல்லும் விறலியர்போல் உருமாற்றி விடுங்கள். அவர்கள் முன்னே ஆட, பாணர் கையாழைக் கையில் ஏந்தியவராய் அவர்கள் பின்னே பாடிச்சென்று, பறம்பின் வாயிலில் நின்று பாரியைப் பாடிப் பறம்பினைப் பரிசிலாகக் கேளுங்கள்; பறம்பு உங்களுக்கு உறுதியாகக் கிடைக்கும்—பாடினால் கிடைக்கும் பறம்பு என்று கூறும் என் மறதியை என்னென்பேன்! பறம்புநாட்டைப் போன்றே, இப் பறம்பு மலையும் பாடினோர்க்கு உரிமையாகிவிட்டதை மறந்தே போனேன்; பறம்பினை அளிக்கும் உரிமை பாரிக்கு இல்லை; ஆகவே, பறம்பினைப் பெறுதற்கும் வழியில்லை; வேண்டுமானால் அவனைத்தான் பெறமுடியும்; பாரியைப் பெறுதல் அருமையன்று; முன்னே, நான் கூறியவாறே சென்று அவனைப் பாராட்டி, ‘பாரி! நின்னையே வேண்டி வந்தோம் நாங்கள்’ என்று இருகை ஏந்தி இரந்தால், இரப் போர்க்கு இல்லை என்று கூறு அறமேற்கொண்ட அவன், ‘வாரேன்’ என்று கூறுது, உங்கள்பால் வந்துநின்று உங்கள் உடைமை ஆகுவன்; ஆகவே, அவனைப் பெற அம் முறையினை மேற்கொண்டு, முற்றுகையை ஒழியுங்கள்,” என்று கூறினார்.

-
- “முந்தூறு ஊரும் பரிசிலர் பெற்றனர்;
யாமும் பாரியும் உளமே;
குன்றும் உண்டு நீர்பாடினர் செலினே;” (புறம் : ௧௧௦)
- “அளிதோ தானே பேர்இருங் குன்றே:
வேலின் வேறல் வேந்தர்க்கோ வரிதே
நீலத்து இணைமலர் புரையும் உண்கண்
கிணைமகட்கு எளிதால் பாடினள் அரினே.” (புறம் : ௧௧௧)
- “சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி
விரையொலி கூந்தல் தும்விறலியர் பின்வர
ஆடினர் பாடினர் செலினே
நாடும் குன்றும் ஒருங்கியும் மே.” (புறம் : ௧௦௯)
- “பறம்பு பாடினரதுவே; அறம் பூண்டு
பாரியும் பரிசிலர் இரப்பின்
வாரேன் என்னான்; அவர்வரை யன்னே.” (புறம் : ௧௦௮)

கபிலர் கூறிய அறிவுரையினைக் கேட்க மறுத்தனர் மூவேந்தர்கள். முற்றுகையினைக் கைவிட்டாரல்லர்; அது, மேலும் பலநாள் நீடித்தது. தம் அறிவுரை பயன் தராமை கண்ட கபிலர், அதை மேலும் மேற்கொள்ளாமல், பறம்பின் அகத்தே வாழ்வார்க்கு வேண்டுவன அளித்து, அவர்க்கு ஊக்கம் குன்றுவாறு காக்கத் துணிந்தார்; பறம்பினுள் வாழ்வார்க்கு உணவுக்குறை இல்லை யெனினும், அவர்களுக்கு நெல்லரிசியாலான உணவு கிடைக்காத குறையொன்று இருப்பது கண்டார்; அக்குறையினையும் நீக்க எண்ணினார்; பறம்பிற்குள்ளே நெற்பயிர் விளையும் நிலங்கள் இல்லை; நெல்லரிசி, பறம்பிற்கு வெளியேதான் கிடைக்கும்; முற்றுகையைக் கடந்து வெளியே சென்று பெற்றுவருதல் இயலாது; ஆகவே, அதற்கு ஓர் உபாயம் கண்டார்; பறம்பு மலைக் கிளிகளை எல்லாம் பிடித்துப் பழக்கினார்; அவற்றைக் கோட்டையைக் கடந்து வெளியே வெகுதொலைவு சென்று, ஆங்கே வயல்களில் விளைந்து முற்றிச் சாய்ந்திருக்கும் செந்நெற்கதிர்களைக் கொண்டுவருமாறு பணித்தார்; அவையும்,

அவ்வாறே, நான்தோறும் காலையில் கூட்டமாகக் கோட்டையைக் கடந்து சென்று, மாலையில் கத்திர்களுடன் மீள்வ வாயின; இதனால், அகவாழ்வோர் அரிசி உணவும் பெற்று அகமகிழ்ந்தனர்; உற்றுழி உதவும் கபிலரின் இத் தொண்டைப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர் ஒளவையாரும், நக்கீரரும். கபிலர் செய்த இவ் வுதவியினாலேயே, பாரி பகைவர்க்குப் பணியாது நின்று வெற்றிபெற முடிந்தது என்று நக்கீரர் பாராட்டினார்.

முற்றுகையிட்டுப் பணியவைத்தல் மூவேந்தரால் இயலாது என்பதை அறிவான் எனினும், மூவேந்தரால் பறம்பு முற்றுகை யிடப்பட்டுள்ளது என்ற இழிசொல் கேட்கப் பாரி அஞ்சினன்; முற்றுகை பலநாள் நீடிப்பதை வெறுத்தான்; பறம்பினின்றும் அவரை விரட்டுதல் வேண்டும் என்று முடிவு செய்தான்; ஒருநாள் வீரர் சூழ வெளியே வந்தான்; வாள்வலி காட்டிப் போரிட்டான்; அவன் தாக்குதல் எதிர்பாராதது; ஆகவே, மூவேந்தர்படை, பாரியின் வீரர்க்கு எதிர்நிற்க மாட்டாது நிலைகுலைந்து தோற்றது; பாரி வேந்தரை ஒட்டி வெற்றி பெற்றான்.

பாரியின் புகழ் இயல்பாகவே எங்கும் பரவியிருந்தது. இம் முற்றுகை அவன் புகழை மேலும் உயர்த்துவ தாயிற்று. பாரியின் புகழ் வளர்வதைக் கண்டு பொறாமை கொண்ட மூவேந்தர்கள், அவன் புகழ் மேலும் வளரத் தாமே காரணமானது கண்டு வெட்கித் தலைகுனிந்தனர். அவனை வாழவிடக் கூடாது என்ற எண்ணம் அவர்க்கு முன்னையினும் பன்மடங்கு மிக்கது. ஆனால், பாரியைப் போரில் வெல்வதோ இயலாது; அதை அவர்கள் நேரி லேயே அறிந்துகொண்டனர். ஆகவே, அவர்கள் போர் முறையை மேற்கொள்ள விரும்பவில்லை; கபிலர் கூறியன அவர் கவனத்திற்கு வந்தன; பேர் அரசர்கள் பிழை நெறி செல்லார் என்றே கபிலர் கூறினார். ஆனால், அப்பேர் அரசர்களின் பொறாமை உள்ளம், அவர் நெறி தவறு வதைத் தடுக்காது போயிற்று; கபிலர் கூறியவாறே, பாணர்போல் சென்று பாரியைப் பாடிப் பரிசிற்பொருளாக

அவனையே பெற்று, உடன்கொண்டு சென்று உயிர்க் கொலை புரிந்துவிட்டனர்.

அந்தோ! மாரியனைய பாரி மறைந்துபோனான்; அவன் மறைவுகேட்ட பாணர் பரிந்தனர்; வயிரியர் வருந்தினர்; இரவலர் ஏங்கினர்; கபிலர் கண்கள் கடல்களாயின; பாரிஇல்லா வாழ்வு, பாலைநில வாழ்வுபோல் பாழ் என எண்ணினார்; அவர் பாரியை இழந்து வாழ விரும்பவில்லை; அவரும் அவனைத் தொடர்ந்து உயிர் இழக்கவே விரும்பினார். ஆனால், தன்பால் வந்து இரந்துநின்ற மன்னர்களின் மனக் கருத்தறிந்த பாரி, இனி, தான் உயிர் வாழ்தல் இயலாது என்பதனை உணர்ந்தவனாகி, உயிர்த்தோழர் கபிலரை அழைத்து, “புலவர் பெருந்தகையே! இனி நான் உயிர் வாழேன்; அதுகுறித்து நான் மனங்கவலேன்; என் பிரிவினைப் பொறுது உயிர் விடாதிருக்கத் தங்களை வேண்டுகிறேன்; தாங்கள் இன்னும் சிலநாள் வாழவேண்டும் என்பது என் விருப்பம்,” என்று கூறி வேண்டிக்கொண்டான். பாரியின் அன்புக் கட்டளையினை மறுத்தல் கபிலரால் இயலாதுபோயிற்று; அவனோடு உயிர்விடும் எண்ணத்தை ஒழித்துவிட்டார். உயிரோடிருந்து பொருள் கொடுத்துப் புலவரைப் போற்றித் தமிழ் வளர்த்த பாரி, தன்னோடு இறக்கத் துணிந்த கபிலரை இருக்கப்பணித்து, இறந்தும் தமிழ் வளர்த்தான்; அவன் வேண்டாதிருப்பின், அவனோடு கபிலர் இறந்திருப்பார்; அப்போதே இறந்திருந்தால், அதற்குப்பின் பாடிய அவர் பாடல்களைத் தமிழலகம் பெற்றிராதன்றோ? அப்பாடல்களைப் பாடினார் கபிலரே எனினும், அவை பாரியின் அன்பளிப்பு! வாழ்க அவன் புகழ்!

மறைந்து மனஅமைதி கொள்ளவிடாது, இருந்து துன்புறச்செய்த பாரியின் செயல், அவருக்குப் பெருந்துயர் அளித்தது. அத்துயர் பொறுக் கபிலர், “பாரி! உன்னோடு உடன்வந்து, ‘உயிர்த்துணைவன் கபிலன்’ என்ற பெரும் புகழ்பெற விரும்பிய என்னைத் தடுத்து, அப் புகழினைப்பெற வொண்ணாது செய்துவிட்டாய்; பாரி! நான்

புகழ் பெறுவதை நீ விரும்பவில்லைபோலும்? உன்னை நான்
என் உயிர்த்துணைவன் என்று எண்ணியது தவறு;
உண்மை நண்பனாயின், நான் புகழ் பெறுவதைத் தடுத்தி-
ருக்கமாட்டாய்; உடன் வருவதைத் தடுத்து, உயர்
புகழ் பெறுவதைக் கெடுத்துவிட்டாய்; ஆகவே, என்பால்
அகம் நிறைந்த அன்புடையை அல்லே; வாழ்ந்த காலத்தில்
நீ காட்டிய அன்பும், உண்மை அன்பன்று என்பதை
இப்போதுதான் உணரலானேன்; எனினும் இப்பிறப்பில்,
உலகத்தார் கண்களுக்கு, உண்மை நண்பர்கள்போல்
வாழ்ந்து காட்டியதைப்போன்றே, மறுபிறப்பிலும் நின்-
னோடு கூடிவாழ விரும்புகிறேன்; அப்பேறு எனக்குக்
கிடைக்குமாக!” என்று பாரியைப் பிரிந்து வாழ விரும்-
பாத தம் உள்ளத் துயரை உணர்த்தினார்.

“பாரி!

கலந்த கேண்மைக்கு ஒவ்வாய்; நீ எந்
புலந்தனை ஆகுவை புரந்த யாண்டே;
பெருந்தகு சிறப்பின் நட்பிற்கு ஒல்லாது,
ஒருங்குவரல் விடாது, “ஒழிக” எனக்கூறி
இனையை ஆதலின், நினக்கு மற்றுயான்
மேயினேன் அன்மை யானே; ஆயினும்
இம்மை போலக் காட்டி, உம்மை
இடையில் காட்சி நின்னோடு

உடனுறை வாக்குக உயர்ந்த பாலே.” (புறம்: உநகூ)

கபிலர் உயிர் வாழ்வதற்குப் பாரியின் வேண்டு-
கோளையன்றி வேறு சில கடமைகளும் காரணமாம்;
மறைந்த பாரிக்கு மகளிர் இருவர் இருந்தனர்; இளமையும்
ஈடிலா அழகும் உடையார்; மணப்பருவம் எய்திய மங்கை
யர்; தந்தையின் பிரிவுத் துயரைத் தாங்கமாட்டாது
நொந்த உள்ளத்தினர். ஆதரவு அற்ற அவர்களுக்கு அருந்-
துணையாய் இருந்து, அவரைத் தக்கவர்க்கு மணம் செய்து
வைத்தல், அவர் தந்தையின் தோழனாகிய தன் கடனே
என்று உணர்ந்தார் கபிலர்; அதனால், அவர்க்கு மணம்

செய்து மகிழும் வரையில் மண்ணுலக வாழ்வை மறுப்பது கூடாது என மனந்துணிந்தார்.

பாரியை இழந்து பாழ்பட்ட பறம்பில் இருந்து வாழ்தல் இனிக் கூடாது என்று எண்ணி, அவன் மகளிரையும் அழைத்துக்கொண்டு பறம்புநீங்கிச் செல்வாராயினர். பறம்பு நீங்கிச் செல்லும் அவர், “வந்தோர்க்கெல்லாம் வகை வகையான சுவைகொண்ட உணவளித்துப் பேணிய பறம்பே! நீயும் பாரியை இழந்தனை; நாங்களும்தான் அவன் பிரிவுகண்டு செயலற்றோம்; இன்று கண்கள் நீர் ஒழுக நின்றன வணங்கிப் பிரிந்து செல்கிறோம்; எம்மை இன்று வரை புரந்த பறம்பே! நீ வாழி! மழை தொழில் மறப் பினும், இயற்கை வளத்தில் என்றும் குன்றாக் குன்றே! நீ வாழி! உழுது பயிரிடுவோர்க்கு உறுபொருள் அளித்துப் புரக்கும் விளைநிலம் பலகொண்ட பறம்பே! நீ வாழி! பாறையும் சிறு குன்றுமே கரையாய் அமையப் பிறைபோல் வளைந்த உண்ணுநீர்க் குளங்களால் நிறைந்த பறம்பே! நீ வாழி! கன்றை வீட்டில் விட்டுக் கவலையின்றிச் சென்று காட்டில் புல்மேய்ந்த பசுக்கள் மனைநோக்கி வரும் மாலைக் காட்சிகளால் எங்கள் மனதை மகிழ்வித்த பறம்பே! நீ வாழி! பளிங்குநீர்ச் சகைகளையும், பாறைகளிடையே ஒவென ஒலித்துக்கொண்டே உருண்டோடும் அருவிகளையும் உடைய பறம்பே! நீ வாழி! பாரியின் ஆட்சிச் செம்மையால் சான்றோர் பலரைப் பெற்றுப் பெருமை கொண்ட பறம்பே! நீ வாழி! பாரி வாழ்ந்த காலத்தில், அவன் புகழால், பிறநாட்டு மக்கள் மனக் கண்ணிற்கு விருந்தளித்து மகிழ்ந்த சிறப்பினை இழந்து, இப்போது ஏனைய மலைகளேபோல் காண்போர் கண்களுக்கு மட்டுமே காட்சியளிக்கும் பறம்பே! நீ வாழி!” என்று பறம்பின் பல்வேறு சிறப்புக்களையும் எண்ணி எண்ணி வருந்தி அழுது கொண்டே சென்றார்.

முழுநிலா ஒளிவிடும் ஒருநாள், அவர்கள் சிற்றூர் ஒன்றில் ஒரு சிறிய குடிசைத் திண்ணையில் இருந்து இளைப் பாறிக்கொண்டிருந்தனர்; அப்போது உப்பு வணிகர், உப்பு

மூட்டை ஏற்றிய தங்கள் வண்டிகளை வரிசையாக ஒட்டிக் கொண்டு அவ்வழியாகச் சென்றனர்; வண்டிகள் வரிசையாகச் செல்லும் ஒழுங்கைக் கண்ட இளமங்கையர் இருவரும், தம் துயர் மறந்து எழுந்தோடினர்; அவ்வீட்டிற்கு முன்னே இடப்பட்டிருந்த குப்பைமீது ஏறி நின்று அவ்வண்டிகளை ஒன்று, இரண்டு என வரிசையாக எண்ணி மகிழ்வாராயினர்; அக் காட்சியை வீட்டுத் திண்ணையிலிருந்தவாறே கண்ட கபிலர் கண்கள் நீர்கொண்டன; பறம்பு மலையில் பண்டு தான் கண்ட காட்சியொன்று அவர் மனக் கண்முன் வந்துநின்று அவர் உள்ளத்தைக் கலக்கிற்று.

மூவேந்தர் முற்றுகை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலம் பாரியின் மகளிர் இருவரும், பறம்பின் மிகவுயர்ந்த உச்சியொன்றில் ஏறிநின்று, வெளியே பறம்பரணைச் சூழ இருந்த பகைவர் படையினைக் கண்டனர்; பகைவர் படையின் பெருமை கண்டு பயங்கொள்வதற்குப் பதிலாக நகைகொண்டனர்; “நம் தந்தை ஒரு குறு நிலமன்னன்; பகைவர்களோ, பேர் அரசர்கள்! பறம்பு மலை ஒன்றைக் கைப்பற்ற, மூன்று பேர் அரசரின் பெரும்படை! அவர்கள் படையில் கலந்துவந்துள்ள சூதிரைகள் தான் எவ்வளவு! ஒன்று, இரண்டு....அம்மம்ம! எண்ணிக் காணவே இயலாதுபோலும்!” என்று கூறிக் கூறிச் சிரித்தனர். ‘அக்காட்சியைக் கண்டு களித்த கண்களால், அவர்கள் குப்பை மேடேறி உப்புவண்டி எண்ணும் இந்தக் காட்சியையும் காணநேர்ந்ததே!’ என்று எண்ணினார்; துயர் மிகுந்தது; ‘அந்தோ!’ என்று கூறி அழுதார்.

“குப்பை ஏறி உமணர்

உப்பொய் ஒழுகை எண்ணுப; மாதோ!

நோகோ யானே; தேய்கமா காலே!...

அண்ணல் நெடுவரை ஏறித், தந்தை

பெரிய நறவின் கூர்வேல் பாரிபது

அருமை அறியார், போரெதிர்த்து வந்த

வலம்படு தானே வேந்தர்

பொலம்படைக் கலிமா எண்ணு வோரே.” (புறம்: ககசு)

அழகையொலி கேட்டு அங்கு வந்த மகளிர் இருவரும் புலவர் புலம்புவது கண்டனர்; இதகாறும், அவர் உறு துணையால் தங்கள் துயரை ஒருவாறு மறந்திருந்தனர்; இப்போது அவர் துயர் உறுவது காணவே, இவர்களும் துயருற்றனர்; தங்கள் தந்தையோடு வாழ்ந்த வாழ்வை எண்ணினர். “சென்ற முழு நிலா அன்று எங்கள் பறம்பில் எங்கள் தந்தையோடிருந்து மகிழ்ந்தோம்; இன்றும் முழு நிலா நாள்தான்; ஆனால் இன்று? எங்கள் தந்தை எங்க ளோடில்லே; அவரை இழந்துவிட்டோம்; எங்கள் குன்றும் பகைவர் கைப்பட்டுவிட்டது; பகைவர்கள் பேர்அரசர் கள்தாம்; ஆனால், அவர்கள் எங்கள் தந்தையைக் கொன்று பறம்பினைக் கொண்டது போர்புரிந்து அல்லவே! வஞ்சித்தன்றோ கொண்டனர்?” என்று வாய்விட்டு அழுவாராயினர்..

“அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண்ணிலவின்,
எந்தையும் உடையேம்; எங்குன்றும் பிறர்கொளார்;
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண்ணிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தர்(?) எம்
குன்றும் கொண்டார்; யாம் எந்தையும் இலமே.”

(புறம்: ககஉ)

பாரியை நினைந்து புலம்பிக்கொண்டிருந்த புலவர் பெருந்தகையார், அவன் மகளிரின் அழகையொலிகேட்டு உணர்வுற்றார்; அம் மகளிர்க்கும் அறிவுரைகள் பல கூறித் தேற்றினார். “செல்வ வாழ்விலே சிறக்க வாழ்ந்த இவர்கள், இவ்வாறு தனிமையில் வாழநேரின், அவர் உள்ளம் வாடும்; தனிமை, துயர் வளரத் துணைசெய்யுமன்றோ? ஆகவே, உள்ளத் துயர் தீர்க்கும் உறுதுணையே அவர்களுக்கு இப் போது தேவை: தாய் தந்தையர்க்குப்பின், மகளிர்க்கு உறுதுணையாவார் அவர் கணவரே; ஆதலின், இம்மக ளிர்க்கு விரைவில் மணம் முடித்தல் வேண்டும்,” என்று கருதினார். உடனே பாரியின் பெருமைக்கும், இம் மக ளிரின் அருமைக்கும் ஏற்ற ஆண்மகனைத் தேடிக் காண வேண்டிய கடமையைக் கபிலர் மேற்கொண்டார்.

கூ. கபிலரும் விச்சிக்கோவும்

விச்சி என்றொரு மலை உண்டு; அதைச் சூழ்இருந்த நாடு விச்சிநாடு எனப்படும்; அம் மலையையும், அந்நாட்டையும் விச்சியர் என்ற ஓர் அரசு இனத்தார் ஆண்டுவந்தனர்; அவர்களிடத்தே விற்போர் வல்ல வீரர் நிறைந்த பெரும்படையுண்டு; விச்சியர் குலத்தில் அப்போது விச்சிக்கோ என்ற பேர் அரசன் ஒருவனும், இளவிச்சிக்கோ என்ற சிற்றரசன் ஒருவனும் இருந்தனர்; விச்சிக்கோ வாட்போர் வல்லவன்; அவன் வாளேந்திக் களம் புகுந்தால், அவனை எவர்க்கும் வணங்கா மன்னரும் வணங்குவர்; அவனுக்குப் பணிந்து திறைகொடா மன்னர் எவரும் இரார்; அவன் ஆற்றலையும், குடிப்பெருமையையும் கபிலர் அறிவார்; மேலும், கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனாகிய கண்டிரக்கோப் பெருநள்ளியோடு தொடர்புடையவனாகவும் காணப்பட்டானாகவே, இவனும், அவனைப்போன்றே பேர் உள்ளம் படைத்திருப்பான் எனவும் எண்ணினார்; இவ்வாறு குலத்தாலும், குணத்தாலும், கொடையாலும், கொற்றத்தாலும் சிறந்து விளங்கிய விச்சிக்கோ, பாரி மகளிரை மணக்கும் தகுதியுடையவனே என்று கருதினார். உடனே, மகளிரையும் உடனழைத்துக்கொண்டு அவன் பால் சென்றார்; அவனைக் கண்டு, “விச்சிக்கோவே! இவ்விள மங்கையர் இருவரும், முல்லைக்குத் தேரீந்த வள்ளியோன் மகளிர்; நான் ஒரு பரிசிலன்; மேலும் அந்தணன்; ஆகவே, கேட்கவும், கொடுக்கவும் உரிமை உடையேன் நான்; இவரை மணந்துகொள்ளத் தக்க மாண்புடையாய் நீ என உணர்ந்தேன்; ஆகவே நான் இவர்களைத் தருகிறேன்; ஏற்று மணந்து இனிது வாழ்க!” என்று வேண்டினார். ஆனால் அவர் வேண்டுகோள் வீணயிற்று; பேர் அரசர் மூவர்க்கும் பகைவனாகிய பாரியின் மகளிரை மணந்து கொண்டால், அவ்வரசர் பகைப்பர் என அஞ்சியோ, அம் மகளிரின் சீர் அழிந்த செல்வ நிலை கண்டு நாணியோ, அம் மகளிரை விச்சிக்கோ மணக்க மறுத்துவிட்டான்.

எ. கபிலரும் இருங்கோவேளும்

விச்சிக்கோன்பால் விடைபெற்ற கபிலர், பாரி மகளிர் பிறந்த வேளிர் மரபிலேவந்த இருங்கோவேள் என்பா னிடம் சென்றார். வட நாட்டில் ஒரு முனிவன் செய்த வேள்வியில் தோன்றி, அகத்தியர் தமிழ்நாடு வந்தபோது அவர் அழைக்க அவருடன் வந்த பதினெண்வகை வேளி ருள் ஒருவன் துவரை என்ற ஊரிலிருந்து நாடாண்டு வந் தான். அத்துவரை, மைசூருக்கு வடமேற்கே ஐம்பது கல் தொலைவில் உளது; துவாராபதி எனவும் துவார சமுத் திரம் எனவும் வழங்கப்பெறும்; இப்போது, பழைய வீடு எனப் பொருள்படும் ‘ஹளேபீடு’ என்ற கன்னடப் பெய ரால் அழைக்கப்படுகிறது.

அவ்வாறு வந்த அந்த வேளிர் மரபில் நாற்பத் தொன்பதாம் தலைமுறையில் பிறந்தவன் இந்த இருங்கோ வேள். இருங்கோவேளுக்குப் புலி கடிமால் என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு; வேள்குல அரசர்களுள் சளன் என்ற பெயருடையான் ஒருவன் இருந்தான்; அவன் ஒருநாள் காட்டில் வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தான்; அப்போது, அங்கே தவம் செய்து கொண்டிருந்த ஒரு முனிவரைப் புலி ஒன்று தாக்க நெருங்கியது; அதுகண்டு அஞ்சிய முனிவர்; அருகே வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்த சளனைக் கூவி, “புலியைக் கொல் சள! கொல் சள!” என்று பொருள்படு மாறு “பொய்சள! பொய்சள!” என்று கூறினார்; அவனும் அக்கணமே அம்பெய்து அப்புலியைக் கொன்றான்; அவன் செயல் கண்டு மகிழ்ந்த முனிவர், சளனை அருகில் அழைத்து, “அரசே! நின் வெற்றி கண்டு மகிழ்ந்தேன்; இவ் வெற்றிப் புகழ் நின்று விளங்க, இன்றுமுதல் நின்மரபு, பொய்சள மரபு என்ற பெயர் பெறுக,” என்று வாழ்த்தி அனுப் பினார். அப் பொய்சள மரபோடு தொடர்புடைய வேளிர் மரபிலே வந்தவன் ஆதலின், அவ்வெற்றியை நினைப்பூட் டிச் சிறப்பிக்கும் வகையால் இருங்கோவேள், புலியை வென்ற பெரியோன் என்று பொருள்படுமாறு, புலிகடி

மால் என்ற பெயர் பூண்டான் ; சிற்றரையம் பேர் அரையம் என்ற இருபெரும் பகுதிகளைக்கொண்ட 'அரையம்' என்ற பேரூர், இவ் வேளிர்க்கு உரியது ; அவன் நாடும், ஊரும், காடும், மலையும் பொன் விளையும் வளம் மிகுந்தது ; இருங்கோவேள் பகைவர் அஞ்சத்தக்க பெரும் படை உடையவன் ; ஆண்மையால், ஆற்றலால் சிறந்திருந்த காரணத்தால், பாணர் வேண்டும் பொருளெலாம் அளித்துப் புரக்க வல்லன்.

இவ்வாறு எல்லா வகையாலும் இருங்கோவேள் சிறந்து விளங்குவது கண்ட கபிலர், பாரி மகளிரை மணக்கும் தகுதிபெற்றவனே இவனும் என்று கொண்டு அரையம் சென்று அவனைக் கண்டார். அவனை அணுகி, "வேளி ருள்வேளே ! இம்மகளிர், முல்லைக்கு மணித்தேரும், இரவலர்க்கு முந்நூறாரும் கொடுத்துப் புகழ்கொண்ட பறம்பிற்கோமான் பாரியின் மகளிர் ; நான் இவர் தந்தை தோழன் ; அந்தணன் ; புலவன் ; அரசரும் கண்டஞ்சும் ஆண்மையும், பாடிவரும் பாணர்க்குப் பொன்னை அள்ளி வழங்கும் அருளும் ஒருங்கே உடையாய் நீ என்பது உணர்ந்தேன் ; ஆகவே உனக்கு மணம் செய்துகொடுக்க எண்ணி இம்மகளிரை அழைத்து வந்துளேன். இவர்க்கு மகிழ்ச்சியும், எனக்கு மன அமைதியும் உண்டாக இவர்களை ஏற்றுக்கொள்க," என்று வேண்டி நின்றார்.

ஆனால், இருங்கோவேளும் கேளாக் காதன் ஆயினான். மகளிரை மணக்க அவன் மறுத்துவிட்டான். பேர் அரசர்களும் விரும்பும் பெரும் புலவராய் தம் வேண்டுகோள் மறுக்கப்படுவது கண்டார் கபிலர் ; கண்கள் சிவப்பேறின ; உதடுகள் துடித்தன ; உறுத்து நோக்கினார். "இருங்கோவேளே ! நீ, ஆற்றலும் அருளும் உடையாய் என்று கொண்டு அறிவிழந்தேன் ; பழியொடு படர்ந்தது நின்குடி என்பதை நான் மறந்தே போனேன் ; புலவர்கள் பொருளுரையினைப் புல்லென மதித்தல் உங்கள் குடிக்கு இயல்பு என்பதையும் மறந்தேன் ; எம்போலும் புலவராலும் போற்றப்படும் புலமை வாய்ந்த கழாத்தலையாரை,

உன்போலும் அறிவு படைத்த உங்கள் முன்னேன் ஒருவன் இகழ், அதுகண்டு அவர் சினந்து நோக்க, அதனால் உங்கள் அரையப் பேரூர் அழிந்துபோனதை மறந்தேன் ; அவன் வழிவந்த உன்னிடம் மட்டும் உயர்ந்தோர் ஒழுக்கம் எவ்வாறிருக்கும் ? நினைப்பழித்துப் பயன் என் ? அதுநின் குலப் பண்பு ! அப் பண்புணராதது, உன்னை வந்து கண்டு வேண்டுகோள் விடுத்த நானே அறிவினி ! வருகிறேன் ; வேளே ! வாழ்க நீ ஊழி ! வெல்க நின்கொற்றம் !” என்று உளந்துடிக்கப் பேசி வெளியேறினார் கபிலர்.

இரு இடங்களில் தம் சொல் ஏற்கப்படாதது காணக்கபிலர் உள்ளம் நாணிற்று. “எம்புகழ் பாடமாட்டாரா கபிலர் ! எம்மைவந்து காணமாட்டாரா கபிலர் ! என்று பேர் அரசர்களாலும் விரும்பப்படும் நான், குறுநில மன்னர்களால் இகழப்பட்டேனே,” என்று வருந்தினார். “எங்கும் சென்று எவரையும் இரந்து நிற்கும் இயல்பினன் நான், என் சொல் ஏற்கப்படாமை கண்டு வருந்தவில்லை ; இவர்கள்—பெருங்கொடை வள்ளல் பாரியின் மகளிர்—இகழப்பட்டனரே ! என்றே வருந்துகிறேன். தந்தை இருந்தால், தங்களை மணக்க விரும்பி, தங்கள் பறம்பு நோக்கி வரும் இளவரசர் கூட்டத்தைக் கண்டு களிக்க வேண்டிய இவர்கள், தங்கள் கால்கடுக்க, பிற அரசர் அவைக்களம் ஏறி அவமானப்படவந்ததே ! அதுகாண அன்றோ என் கண்கள் நாணுகின்றன ? இத்தகைய இழி குணம் மிக்க இளைஞர்களிடத்தே இனிச் செல்லேன் ; என் சொல் செல்லும் இடமாய், இவர்க்கும் ஏற்ற இடமாய்க் கண்டே செல்வேன். அவ்வாறு செல்லும்போதும் நான் மட்டும் தனித்துச் செல்வேனே அல்லாமல், இணக்கம் அறிவிக்கா அரசர்முன் இவரையும் அழைத்துச் செல்வேன்,” என்று முடிவு கொண்டார்.

அத்தகையான் ஒருவனைத் தேர்ந்து அவன் ஒப்புதல் பெற்று வரும்வரை இவரைத் தக்கார்பால் ஒப்படைத்துச் செல்லுதல் வேண்டும் என்று எண்ணினார். மலையமான் நாட்டுத் திருக்கோவலூர் செந்தண்மை மிக்க அந்தணர்

நிறைந்தது என்பதை அவர் முன்னரே அறிவார் ; அவர் மலையமானோடு வாழ்ந்த காலத்தில், அவ் வந்தணருள் சிலரை அவர் அறிந்திருத்தலும் கூடும். ஆகவே, பாரி மகளிரை அழைத்துக்கொண்டு திருக்கோவலூர் சென்று, ஆங்கே தமக்குத் தெரிந்த பார்ப்பார் சிலரிடத்தில் அவர் அருமை பெருமை கூறி “அன்புடன் ஒம்புக!” என்று ஒப்படைத்து, “விரைவில் மீண்டுவருவேன் ; அதுவரை ஆற்றியிருங்கள்,” என்று அம் மகளிர்க்கும் ஆறுதல்கூறி வந்தார்.

கபிலர், அன்றுவரையிலும், ‘பாரி’ ‘பறம்பு’ என்று எண்ணியிருந்தாராதலின், பெருஞ் சுற்றம் ஒன்று தம் பின்னிருப்பதையே மறந்தார். அவர்களும், அவர் துயர் அறிவார் ஆதலின், தங்கள் வறுமை நிலை குறித்து அவர் பால் வாய்திறவாராயினர். ஆனால், அவர்கள் வறுமையின் கொடுமை, அவர்களை மேலும் அடங்கியிருக்கவிடவில்லை. எவ்வளவோ பொறுத்தும் பார்த்தனர் ; இயலவில்லை. இறுதியில், பாரி மகளிரைப் பார்ப்பார்பால் ஒப்படைத்து, அவருக்கேற்ற கணவரைத் தேடிப் புறப்படும்போது, அவர் முன் சென்று நின்றனர். வந்து நின்றோர் உடல்நிலை கண்டே, கபிலர் அவர் உள்ளக் கருத்தை உணர்ந்துகொண்டார் ; பாரிமகளிர்க்கு மணம்முடித்த பின்னர் ஒரு நாளும் அவர் உயிர்வாழ விரும்பவில்லை ; ஆகவே, அவர் மணத்திற்குப்பின், இவர்க்கு வேண்டுவன பெற்றுத் தந்து பின்னர் விடைபெறுதல் இயலாது என்பதை உணர்ந்தார் ; அவர் எவ்வாறாயினும் ஆகுக என்று, அறவே மறந்துவிடுதலும் அறிவுடையோர் செயலன்று ; ஆகவே, பாரிமகளிர் மணமுயற்சிக்குமுன், இவர்க்கு வேண்டும் பணமுயற்சியினை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று எண்ணினார்.

அ. கபிலரும் கடுங்கோவாழியாதனும்

கபிலர் காலத்தில் சேர நாட்டில் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் என்பவன் ஆண்டுவந்தான்; சேரர் மரபில் இரும்பொறை மரபினர் என்ற பிரிவினர், சேர நாட்டின் ஒரு பகுதியை ஆண்டுவந்தனர். இம் மரபினைத் தோற்று வித்தவன் அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பவன்; அவன் மகனே செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன்; வேளாவிக்கோமான் பதுமன் என்பவன் மகனை மனைவியாகப் பெற்றிருந்தான்; அவன் பொற்பும் கற்பும் ஒருங்கே பெற்றவன். இவனோடு உடன்பிறந்தா ளொருத்தி, சேரரின் மற்றொரு கிளையினைச் சேர்ந்தோனும், செங்குட்டுவன் தந்தையுமான இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதனின் இளைய மனைவியாவான். செல்வக் கடுங்கோவின் தவ மகனே, தகடூர் எறிந்த பெருஞ் சேரலிரும்பொறை என்ற வீரமகன்.

கடுங்கோ வாழியாதன் ஆட்சிக்குவந்த தொடக்கத்தில், அவன் நாடு அளவில் சுருங்கியிருந்தது. அவன் “இச்சிறிய இடத்தையா ஆள்வது?” என எண்ணினான். “உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல்” என்பர் வள்ளுவர். இவன் அதை அறிந்தவன்போல், ‘இந்நாடு அனைவர்க்கும் பொது’ என்ற சொல்கேட்கவே நாணுவான்; உலக அரசர் எல்லாம் தன் ஏவல் வழி நிற்கவேண்டும்; உலகனைத்தும் தன் ஒரு குடைச்சீழ் வரவேண்டும் என விரும்பினான் “உள்ளம் இலாதவர் எய்தார் உலகத்து, வள்ளியம் என்னும் செருக்கு,” என்பவாகலின், தன் ஆசையைக் குறைவறப் பெறும்வரை அவன் ஊக்கம் குறைவானல்லன்; இடம் சிறிது, இடம் சிறிது என்ற எண்ணம் அவனுள்ளிருந்து ஊக்கிக்கொண்டே யிருந்தது:

“வையங்காவலர் வழிமொழிந்தொழுகப்
போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொல் பொறுஅது
இடம் சிறிது என்னும் ஊக்கம் தூர்ப்ப
ஒடுங்கா உள்ளத்து ஒம்பா ஈகைக்
கடந்தடு தானேச் சேரலாதன்.”

(புறம்: ௮)

என இவன் சிறப்பிக்கப்படுதல் காண்க. நன்கு தேர்ந்த நால்வகைப் படையினைப் பெற்றான்; அவன் வீரரும், அவனைப்போன்றே வீரமும் மானமும் ஒருங்கே பெற்றவராயினர். ‘போர்க்குறிக் காயமே புகழின் காயம்; அது புண் அன்று; புகழின்கண்’ என்ற எண்ணமுடையார் அவர்; ‘வாள்முகம் பொறித்த மாண்வரி யாக்கையர்’ என அவர் முகப்புண் புலவர்களால் பாராட்டப் பெறும்; ‘பகைவர் கோட்டையைப் பற்றாமுன் உண்ணவும் மாட்டோம்’ என உறுதிமொழி கூறிக் கோட்டையைப் பிடிக்க நாள் பலவாயினும் அதுவரை உண்ணாதிருந்தே உள்ளியது முடிக்கும் உரனுடையார்; பகையரசர் ஊர்ந்து செல்லும் பட்டத்து யானையைக் கொன்று கைக்கொண்ட அதன் கொம்பை விலையாகக் கொடுத்துப்பெற்ற கள்ளையே உண்ணும் உறுதியுடையார். இத்தகைய வீரம் மிக்க பெரும் படையினைப் பெற்றிருந்த காரணத்தினால், ஒரே களத்தில் சோழ, பாண்டியராகிய இரு பெரு வேந்தரை வென்று சிறந்தான் செல்வக்கடுங்கோ. பிற அரசர்களை வென்று வீறுபெற்றவர்கள் எல்லாம் இவனுடன் போரிட்டுத் தோற்று, ‘இனி நாங்கள் நிற்படை சேர்ந்து நின் ஆணை வழி நிற்போம்’ என்று சூளுரைத்துப் பணிந்து வாழ்வர். இவ்வாறு பெருவீரனாய், பெரும்படை உடையனாய் இருந்தமையால், பகைவர் திறைதந்தாலன்றி வஞ்சினம் தணியா வீரனாய் விளங்கி, போர் பல வென்று விழுப்புகழ்பெற்று விளங்கினான் வாழியாதன்.

செல்வக்கடுங்கோ பெருவீரனாதலோடு, சிறந்த கொடையாளனாகவும் காணப்பட்டான்; அந்தணர்க்கு அருங்கலங்களை அளிக்குங்கால், அப்பொருளோடு அவர் கையில் வார்த்த நீர் ஓடியே அவன் அரண்மனை முற்றம் சேறுபட்டிருக்கும். தன்னைப் பாடிவரும் பாணர் முதலியோர்க்குப் பகையரசர் திறையாகத் தந்த யானைகளை அளிப்பதோடு, அளக்கும் மரக்காலின் வாயும் தேய்ந்து போகுமாறு நிறைய அளந்த நெற்குவியல் பலவும் அளிப்பான்: “தொன்று திறைதந்த களிறொடு நெல்லின், அம்

பண அளவை விரிந்து உறைபோகிய, ஆர்பதம் நல்கும் என்ப.” தன்புகழ் பாடிவரும் கூத்தர் முதலியோர், தன் அரண்மனை நோக்கி வருவதை வெகு தொலைவில் கண்ட போதே, “அவர்களுக்குத் தேரும் குதிரையும் அளித்து அனுப்பு” என்று ஏவலர்க்கு ஆணையிடும் அருள் உளம் உடையான்; “புறஞ்சிறை வயிரியர்க் காணின், வல்லே எஃகுபடை அறுத்த கொய்சவல், புரவி அலங்கும் பாண்டில் இழை அணிந்து ஈம்” என்னும் ஆனாக் கொள்கையன் என இவன் புகழ் பாடுவர் புலவர். இவனைப் பாடிவரும் எவரும் ‘தென்கடல் முத்தொடு நன்கலம்’ பல பெற்றே திரும்புவர்.

கொற்றமும் கொடையும் சிறக்கப்பெற்ற செல்வக் கடுங்கோ சிறந்த பல குணங்களும் பெற்றவனாவன்; வினையாட்டே வினையாம்; ஆகவே, குற்றம் எதையும் வினையாட்டாகவும் செய்தல் கூடாது; ‘நகையுள்ளும் இன்னாது;’ ‘நகையேயும் வேண்டற்பாற் றன்று’ என்பர் வள்ளுவர்; வாழியாதன் வினையாட்டாகவும் பொய்குறி யறியான். புறங்கூறுவோன் பூமிக்குப் பாரமாவான்; அவனை உலகில் வாழவிடல் கூடாது; ‘ஆனால் பொறுமையில் சிறந்தது பூமி; பொறுப்பது பூமிக்கு அறம்; ஆகவே, அவ் வறம் கருதியே பூமி அவனைப் பொறுக்கிறது,’ என்று கூறிப் புறங்கூறுவான் கொடுமையை விளக்குவர் வள்ளுவர்; ஆகவே, புறங்கூறப் பார்த்திருத்தல் கூடாது; அதிலும் பகைவன் புறங்கூறுகிறான் என்றால் அவனை வாழவிடுதல் கூடவே கூடாது; ஆனால், செல்வக்கடுங்கோ, பகைவர் புறங்கூறுகின்றனர் என்பதைக் கண்டும் பொறுத்திருப்பன். ‘அவர் என்னைப்பற்றிக் கூறுவதெதையும் என் எதிரில் கூறல் வேண்டும்; புறத்தே கூறுகின்றனர்; அதற்கு அவர்க்கு என்பால் உள்ள அச்சமே காரணம்; என்னைக்கண்டு அஞ்சும் அவர் ஆண்மையற்றவர்; ஆண்மையற்ற அறிவிலி கூறுவதெதையும் மனத்தில் கொள்ளேன்,’ என்று அமைதிகொள்ளும் சிறந்த அறிவுடையான் அவன்.

“நகையினும் பொய்யா வாய்மை பகைவர், புறஞ்சொல்
கேளாப் புரைதீர் ஒண்மை,” என அவன் புகழ் பாடுவர்
புலவர். செல்வக்கடுங்கோ, பார்ப்பாரை அன்றிப் பகை
வரைப் பணிந்தறியான்; அஞ்சா உள்ளமுடைய அவன்,
“அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதைமை,” என்பதை அறிந்தவ
னாதலின், நண்பர் அறிவுரை கண்டு அஞ்சும் அறிவுடையான்;
உலகமே நிலைமாறி அழிவதாயினும், முன்னர்க் கூறிய
தொன்றைப் பின்னர் ‘அவ்வாறு கூறினேன் அல்லேன்’
என்று பொய்கூறி மறுக்கும் மதியுடையானல்லன்; “பார்ப்
பார்க் கல்லது பணிபறி யலையே; பணியா உள்ளமொடு
அணிவரக் கெழீஇ, நட் டோர்க் கல்லது கண்ணஞ் சலையே;
நிலந்திறம் பெயரும் காலையாயினும், கிளந்த சொல் நீ
பொய்ப்பறி யலையே,” என இவன் புகழ் எல்லாம் கூறிப்
பாராட்டுவார் கபிலர். தன்னால் அரசிழந்து அழிவுற்ற
நாடுகளில் வாழும் அந்நாட்டு மக்கள், பண்டேபோல் வள
முற்று வாழ வழி பல செய்து அளிக்கும் அருளுடையான்;
மேலும் வேள்வி பல செய்தவன்; வேதம் அறிந்தவன்.

வாடும் சுற்றத்தின் வறுமை நீங்க வழிகாணுது
வருந்தும் கபிலர், செல்வக் கடுங்கோ இவ்வாறு சிறந்தோ
னாதலை அறிந்தார்; கடுங்கோ வாழியாதனைக் கண்டு பரிசில்
பெற்றுவந்த சிலர், “கடுங்கோவாழியாதன் வந்தோர்க்
கெல்லாம் வழங்கும் வள்ளல்; வாரி வாரிக் கொடுத்துவிட்
டோமே என்று வருந்தான்; பொருள் கொடுக்கக் கொடுக்
கப் புகழ் பெருகுவது கண்டு மகிழ்ந்து மனச் செருக்
கடையா மாண்பினன்; வழங்க, வழங்க அவன் வள்
ளன்மை வளர்ந்தே தோன்றும்,” என்று அவன் புகழ்
கூறி, அவரை அவன்பால் செல்லவும் தூண்டினர். சேர
நாட்டுத் தலைநகர் சென்று கபிலர் சேர்ந்தார்; கபிலர்
சென்றபோது, கடுங்கோவாழியாதன் தலைநகரில் இருந்
திலன்; படையுடன் பாசறையில் உள்ளான் என்று
அறிந்து அங்கே சென்று, அவனைக் கண்டு, “சேரலர்
கோவே! நிலையில் தாழ்ந்து நின்னைக் காணவந்தவன்ல்லன்
நான்; பாரி எங்கள் தலைவன், முரசு முழங்குதல் ஒழித்து

மண்ணிற் புரளவும், இரவன்மாக்கள் ஏங்கி இரங்கவும்,
மீண்டுவாரா மேல் உலகம் புகுந்துவிட்டான் ; ஆகவே,
‘வாழியாத ! எங்களுக்கு வாழ்வளிப்பாயாக’ என்று இரு
கைஏந்தி ஏற்க வந்திலேன் ; அதற்காக, உண்மைக்கு
மாறாக இல்லாத புகழ் உன்பால் இருப்பதாகக் கூறவும்
மாட்டேன் ; பிறர் கூறும் நிற்புகழ் என்னை இங்குக்
கொணர்ந்தது,”

“மலர்ந்த மார்பின் மாவண் பாரி
முழவுமண் புலர, இரவலர் இனைய,
வாராச் சேட்புலம் படர்ந்தோன் : அளக்கு என
இரக்குவாரேன் ; எஞ்சிக் கூறேன் ;
ஈத்தது இரங்கான் ; ஈத்தோறும் மகிழான்
ஈத்தோறும் மாவள்ளியன் என நுவலும் நின்
நல்லிசைதர வந்திசின்,” (பதிற்றுப்பத்து : கூக)

என்று கூறிநின்றார் ; பின்னர், “வாழியாத ! வெற்றி முர
சும், வாள்வலியும் பெற்றுப் பொன்அணி பூண்டு நாடு
ஆளும் அரசர் உலகத்துப் பலர் உளர் என்பதை அறிவேன் ;
ஆயினும் அவர்பால் சென்றிலேன் ; இரவலர் சேய்மைக்
கண் வருவது கண்டே, மாவும் தேரும் மகிழ்ந்தளிக்கும்
இயல்புடையாய் நீ எனப் பிறர்கூறக் கேட்டேன் ஆதலின்
நின்னைக் காணவந்துளேன்,” என்று தாம் வந்ததன்
காரணத்தையும் குறிப்பால் உணர்த்தி வாழ்த்தி நின்றார்.

“வலம்படு முரசின் வாய்வாள் கொற்றத்துப்
பொலம்பூண் வேந்தர் பலர்தில் அம்ம !...
.....
.....

புறஞ்சிறை வயிரியர்க் காணின் வல்லே
எஃகுபடை யறுத்த கொய்சுவல் புரவி
அலங்கும் பாண்டில் இழையணிந்து ஈம் என
ஆனாக் கொள்கையை ஆதலின்,...
உறுமுரண் சிதைத்தநின் நோன்தாள் வாழ்த்திக்
காண்கு வந்திசின் ; கழல்தொடி அண்ணல் !” (பதிற்று : கூச)

பெரும் புலவராகிய கபிலர் தன்பால் வருதலையே பெருமையாகக் கருதிய சேரமான், அவர் பாக்கள் பல பாடிப் பாராட்டியது கண்டு அளவிலா மகிழ்ச்சி கொண்டான். வருவதற்கு முன்பே வழங்கும் வள்ளியோனாகிய அவன், கபிலர், தம்மை வாட்டும் வறுமையினைக் காட்டிய பிறகும் வாளா இருப்பனோ? அவர் சுற்றத்தின் வறுமையினை அகற்ற, சிறு பரிசாக, நூரூயிரம் காணம் அளித்தான்; (காணம் என்பது சேரநாட்டு நாணயம்; 3 கழஞ்சு அல்லது 1½ பணம் இப்போது காணம் என வழங்குகிறது.) அவன் அம்மட்டோடு அமைதிகொள்ள விரும்பவில்லை; கபிலரை உடன்கொண்டு ‘நளரூ’ என்ற குன்றின்மீது ஏறி நின்றான்; அங்கிருந்து காண்பார் கண்ணிற்குப் புலப்படும் நாடுகள் எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவையும் அவர்க்கே அளித்தான்; (சேலம் மாவட்டம் ஊற்றங்கரைத் தாலுக்காவின் தென்பகுதியில், மஞ்சவாடிக் கணவாயின் வடக்கே உள்ள தேனன்றாமலை என வழங்கும் மலையே அந் நன்றாமலை என்பர்.) பொருள் பெற்று மகிழ்ந்த புலவர், செல்வக் கடுங்கோவோடு சிலநாள் மகிழ்ந்து வாழ்ந்துவந்தார்.

ஒருநாள் கபிலர் கையைப்பற்றிய கடுங்கோவாழியாதன், அவர் கை மெலிந்திருப்பது கண்டு, “புலவர் பெருந்தகையே! என் கையைப் பாருங்கள்; எவ்வளவு வன்மையுற்றிருக்கின்றன? தும் கைகள்மட்டும் இங்ஙனம் மென்மையாயிருப்பானேன்?” என்று கேட்டான். உடனே கபிலர், “செல்வக் கோவே! பகைவர் வாயிலைப் பாழாக்குமாறு யானைகளை ஏவவும், பின்னர் அவற்றை அடக்கி ஆளவும் ஆளும் அங்குசத்தைப் பிடித்துப் பழகியதாலும், பகைவர் கோட்டை நோக்கிப் பாய்ந்தோடும் குதிரைகள், அக் கோட்டையைச் சூழ உள்ள அகழியில் வீழ்ந்து ஆழ்ந்திடாவண்ணம், அவை அகழி அருகே வந்ததும், அவற்றின் விரைந்த ஓட்டத்தை வலிந்து அடக்குவதாலும், வில்லைக் கையில் ஏந்தி எய்யும் அம்பு விரைந்து பாயுமாறு வருகின்ற பரிசிலர்க்கெல்லாம் வாரி வாரிப் பொருள்களை வழங்குவதாலும், நாளை வலிந்து இழுப்பதாலும்,

நின் கைகள் வலுப்பெற்று விளங்குகின்றன ; ஆனால், எம் போன்ற புலவர்கள் செய்யும் தொழில் என்ன? புலால் நாளும் கறியைப் புகையில் கொளுத்திப் பெற்ற ஊனையும், துவையையும், கறியையும், சோற்றையும் கலந்து உண்டு வருந்தும் தொழிலன்றி வேறுதொழில் இல்லையன்றே? அதனாலன்றோ, எம்போன்ற புலவர் கைகள் இவ்வாறு மெலிந்து உள்ளன,” என்றுகூறிக் கடுங்கோவின் கைவன் மையும், வண்மையும் ஒருங்கே தோன்றப் புகழ்ந்து பாடினார்.

“கடுங்கண்ண கொல்களிற்றால்
காப்புடைய எழுமுருக்கிப்,
பொன்னியல் புனைதோட்டியால்
முன்புதுரந்து சமந்தாங்கவும்,
பாருடைத்த குண்டகழி
நீர்அழுவ நிவப்புக் குறித்து
நிமிர்பரிய மாதாங்கவும்,
ஆவம் சேர்ந்த புறத்தை தேர்மிசைச்
சாவ நோன்ஞாண் வடுக்கொள வழங்கவும்,
பரிசிலர்க்கு அருங்கலம் நல்கவும், குரிசில்!
வலிய வாசும் நின் தாள்தோய் தடக்கை!
புலவு நாற்றத்த பைந்தடி
பூநாற் றத்த புகைகொளீஇ, ஊன் துவை,
கறிசோறு உண்டு வருந்துதொழில் அல்லது
பிறிதுதொழில் அறியா ஆகலின், நன்றும்
மெல்லிய பெரும்!.....நிற்பாடுநர் கையே.” (புறம்: ௧௪)

இவ்வாறு அவன் புகழ்தோன்றப் பாடல் பல பாடி வாழ்ந்திருந்தார்.

கடுங்கோவின் அன்பு எத்துணைச் சிறந்து தோன்றினும், பழம்பெரும் நண்பனாகிய பாரியின் பிரிவுத்துயரும், அவன் மகளிர்க்குத் தான் செய்யவேண்டிய அருந்தொண்டும் கபிலரை அங்கிருந்தும் பிரியச் செய்தன. அவன்பால் தாம் பெற்ற அரும்பொருளைத் தம்பின் வரும் சுற்றத் தார்க்கு அளித்துவிட்டு, அவனை வாழ்த்தி விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

க. கபிலர் மறைவு

சேரர் தலைநகர்விட்டுப் புறப்பட்டபொழுதே பாரி மகளிரின் மணவினையைக் குறித்து எண்ணலாயினர். “மகளிரை மணக்க மறுத்தனர் அரசர் இருவர்; அவர்கள் மறுத்தது, மகளிர் மணத்திற்கேற்ற மங்கையர் அல்லர் என்று? அன்று; பாரியின் பகைவர் பேர்அரசர் மூவர் என்ற அச்சமே அவர்கள் மறுத்தற்குக் காரணம்; மூவேந்தரைக் கண்டு அஞ்சும் ஆண்மையிலா அரசர் எவரும் இவரை மணக்க இசையார்; ஆகவே, அவரைக் கண்டு அஞ்சா ஆண்மையாளர் யாவர் எனத் தேர்ந்து அவர்பால் செல்வதே நன்று,” என்று எண்ணினார். தமிழ்நாட் டரசர் அனைவருள்ளும், அவ்வேந்தரைக் கண்டு அஞ்சா ஆற்றல் வாய்ந்தவர், மலையமான் நாட்டு அரசர்களே என்பதை அறிவார்; அவர்கள், அவரைக்கண்டு அஞ்சாமை மட்டுமன்று; அவர்க்குத் துணைபோகும் அளவு ஆற்றலும் வாய்ந்தவராவர். ஆகவே, இவரை மணப்பதால் அவர் பண்கப்பரே என்ற அச்சம் மலையர்க்கு உண்டாகாது. மேலும், மலையர் புலவர்க்கு மதிப்புத் தரும் மாண்பினர்; மலையமான் திருமுடிக் காரியைக் காணச்சென்று அவனோடு வாழ்ந்த சில நாட்களில் அவ்வரசர் பண்பெலாம் கபிலர் உணர்ந்திருந்தார். ஆகவே, பாரி மகளிரை மணக்கும் மனமும், மறமும் ஒருங்கே பெற்றவர் மலைய மன்னர்களே என்று துணிந்து மகிழ்ந்து மலையமானாட்டுத் தலைநகர் திருக்கோவலூர் சென்று சேர்ந்தார். அப்போது அந்நாடாண்டிருந்தவர் மலையமான் திருமுடிக்காரியின் மக்கள் இருவர்; மங்கையர் இருவர் இருப்பதற்கேற்ப, மலையமானுக்கும் மக்கள் இருவர் இருப்பது கண்டு மகிழ்ந்தார்; கபிலர் அவர்களைச் சென்று கண்டார்; தந்தைவாழ் காலத்தில் வந்திருந்தபோதே கபிலர் பெருமையை அறிந்தவராதலின், அன்புடன் வரவேற்றனர். அவர்களிடத்தே தம் உள்ள விருப்பத்தைக் கபிலர் உணர்த்தினார்; புலவர் வேண்டுவன அறிந்து அளித்துப் புரக்கவல்ல அவர்கள், ‘மணங்கொள்,’ என மங்கையர் இருவரை அவர்களே அளிப்பர் எனில், அதை மறுப்பரோ? மலையர் இருவரும் மணவினைக்கு

இசைந்தனர். அவர் ஒப்புதல்கேட்டு உளம் மகிழ்ந்த கபிலர், பாரி மகளிர் தங்கி இருக்கும் பார்ப்பார் வீட்டிற்கு ஓடினார். மகளிர்க்கு அறிவித்தார். பின்னர் மங்கள நாள் ஒன்றில் மலையர் இருவரை மகளிர் இருவரும் மணந்தனர்; மகளிர் மணவிழாக் கண்டு களித்த கபிலர், அவர் தந்தை பாரியின் பிரிவு எண்ணி இரங்கினார்; ஏற்றுக் கொண்ட கடன் இனிதே முடிந்ததுகண்டு ஒருபால் மகிழ்ந்து, மகளிர்பால் விடைபெற்றுச் சென்று, பெண்ணை யாற்றின் தென்கரையடைந்து, பாரியை நினைந்து, “வள்ளற் பெருந்தகாய்! நீயும், யானும் உயிரோத்த நண்ப ராகவும், நீ, உயிர் நீத்துச் செல்லுங்கால், உடன்வர விரும்பிய என்னை, ‘சுண்டுத் தவிர்க்’ எனக் கூறிப் பிரிந்து சென்றனை; ஆதலின், யான் நின் நட்பிற்கு ஏற்றவன் அல்லேன் ஆயினேன்; அதனால், உயிரோடிருந்த காலே, உயிர் ஒத்துப் பழகியதும், உள்ளம் ஒத்துச் செய்ததன்று என்றே கொள்கின்றேன்; எனினும், இப்பிறப்பில் இருவரும் கூடி வாழ்ந்ததேபோல், மறுமையிலும் நின்னோடு இருந்து இன்புற்று வாழ ஆகூழ் துணைபுரியுமாக,” என்று வேண்டி உண்ணாதிருந்து உயிர்விட்டுப் புகழ் பெற்றார் கபிலர்.

பாரிமகளிர் மணம் முடிந்தபின்னர், கபிலர் பெண்ணை யாற்றங்கரையில் தீப்புக்குந்து உயிர் விட்டார் எனக் கூறிப், புறநானூற்றுச் செய்திகளை ஒரு வகையில் உறுதிசெய்யும் கல்வெட்டொன்றும் கிடைத்துள்ளது :

“.....கபிலன்

மூரிவண் டடக்கைப் பாரிதன் னடைக்கலப்

பெண்ணை மலையற் குதவிப் பெண்ணை

அலைபுன, லமுவத் தந்தரிஷஞ் செல

மினல்புகும் வீடுபே நெண்ணிக்

கனல்புகுங் கபிலக் கல்லது புனல்வளர்

பேரெட் டானவீரட் டானம்

அனைத்தினும் அநாதி யாயது ”

(திருக்கோவலூர்ச் சாசனம்)

கூ. கபிலர் பாராட்டைப் பெற்றவர்கள்

கபிலரால் பாராட்டப்பெற்ற பேரரசன், கடுங்கோ வாழியாதன் ஒருவனே ; கடையெழு வள்ளல்களுள், பாரி, காரி, ஓரி, பேகன், நள்ளி என்ற ஐம்பெரு வள்ளல்களைக் கபிலர் பாராட்டியுள்ளார். இருங்கோவேள், விச்சிக்கோன் என்ற இரு குறுநிலமன்னர்களும், அகுதை என்ற ஆற்றல் மிக்க வள்ளியோன் ஒருவனும் கபிலரால் புகழப்பட்டுள்ளனர் ; பிரகத்தன் என்ற ஆரிய அரசன் ஒருவனையும் அவர் அறிந்துள்ளார் ; புலவர்களுள் கழாத்தலையார் கபிலர் பாராட்டைப் பெற்ற புலவராவர்.

இவர்களுள், காரி, பேகன், பாரி, விச்சிக்கோன், இருங்கோவேள், செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் முதலியோர்பால் கபிலர் நேரிற் சென்று பாடிப் பழகியுள்ளார். ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்கு அறிவுத்தானம் அளித்துள்ளார். இவர்களைப்பற்றி முன்னரே விளங்க உரைக்கப்பட்டுள்ளன. மற்றைய மன்னர் மூவரையும், புலவர் கழாத் தலையாரையும், தம் பார்ட்டில் வைத்துப் பாராட்டியுள்ளார் ; ஆனால் பார்த்துப் பழகினார் என்று சொல்வதற்கில்லை.

ஓரி :—ஓரி கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவன் ; விற் போர் வல்லனாய் 'வல்வில் ஓரி' எனச் சிறப்பிக்கப் பெறுவோன் ; மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையைச் சேர்ந்த கொல்லிமலை இவனுக்குரியது ; அக்கொல்லி மலையில் அழகே உருவெனத் திரண்ட பாவை பொன்றுண்டு ; அதனைக் கண்டாரை வருத்தும் தெய்வம் என்பர். கொல்லிமலை நாட்டு மக்கள், உழுதொழில் பிழைப்பதால் உணவின்றி வருந்தும் காலத்தில் காட்டுயானைகளைக் கொன்று பெற்ற அவற்றின் கொம்புகளை விலையாகக் கொடுத்து உணவுபெற்று உண்பர். ஓரி, மலையமான் திருமுடிக்காரியொடு போரிட்டு இறந்தான் ; அதன்பின் கொல்லிமலையும் சேரவேந்தர்க்கு உரிமையாகிவிட்டது ; ஓரியைக் கொன்ற காரி, அக்கொல்லி நகரில், வெற்றிவிழாக் கொண்டாடி, அந்நகர்த் தெருக்கள் வழியே ஊர்வலமாகச் சென்றான் என்ப.

“ ஓரிக் கொன்ற ஒருபெருந் தெருவில்
காரி புக்கி நேரார் புலம் போல்.”

(நற்: ௩௨௦)

நள்ளி :—கடையெழு வள்ளல்களில் நள்ளியும் ஒருவன்; கண்டரக்கோப் பெருநள்ளி எனவும் அழைக்கப் பெறுவான்; தன்பால் வந்து இரந்து நிற்போருக்கு அழகிய நெடிய தேர்களையும், பெரிய யானைகளையும் பரிசாகக் கொடுக்கும் இயல்புடையான். மழைபோல் கொடுக்கும் கையான்; பாய்ந்தோடும் குதிரைப் படையுடையான்; அவன் மலை மணம் வீசும் காந்தள் மலர் நிறைந்தது.

“ இரப்போர்க்கு

இழையணிநெடுந்தேர் களிஞ்ஞென்றும்

மழை சுரந்தன்ன ஈகை வண்மகிழ்க்

கழல்தொடித் தடக்கைக் கலிமான் நள்ளி.” (அகம்: ௨௩௮)

அருவிந் :—அகுதை கூடல் நகரை வாழ்விடமாகக் கொண்டவன்; கூடல் அவன் வாழ்விடம் அன்று; அவன் ஆட்சி செலும் இடம் என்பாரும் உளர்; பேராற்றல்மிக்க பெரு வீரன்; சிறந்த கொடைக் குணமும் உடையான்.

“ எறிந்திலை முறிந்த கதுவாய்வேலின்

மணநாறு மார்பின் மறப்போர் அகுதை

குண்டுநீர் வரைப்பின் கூடல்.”

(புறம்: ௩௪௭)

கழாத்தலையார் :—கபிலருக்கு முற்பட்டவர் கழாத்தலையார்; கழாத்தலையார், ஊரால் பெற்ற பெயர். கழாத்தலை என்றோர் ஊர் உண்டு; அவ்வூரில் வாழ்ந்தவர் ஆதலின் இவர் அப்பெயர் பெற்றார். இருங்கோவேளின் முன்னோன் ஒருவன் இவரை இகழ்ந்தமையால், அரையம் என்ற அவன் நகர் அழிவுற்றது என்று கூறிக் கழாத்தலையாரின் புலமைச் சிறப்பைக் கபிலர் பாராட்டுவார்; இவர்பாக்கள் புலவர் பலராலும் பாராட்டப்பெறும் பண்பு வாய்ந்தன.

“ தும்போல் அறிவின் துமருள் ஒருவன்

புகழ்ந்த செய்யுட் கழாஅத் தலையை

இகழ்ந்ததன் பயனே.”

(புறம்: ௨௦௨)

கக. கபிலர் வாழ்க்கைநிலை

கபிலர் நீண்டதோர் வாழ்நாள் பெற்று வாழ்ந்தவராவர். மலையனைக் கண்டு பாராட்டி, ஆரிய அரசனுக்கு அறிவூட்டி, பேகனை, அவன் மனைவிபால் செல்லப் பணித்துப் பாராட்டி, பறம்பு நாடு செல்லவே பல ஆண்டுகள் ஆகியிருக்கும். பறம்பு மலையில் அவர் வாழ்ந்த ஆண்டுகள் பலவாதல் வேண்டும். பின்னர் பாரி மகளிர் மணமுயற்சியில் சில ஆண்டுகள் சென்றிருக்கும்; செல்வக் கடுங்கோவுடன் சேர நாட்டிலும் சில காலம் வாழ்ந்துள்ளார்; அங்கிருந்து மீண்டு பாரி மகளிர்க்கு மணவினை முடித்து வைத்துள்ளார்; இம்முயற்சிக்காகவும் அவர் வாழ்நாள் சிறிது கழிந்துள்ளது; இவ்வளவு நீண்ட நாள் வாழ்ந்து, இவ்வளவு உழைத்த பின்னரும் அவர் உயிர் இயற்கையிற் பிரியக் காணோம்; தம் உயிரை வடக்கிருந்து வலிதின் முயன்றே போக்கியுள்ளார்; ஆகவே, நல்லுடல் பெற்று நீண்டநாள் வாழ்ந்தவர் கபிலர் என்பது புலனாம்.

கபிலர் தம் வாழ்நாளில் பெரும் பகுதியைப் பாரியின் பறம்பரணிலேயே கழித்துவிட்டார் என்றாலும் அவர் தமிழ் நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் சென்று வந்துள்ளார் என்பது அவர் பாடல்களால் விளங்குகிறது. கபிலர், மலாடு நாட்டு மலையனையும், அவன் முள்ளூர் மலையையும், பாண்டி நாட்டுப் பாரியையும், அவன் பறம்பு மலையையும், சேர நாட்டுச் செல்வக் கடுங்கோவையும், அந்நாட்டு அயிரை, நேரி, கொல்லி ஆகிய மலைகளையும் அறிந்து பாடியுள்ளார். ஆகவே, அவர் தமிழகத்தின் முப்பெரு நாடுகளுக்கும் சென்று பழகியவர் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

கபிலர் வாழ்க்கை செல்வம் நிறைந்து செழித்து விளங்கவில்லை. வறுமையில் கிடந்து வருந்தி வாழ்ந்தவரே பேர் அரசர்களையும், பெருங்கொடை வள்ளல்களையும் பெரு நண்பர்களாகக் கொண்டவர் கபிலர் ஆதலின், விரும்பியிருந்தால் கபிலர் செல்வ வாழ்விலே வாழ்ந்திருக்க

முடியும்; ஆனால், செல்வத்தின்பால் சிந்தை செல்லாப் பண்பு, அவரை வறுமையிற்கிடந்து வாடவைத்திருந்தது.

கபிலர், தம்மையே நம்பி வாழும் பெரிய சுற்றத்தைப் பெற்றிருந்தார்; சுற்றம் என்பது, மனைவியும், மக்களும், பிறஉறவினரும் ஆவர்; ஆதலின், கபிலர், இல்லற வாழ்வினை மேற்கொண்ட நல்லவர் என்பது புலனாம். அவர் செல்லுமிடந்தோறும், அவர் சுற்றமும் உடன் செல்லும்; சுற்றத்தார் பசித் துன்பத்தால் வாடுவது கண்டு மனம் பொறுக்கமாட்டார்; அவர்கள் பசித்துயர் போக்க வேண்டியே, பேசுனையும், செல்வக் கடுங்கோவையும் கண்டு பாடினார்; அவர்களைப் பாராட்டிய பாடல்களில், “ஒக்கல் பசித்தது,” “பசியுடை ஒக்கல்” எனத் தன் சுற்றத்தின் பசிக் கொடுமையைக் காட்டிப் பாகியுள்ளமையைக் காண்க.

பாரி இறந்த பிறகு உயிர் வாழ விரும்பாதவர் கபிலர்; ஆனால், அவன் மகளிர் மணவினை குறித்துச் சிலநாள் வாழ இசைந்தார்; மகளிர் மணவினை முயற்சிக்குகிடையே, சேரனாடு சென்று செல்வக் கடுங்கோவைக் கண்டுள்ளார்; இது, பாரி மகளிர் மணவினைக்கு எவ்விதத்திலும் தொடர்புடைய தன்று; தம் சுற்றத்தாரின் வறுமையினை ஒழிக்கவே ஆண்டுச் சென்றார்; இவ்வாறு, தம் வாழ்வின் இறுதிக் குறிக்கோளாகிய பாரிமகளிரின் மணவினைக் கிடையேயும், தம் சுற்றத்தார் நலனைக் கபிலர் எண்ணினார் எனின், அது அவர் சுற்றத்தின் வறுமைக் கொடுமையினையும், அவர் துயர் காணமாட்டாக் கபிலர் கருணையுள்ளத்தையும் அன்றோ காட்டுகிறது?

கஉ. கபிலர் பெருமை

உரையாசிரியர்கள் பலரும் “கபிலபரணர்” என்ற தொடரில் பெரும் புலவராய் பரணருக்கு முன் கபிலரை வைத்துப் பாராட்டுவதே கபிலர் பெருமைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாம். அவ்வுரையாசிரியர்கள், “கபிலரது பாட்டு” என்ற தொடரை ஆறும் வேற்றுமைத் தற்கிழமைப் பொருளுக்கு உதாரணமாக எடுத்தாண்டு அவர் பெருமையை மேலும் சிறப்பிப்பர். கபிலர்காலப் புலவர் ஐவர், அவரைப் பாராட்டியுள்ளார்கள். இத்தனைப் பெரும் புலவர்களால் பாராட்டப்பெற்ற புலவர் சங்ககாலத்தில் வேறு எவரும் இரார்; தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர்—‘நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே’ என இறைவனோடு வாதிட்ட நக்கீரர்—கபிலரைப் புகழ்ந்துள்ளார்; கிளிகளைக்கொண்டு நெல் கொணர்ந்து நண்பனுக்குத் துணைபுரிந்த அவர் செயலையேயன்றி, “உலகுடன் திரிதரும் பலர் புகழ் நல்லிசை வாய்மொழிக் கபிலன்,” என அவரையும் பாராட்டியுள்ளார். ‘கபிலர் இப்போது இருந்திருந்தால் எவ்வளவோ நல்லது’—“கபிலன் இன்றுளானாயின் நன்று மன்!”—என்று மாந்தரம் சேரலிரும்பொறை என்ற அரசனால் பாராட்டப்பெறும் பெருமை வாய்ந்தவர் கபிலர் என அவர் தொண்டின் சிறப்பையேயன்றி, “செறுத்த செய்யுள் செய் செந்நாவின் வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க் கபிலன்,” என அவர் செய்யுட் சிறப்பு, நாவின் சிறப்பு, அறிவின் சிறப்பு ஆகியவற்றையும் பொருந்தில் இளங்கீரனார் என்ற புலவர் பெருந்தகையார் பாராட்டியுள்ளார்.

பெருங்குன்றார்கிழார் என்ற புலவர், செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் கபிலர்க்கு அளித்த ஊர்களின் பன்மையைக் கண்டு வியப்பதோடு, கபிலரையும் “வயங்கு செந்நாவின், உவலேகூராக் கவலையில் நெஞ்சின் நனவிற பாடிய நல்லிசைக் கபிலன்,” எனப் புகழ்ந்துள்ளார்; அறிவு மூதாட்டி ஒளவையார், கபிலர், கிளிகளைக்கொண்டு கதிர்

கொணர்ந்த செயலைப் பாராட்டியுள்ளார். மாறேக்கத்து நப்பசலையார் என்ற பெண்பாற் புலவர் கபிலரைப் “புலன முக்கற்ற அந்தணான்” எனவும், “பொய்யா நாவிற்கபிலன்” எனவும் பாராட்டியதோடு நில்லாமல், கபிலர் பாக்களின் சிறப்பையும் அழகிய ஓர் உவமையால் பாராட்டிப் புகழ்வாராயினர். கபிலர் பாராட்டைப் பெற்றவர்களைப் பிற புலவர் பாராட்டல் இயலாது; கபிலர் பாராட்டு அவ்வளவு சிறப்புடையது; பொன்னை ஏற்றி வந்த பெருங்கப்பல் ஒன்று வந்து தங்கிய துறைமுகம் ஒன்றினுள், பிறபொருள் ஏற்றிவரும் சிறு கப்பல்கள் புகுவதைத் துறைமுகக் காப்பாளர் அனுமதியார்; அதைப்போல், கபிலர் பாராட்டைப் பெற்றவர்கள், பிற புலவர் பாராட்டைப்பெற விரும்பார்; கபிலர் கவிசேட்டு மகிழ்ந்தோர் காதுகளில், பிற புலவர் பாக்கள் புகா—“புலனமுக்கற்ற அந்தணான் இரந்துசெல் மாக்கட்கு இனியிடன் இன்றிப், பரந்திசை நிற்கப் பாடினன்; அதற்கொண்டு, சினமிகு தானை வானவன் குடகடல் பொலந்தருநாவாய் ஒட்டிய அவ்வழிப் பிறர்கலம் செல்கலாதனையேம்.” இது, மாறேக்கத்து நப்பசலையார், கபிலர்க்கு அளித்த பெருமை.

இவ்வாறு புலவர் பாடும் புகழுடையராகிய கபிலர், கடவுட்டன்மை உடையராகவும் கருதப்பட்டுள்ளார்; மந்திரச் செய்யுளுக்கு உதாரணமாகத் தொல்காப்பிய உரை ஆசிரியர்கள் மேற்கொண்ட,

“முரணில் பொதியின் முதற்புத்தேன் வாழி!

பரணகபிலரும் வாழி!”

என்ற செய்யுளில், கபிலர் அகத்தியர்க்கு ஒப்பவைத்துச் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளார்.

கந. கபிலர் குணநலம்

ஒருவர் வாழ்க்கையை உணர்ந்து அவர் வாழ்க்கையில் நிகழும் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளை அறிந்தால்தான், அவர் குணநலம் பலவற்றையும் அறிதல்கூடும். கபிலர் வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிய விரும்பும் நமக்கு அத்தகைய வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. கபிலரை அறிகிறோம்; அவர் பாக்களைப் பெற்றிருக்கிறோம்; ஆனால், அவர் வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிய முடியவில்லை; இந்நிலையில் அவர் கவிகளில்தான் கபிலரை அறிதல் வேண்டியுள்ளது; ஒருவர் உள்ளம், அவர் வாய்ச் சொல்லில் வெளியாகும். “உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளி உண்டாகும்,” என்பர்; ஆகவே, கபிலர் பாடல்களை உணர்ந்து அவர் உள்ளத்தை அறிதலே நம் கடன்; அவ்வாறு அவர் பாடலைப் பார்க்கும் நமக்குக் கபிலரின் பற்பல குணங்கள் புலப்படுகின்றன.

உலகிற் பிறந்தார் ஒவ்வொருவரும் பெறவேண்டிய பேறுகள், அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றுமே எனினும், அவற்றுள் பொருள் ஒன்றைப் பெற்றாலே, ஏனைய அறத்தையும் இன்பத்தையும் அடைதல்கூடும். “வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றின், நடுவணது எய்த இருதலையும் எய்தும்,” “ஒண்பொருள் காழ்ப்ப இயற்றி யார்க்கு எண்பொருள், ஏனை யிரண்டும் ஒருங்கு,” “அறன் ஈனும் இன்பமும் ஈனும், திறனறிந்து தீதின்றி வந்த பொருள்,” என்னும் புலவர்களின் பொருளுரைகளும் இவ்வுண்மையை உறுதிசெய்தல் காண்க.

இவ்வாறு அறத்தையும், இன்பத்தையும் அடைதற்கு வழியாக விளங்கும் பொருளைப் பெறுதவன், அழகு, கல்வி இவற்றால் எத்துணைச் சிறப்புடையனாயினும், அவ்வழகும், கல்வியும் சிறந்து விளங்கா; வாழ்வின் பல பகுதியிலும், ஒருவனுக்கு இன்பம் தருவது இளமைக்காலமே; ஒருவன் இன்பம் அனுபவிக்கவேண்டியதும் அவ்விளமைக் காலமே; இளமையுடையான், அவ்விளமைக் காலத்தை இன்பமாய்க்

கழிக்க வேண்டுமாயின், அதற்குப் பொருள் தேவை; பொருள் இல்லாதவன் இளமை இன்பத்தை அனுபவித்தல் இயலாது; பொருளிலான் இளமை, இன்பம் தராது கெட்டு டொழியும்; 'வறியவன் இளமை வாடும்', 'நலனும் இளமையும் நல்குரவின் கீழ்ச்சாம்' என்பர் பிறரும். இவ்வுண்மைகளை உணர்ந்தவர் கபிலர்; காதலனைப் பிரிந்து அவனைக் காணப்பெறுமையால் வருந்தும் காதலி ஒருத்தியின் அழகு கெட்டு அழிவதற்குப், பொருள் இல்லாதவன் இளமை, அனுபவிக்கவேண்டிய இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியாது வீணே அழிவதை உவமையாக்கி, "பொருளில்லான் இளமைபோல் புல்லென்றாள்," என்று கூறும் அவர் உள்ளத்தை உணர்தல் வேண்டும்.

பொருளின் அருமையை அறிந்த கபிலர், அதைப் பயன்கொள்ளும் முறையையும் உணர்ந்துள்ளார்; இல்லற வாழ்வினை மேற்கொண்டு வாழ்வது, தன்வீடு நோக்கி வருவார்க்கு வேண்டுவன அளித்து, அவர் வறுமைத்தாயர் ஒழிப்பதற்கே; "தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல், தான் என்றாங்கு ஐம்புலத்தாறு ஒம்பல் தலை," என்பர் வள்ளுவர்; பொருளைப் பெறுவது, இரப்போர்க்கு அதைக் கொடுத்துப் புகழைத் தாம் பெற்று வாழ்வதற்கே; "ஈதல், இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு," "செல்வத்துப் பயனே ஈதல்," என்பர் பெரியோர்; கொடுத்துப் பயன்பெறும் செல்வமே சிறந்து விளங்கும். இவ்வுண்மையை உணர்ந்த கபிலர், நற்றிணைப் பாட்டொன்றில் "இசைபட வாழ்பவர் செல்வம்....காண்டொறும் பொலியும்," என்று கூறிச் செல்வம் பெற்றார்கடமையை வலியுறுத்துவர்.

ஒருவன், தன்பால் வந்து இரங்கி நிற்போரைக் காண்கிறான்; ஆனால், அவனுக்கு அதை நிறைவேற்றக் கூடிய நிலை இல்லை; அந்நிலையில் இருந்து வாழ்வதினும் இறந்து விடுதலே அவனுக்கு இன்பம் தருவதாம்; ஒருவனுக்கு இறப்பதைவிடக் கொடிய துன்பம் வேறு இல்லை; இதை அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வர்; ஆனால், வறியவன் ஒருவன்

வந்து, “பொருள் இல்லைன்; வாழ வழியில்லைன்,” என்று கூறி இரந்து நின்றபோது, அவனுக்கு ஏதேனும் தந்து அவன் துயர் களைவிக்க முடியாத நிலை ஒருவனுக்கு உண்டானால், அப்போது அதைக்கண்டு வருந்தி வாழ்வதினும் இறந்து விடுதல் இன்பம் தரும்; “சாதலின் இன்னதது இல்லை; இனிது அதுஉம், ஈதல் இயையாக் கடை.” இவ்வுண்மையை உணர்ந்தவர் கபிலர்; ஆதலின், ஈதல் இரந்தார்க்கு ஒன்று ஆற்றாது வாழ்தலிற் சாதலும் கூடும்” எனவும், “இன்மை உரைத்தார்க்கு அது நிறைக்கலாற்றாக் கால் தன் மெய் துறப்பான்” என்று இரு இடங்களில்கூறி, இரந்தோர்க்கு ஈதல் இயலா இழிவாழ்வை விரும்பாத தம் உள்ள வளத்தைக் கபிலர் உணர்த்துகிறார்.

பொருட் பயனையும் அதன் அருமையினையும் உணர்ந்த கபிலர், அப் பொருளை எப்படியாயினும் பெற்றுவிடல் வேண்டும் என்று விரும்புவாரல்லர்; “தெண்ணீர் அடுபுற்கையாயினும் தாள் தந்தது உண்ணலின் ஊங்கினியது இல்” என்ற உயர்வுள்ளம் உடையவர் கபிலர்; பிறர்பால் சென்று, பின்னின்று இரந்து பொருள் பெறுவதை இழிவெனக் கருதும் அவர் உள்ளம்; பெண் ஒருத்திபால் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்த இளைஞன் ஒருவன், அவளும் அவள் தோழியும் ஒருங்கிருக்கும் காலம் பார்த்து அவர் முன் சென்று நின்றான்; வந்து வாய்திறவாது நிற்கும் அவனைக்கண்டதோழி, “நீ வேண்டுவது யாது?” என்று கேட்டாள்; அதற்கு அவன், “வேண்டியதைக் கூறினால் மறுக்காமல் தருவீர்களோ?” என்றான்; அதற்குத் தோழி “தன்பால் வந்து நிற்போர்க்குப் பெரும் பொருள் அளிக்கும் உள்ளமும் பொருளும் ஒருங்கே உடையான் மகள் இவள்; ஆகவே, விரும்புவதைக் கூறின் மறுது அளிப்பாள் இவளும்,” என்றாள். அதற்கு அவ்விளைஞன், “ஏ! பேதாய்! பிறர்பால் சென்று இரந்து பொருள் பெறுபவன் என்று என்னையும் எண்ணிக்கொண்டீர்கள்? அத்தகைய புல்லறிவுடையேனல்லன் நான்—பொருள் வேண்டும் புன்கண்மை ஈண்டில்லை—அவ்விழி தன்மையினை என்பால் காணல் இய

லாது,” என்று கூறினான் என்று பாடி, இரந்து பெறும் பொருள் இழிபுடைத்து என்று கபிலர் எடுத்துக் காட்டுவார்.

கபிலர் வறியவர் ; புரவலர் அளிக்கும் பொருள் பெற்றே வாழ வேண்டியவர் ; கபிலர் தம் வாழ்நாளில் பலரைக்கண்டு பாடியுள்ளார் எனினும், அவர்களுள் பொருளுக்காகப் பாடியது செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் ஒருவனையே. மலையமான் திருமுடிக் காரியைப் பாடியது “வரிசை அரிதலோ அரிதே ; பொதுநோக்கு ஒழிமதி, புலவர் மாட்டே” என்று அறிவுரைகூறி நன்கு மதிக்கற் பாட்டினைப் பெறப் பேசனைப்பாடியது, ஒழுக்கத்தின் சிறப்பை உணர்த்தி அவனை அவன் மனைவிபால் கொண்டு சேர்க்க ; பாரியைப் பாடியது பெருங்கிழமை, நட்புடைமை கருதி ; பொருள்கருதிப் பாரியைப் பாடியிருந்தால், பறம்பு நாட்டு முந்நாறு ஊர்களில் ஒரு சில ஊர்களையாவது பெற்றிருப்பர் ; அவற்றுள் ஒன்றையும் அவர் பெற்ற ரல்லர் ; பொருளைத் தாம் பெறுவதற்குப் பதிலாக, பாரியின் படைவீரர்க்கு உணவுதேடி அளிக்கும் அவர்க்குப் பொருளாசை உண்டு எனல் ஏலாது ; விச்சிக்கோவையும் இருங்கோவேளையும் பாடியது, பாரி மகளிர் திருமணம் குறித்து ; பாடிப் பிழைக்க அன்று ; கபிலர் எவரைப் பாடினும் இதுபோல் வேறு காரணம் கருதியே அன்றிப் பொருள் காரணமாக அன்று ; செல்வக்கடுங்கோ அளித்த நூறுயிரம் காணம் பொருளையும் பெரிய நாட்டையும், தமக்கென வைத்து வாழாது, தம் சுற்றத்தார்க்கு அளித்து விட்டு, வாழ்வை வெறுத்து வடக்கிருந்து உயிர்விட்ட கபிலர்க்குப் பொருளாசை உண்டெனல் பொருந்தாது.

கபிலர், எப்படியாவது பொருள்பெற்றால் போதும் என்று எண்ணுபவராக இருந்தால், மலையமான் அளித்த பொருளை வாய்மூடிக்கொண்டு வாங்கிவந்திருப்பார் ; அவர் உள்ளம் அவ்வாறு பெற விரும்பவில்லை ; வரிசையறியாது வழங்கிய அவன் செயலை வன்மையாகக் கண்டித்து, அவன் தன் பிழை உணர்ந்து பிறகு அளித்த

பெரும்பொருளையன்றோ பெற்றுவந்தார்? செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்பால் பொருள் பெறச் சென்றகாலத் திலும், அவன் தகுதியறிந்து, வழங்கும் வள்ளியோன் எனத் தெரிந்தே பொருள்வேண்டினார்; பொருள் இல்லாக் குறையால்வந்தவன் என்று அவன் எங்கே எண்ணிவிடு கிறானோ என்று அஞ்சி, “இரக்கவந்தவன், ஆகவே நம்பால் இல்லாதவற்றையும் கூறிப் புகழ்வான், என்று எண்ணாதே; இரந்து நிற்பவனும் அல்லன் நான்; புனைந்துரையாகப் புகழ வும் மாட்டேன்—இரக்குவாரேன்; எஞ்சிக்கூறேன்,” என்று கூறினார் கபிலர்; இதனால், பொருள் அருமையும், பெருமையும் உடையதே எனினும், அதைப் பெறும் வழி, பழியொடு படர்ந்ததாயின், அவ்வழிப் பெரும் பொருளை விரும்பார் கபிலர் என்பது புலனாதல் காண்க.

கபிலரின் வறுமையிற் செம்மையாம் குணம், அவர் காட்டும் கலித்தொகைக் காட்சி யொன்றால் வெளியா கிறது; செல்வ வாழ்விலே சிறக்க வாழ்ந்தவன் ஒருவன்; எக்காரணத்தாலோ அவன் செல்வமெல்லாம் அழிந்து விட்டது; அவன் வறியன் ஆயினான்; வளமாக வாழ்ந்த வன் ஆதலின், வறுமையின் கொடுமையை அவனால் தாங்க முடியவில்லை; என்றாலும், அவன் இரந்துயிர் வாழ்தல் இழிவென எண்ணுவான்; எவ்வளவோ பொறுத்துப் பார்த்தான்; ஆனால், வறுமையின் கொடுமை அவனை மேலும் பொறுக்கவிடவில்லை; அவனுக்கு உறவினர்பலர்; அவன்பால் அன்பும் உடையவர்; தம்பால் வருவார் துயர் தீர்க்கும் அருளும், அதற்கு ஏற்ற திரண்ட செல்வமும் உடையவர். அவர்பால் சென்று குறைகூறின் இழிவில்லை என எண்ணினான்; ஒரு நாள் அவர் வீடு சென்றான்; அவர் முகத்தைநோக்கினான்; வாயைத் திறந்து தன்குறை கூற வும் தொடங்கி விட்டான்; வாய் குறைகூறத் தொடங்கி விட்டது எனினும், அவன் உள்ளம் அச்செயலின் இழிவை உணர்ந்தது; ஆகவே, அதைச் செய்ய அஞ்சிற்று; வாயின் செயலைத் தடைசெய்தது; அதனால், சொல்ல விரும்பியதைத் தெளிவாகவும் சொல்லமுடியா

வில்லை; சொல்ல விரும்பிய அவ்வளவையும் சொல்லமுடிய வில்லை; இடையில் அவன் நாக்குக் குழறத் தொடங்கி விட்டது; அதனால், தன் எண்ணம் ஈடேறாமலே மீண்டான்; இவ்வாறு பலநாள். வறுமையின் கொடுமை, பிறர் பால் குறைகூறி நிற்கும் துணியை நாவிற்குத் தருகிறது; ஆனால், இரந்து உயிர்வாழ விரும்பா அவன் உள்ளம், நாவின் செயலைத் தடுக்கிறது; இவ்வாறு உணர்விற்கும் செயலிற்கும் பெரும் போராட்டம் நடைபெறுகிறது. நல்ல காலம், அவன் உள்ளம் உரன் உடையதாகவே, உணர்வு வென்றது; செயல் தோற்றது; ஆனால், இப்போராட்டத்தின் கொடுமையினையும், அவ்வறுமைக் காலத்திலும், தன் செம்மைக் குணத்தில் பிறழா அவன் பண்பாட்டின் சிறப்பையும் நம்மால் உணராமல் இருக்கமுடியவில்லை.

“.....

செல்வம் கடைகொளச் சாஅய்ச் சான்றவர்
அல்லல் களைதக்க கேளிர் உழைச்சென்று
சொல்லுதல் உற்று உரைகல் லாதவர்.”

(கலித்தொகை : கூகச)

உலகெலாம் வாழவேண்டும் என்ற உயர் பேர்உள்ளம் உடையவர் கபிலர்; ‘நாடெலாம் வாழக் கேடொன்று மில்லை,’ என்ற உண்மையை உணர்ந்தவர்; அதனால் உலகக் கேட்டினைத் தம்கேடாகவும், உலக இன்பத்தைத் தம் இன்பமாகவும் கொண்டார்; உலகத்தார் வருந்தினால் அவர் வருந்துவார்; உலகத்தார் மகிழ்ந்தால், அவர் மகிழ்வார்; கபிலர் தம் இவ்வுள்ளச் சிறப்பினை அவர் பாடிய அகநானூற்றுப் பாட்டொன்றில் கண்டு அறிவுடையோர் மகிழ்வர்.

தலைமகன் தன்னை மணந்துகொள்ள விரைவில் வந்திலனே என வருந்திக்கொண்டிருக்கிறாள் தலைவி; தலைவியின் வருத்த நிலை கண்டு, கண்ணீர் விட்டுக் கலங்குகிறாள் அவள் உயிர்த்தோழி; ஒருநாள், மணம் செய்து கொள்வதற்கான மாண்புகளோடு தலைவன் திடுமென வந்துசேர்ந்தான். அதைத் தோழி கண்டாள்; அவள் இன்பம் கரைபுரண்டோடத் தொடங்கிற்று; தன் இன்பத்

தின் எல்லைகாணமாட்டா அவன், அதன் பெருமையினை உணர்த்த அழகிய உவமை ஒன்றை கூறுகின்றான் :

மழையின்றி வறண்ட கொடும் பஞ்சகாலம், பல ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து நீண்டு வருகிறது; மழை இல்லாமையால், உழவுத்தொழில் நடைபெறவில்லை. நாட்டில் வறுமை வளர்ந்தது; வறுமைத்துன்பம் தாழாது மக்கள் வாடினர்; மலைபோன்ற கரைகளையுடைய குளங்கள் எல்லாம் வற்றிவிட்டன; குளங்கள் நீர் அற்றுப் போனமையால், பறவைகள் வருவதையும் அக்குளங்கள் இழந்து விட்டன; இவ்வாறு பஞ்சம் தாண்டவமாடிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒருநாள் என்கிருந்தோ பெருமழை வந்தது; பெய்த மழை நீரால் பெருங் குளங்கள் எல்லாம் நிறைந்து விட்டன; நீர் நிறைந்து கிடக்கும் குளங்களை அந்நாட்டு மக்கள் கண்டனர்; அவர்களின் மன எழுச்சியினையும், மகிழ்ச்சியினையும் அளவிட்டுக் கூறவும் முடியுமா? அவர்களுக்கு அவ்வளவு மகிழ்ச்சி! இவ்வாறு மகிழும் அவர்கள் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் தேங்கிக்கிடக்கும் மகிழ்ச்சிகளை எல்லாம் ஒன்று திரட்டித் தந்தால், அம் மகிழ்ச்சி எத்துணைப் பெரிதாம்! “அவன் வரவு கண்டு அவ்வளவு மகிழ்ச்சி கொண்டேன்,” என்று கூறினான் தோழி.

“நாடுவறம் கூற, நாஞ்சில் தஞ்சக்

கோடை நீடிய பைதறு காலக்

குன்று கண்டன்ன கோட்ட யாவையும்

சென்று சேக்கல்லாப் புள்ள, உள்ளல்

என்றுழ் வியன்குளம் நிறைய வீசிப்

பெரும் பெயல் பொழிந்த ஏம வைகறைப்

பல்லோர் உவந்த உவகை எல்லாம்

என்னுட் பெய்தந் தற்றே.”

(அகம் : சஉ)

இவ்வாறு தோழியின் மகிழ்ச்சிக்குக் ‘கோடையால் வற்றிக் கொண்டலால் நிறைந்த’ குளம் கண்டு மக்கள் கொண்ட மகிழ்ச்சியினை உவமை கூறிய கபிலர் உள்ளத்தின் உயர்வே உயர்வு!

கபிலர், தம்மையொத்த புலவர்களைப் போற்றிப் புகழும் பண்புடையவராவர்; ‘புலவர்கள், தம்மையொத்த பிற புலவர்களைப் போற்றிப் புகழமாட்டார்கள்; அவர் தம் புலமை கண்டு பொறாமை கொள்வார்கள்,’ என்ற தவறான எண்ணம் தமிழ்மக்கள் உள்ளத்தில் எவ்வாறோ இடம் பெற்றுவிட்டது. ஆனால், பழந்தமிழ்ப் புலவர் வரலாற்றை அறியக் கிடைத்த சிறிய வாய்ப்பைக்கொண்டு நோக்கிய வழி, அத்தவறான கொள்கைக்குத் தமிழ்நாட்டில் இடம் இல்லை என்பது தெளிவாகும்; கபிலர் பெரும் புலவர்; புலவர்களும் போற்றும் புலமை வாய்ந்தவர்; அவர், தம்மையொத்த புலவர்களைப் பொதுவாகவும், சிலரைக் குறிப்பிட்டும் புகழ்ந்துள்ளார்; “புலவர் பொய் கூறார்; புலவர் பயனில் சொல் பாராட்டார்” என்றெல்லாம் புகழ்கிறார்; “புலவரெல்லாம் புலவராகி விடார்; அவருள் பெரும் புலவர் உளர்; அவர் புலமையின் பெருமையறிந்து அவரைச் சிறப்பித்தல் வேண்டும்” என்றெல்லாம் புலவர்களைப் பொதுநிலையில் போற்றும் கபிலர், கழாத்தலையார் என்ற புலவர்தம் செய்யுட் சிறப்பினையும், அவர் சொல்லின் தூய்மையினையும் போற்றிப் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளார். “கழாத்தலையார் செய்யுள் புலவர்கள் புகழைப் பெற்ற புகழ் வாய்ந்தது:—“புகழ்ந்த செய்யுள் கழாத்தலை” —என்றார்; “இருங்கோவேள் முன்னோன் ஒருவன் கழாத்தலையாரை இகழ்ந்ததினாலேயே அவர்களுக்குரிய அரையப் பேரூர் அழிந்தது” என்று கபிலர் கூறுகிறார்;

“

.....

இருபாற் பெயரிய உருகெழு மூதூர்க்
கோடிபல அடுக்கிய பொருள்நுமக் குதவிய
நீடுநிலை அரையத்துக் கேடும் கேளினி,
நும்போல் அறிவின் நுமருள் ஒருவன்
புகழ்ந்த செய்யுள் கழாஅத் தலையை
இகழ்ந்ததன் பயனே.”

(புறம்: ௨0௨)

இதனால், புலவர்கள் வெறும் புலமை மட்டும் உடையவரல்லர்; ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்ல ஆற்றலும் உடையவரென நம்பியவர் கபிலர் என்பது புலனாம். இவ்வாறு புலவர் பாராட்டும் கபிலரின் பேருள்ளம்கண்டு நாம் பாராட்டக் கடமைப் பட்டுள்ளோம்.

பாணர் பாடல்கள் வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் செறிந்து காணப்படுவதுபோல், கபிலர் பாடல்கள் அறவுரை நிறைந்து காணப்படுகின்றன. தங்கள் புலமையைப் புலப்படுத்திப் பொருள் பெற்று வாழ்வதே வாழ்வின் குறிக்கோள் என்று கொண்டவரல்லர் பண்டைக்காலப் புலவர்கள்; “மக்கள் வாழ்வை வாழ்விக்க வந்தவர்கள் நாம்; மக்களுக்கு வழிகாட்டுவதே நம் கடமை” என்று உணர்ந்தவர்கள்; புலமை ஒன்றே பொருளாகக் கொண்டிருந்தனராயின் அவர் பாடல்கள் எப்பொழுதோ பொன்றியிருக்கும்; அவை பொன்றப் புகழ் பெற்று இன்றும் விளங்குவது, புலமையோடு பொன்னுரை பல பொதியப் பெற்றிருப்பதினாலேயேயாம்.

அறவுரை கூறுவதற்கென்றே சில நூல்கள் அமைந்துள்ளன எனினும், இலக்கிய வளமே குறிக்கோள்போல் பார்வைக்குத் தோன்றும் பழந்தமிழ்ப் பாடல்களும் நீதி உரைப்பதைத் தம்நெறியெனக் கொண்டுள்ளன; அப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும், அக்கால மக்கள் வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிலையினையும் வகுத்துக்காட்டி, அவ்வாறு காட்டுவதன் வழியாகவே, வகை வகையான நீதிகளை உணர்த்துகின்றன; இவ்வாறு மறைமுகமாக அறவுரை பல வழங்குவதோடு, அறம் உரைக்கும் அருந்தொடர் பல வற்றையும் அப் பாக்கள் பெற்றுள்ளன; இவ்வாறு நீதித் தொடர்கொண்ட கபிலர் செய்யுட்கள் கணக்கில; அவர் செய்யுட்களில் கண்ட அறவுரை பலவற்றுள் சில இவை:

அறம்புரி செங்கோலன் ஆவோன் மன்னன்; அஞ்சுவது அஞ்சாதான் அறவிலி ஆவன்; ஆர்வுற்றார் நெஞ்சம் அறியவிடாதே; ஆற்றார் எனினும் அவர் குற்றம் கூறற்க; இல்லோர் புன்கண்

தீர்ப்பது வன்மை; இனத்தின் இயன்ற இன்னுமை இனிது; இன்மை உரைத்தார்க்கு அது நிறைக்கலாற்றுக்கால் தன் மேய்துறத்தல் தலை; உற்றுர் இடுக்கண் தீர்ப்போன் உரவோன்; நாட்டார்க்குத் தோற்றலை நானுமை வேண்டும்; நல்லவர் நானும் நிலை நன்று; நல்லார்கண் தோன்றும் நாவடக்கம்; நட்டு நாடாமை நன்று; நாடி, நட்டலும் நன்று; பிறர் உறு விழுமம், தம்முறு விழுமம்.

உளநூல் உணர்ந்தோர் நீதி உரைகளை நேரே கூறு வதினும், அந்நீதிகள் பொதிந்த கதைகளைக் கூறுவதே பெரும்பயன் அளிக்கும் என்பதை அறிவர். பண்டைக் காலப் புலவர்கள் மக்கள் மனப்பண்பு அறிந்தவர்கள்; ஆகவே, அவர்கள் உணர்த்த விரும்பும் விழுமிய கொள்கை களைச் சிறுகதைகள் போன்ற சிறு சிறு நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக்காட்டி, அவற்றின் வாயிலாக உணர்த்துவா ராயினர்; அவ்வாறு உணர்த்த வந்த பாடல்களே, அகத் துறைப் பாடல்கள்; அகத்துறைப் பாடல்கள் ஒவ்வொன் றும், வாழ்வைப் பண்படுத்தும் பண்புடையன.

மக்கள் காணும் நிலையிலும், காணாமறைவிலும் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை நிகழ்ந்தவாறே எடுத்துக்காட்டுவது ஒருமுறை; இன்று எழுதப்படும் சிறுகதைகளிலும், படக் கதைகளிலும் காண்பது அதுவே; அம்முறை பெரும் பயன் அளிப்பதாகாது. இவ்வாறு நிகழ்தல் வேண்டும்; இவ்வாறு நிகழ்ந்தால்தான் நன்று என்று நன்முறையில் எண்ணி, அவ்வாறு நிகழ்ந்ததாக எழுதப்படும் கதைகளே நல்லன; அவற்றில் வரும் நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்கூடாதன— நிகழ இயலாதனவாகத் தோன்றலாம்; ஆனால் வாழ்வில் அவை நிகழ்தல் வேண்டும்; நிகழ்ந்தால் வாழ்க்கை வள முறும் என்ற எண்ணத்தைத் தூண்ட அவை பயன்படும். அத்தகைய கதைகளே நாட்டிற்குத் தேவை.

அகத்துறை தழுவிய பாடல்கள் அறிவிக்கும் நிகழ்ச்சி கள் ஒவ்வொன்றும் இவ்வியல்புடையன; ஆகவே, அவை அறிதற்குரியன; தமிழில் அகத்துறைப் பாடல்கள் அள

வற்றுள்ளன; அவ்வளவை அறிதல் இயலாது; ஆகவே, கபிலர் பாடிய அகத்துறைப் பாடல்களுள் சிலவற்றை யாவது கண்டு, அவை காட்டும் வாழ்வின் நிலை சிலவற்றை அறிந்து பயன் கொள்வோமாக.

ஒரு தலைமகள், தலைமகன் ஒருவனோடு உறவு கொண்டு விட்டாள். அவன் கூட்டுறவால், அவள் உடலழகும் சிறிது மாறித் தோன்றுவதாயிற்று. அவனோடு தான் கொண்டுள்ள இவ்வுறவு, தன் உயிர்த்தோழிக்குத் தெரியாது என்பது அவள் எண்ணம்; மறுநாள் தினைப்புனத்துக்கு வந்த அவள், தினைக்கதிர்களைக் கவர்ந்து செல்லும் கிளிகளையும் ஓட்டாமல் எதையோ எண்ணி ஏங்கியிருப்பாளாயினள்; தோழி இதையெல்லாம் உணர்ந்தாள்; தலைமகளே தன் களவொழுக்கத்தை உணர்த்துவாள் என எண்ணினாள்; அவள் உணர்த்தவில்லை; “ஏன் இந்த மாறுபாடு!” என்று இவள் கேட்டபோதும், அவள் உண்மை உணர்த்தாது, ஏதோ சில காரணம் கற்பித்துக் கூறிவிட்டாள்; தோழிக்குச் சிறிது கோபம் உண்டாயிற்று; நம்மையும் ஏமாற்ற எண்ணுகின்றனளே என எண்ணினாள்; அவளுக்கு அறிவு வரச்செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பினாள்; அவள் பால் சென்றாள்; அவள் கண்கள் சிவந்து இருப்பதைக் கண்டாள்; “தினையைக் காவல்புரிவோர், அத்தினையைத் தின்னவரும் பன்றி முதலாகிய விலங்குகளைக் குத்திக் கொன்று ஏந்திய அவ்விலங்குகளின் இரத்தக்கறை படிந்து சிவந்து காணப்படுவதேபோல் செவ்வரி பரந்து சிறந்து காணப்படும் நின்கண்களின் அழகே அழகு!” என்று அவளைப் பாராட்டினாள். பின்னர் அவளை அழைத்து, “கிளிகள் தினைக்கதிர்களைக் கவர்ந்து செல்கின்ற அவ்வழகையும் பார்; அவை அவ்வாறு கவர்ந்து செல்வதை, மலைக்கூடுகளில் தங்கியிருக்கும் மயில்கள் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதையும் காண்; தாம் தினைக்கதிர்களைக் கவர்ந்து செல்வது அம் மயில்களுக்குத் தெரியாது என எண்ணி ஏமாறும் அக்கிளிகளின் அறியாமையினை என்னென்பது!” என்று கூறி நகைப்பாளாயினாள்.

“எனல் காவலர் மாவீழ்த்துப் பறித்த
பகழி அன்ன சேயரி மழைக்கண்
நல்ல பெருந்தோ ளோயே!...
ஒங்கு மலைக் கட்சி
மயில் அறிபு அறியா மன்னே,
பயில்குரல் கவரும் பைம்புறக் கிளியே?” (நற்: கந)

தோழி கூறியது இவ்வளவே; ஆனால், அச்சொற்கள் தலைமகள் அறிவிற்கு எவ்வளவு பெரிய வேலையைக் கொடுத்துவிட்டன! “நம் கண்ணை மாவீழ்த்துப் பறித்த செவ்வேலினுக்கு ஒப்பிடுகிறாள் தோழி; அவ்வாறு கூறும் அவள் கருத்தென்ன? தலைவன் உள்ளத்தில் பாய்ந்து, அவனுக்குக் காதல் நோய் அளித்து மீண்ட உன் கண்களைப்பார் என்று நம் களவொழுக்கம் அறிந்து கடிந்து கூறிய சொற்களன்றோ அவை?” என்று எண்ணினாள். “கிளிகள், கதிர்களைக் கவர்ந்து செல்வதை மயில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது; மயில் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதை அறியாத கிளிகள் தாம் கதிர்களைக் கவர்ந்து செல்வதை எவரும் அறியார் என எண்ணி ஏமாறுகிறது. இதை ஏன் அவள் நமக்குக் காட்டவேண்டும்? நான் தலைவனோடு கொண்டுள்ள களவொழுக்கத்தை அவள் அறிந்து கொண்டுள்ளாள்; அவள் அறியாள் என எண்ணி ஏமாறுகிறேன்; என் அறியாமை கண்டன்றோ என்னை எள்ளி நகைக்கிறாள்?” என்று தலைமகள் அஞ்சினாள்.

இவ்வாறு, “தினைக்கதிர்களைக் காக்கவேண்டியது உன் கடமை; அதில் நீ தவறிவிட்டாய்; கிளிகள் கதிர்களைக் கவர்ந்து செல்கின்றன; பார்த்துக்கொண்டு வாளா இருக்கின்றாய்; களவு போகிறது என்பதையே உன்னால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை; நீதான் இவ்வாறு அறிவற்றவளாகி விட்டாய் என்றால், என்னையும் அறிவற்றவர் என எண்ணி விட்டாய்; கடமையில் தவறுவேன் நான் அல்லேன்; நின்னைக் காக்கக் கடமைப் பட்டவள் நான்; உன் களவொழுக்கத்தையும் அறிவேன்; நீ கடமையில் தவறுவதையும் அறிவேன்; ஆகவே அறிவன அறிந்துநட,” என்று தலைமகளுக்கு அறிவூட்டும் தோழியின் அறிவே அறிவு!

தோழி, தன் செயல் உணர்ந்துகொண்டாள் என்பதறிந்த தலைவி, அவளிடம் உண்மையை உணர்த்தி விட்டாள். தலைவியின் நல்வாழ்வில் நாட்டமுடையவள் தோழி; ஆகவே, தலைவனின் பேரும், ஊரும், பண்பும் யாவை எனவும், அவர்கள் உறவினுக்கு யாதேனும் கேடு நேரின், அதை முன்னின்று தடுத்தற்காய வழி யாதேனும் உண்டா எனவும் அறிந்துகொள்ளத் துடிக்கிறது அவள் அன்பு உள்ளம்! “அவ்வாறாயின், நின் அன்பைக் கவர்ந்த அந்த ஆண்மகன் யார்? அவன் உன்னைக் கண்டு அன்பு கொண்டது உண்மைதானா? அவன் நம்புதற்குரியனா? அவன் உன்னோடு உறவுகொண்டது உண்மை என்பதை அறிந்து கூறுவார் யாரேனும் உளரோ?” என்று கேள்வி மேல் கேள்விகள் கேட்கலாயினாள். அதற்கு அத்தலைவி கூறிய விடை அவள் பிள்ளை உள்ளத்தைத் தெள்ளெனக் காட்டுகிறது. “தோழி! அவர் என்னைக்கண்டு உறவு கொண்ட காலத்தில் அங்கு வேறுபாரும் இல்லை; என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த அவர் ஒருவரே அங்கிருந்தார்; நாங்கள் இருந்த இடத்திற்கு அருகே உள்ள நீர்நிலையில் நாரை ஒன்று மட்டும் இருந்தது; ஆனால், அவர் என்னோடு உறவு கொண்டதை அது பார்க்கவில்லை; தன் உணவைப்பெறும் கருத்தோடு ‘ஆரல்மீன் ஒடிவராதா?’ என நீரையே நோக்கிக்கொண்டிருந்தது; ஆகவே, அது எங்கள் உறவினை அறியும் சான்றாகாது; ‘பிரியேன், பிரியின் உயிர்தரியேன்; அறனல்லன செய்தவனும் ஆவேன்’ என்று அவர் உரைத்த சூளுறவு ஒன்றே பற்றுக்கோடு; அவர் அதை மறுக்கார்; மறுத்துப் பொய் கூறிவிட்டால் அந்நிலையில் வேறு பற்றிலேன்” என்று தன் நிலைமையை உள்ளவாறு உணர்த்தினாள் :

“யாரும் இல்லை; தானே கள்வன்;
தான் அது பொய்ப்பின், யான் எவன்செய்கோ?
தினைத்தாள் அன்ன சிறுபசுங்கால்
ஒழுஞ்நீர் ஆரல் பார்க்கும்
குருகும் உண்டு; தான் மணந்த ஞான்தே.” (குறுந்: ௨௫)

இவ்வாறு கூறக்கேட்ட தோழி, “இப்படியும் ஒரு பெண் ஏமாந்து போவாளா எங்கே சினம் கொள்வாளோ?” என எண்ணிய தலைவி, “அதுவும் என் தவறன்று; அது நாரையைக் கண்டதால் நேர்ந்த பிழை; அப்பாடத்தை நாரை கற்றுக் கொடுத்தது; உணவைப் பெறவேண்டும் என்ற அதன் ஆசை, தனக்கு ஊறு செய்வார் யாரேனும் அருகில் இருப்பரே என்ற அச்சத்தை ஒழித்து விட்டதைக் கண்டேன்; அன்பு காட்டிய தலைவன்பால் நான் கொண்ட அன்பு, பின் விளைவுகளை எண்ண மறுத்துவிட்டது. ஆகவே தவறு என்னுடைய தன்று; அந் நாரையினுடையதே” என்று குறிப்பால் கூறிச் செய்த தவறினின்றும் தப்பித்துக்கொள்ள முயலும் தலைமகள் அறிவினை என்னென்பது!

தலைவி தலைவன் இருவரும் அன்புகொண்டு வாழ்கிறார்கள்; ஒருவர் இன்றி ஒருவர் வாழமாட்டாப் பெருங்காதலுடையராகவும் காணப்படுகிறார்கள். எனினும், அவர்களால் களவொழுக்க வாழ்விலே கலந்து மகிழ முடியவில்லை; அதற்கு எத்தனையோ இடையூறுகள்; ஒருவரை யொருவர் காண்பதும் அரிதாகிறது; இதனால், தலைவியின் வருத்தம் மிகுகிறது; அவள் உள்ளக்கவலை பிறர்க்குப் புலனாகுமாறு அவள் உடல்நலனும் கெடுகிறது; இந்நிலைமேலும் நீட்டித்தால், தலைவி இறந்துவிடுவாளோ எனவும் தோழி அஞ்சினாள். மணந்துகொண்டால் மனக்கவலைக்கு இடமில்லாமற் போகும் என்று முடிவுகொண்டாள்; தலைவனை அடைந்து மணத்தின் இன்றியமையாமையினை எடுத்துக்கூற விரும்புகிறாள்; அவர்கள் நின்று பேசிக் கொண்டிருக்கும் இடத்திற்கு முன்னே ஒரு பலாமரம்; பாதுகாப்பற்றது; அதன் சிறியகிளை ஒன்றில், பெரிய பழம் ஒன்று பழுத்துத் தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அதைத் தோழி கண்டாள்; தலைவன் நாட்டில் வேர்ப் பலாமரங்கள் மட்டுமே நிறைந்திருப்பதையும், அம் மரங்களைச் சூழ மூங்கிற்புதர்கள் வேலியாக அமைந்திருப்பதையும் அவள் அறிவாள்.

ஆகவே, அவள் அவனை நோக்கித், “தலைவ! உங்கள் ஊரில் உள்ள வேர்ப்பலா மரங்களைச் சூழ மூங்கில் வேலி அமைந்துளது; ஆகவே, பிறர் எவரும் எளிதில் அப் பலா மரங்களை அடைதல் இயலாது; மேலும், அம் மரங்கள் எல்லாம் வேர்ப்பலா; பழங்கள் பழுத்தாலும் வேரிலேயே பழுக்கும்; ஆகவே நன்கு பழுத்துவிட்டாலும் காம்பு அறுந்து கீழே விழுந்து பாழாய்விடும் என்று அஞ்ச வேண்டுவதும் இல்லை; ஆகவே, உங்கள் நாட்டுப் பலாப் பழங்கள் இயற்கையில் அழிவதோ, கள்வரால் கவரப்படுவதோ இல்லை; நீ அத்தகைய மரங்களையே பார்த்துப் பழகியவன்; ஆதலின், இதோ நிற்கும் இப் பலாவினைக் கண்டதும் உன் உள்ளத்தில் எத்துணையும் அச்சமுண்டாகவில்லை; இப் பலா மரத்திற்கு வேலி ஒன்றும் இல்லை; ஆகவே, அதன் அருகிற் சென்று பழத்தைப் பறித்துச் செல்லுதல் எவர்க்கும் எளிது; மேலும் அப் பழத்தின் பருமையினையும், அதைத்தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் காம்பின் சிறுமையினையும் நோக்குவாயாக; அக்காம்பு, பழத்தை இதுவரை தாங்கியிருப்பதே அரிய செயல்; அப் பழம் மேலும் பருத்துப் பழுக்கத் தொடங்கினால், பிறர் பறித்துப் போவதேயன்றி, தாங்கிய கிளை முறியக் கீழே விழுந்து தானே அழிதல் உறுதி; ஆகவே, அப் பழம் பழுக்கும் காலம்வரை காவல் புரிந்து, பக்குவம் அடைந்ததும் பறித்து வைக்கவேண்டிய கவலை எங்களுக்கு; அத்தகைய கவலை உங்கள் நாட்டார்க் கில்லை; ஆகவே, எங்கள் கவலை உனக்குத் தெரியவில்லை; இப்போதாயினும் எங்கள் கவலையின் ஆழத்தை அறிந்துகொள்வாயாக; அப் பழம்தானும் பாழாகாமல், மரத்தையும் பாழாக்காமல், பிறர் கைக்கும் போகாமல் எங்களுக்கே கிடைக்கத் துணை புரிவாயாக,” என்று கூறினாள்.

தலைவி தனக்கே உரியவள்; பிறர் எவரும் அவளைப் பெறல் இயலாது; அவளும் எவ்வளவு பெரிய காதலையும், எவ்வளவு காலம் வேண்டுமானாலும் தாங்கி யிருப்பாள் என்று கவலையற்றிருப்பது தவறு; தலைவி பாதுகாப்

பற்றவள் ; அவளை மணந்துகொள்ள எவரும் விரும்புவர் ; பெற்றோரும் எவருக்கு வேண்டுமானாலும் கொடுத்த விடுவர் ; அவ்வாறில்லையாயினும், தலைவியின் உயிரோ மிகமிக மென்மை உடையது ; ஆனால், அவள் நிற்பால் கொண்டிருக்கும் காதலோ அளவிடற்கரிய பெருமை வாய்ந்தது ; அக்காதல் மேலும் மிகுந்தால், அதை அவளால் தாங்கியிருத்தல் இயலாது ; அதைத் தாங்கி நிற்கும் வன்மை அவள் உயிருக்கு இல்லை ; அவ்வுயிர் அழிந்து விடும் ; காதலும் பாழாம் ; ஆகவே, உரிய காலத்தில் மணந்துகொள்வதே அறிவுடைமை” என்று அவன் மனங் கொள்ளும் வகை வகுத்துக் கூறிய அவள் அறிவின் சிறப்பே சிறப்பு !

“வேரல் வேலி வேர்க் கோட் பலவின்

சாரல் நாட செவ்வியை ஆகுமதி ;

யார் அஃது அறிந்திதி னோரே ? சாரல்

சிறு கோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கி யாங்கு இவள்

உயிர் தவச்சிறிது ; காமமோ பெரிதே.” (குறந் : ௧௮)

தோழியின் அறிவுரை கேட்ட தலைவன் மணந்து கொள்ள உறுதிபூண்டு மணவினைக்குத் தேவையான பொன்னும் பொருளும் கொண்டுவரும் கருத்துடன் வெளி நாடு சென்றான் ; சென்றவன் மீண்டு வருவதாகக் குறிப்பிட்டுச்சென்ற காலம் கடந்து பல நாளாகியும் வரவில்லை ; தலைவி அவன் வாராமை கண்டு கவலைகொள்ளத் தொடங்கினாள் ; தலைவியின் துயர்நிலை கண்ட தோழி, தலைவியை நோக்கி, “இந்தத் தலைவன் அன்போ அறநெறியில் நிற்கும் உள்ளமோ உடையவன் அல்லன் ; அவனை எண்ணி ஏங்கு கின்றனையே, நின் பேதைமை என்னே !” என்று கூறுவாளாயினள் ; தன் முன்னே தலைவனைப் பழித்துரைப்பது கண்டு தலைவியின் உள்ளம் பொறுக்கவில்லை ; அவள் உள்ளம் தலைவன் தவறு செய்யான் என்று கூறிப் புகழ விரும்புகிறது ; தோழியைப் பார்த்துக் கூறுகிறாள் :

“தோழி ! வெண்திங்களில் செந்தி தோன்றுவதை என்றேனும் கண்டதுண்டோ ? இல்லையன்றே ; திங்களில்

தீத் தோன்றுவது உண்டாயின், தலைவன் வாய்மையிலும் பொய் தோன்றும்; அடைந்தாரை ஆதரிக்கும் அன்புடைய அவன் உரைத்த சூள் பொய்யாகாது; அவன் விரைவில் மீண்டு வருவான். சுற்றிலும் நிழல்தரும் மரங்கள்; நடுவே ஒரு குளம்; குளம்நிறைய நீர்; அந்நீர் நடுவே ஒரு குவளை மலர்; அந்தக் குவளைமலர் வெம்மையால் வெந்து கருகும் என்று யாரேனும் கருதுவரோ? அக் குவளை கருகுவது உண்மையானால் தலைவன் வாராமையும் உண்மையாம்; உலகிற்கெல்லாம் ஒளி தருவது ஞாயிறு; அந்த ஞாயிற்றின் நடுவே இருள் தோன்றும் என்று எதிர் பார்ப்பது இயலுமா? ஞாயிறு நடுவே இருள் தோன்றுவது உண்டாயின் தலைவனும் நம்மை மறந்து துறந்துவிடுவான்; ஆகவே, தலைவனை அன்பிலன்; அறநெறியிலன் என்று பழிகூறுவதை இனி மறந்துவிடு என்றாள்.

“பொய்த்தற்கு உரியனோ? பொய்த்தற்கு உரியனோ?

‘அஞ்சல் ஓம்பு’ என்றாரைப் பொய்த்தற்கு உரியனோ? குன்றகல் நன்னாடன் வாய்மையில் பொய் தோன்றின், திங்களுள் தீத்தோன்றி யற்று.

வாரா தமைவனோ? வாரா தமைவனோ?

வாரா தமைகுவான் அல்லன் மலைநாடன்

ஈரத்துள் இன்னவை தோன்றின், நிழல்கயத்து

நீருள் குவளை வெந்தற்று.

துறக்குவன் அல்லன்; துறக்குவன் அல்லன்

தொடர்வரை வெற்பன் துறக்குவன் அல்லன்;

தொடர்புள் இனையவை தோன்றின், விசம்பில்

கடருள் இருள்தோன்றி யற்று.” (கலித்தொகை : ௪௧)

தலைவியின் உள்ள உறுதியும், தலைவன் அன்பில் அவள் கொண்டுள்ள அசையா நம்பிக்கையும் கண்டதோழி, “அவன் அன்புடையன் என்று அறிந்தும் என் இவ்வாறு கலங்குகின்றாய்? பொருள் வயிற் பிரிந்த அவன் விரைவில் வந்திலன்; வேண்டும் பொருளை விரைந்து சேர்க்கும் வன்மையிலன்; எண்ணிய எண்ணி யாங்கு எய்தும் திண்மையிலன் போலும் என்று எண்ணி இரங்கு

கின்றனையோ?" என்று கேட்டாள்; தலைவி தோழியின் அந்தக் குற்றச்சாட்டினையும் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறாள். “தோழி! தலைவன் கல்லினும் வலியன்; எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்தும் திண்ணியன் என்பதை நான் அறிவேன்; ஆனால், அவன் அத்தகையன் என்பதை அறியாத என் ஏழை நெஞ்சம் அவன் வாராமை கண்டு வருந்துகிறது; அதற்கு நான் என் செய்வேன்?”

“நாடன், கல்லினும் வலியன்; தோழி!

வலியன் என்னுது மெலியும் என் நெஞ்சு.” (குறந்: கஅஎ)

தன்முன்னே, தலைவனைப் பிறர் பழி கூறுவதைக் காணப் பொறுத் தலைவியின் உள்ளச் சிறப்பையும், இறப்ப உயர்ந்த அவள் அன்பின் பெருமையையும்; தலைவன்பால் கொண்டுள்ள தளரா நம்பிக்கையினையும் என்னென்பது!

தலைவனும் தலைவியை மணந்துகொள்ள இசைந்து விட்டான்; ஆனால், தலைவியின் பெற்றோர் அவ்விருவர்க்கும் மணம் செய்து வைக்க மனங்கொள்ளார் என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு எவ்வாறோ உண்டாகிவிட்டது. மேலும் அங்கிருப்பின் தன் கற்புவாழ்விற்கும் வழியிராது எனத் தலைவி உணர்ந்தாள்; தலைவனுடன் சென்று அவனார் அடைந்து மணந்து வாழ்வதே வழி எனக் கொண்டாள் தோழி. அதற்கு இருவரும் ஒப்பினர்; ஒரு நாள் விடியற்காலை, தலைவியைத் தலைவனோடு கூட்டி அனுப்புகிறாள் தோழி; அந்நிலையில் அவள் தலைவனை நோக்கிக் கூறுகிறாள்: “தலைவி-என்-தோழி-நினக்குப் பல வகையிலும் இன்பம் தரும் நிலையில் இப்போது உள்ளாள்; ஆகவே, நீ அவள்பால் இப்போது அன்பு கொண்டிருப்பதில் வியப்பொன்றும் இல்லை; பெரும் அளவில் நன்மை செய்பவரைப் பேணுதவர் உலகில் எவரும் இரார்; அது அரிய செயலும் அன்று; ஆனால், பிறரால் எவ்வித பயனும் தான் பெறல் இயலாது என அறிந்த பின்னரும் அவர்க்கு வேண்டுவதந்து பேணுவதே அருஞ்செயல். ஆகவே, இவள் ஆண்டு நிரம்பி முதமையுற்று அழகு

கெட்டு நிற்கும் நிலையிலும் அவளைக் கைவிடுதல் கூடாது ; அந்நிலையிலும் அவளைப் போற்றிக் காப்பது நின்கடன் ; அவள் உற்றார் உறவினரைவிட்டு வருகின்றாள் ; நீ அல்லது வேறு துணை அறியாள் ; ஆகவே அவளை, இன்றேபோல் என்றும் அன்புகொண்டு ஆதரிப்பாயாக,” எனக் கூறும் தோழியின் அன்பும், அறிவும் பாராட்டற்குரியன.

“பெருநன்று ஆற்றின் பேணுநம் உளரே?

ஒருநன்று உடையளாயினும், புரிமாண்டு

புலவிதீர் அளிமதி ;

நன்மலை நாட நின்னலது இலளே.”

(குறுந்: ககடு)

தலைவனை மணந்து அவனோடு இருந்து இல்லறமாற்றி வரும் தலைவி, ஒருநாள் தாய்வீடு வந்திருந்தாள் ; வந்த அவளை, “அங்கே உன் நலம் எவ்வாறு? அவ்விட வாழ்வு பிடித்துளதா உனக்கு? உணவுக்குறை ஒன்றும் இல்லையே?” என்றெல்லாம் கேட்டனர், தோழியும், தாயும், அங்குள்ளார் பிறரும். அதற்கு அவள் கூறுகிறாள் : “எங்கள் வீட்டைச் சார்ந்துளது ஒரு தோப்பு; அதில் சிறுகுளம் ஒன்று உளது ; தோப்பில் உள்ள மரங்களின் இலைகள் எல்லாம் அக்குளத்தில்தான் வீழ்ந்து கிடக்கும். மான்கள் நீர் உண்ணுவதும் அக்குளத்தில்தான் ; மான்குடித்துக் கலக்கிய சேற்றுநீரைத்தான் நாங்கள் குடிக்கிறோம் ; எனினும், அந்நீர், அம்மா ! நீ எனக்கு முன்பு கொடுப்பாயே, நம் தோட்டத்தில் விளைந்த தேனைக் கலந்து இனிக்கும்பால், அப்பாலைக் காட்டினும் இனிக்கிறது : அந்நீரே அவ்வளவு இனிக்கும் எனின், எங்கள் வாழ்வின் பிறநலங்களைக் கூற வேண்டுவதில்லை.”

“அன்னம் ! வாழிவேண்டு அன்னை ! நம் பட்டப்பைத்

தேன் மயங்கு பாலினும் இனிய அவர்நாட்டு

உவலைக் கூவல் கீழ்

மான்உண்டு எஞ்சிய கலிழி நீரே.”

(ஐங்குறு: ௨௦௩)

தாய் வீட்டுச் செல்வ வாழ்வினும், கணவனோடு கூடிவாழும் வறுமை வாழ்வே இன்பம் அளிப்பதாம் எனக் கொள்ளும்

அத் தலைமகள் உள்ளம் உணர்ந்து இன்றைய பெண்ணுலகம் அறிவு பெறுக.

அவர்கள் இன்ப வாழ்விலே ஒருநாள்; தலைவன் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து ஒருதிசையையே நோக்கிக்கொண்டிருக்கிறான்; அங்கே தலைவி அவன் அறியாமல் வந்து சேர்ந்தாள்; உடனே ஒரு வேடிக்கை காட்ட வேண்டும் என்று எண்ணினாள்; அவன்பின் அவள் அறியாமல் மெதுவாக நடந்து சென்று அவன் இருகண்களையும் தன் கைகளால் மூடிவிட்டாள். எதையோ எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் அந்நிலையில் திடீரென ஒருவர் கண்புதைத்தால், “யார் கண்ணை மூடியவர்?” என்றே எவரும் கேட்பர்; ஆனால், தலைவன் அவ்வாறு கேட்டிலன்; உரிமையோடு தன் கண்களை மூடுவோர் தன் மனைவியன்றி வேறு எவரும் இரார்; தன் உடலைத் தொட்டுப் பழகும் உரிமை தன் மனைவிக்கேயன்றி வேறு பெண்களுக்கு இல்லை என்பதை உணர்வான்; கண்ணை மூடியவள் மனைவியே என்பது அறிவான்; ஆகவே அவன் கூறுகிறான்: “என் கண்புதைக்கும் உரிமை உனக்கன்றி வேறு யாருக்கும் இல்லையே; அதை அறியாதவள்போல், என்னை ஏமாற்ற எண்ணி, என் கண்களை மூடினே; என்னே நின் அறியாமை!” என்று கூறினான்.

“.....

நலம் பெறுகையின் என் கண்புதைத் தோயே!

.....

நீயலது உளரோ என் நெஞ்சமர்ந் தோரே?” (ஐங்குறு: உகந)

இவ்வாறு, தன்னைத் தீண்டும் உரிமை தன் மனைவிக்கன்றி வேறு பெண்களுக்கில்லை என்று கூறும் அத் தலைமகன் உள்ளத்தாய்மை உணர்ந்து இன்றைய ஆண் உலகம் உணர்வு பெறுக.

அறிவுரை கூறும் அருள் உள்ளத்தவராய், கபிலரின் அகத்துறைப் பாடல்கள் அளிக்கும் அறிவொளிக் கதிர்கண்டு, நம் அகவாழ்வை விளக்கிக் கொள்வோமாக.

கூசு. கபிலர் கையாண்ட உவமைகள்

அணிகள் பல; ஆனால் பண்டைக்காலப் புலவர்கள் பெரிதும் விரும்பி மேற்கொண்ட அணி, உவமை அணி ஒன்றே; உவமையாவது, தெரிந்த ஒரு பொருளைக்காட்டித் தெரியாத ஒரு பொருளை விளக்குவது.

தாம் உணர்ந்த ஒன்றைப் பிறர்க்கு உணர்த்தவும், பிறர் உணர்ந்த ஒன்றைத்தாம் உணரவும் பயன்படுவதே மொழி; உணர்தலும், உணர்த்தலுமாகிய இத்தொழிலுக்கு உறுதுணையாய் நிற்பது உவமை. இவ்வாறு தாம் உணர்ந்த ஒன்றை, அதை உணராதார்க்கு உணர்த்த விரும்புவோர்க்கு, அவர் செயலை எளிதாக்கித்துணைபுரிவதில் உவமைபோல் சிறந்தது வேறு இல்லை. புலியைப் பார்க்காத ஒருவனுக்கு அதைப் பார்த்த ஒருவன், அது எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை உணர்த்த விரும்பியவழி, அப்புலியின் வடிவையும், வண்ணத்தையும் எப்படி எப்படி வகுத்துக் கூறினும், அதை, அவன் உள்ளவாறு உணருமாறு உணர்த்தல் இயலாது; ஆனால் புலியை அறியாத அவனுக்கு, அவன் அறிந்த பூனையைக்காட்டி, இப்பூனை போல் இருக்கும் புலி; ஆனால் உருவில் பெரிது; பூனைக்கிருக்கும், இவ்விருநிற உடற் கோடுகள்போல் புலிக்கும் உண்டு; ஆனால் இவ்வெள்ளை நிறத்திற்குப் பதிலாக அதன் உடலில் மஞ்சள் நிறம் இருக்கும், என்று கூறினால், அதை நேரிற் பாராமலே அவனால் நன்கு உணர்த்தல் இயலும். இவ்வாறு மொழியின் முழுப்பயனையும் மக்கள் அடையுமாறு பெருந்துணைபுரிவது உவமையே ஆதலின், சங்ககாலப் புலவர்கள் உவமை அணி ஒன்றையே விரும்பி மேற்கொண்டனர்.

உவமை அணிகள் பலவகைப்படும்; உவமைப் பொருளை வெரிப்படுத்தும் முறையும் பலவாம். தாமரை போலும் முகம் என்பது ஒருவகை; அவள் முகம் என்ன தாமரையோ? என்பது மற்றொரு வகை; அவள் முகம் கண்டு தாமரை தலை குனிந்தது என்பதும் ஒரு வகையில்

உவமைப் பொருளை உணர்த்துவதே. உவமை அணியை ஆள்வதில் கபிலர் புதுமுறை கண்டவர்; “பாரி, பாரி” என்ற புறநானூற்றுச் செய்யுளில், உவமை அணியினை ஆண்ட அழகிய புதுமுறை ஒன்றைக் கண்டோம்; அவர் கண்ட புதுமுறை கொண்ட மற்றோர் செய்யுள் ஒன்றைக் காண்போம்.

சேரமான் செல்வக்கடுங்கோவாழியாதனைச் சிறப்பித்துப் புறத்தில் பாடிய பாட்டொன்று, கபிலர் கையாண்ட அழகிய உவமைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாய் விளங்குகிறது. செல்வக்கடுங்கோவிற்கு ஒப்பாவன் திங்கள் என்று உவமை கூறுவதைக் கண்டார் கபிலர்; செல்வக்கடுங்கோ, திங்களினும் சிறந்தவன் என்கூறி அவ்வுவமையின் பொருளை மேலும் சிறப்பிக்க விரும்பினார்;

ஒத்த இரு பொருள்களையே உவமை கூறவேண்டும்; முற்றிலும் முரண்பட்ட இரு பொருள்களை உவமையும் பொருளுமாய் இணைத்தல் கூடாது; செல்வக்கடுங்கோ பால் நல் இயல்புகள் சில உள்ளன; அவை திங்கள் பால் இல்லை; திங்கள்பால் சில தீக்குணங்கள் உள்ளன; அவை செல்வக் கடுங்கோ பால் இல்லை; ஒருவர் இயல்பு, மற்றொருவர்பால் இல்லை என்பது மட்டும் அன்று; அதற்கு மாறான இயல்பு அவர்பால் குடிக்கொண்டுள்ளது; ஆகவே சேரலாதன்பால் உள்ளன எல்லாம் நல்லன; திங்கள்பால் உள்ளன எல்லாம் தீயன; இவற்றைக் கூற வந்த கபிலர், செல்வக் கடுங்கோ பால் உள்ள சிறப்பியல்புகள் இவை இவை; அவை திங்கள்பால் இல்லை; அவை இல்லை என்பதுமட்டும் அன்று: அத்திங்களிடம் அவற்றிற்கு மாறான தீக்குணங்கள் உள்ளன என்று கூறியிருக்கலாம்; அல்லது, திங்கள்பால் உள்ள தீக்குணங்கள் இவை இவை; அவை செல்வக்கடுங்கோ பால் இல்லை; அவன்பால் அவை இல்லை என்பது மட்டும் அன்று! அவற்றிற்கு மாறான நற்குணங்களால் நிறைந்துளான் என்று கூறியிருக்கலாம்; எவ்வாறு கூறியிருப்பினும் கூறவேண்டிய பொருள்களைக் கூறியவராவர். ஆனால், அவ்வாறு கூறுவது தம் புலமைக்

குச் சிறப்பளிக்காது என்று கண்டார் ; ஆகவே, அவ்வாறு கூறினாரல்லர். செல்வக்கடுங்கோ இன்னின்ன குணங்கள் உடையான் எனச் சில குணங்களை விதந்து கூறிவிட்டு, திங்கள் பால் இன்னின்ன இழி குணங்கள் உள்ளன என்று சில சில இழி குணங்களை எடுத்துக் காட்டிக் கூறிவிட்டு “இச்சிறந்த குணங்களைப்பெற்று விளங்கும் சேரலாதனோடு, இத்துணை இழி குணம் உடைய நீ எவ்வாறு ஒப்பாவாய்?” என்று கேட்கிறார்.

“வையங் காவலர் வழிமொழிந் தொழுகப்
போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொல் பொருஅது
இடம் சிறிது என்னும் ஊக்கம் தூர்ப்ப
ஒடுங்கா உள்ளத்து ஒம்பா ஈகைக்
கடந்தடு தானைச் சேர லாதனை
யாங்கனம் ஒத்தியோ? விலங்குசெலல் மண்டிலம்!
பொழுதென வரைதி; புறக்கொடுத் திறத்தி;
மாறி வருதி; மலைமறைந் தொளித்தி;
அகலிரு விசும்பி னானும்
பகல்விளங் கலையால் பல்கதிர் விரித்தே.” (புறம்: அ)

செல்வக் கடுங்கோ நாடாண்டிருந்த காலத்தில் வேறு அரசர்களும் தமிழகத்தில் வாழ்ந்திருந்தனர்; எனினும், அவர்கள், தமக்கென ஓர் உரிமை உடையாரல்லர்; அவர்கள் எல்லாம் செல்வக்கடுங்கோவைப் பணிந்து அவன் ஆணைவழி நாடாள்பவரே ஆவர்; ஆகவே, அரசர் எல்லாம் தமக்குப் பணிந்து அடங்க, தான் ஒருவனே தனியரசு செலுத்தும் சிறப்புடையான்.

“அக்கால அரசர்கள் இந் நாடு அனைவர்க்கும் பொது,” என்ற சொல்லை இழிவெனக் கருதினர்; அவ் இழி சொல் பெறுது, எல்லா நாட்டையும் தாமே ஆளவேண்டின் அவர் முயற்சி உடையராதல் வேண்டும்; முயற்சி உடையார் இன்பம் விழைவோராக இருத்தல் கூடாது; “மனைவிழைவார், மாண்பயன் எய்தார்; வினைவிழைவார் வேண்டாப் பொருளும் அது,” என்பர் வள்ளுவர். ஆகவே, இன்பம்

துகர்வதே இவ்வுலக வாழ்வின் பயன் ; அதை இழந்து நாடாள் வெறியினை நயக்கமாட்டேன் ; நாட்டை யார் வேண்டுமானாலும் ஆளட்டும் ; நான் இன்பமே துகர்ந்து வாழ்வேன், என்று எண்ணும் இயல்புடையானல்லன் செல்வக் கடுங்கோ ; “போகத்தை விரும்பி விரும்பிய அந்தக் காரணத்தால் இந்நாடு அனைவர்க்கும் பொது வாயிற்று,” என்ற பழிச்சொல் கேட்கப் பொறுது அவன் உள்ளம்.

பெரியநாட்டை ஆளவேண்டும் என்ற எண்ணமுடையார், அவர் அதுவரை பெற்ற நாட்டைப், பெரிய நாடெனக் கொண்டு பெருமை கொள்ளல் கூடாது ; அவ் வேண்ணம் அவர் ஊக்கத்தை அழிக்கும் ; அது அவர் எண்ணம் ஈடேற வழிசெய்யாது ; ஆகவே, அவர்கள் எவ்வளவு பெரிய நாட்டைப் பெறினும், “இது நாம் பெற விரும்பும் நாட்டிலும் சிறிது,” என்றே எண்ணுதல் வேண்டும் ; அவ் வேண்ணம் ஊக்கம் ஊட்டும் ; சேரலாதன் அத்தகைய ஊக்கம் உடையான்.

வாழ்வில் உயர்வை வேண்டுவோர், சுருங்கிய உள்ள முடையராதல் கூடாது ; உள்ளம் சுருங்கியோர் உயர்தல் இயலாது ; “உள்ளம் இலாதவர் எய்தார் உலகத்து வள்ளியம் என்னும் செருக்கு” என்ப. இவ்வுண்மையை உணர்ந்து, கடுங்கோ ஒடுங்கா இயல்பின் உயர்பேர் உள்ளம் பெற்றுளான்.

“நேற்றுத்தான் கொடுத்தோமே, இன்றும் கொடுக்க வேண்டுமோ? இன்று இவ்வளவுபோதும் ; மற்றதை நாளைக்குக் கொடுப்போம்,” என வரையறுத்துக்கொண்டு கொடுப்பது ஈகையாகாது. “வாங்குவோர் யார்? அவர் தகுதியாது? வாங்கவந்த காலம் எது? அவர்க்கு எதை அளிப்பது? எவ்வளவு அளிப்பது?” என்று எண்ணிப் பாராமல், கொடுப்பதே ஈகை ; செல்வக்கடுங்கோ ஒம்பாது ஈந்து உயர்ந்த புகழ் பெற்றோன் ஆவன்.

பகைவர் படை கண்டு பயந்து ஒளியாது, பாய்ந்து தாக்குவதே படைக்குச் சிறப்பு; அத்தகைய பெரும் படைக்குத் தலைமை தாங்கும் சிறப்பு செல்வக் கடுங்கோ விற்கு உண்டு.

இச் சிறப்புக்களால் சிறந்து விளங்கும் சேரலாதனுக்கு நீ எவ்வாறு ஒப்பாவாய்? அவன்பால் உள்ள இச் சிறப்பியல்புகள் நிற்பால் உளவோ? இல்லையே; இல்லை என்பது மட்டும் அன்றே; அவற்றிற்கு மாறான இயல்புகள், நிற்பால் குடிக்கொண்டுளவே; வான வெளியினை ஆளும் வாழ்வு பெற்றுளாய் என்பது உண்மை; ஆனால், அங்கு ஆட்சி புரிபவன் நீ பொருவன் மட்டும் அன்றே; நின்னைப்போல் எத்தனை கோள்கள், நின் ஆட்சிக்கு அடங்கியிராமல் தனியரசு செலுத்துகின்றன? அரசர் அனைவரும் அடிபணியத் தனியரசு செலுத்தும் சேரலாதன் எங்கே! ஆயிரம் கோடி கோள்களுள் ஒன்று என வாழும் நீ எங்கே!

“இன்ப வேட்கையன் நீ; அவனுக்கு இருபத்தேழு மனைவியர்; என்றாலும், உரோகிணி என்ற ஒருத்தியிடத்தில் அவன் அன்பு அவ்வளவும்,” என்று ஊரார் பழிதூற்ற வாழ்விழந்து வாழ்கின்றாய் நீ; போகம் வேண்டா அவன் எங்கே! போகம் வேண்டிப் பழிச்சொல் பொறுக்கும் நீ எங்கே!

ஆட்சி தொடங்கிய அன்று எங்கெங்கே அடி வைத்து நடந்தாயோ அதை விட்டுச் சிறிதும் அப்பால் அடி எடுத்து வைக்கும் ஆற்றல் இல்லாதவன் நீ; அன்று கிழித்த கோட்டிலேயே இன்றும் உள்ளாய்; அன்றைய உன் ஆட்சி எல்லை எதுவோ, அதுவே இன்றும் எல்லையாக உளது; இதைவிடப் பெரிய ஆட்சியிடம் தேவை என்ற எண்ணமே உனக்கு உண்டாகவில்லை; உண்டானாலும் அதைப் பெறல் உன்னால் இயலாது; சேரலாதன் உலகெலாம் ஆள எண்ணுகின்றான்; அவ்வாறே ஆளவும் செய்கிறான்; இடம் சிறிது இடம் சிறிது என்று எண்ணி

ஊக்கம் கொண்டு உயரும் அவன் எங்கே! உள்ளதே போதும் என்றெண்ணும் உரனிலான் நீ எங்கே!

நாள்தோறும் ஒரு கலையெனப் பதினைந்து நாள் தேய்கின்றாய்; பின்னர் நாள்தோறும் ஒரு கலையெனப் பதினைந்து நாள் வளர்கின்றாய்; உனக்குத் தேய்வதும், வளர்வதும் வாழ்வாகப் போய்விட்டது. ஒடுங்கா உள்ளம் கொண்ட கடுங்கோ எங்கே! ஒடுங்கி, ஒடுங்கி ஒளிவிடும் நீ எங்கே!

உலகிற்கு ஒளிதந்து உதவுகின்றாய் என்பர்; ஆனால், உன்பால் உள்ள எல்லா ஒளிகளையும் எல்லா நாளிலும் அளிப்பதில்லை; உள்ளபோது நாள்தோறும் ஒரு கலை ஒளி உயரட்டும்; இல்லாதபோது நாள்தோறும் ஒரு கலை ஒளி குறையட்டும் என்று பங்கீடு செய்தன்றோ உதவுகின்றனை; வரையாது வழங்கும் வாழியாதன் எங்கே! வரம்பிட்டு உதவும் நீ எங்கே!

உனக்கும் ஒரு பெரும் படை உண்டு என்பது உண்மை; வானத்து மீன்கள் எல்லாம் நின்தானைகள் தாம்; ஆனால், அவை அளவால் பெரியனவே என்றாலும் ஆற்றலால் சிறியன; நின் பகைவன் ஞாயிறு தோன்றப் போகிறான் என்று அறிந்தால் போதும்; அவை அவனைக் காணாமுன்பே, நின்னையும் தனியே விட்டன்றோ ஒடி ஒளிந்து விடுகின்றன; பகைவர் படை கடந்து வெல்லும் படையுடைய அவன் எங்கே! பயந்தோடும் படையுடைய நீ எங்கே? ஆகவே, நீ அவனுக் கொப்பாய் என்பது மட்டும் அன்று; அவனினும் நீ இழிவுடையாய் என்று கூறி முடித்தார்.

இவ்வாறு செல்வக்கடுங்கோவின் குணச் சிறப்பை எடுத்துக் கூறி, அவற்றைக் கூறுவதினாலேயே திங்கள்பால் உள்ள குறைகளைக் குறிப்பால் சுட்டிக் காட்டிய கபிலர், பாட்டின் பிற்பகுதியில், திங்கள்பால் உள்ள வேறு பல இழிகுணங்களை எடுத்துக் கூறி, அவற்றைக் கூறுவதினாலேயே சேரலாதன்பால் உள்ள வேறு பல சிறப்புகளைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

திங்கள் நாள்தோறும் தோன்றுவதும், மறைவதும், ஞாயிறுபோல் குறிப்பிட்ட ஒரே நேரத்தில் நிகழ்வதில்லை ; ஒரு நாள் தோன்றிய அதே நேரத்தில் மறுநாள் தோன்றுவதில்லை ; ஒரு நாளைக்கொருநாள் இரண்டு இரண்டு நாழிகை கழித்தே தோன்றும்.

ஞாயிறு தோன்றியதும் திங்கள் ஒளி மங்கிவிடும் ; தோற்ற அரசர்கள், தம்மை வெற்றிகொண்ட வேந்தர்கள் முன் நிற்குங்கால் முகம் வெளிநி நிற்பார்போல் தோன்றும் அப்போதைய அதன் தோற்றம்.

திங்களின் ஆட்சி, ஒரு மாதத்தில் நடைபெறும் இடத்திலேயே மறு மாதத்திலும் நடைபெறும் என்பது இல்லை ; மார்கழி, திருவாதிரையில், தை, பூசத்தில், மாசி, மகத்தில், பங்குனி, உத்திரத்தில் என்று இவ்வாறே அதன் ஆட்சியிடம் மாதந்தோறும் மாறி மாறி வருகும்.

திங்கள் மேற்கே சென்றவுடன், மலைகளுக்கப்பால் மறைந்து ஒளிந்துகொள்ளும் ; அந்நிலையில் அதை எவரும் காண இயலாது.

திங்கள் ஒளி விளங்கும் இடம் அகன்ற பெரிய வானம் ; என்றாலும், விண்ணுலகம், மண்ணுலகம் என்ற உலகங்கள் இரண்டில் அதன் ஆட்சி ஒரு உலகத்திலேயே நின்று விடுகிறது.

திங்கள் பதினாறு கலைகளையும் கொண்டு விளங்கும் காலத்தும், அது பகற்காலத்தில் வரின், அதன் ஒளி விளங்குவது இல்லை ; அதன் ஒளி இரவில் மட்டுமே விளங்கும் ; பகலில் மங்கிவிடும்.

இவ்வாறு எல்லா வகையானும் நீ குறையுடையாய் ; குறையுடைய நீ சேரலாதனோடு ஒத்து விளங்க விரும்புகின்றாய் ; அவன்பால் இக் குறைகளில் ஒன்றையேனும் காணல் இயலாதே ; அவன்பால் இக்குறை யொன்றும் இல்லை என்பது மட்டும் அன்று ; இவற்றிற்கு மாறான நிறை குணங்களன்றோ அவன்பால் குவிந்து கிடக்கின்றன.

சேரலாதன் காலத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவன் அல்லன்; காலம் கருதிக் காத்திருப்பவனும் அல்லன்; காலங்கடந்த கடுங்கோ என்கே! காலத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கும் நீ என்கே!

சேரலாதனோடு போரிட்டுப் புறங்கொடுத்த மன்னர் கணக்கிலர்; 'எல்லார் புறனும் தான் கண்டு, தன்புறம் காண்பார்க்குக் காண்பறியலன்' எனப் போற்றப்படும் அவன் என்கே! ஞாயிறு கண்டதும், தோற்றுப் புறம் காட்டி ஒவ்வார்போல் ஒளிமங்கும் நீ என்கே!

நாடாறு மாதம், காடாறு மாதம்; அங்கே சில நாள், இங்கே சிலநாள் என்ற நிலையற்ற ஆட்சியுடையானல்லன் அக்கடுங்கோ; நிலைபெற்ற ஆட்சியுடைய அவன் என்கே! திங்கள் தோறும் இடம் மாறும் நீ என்கே!

சேரலாதன் நாடு மலைகள் பல செறிந்தது; அவன் நாட்டு மலைகள் திங்களையும் மறைக்கும் உயர்வுடையன; இவ்வாறு மதியையும் மறைக்கும் மலைக்குரிய அவன் என்கே! அம்மலையால் மறைப்புண்டு மாண்டு கெடும் நீ என்கே!

சேரலாதன் புகழ், விண்ணுலகம், மண்ணுலகம் இரண்டிலும் பரவியுளது; இரு உலகத்தாரும் அவனைப் புகழ்வார்; இவ்வாறு விண்ணுலகும் மண்ணுலகும் தன்னதே ஆட்சி என விளங்கும் அவன் என்கே! விண்ணுலகம் ஒன்றிலேயே ஒளிவிடும் நீ என்கே!

அரக்கர்க்கு இரவில் ஆற்றல்; காக்கைக்குக் கடுமீ பகலில் கண்; சூம்பிருட்டில் கூகைக்குக் கண்; இவ்வாறு ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொரு காலத்தில் மட்டுமே ஆற்றல் உண்டாம் என்ப; ஆனால், சேரலாதனுக்கு இரவு, பகல் இருகாலத்திலும் ஆற்றல் உண்டு; இரவும் பகல் எப்போதும் தப்பாது விளங்கும் அவன் என்கே! “பகல் விளங்காய்” என்ற பழியுடைய நீ என்கே!

“ஆகவே, அவனை நீ ஒவ்வாய்” என்று கூறி முடித்தார்; சேரலாதனைச் சிறப்பிக்கத் தொடங்கி, திங்களை

அவனுக்கு ஒப்பிடுவார்போல் காட்டித் திங்களினும் அவன் உயர்ந்தவன் ; எவ்வாற்றானும் இழிவுடையது திங்கள் ; ஆகவே திங்கள் அவனுக்கு ஒப்பாகாது என்று உவமையை மறுத்துக் கூறினார்.

சேரலாதன்பால் இன்னின்ன குணங்கள் உள்ளன ; ஆகவே திங்கள் அவனுக்கு ஒப்பாகாது என்கூறி, அவன்பால் உள்ள குணங்களுக்கு நேர்மாறாகத் திங்கள் பால் உள்ள சில குறைகளைக் குறிப்பால் தோன்றச் செய்தார் ; அவ்வாறே, திங்கள்பால் இன்னின்ன குறைகள் உள்ளன ; ஆகவே, அது அவனுக்கு ஒப்பாகாது என்று கூறி, அத்திங்கள்பால் உள்ள குறைகளுக்கு நேர்மாறாகச் சேரலாதன்பால் உள்ள சில குணங்களைக் குறிப்பால் தோன்றச் செய்தார்.

இவ்வாறு, உவமிக்கப்படும் பொருளின்பால் உள்ள குணங்கள் சிலவற்றைக் கூறுவதன் மூலம், உவமையின் பால் உள்ள குறைகள் சிலவற்றையும், உவமையின்பால் உள்ள குறைகள் வேறு சிலவற்றைக் கூறுவதன் மூலம், உவமிக்கப்படும் பொருள்பால் உள்ள குணங்கள் வேறு சிலவற்றையும் குறிப்பால் உணர்த்திய கபிலர் உவமைத் திறம் உணர்ந்து மகிழ்தற்குரியது.

இத்தகைய புதுமுறை உவமைகளே யன்றி, கபிலர் மேற்கொண்ட வேறுபல உவமைகளும் உண்டு ; அவையும், அவர் புலமைக்கேற்பச் சிறந்து விளங்குவனவே ; அவை அனைத்தையும் எடுத்துக்காட்டி விளக்கின் அதுவே ஒரு பெருநூலாய் அமையும் ; ஆகவே, அவற்றை அவர் பாடல் களைப் பயிலுங்கால் படிப்போரே அறிந்து மகிழ்ட்டும் என்று விடுத்து விடுவதே நலம். என்றாலும், கபிலர் உள்ளத்தை உணர்த்தும் வகையில் வந்துள்ள உவமைகள் சிலவற்றை மட்டும் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறேன்.

கல்வி, பொருள், காவல் இவை குறித்துக் கணவன் பிரியக் கவினழிந்து நிற்கும் தலைமகள், நீர் இன்றி வாடும் பயிர் போலவும், கையிற் காசு இல்லாதவன் இளமை

இன்பம் பெறுவதின்றி வீணே கழிவதைப் போலவும், இளமையில் நல்வழி ஒழுகாதவன் முதுமையில் துன்புற்று வாழ்வதைப் போலவும் வாடி, அவன் இனிதே வந்து சேர்ந்தான் என்பது அறிந்த உடனே, நீர் நிறையப்பெற்ற நிலம் போலவும், அருள் உள்ளம் உடையவன் செல்வம் சிறந்து விளங்குவதைப் போலவும், ஆண்மையும் ஆற்றலும் உடையான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம் போலவும், பொற்பும் பொலிவும் பெற்று விளங்கினான் என்பர்.

“நீரற்ற புலமே போல் புல்லென்றாள், கார்பெற்ற புலமே போல் கவின் பெறும்;” “பொருள் இல்லான் இளமை போல் புல்லென்றாள்; அருள் வல்லான் ஆக்கம் போல் அணி பெறும்;” “அறம் சாரான்மூப்பே போல் அழிதக்கான் திறம் சேர்ந்தான் ஆக்கம் போல் திருத்ததும்.” பாரியின் கொடைச் சிறப்பைக் கூற வந்த இடத்தில், தன்னைப் பாடிவந்தவர், பெண்களே யாயினும், அறிவுக்குறை பெற்றோரே ஆயினும், அவர் பெண்மையும், புன்மையும் கருதிப் போக்கிவிடாது அவர்க்கும் பொருள் கொடுத்து அனுப்புவன் என்பதை விளக்க, தன்னை மலரிட்டு வணங்குவோர், எருக்கம் பூவே சூட்டினும், அவர் செயல் கண்டு வெறுக்காது, அதை விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளும் இறைவன் செயலை உவமை கூறினார். “புல்லிலை எருக்கமாயினும் உடையவை கடவுள் பேணும் என்றாங்கு, மடவர், மெல்லியர் செல்லினும் கடவன்பாரி கைவண்மையே”.

கரு. குறிஞ்சிப் பாட்டு

மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி எனப்படும்; கல் நிறைந்த மலை நிலமே முதற்கண் தோன்றிய நிலம் என்பர் நிலநூல் வல்லார்; மிகப் பழமையான காலம் என்று கூறுவதற்குக் “கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலம்” என்று அறிஞர் கூறும் கூற்று, நிலநூல் வல்லார் முடிவிற்கு அரண் செய்தல் காண்க. நிலங்களுள் முதற்கண் தோன்றியது குறிஞ்சி நிலமாவதைப் போன்றே, மக்கள் முதற்கண் வாழத் தொடங்கிய இடமும் அக்குறிஞ்சி நிலமே. தொடக்கத்தில் விலங்குகளைப் போன்றே, மக்களும், உழைத்து உண்ண அறியாது கிடைத்ததை உண்டே வாழ்ந்தனர்; அத்தகைய வாழ்விற்கு ஏற்றவாறு, பிறர் உழைப்பின்றித் தாமாகவே விளைந்து கிடக்கும் காய், கனி, கிழங்கு வகைகளைக் குறிஞ்சி நிலம் பெற்றிருந்தது; உலோகம் எதையும் கண்டறியாக் காலத்தில் மக்கள் கையாண்ட கற்கருவிகளும் அக்குறிஞ்சியிலேயே கிடைத்தன; கல்லாயுதங்களை யெடுத்து, மக்கள் கையாண்ட முதல் ஆயுதம் வில்; வளைத்து விடப்பட்ட மூங்கில் விரைந்து நிமிர்ந்து பிறபொருள்மீதுபட்டு அழிப்பதைக் கண்டே வில்லைத் தோற்றுவித்தனர் மக்கள்; மக்கள் கையாண்ட வில் தோன்றத் துணைபுரியும் மூங்கிலும் அக்குறிஞ்சியிலேயே உண்டு. இவ்வாறு எவ்வகையாலும் முதலிடம் பெறும் குறிஞ்சி, மக்கள் ஒழுக்க நெறியிலும் முதலிடம் பெற்றுள்ளது.

ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடிவாழ்வதே மக்கள் வாழ்க்கை. அம் மக்கள் வாழ்க்கை, புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்ற ஐந்து ஒழுக்கத்துள் அடங்கும். அவ் வொழுக்கங்களுள் முதற்கண் நிகழ வேண்டிய ஒழுக்கம் புணர்தல். புணர்தல் ஒழுக்கமாவது, ஒருவனும் ஒருத்தியும் முதன்முதலில் ஒருவரை ஒருவர் காண்பது முதல், அவர் கூடி மணம் புரிந்து கொள்ளும் வரையுள்ள நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டதாம். களவொழுக்கம்

என்பதும் இதுவே; புணர்தலாகிய இம்முதல் ஒழுக்கத் திற்கு உரிய இடமாக இக்குறிஞ்சியையே கொண்டனர் புலவர்கள். அக் குறிஞ்சி ஒழுக்கங்களை எல்லாம் ஒன்று திரட்டிக் கூறுவதே கபிலர் இயற்றிய குறிஞ்சிப் பாட்டு.

குறிஞ்சி ஒழுக்கங்களுள் அறத்தொடுநிற்பல் என்பது ஒன்று. ஒருவனும் ஒருத்தியும் காதல்கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர்; அவர்கள் காதலொழுக்கம் அறியாப் பெற்றோர், பெண்ணிற்குத் தாங்கள் விரும்பிய ஒருவனுக்கு மணம் செய்யத் தொடங்குகின்றனர். தாங்கள் காதல் நிறைவேற வேண்டுமே என்ற கவலையுற்று வாடும் பெண்ணைக்கண்டு, அவள் நோய்தீர வெறியாடத் தொடங்குகிறாள் தாய். இந்நிலையில் பிறர் அறியாவாறு காதல் கொண்டு வாழ்ந்த தங்கள் களவொழுக்கத்தினை மேலும் மறைத்துவைப்பின் கேடாம் என அறிந்த தலைமகள், அதைத் தன் தோழிக்கு அறிவிப்பள்; தோழி அதைச் செவிலித்தாய்க்கு அறிவிப்பள்; அவள், பெற்ற தாய்க்கு அறிவிப்பள்; தாய் பெண்ணின் அண்ணன் தந்தையர்க்கு அறிவித்து அவ்விருவர் மணத்திற்கு இசைய வைத்துத் துணைபுரிவள்; இதையே அறத்தொடுநிற்பல் என்பர் புலவர்கள்.

இருவரும் ஒருவரையொருவர் காண்பதுமுதல் அவர் மணம் நிகழ்காலம் வரையிலும் பல்வேறு நிலைகள் உள்ளன; முந்தாறு முந்தாற்றேழு படிகளைக் கொண்ட பத்தொன்பது மாடிகளைக் கொண்டது அக் களவொழுக்கம். பழங்காலப் புலவர்கள் எல்லாம், அப் படிகளுள் தாம் விரும்பிய சிலவற்றை மட்டும் சிறப்பித்துப் பாடிச் சென்றார்களே ஒழிய, அவர்களுள் எவரும், அவ் விருவரும் காண்பதுமுதல், இறுதியில் மணம் செய்து கொள்ளும் வரையுள்ள பல்வேறு நிலைகளையும் முறையாகப் பாடினரல்லர்; ஆனால், பிற்காலப் புலவர்கள் அந்நிலைகளைத் தனித்தனியே பாடி மகிழ்வதினும், அவற்றை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பாடிக் காண்பதால் பெருமகிழ்வுண்டாம் என்று கொண்டு அவற்றை வரிசையாகப் பாடுவாராயினர். அவ்

வாறு அவர்கள் பாடியன கோவை என்றழைக்கப் படலாயின. பிற்காலப் புலவர்கள் பாடி மகிழ்ந்த இக் கோவை முறைக்கு வழிகாட்டியவர் கபிலர்.

கபிலர் பாடிய அகத்துறை தழுவிய பாடல்கள் 197-ல், 191 பாடல்கள் குறிஞ்சித்திணை பற்றியன எனினும், அவை, அக்குறிஞ்சி ஒழுக்கங்களை வரிசையாகப் பாடிக் காட்டுவன அல்ல; ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு நிலையை விளக்குவனவே என்பது உண்மை; எனினும் அவர் இயற்றிய இக் குறிஞ்சிப் பாட்டு, தோழி தலைமகள் ஒழுக்கத்தைத் தாய்க்கு அறிவிக்கும் 'அறத்தொடு நிற்பல்' என்ற நிலையை விளக்குவதாகக் கொண்டு அத்தலைமகளும் தலைமகனும் கண்டதுமுதல், அக்கள வொழுக்கத்தைத் தோழி செவிலிக்கு உணர்த்தும் அறத்தொடு நிலைவரை உள்ள நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் தொடர்பாகக் கூறுகிறது. இவ்வாறு, அகத்திணைத் துறைகளை வரிசையாகப் பாடிப் புதுமுறை கண்டவர், சங்ககாலப் புலவர்களுள் கபிலர் ஒருவரே.

கொல்லையில் செழித்து வளர்ந்துள்ள திணை, கதிர் விட்டு முற்றத் தொடங்கிவிட்டன; முற்றும் அக்கதிர்களைக் கிளிகள் கவர்ந்து செல்வதைத் தாய் கண்டாள்; தன் மகளையும், அவள் உடனும் தோழியர்களையும் அழைத்தாள்; தழல், தட்டை, குளிர் போன்ற கிளிபோட்டும் கருவிகளைக் கையில் தந்தாள்; "கொல்லைக்குச் சென்று மாலைவரையிருந்து கிளிகளை ஓட்டிக் காவல் புரிந்து வாருங்கள்," என்று கூறி வழி அனுப்பினாள். புனத்தில் வானுற வளர்ந்த ஒரு மரத்தின் உச்சியில் பரண் அமைத்திருந்தனர் அவர் அண்ணன்மார். புனத்தையடைந்த மகளிர் அதன்மீது ஏறியிருந்து, காயும் வெய்யிலையும் கருதாது, கதிர்களைக் கவர்ந்து செல்லும் கிளிகளைக் கடிந்துகாப்பாராயினர்.

இவ்வாறு காவல்தொழிலில் கருத்துடையராய்ப் பலநாள் வாழ்ந்து வந்தனர்; ஒருநாள், எங்கிருந்தோ பெருமழை வந்தது; பெருங்காற்றும், மின்னலும், இடியும் கொண்டு பெய்தது; கடலும்வற்றிற்றோ எனக் கருதும்

அளவு கனமழை; வானத்திடத்தே ஆடிப்பறந்திருந்த பறவைகளும் பறத்தல் ஒழிந்து தாம் வாழும் இடத்தில் அடங்கின; மழை பெய்து ஓய்ந்தது; மழை பெய்த இடம் மலைநாடு; ஆகவே, மலையருவிகள் எல்லாம், மனதை மயக்கும் தன்மையவாய் மாட்சிமைப்பட்டுக் காட்சியளித்தன; வெய்யிலின் வெப்பத்தால் அம்மகளிரும் வியர்த்திருந்தனர்; ஆகவே, மலையருவி அவர்கள் மனதை ஈர்ப்பதாயிற்று; உடனே, அவ்வருவியில் குதித்து ஆசையடங்க ஆடித் தீர்த்தனர்; கண்கள் சிவக்கும் வரை ஆடிக் கரையேறினர்; மயிரைப் பிழிந்தனர்; ஈரம்போக உலர்த்தினர்; உலர்த்தும் அவர்கள் உள்ளம் நெகிழ, அவர்கள் வாய் மனம் விரும்பும் பாடலைப் பாடிற்று.

முழ்கி ஈரம்போக உலர்த்திய தங்கள் தலைமயிரினைக் கண்ட அவர்கள், அம்மயிரிடத்தே மலர்வைத்து மகிழ எண்ணினர்; காட்டிடம் எல்லாம் ஓடியோடி நிறத்தாலும் மணத்தாலும் பல்வேறுவகைப்பட்ட மலர்களைப் பறித்தனர்; அவ்வாறு பறித்த மலர் வகை நூறுக்கும் மேலாம். மழை நீரால் மாசுபோகக் கழுவப்பெற்ற அகன்ற பாதையில் அவற்றைக்குவித்தனர்; மணமும் நிறமும் மயங்குமாறு மாலையாகக் கட்டினர்; கட்டிய மாலையைக் கறுத்து நீண்ட தம் தலைமயிர் முடியிலே அணிந்து அழகு செய்தனர்; இவ்வாறு ஆடிப் பாடி, அணிந்து அகமகிழ்ந்த அவர்கள், இறுதியில் ஓர் அசோகின் நிழலிலே அமர்ந்து இளைப் பாறினர்.

அப்போது ஓர் ஆண்தகை ஆங்கு வந்தான்; அகிற் புகை ஊட்டி வளர்த்த தன் கருமயிரை எண்ணெய் இட்டுச் சீவி முடித்து, நீரிலும் நிலத்திலும், மலையிலும் மலர்ந்த மணமிக்க மலர்களை அம்மயிரிலே சூடியிருந்தான்; காதிலே அசோகின் அழகிய இளந்தளிர் அணிந்திருந்தான்; மணம்நாறும் சந்தனமும், மலர்மாலையும் கிடந்து அவன் அகன்ற மார்பை அழகு செய்தன; இடக்கையில் ஒரு பெரிய வில்; வலக்கையில் வன்மையிற் சிறந்த அம்புகள்; அரையில் அருந்தொழில் அமைந்த கச்சை; காலில்

வீரக்கழல் ; அவ்விளைஞன் இத்தகை வனப்புடையான் ; அவனைத் தொடர்ந்து சில நாய்கள் வந்தன ; பகைவரைப் பாழாக்கும் வீரரைப் போல் வெகுண்டு நோக்கும் பார்வை ; மூங்கில் முளை போன்ற பற்கள் ; வளைந்து வலிய உகிர் ; இமையாக் கண் ஆகிய இவற்றால், அவை கண்டார்க்கு அச்சம் விளைக்கும் தோற்றத்தன.

இளைஞனைத் தொடர்ந்து வந்த அந் நாய்கள், அவனிடத்தே அடங்கி நில்லாது அம்மகளிரை அணுகத் தொடங்கின ; அந்நாய்களின் தோற்றமும், மேலே வீழ்ந்து பாய்வதே போன்ற அவற்றின் வருகையும் அம் மகளிரை அஞ்சி நடுங்கச் செய்தன ; நடுங்கிய அவர்கள் அடிதளர நடந்து அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி வேறிடம் செல்ல விரைந்தனர் ; அப்போது, ஆவைக்காணும் ஆனேறு அகமகிழ்ந்து அணுகுவதே போல், அவ்விளைஞன் அம் மகளிரை அணுகித் தன்னைத் தொடர்ந்து வந்த நாய்களைக் கண்டு அஞ்சியே அவர்கள் அப்பால் செல்வது கண்டு வருந்தினான்.

மெல்லிய இனிய சொற்களால், அம் மகளிரின் அழகிய தலைமயிர், அவர்தம் இளமை, தொடியணிந்த அவர் முன்கை, மெல்லிய சாயல், மருண்டு மதர்த்த அவர் கருங்கண் ஆகியவற்றைப் பாராட்டினான். பாராட்டி, “என் வானிற்குப் பிழைத்து வந்தது ஒரு மான் ; என்வேல் பட்டிம் பிழைத்து வந்தது ஒரு வேழம் ; அவற்றுள் யாதேனும் ஒன்று இங்கு வரக் கண்டீரோ ? கண்டீராயின், எங்கே உளது ? எவ்வழிச் சென்றது ? என்பதைச் சற்றே அருள் கூர்ந்து அறிவியுங்கள்,” என வேண்டி நின்றான். கெடுதி பல கூறி அவன் வினாவும், அவர்கள் அவனுக்கு யாதும் பதில் கூறின ரல்லர்.

அவர்கள் மௌனம், அவனுக்கு மனக்கலக்கத்தை அளித்தது. “மெல்லியலீர் ! கெட்டுப்போன அவற்றைக் காட்டித்தர உங்கள் மனம் இடந்தரவில்லை போலும் ? அவற்றைக் காட்டித் தராது போயினும் போக ; என்னோடு ஒருசொல், ஒருமுறை பேசினால் உங்களுக்குப் பழியா வந்து சேர்ந்து விடும் ? ” அவற்றைக் கண்டோம் ;

இல்லை' என்று ஒரு வார்த்தை கூறுங்கள்," என்று வேண்டி நின்றான். வேண்டி நின்ற அவன், தன்னையும் அம்மகளிரையும் சூழ்ந்துகொண்டு களைத்தும், குலைத்தும் குழப்பம் விளைத்துக்கொண்டிருக்கும் நாய்களைக் கண்டான்; அவற்றைக் கண்டஞ்சிய அவர்கள், அவற்றின் குரல் கேட்டு மேலும் அஞ்சுகின்றனர் என்பதையும் அறிந்தான். அவர்கள் விடை கூறுமைக்கு அவ்வச்சம் காரணமாக இருக்குமோ என எண்ணினான்; உடனே, பூவும் இலையும் தழைத்து அண்மையில் இருந்த ஒரு மரத்தினின்றும் ஒரு கொம்பை ஒடித்தான்; நாய்களை ஓட்டினான்; கண்டாளை அஞ்சவிக்கும் தோற்றமும், கேட்டாரை நடுங்கப் பண்ணும் குரலும் உடைய அந்நாய்கள், அவ்விடத்தினின்றும் அகன்று விடவே, இனி அம்மகளிர் தனக்கு விடை கூறுவர் என்ற வேட்கை மீதார இளைஞன் நின்றிருந்தான். அவர் களும் ஒருவேளை அவனுக்கு விடை கூறியும் இருப்பர்; ஆனால், அதற்கு இடையூறாக ஒன்று வந்தது.

அவர்களுக்கு அண்மையில் ஒரு தினைப்புனம்; அதைக் காத்துவருவோன் ஒரு ஆடவன்; ஆற்றல் மிக்கோன்; அன்று காவல் கருதி வருங்கால், அவன் மனைவி அளித்தாள் என்றதால் மதுவை அளவிற்கு மீறிக்குடித்து விட்டான். அதனால், காவல் தொழிலைவிட்டுச் சிறிது கண்ணயர்ந்து விட்டான்; அவன் சோர்வினைக் கண்டுகொண்ட ஒருகளிறு கொல்லையில் புகுந்து, கதிர்களை வேண்டும் மட்டும் தின்றும் மிதித்தும் அழித்துவிட்டது; அந்நிலையில் அவன் மயக்கம் தெளிந்தது; புனத்தைக் கண்டான்; அதன் பாழ்பட்ட நிலையைப் பார்த்தான்; அருமையாகக் காத்து வளர்த்த தினைப்புனம் அழிந்ததுகாண, ஆத்திரம் பொங்கிற்று; வில்லை வளைத்தான்; கொடிய அம்பைப்பூட்டி அக்களிற்றின்மீது விட்டான்; அதற்கு அச்சம் ஊட்டத் தட்டையை எடுத்துத் தட்டினான்; பக்கத்துப் புனத்தில் இருப்பாரும் ஒன்று கூடினர்; 'ஓ' என்ற ஒலியையும், உதடு மடித்து உண்டாக்கும் சிழ்க்கையையும் எழுப்பி, அக்களிற்றை விரட்டினர்; உணவை உண்ணவொட்டாது

தடுத்துவிட்டதோடு, உடலிற்கும் ஊறு விளைத்தனரே என்று களிற்றிற்குக் கடுங்கோபம் உண்டாயிற்று; இடி போல் பிளிறி எதிரில்படும் எதையும் அழித்து அக்காடே அலறுமாறு ஓடி வந்தது; ஓடி வந்த யானை, மகளிரும் இளைஞனும் நிற்பதைக்கண்டு தன் சினம் முற்றும் அவர் கள்மீது செல்ல, அவர்கள் இருக்கும் இடம் நோக்கி விரை யத் தொடங்கிற்று.

எதையோ எண்ணி இன்பக் கைவு கண்டிருக்கும் அம்மகளிர், எதிர்பாரா நிலையில் யானை ஒன்று தம்மீது பாய்வது காணவே, செய்வதறியாது திகைத்தனர்; உயிர் மீதுள்ள அவர் காதல், உயிரினும் சிறந்த நாளை மறக்கச் செய்தது. எதிரே உள்ள இளைஞன் அந்நியன் என்பதை மறந்தனர்; அவன் ஒருவனே அந்நிலையில் தம்மைக் காக்கும் திறலுடையான் என்று எண்ணினர்; இருந்த இடத்தை விட்டு விரைந்து ஓடினர்; அவனை நெருங்கி அணைந்தாற்போல் நின்றனர்; அப்போது அவரைப்பற்றிய அச்சம் அகலாமல் அவரை வருத்துவது கண்டான்; வில்லை வளைத்தான்; அம்பைப் பூட்டினான்; களிற்றினை நோக்கி நாணைக் காதுவரை இழுத்துக் கடுமையூட்டிவிட்டான். ஏவிய அம்பு சிறிதும் குறி தவறாது களிற்றின் முகத்தில் ஆழப் பதிந்தது; இரத்தம் பீறிட்டு வெளிப்பட்டுப் பாய்ந்தது; களிறும் பின் வாங்கி ஓடிவிட்டது.

யானை மறைந்த பின்னரும் அம்மகளிரைப் பற்றிய அச்சம் மறைந்திலது; அச்சத்தால் ஒருவரையொருவர் அணைத்து நின்ற கைப்பிடியினைத் தளர்த்தாமல் இறுகப் பிணைத்து நின்றனர்; இடிகரைக்கண் நின்ற வாழை, ஆற்றில் பெருவெள்ளம் வந்தபோது, அவ்வாற்றுநீர் அலை யால் மோதுண்டு அலமருதல்போல் நடுங்கி நிற்பாராயினர்; அவர்கள் அனைவரும் அஞ்சினர். ஆகவே, அவருள் ஒரு வரை பொருவர் தேற்றி ஆறுதல் பெறுவர் என்று எதிர் பார்த்தல் இயலாது என்பது கண்டான் இளைஞன்; அவரை அணுகினான்; “அச்சம் தவிர்; அஞ்சுதல் ஒழிக,” எனக் கூறிக்கொண்டே, அவருள் தலைமையுடையாள் கைப்

பிடித்து, அவள் நெற்றியைத் தடவிக் கொடுத்து, “இவ்வாறு ஏன் அஞ்சுகின்றனை? நீ அஞ்ச நான் இவ்விடம் விட்டு வேறெங்கும் செல்லேன்; அன்றியும் நின்னோடு கலந்து மகிழ்ந்து வாழவும் விரும்புகிறேன்,” என்று கூறிக் கொண்டே, அவள் அருகே, அவளை விடாது நிற்கும் அவள் ஆருயிர்த் தோழியின் முகத்தை, “என் செயலுக்கு ஒப்புதலும் உறுதுணையும் அளிப்பாயாக,” என வேண்டு வான்போல் நோக்கி நகைத்து நின்றான்.

இளைஞனுக்கும் மகளிர்க்கும் ஏற்பட்ட உறவு காலக் கணக்குப்படி சிறிதே எனினும், அவன் செய்த நன்றியை நோக்க, அது பெரிது; அதனால் அவன் அவர்களோடு பலநாள் பழகிய நண்பன்போல் ஆயினான். தனக்கும் தன் நண்பர்களுக்கும் தொடர்புடைய ஒரு செயலை அவரையும் கலந்து செய்யவேண்டும் என்று கருதாது கேளாது செய்வதே நட்பிற்கு அழகு; அவர் அவ்வாறு செய்தால் அதற்காக அவரோடு மாறுபடாது, அவர் செயலுக்கு உடன்பட்டு இனியராதலே சான்றோர்க்கு அழகு; நண்பர்கள் தம் உரிமையால் செய்த செயல் தமக்கு உடன்பாடு இல்லையாயினும், அவர் நட்புக் கருதி உடன்படுதல் வேண்டும்; இல்லையேல் அந்நட்பு சிறந்த நட்பு எனப்படாது; “பழைமை எனப்படுவது யாது எனின் யாதும், கிழமையைக் கீழ்ந்திடா நட்பு.” “நட்பிற்கு உறுப்பு கெழுதகைமை; மற்றதற்கு உப்பாதல் சான்றோர் கடன்;” “பழகிய நட்பு எவன் செய்யும், கெழுதகைமை செய்தாங்கு அமையாக்கடை;” இப் பண்பாட்டை அறிந்தவள் தோழி; ஆகவே, இளைஞன் செயல் கண்டு ஏதும் கூறுது நின்றாள். ஆருயிர்த்தோழி, தன் செயல் அடாது எனக் கொண்டாளாயின் அடங்கியிராள்; அவள் அடங்கி யுள்ளாள்; ஆகவே, அவள் தன் செயலை ஏற்றுக்கொண்டாள் எனக் கொண்டான் இளைஞன்; “விழைதகையான் வேண்டியிருப்பர் கெழுதகையாற் கேளாது நட்பார் செயின்,” என்பதை அவனும் உணர்ந்தவன். ஆகவே, அவன் உள்ளத்திலிருந்த சிறிது அச்சமும் அகன்றது.

இந்நிலையில், உயிரைப் பற்றிய அச்சம் ஒழிந்ததாகவே, தலைமகள் தன்னுணர்ச்சி பெற்றவளாயினாள்; உணர்ச்சிபெற்ற அப்பொழுதே, அவள் உயிரோடு உடன் பிறந்த நாணமும், அந் நாண் வழியே, ‘இந்நிலையில் தன்னைப் பிறர் கண்டால் யாது எண்ணுவரோ?’ எனப் பழிகண்டு கலங்கும் அச்சமும் அவளைப் பற்றின. அச்சமும் நாணமும் அடையவே, அயலான் ஒருவனைச் சார்ந்து நிற்கும் நிலைகண்டு கலங்கினாள்; கலங்கி, நின்ற இடத்தின் நீங்கி வெளியேற முயன்றாள். ஆனால், அவ்விளைஞன் அவளைவிடாது இருகையாலும் இறுகப் பிணித்துக் கொள்வானாயினான்.

அவர்கள் இருந்த இடத்திற்கு நேரே ஒரு பாறை; பாறை முழுதும் பழுத்த மிளகு சிந்திக்கிடக்கின்றன; அக்கற்பாறைக்கிடையே ஒரு பெரும் சுளை; அச் சுளையைச் சூழப் பலாவும் மாவும் பழுத்து நிற்கின்றன; அவற்றின் பழங்களினின்றும் ஒழுகிய சாறெல்லாம் ஒடி அச் சுளையில் தேங்கித் தேறலாய் மாறி மணக்கிறது; அத்தேறலோடு வந்து கலக்கிறது மலைத்தேன்; இந்தச் சுளை நாடி வந்தது ஓர் அழகிய மயில்; சுளையில் நிறைந்து கிடக்கும் தேறல் தெளிவைக் கண்டது; அதை நீர் என்று கொண்டு உள்ளமார உண்டது; உடனே மயக்கமுற்றது; நடையும் தளர்ந்தது. விண்ணைமுட்டும் முடிகளையுடைய ஒரு பெரிய மலை அப்பாறையை அடுத்துளது; அம்மலையீது மலர்ந்து மணக்கும் கார்தள் மலர்கள், அம்மலையடிவாரத்தே சிதறி வீழ்ந்து பரவி, அவ்விடத்தைக் கம்பளம் விரித்த களம்போல் கவினுறச் செய்கின்றன.

இவ்விருபெரும் காட்சிகளையும் கண்டு நின்றாள் தலைவி. அக்காட்சிகளுக்கும், அந்நாளை நிகழ்ச்சிக்கும் அவள் உள்ளம் தொடர்பு காணத் தொடங்கிற்று.

பாறையை அந்நாடாகவும், பாறையில் சிதறிக்கிடக்கும் மிளகளை அந்நாட்டில் வாழும் மக்களாகவும், சுளையைத் தலைவன் பிறந்த குடியாகவும், மா பலா இரண்டின் சாறும்

கலந்து உண்டான தேறலைத் தலைவனாகவும், அத்தேறலோடு கலந்த தலைவனை அங்குக் கொண்டுவந்த ஊழாகவும், அத்தேறலைத் தேறல் என அறியாது, நீர் என்று கருதி உண்ட மயில், உயர்குலத் தலைவனாகிய அவன், தனக்கு ஒப்பாகான் என அறியாது அவன்பால் அன்புகொண்டு கலந்ததாகவும், கள்ளுண்டு மயில் களித்ததைக் களவொழுக்கம் மேற்கொண்டு தான் பெற்ற இன்பமாகவும், மயில் நடை தளர்தல், இனிச் செய்வன அறியாது தான் திகைப்பதாகவும், உயர்ந்த மலையிடத்தில் மலர்ந்த கார்ந்தள் அழிவுற்று, கீழே சிதறிக் களத்தை அழகு செய்வது, உயர்குலத்தில் பிறந்த அவ்வினைஞன், தன் உயர்குலச் செருக்கினை ஒழித்துவிட்டுத் தன்னை அடைந்து தனக்குச் சிறப்புச் செய்வதாகவும் கற்பனை கொண்டாள்.

அக்கற்பனை உலகில் உலாவிச் செயலற்றுத் தளர்ந்து நிற்கும் அவளைத் தழுவிய இளைஞன், அவள் தன் தழுவலை விரும்புகிறாள் எனினும், தன் அனைப்பினின்றும் வெளிபேற விரும்பும் அவள் உள்ளத்தையும், அதற்குக் காரணம், அவள் தன்னோடு கலந்து வாழ விரும்புகிறாள் எனினும், அவ்வுறவு களவொழுக்கமாக இருப்பதை வெறுக்கிறாள்; கற்பொழுக்கமாக இருக்க விரும்புகிறாள் என்பதையும் உணர்ந்தான்.

தான் யார் என்பதையும், தன் உள்ளம் கொண்ட உறுதி யாது என்பதையும் உணர்த்தி ஆறுதல் கூற வேண்டும் என்று எண்ணினான். “எங்கள் ஊர், வளம்பல பெருகிய பேரூர்; எங்களுரை யடுத்து வாழ்வரும் அனைவரையும் அன்புடன் ஏற்றுப் போற்ற எப்போதும் தயார் எங்கள் ஊரார்; அவ்வூரில் வாழும் நாங்களும் செல்வத்தில் சிறந்தவரே; செல்வத்திற் சிறந்தது மட்டுமேயன்றி, ‘செல்வத்துப் பயனே ஈதல்’ என்பதையும் அறிந்து, வந்தோர்க்கு வரைபாது வழங்கும் வளமான உள்ளம் படைத்தவர்கள்; இவ்வளவு பெற்றும், வாழ்வு நிறைந்தது என்ற எண்ணம் எங்களுக்கு உண்டாகவில்லை; இதுவே வாழ்வின் பயன் எனக் கொள்ளும் ஏழை உள்ளம் உடைய

வரல்லர் நாங்கள் ; நெய் ஒழுக ஒழுக நீ ஆக்கிய அறுசுவை உணவினைச் சுற்றம் பல சூழ விருந்தினராய் வந்த உயர்ந் தோர் பலர்க்கும் இட்டு, அவர் உண்டு எஞ்சியவற்றை நின்னொடு இருந்து உண்ணும் வாழ்வேவாழ்வாம்; அவ்வில் வாழ்வே நல்வாழ்வு என நானும் கருதுகின்றேன் ; இக் கொள்கையினின்றும் சிறிதும் வழுவேன்; இஃது உண்மை, அதோ தோன்றும் மலையீது உறையும் குறிஞ்சி நிலக் குரவனும் முருகன் அறிய ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன்; நினைப் பிரியேன் ; பிரியின் உயிர்தரியேன்,” என்று கூறிச் சூளுரைத்து அவ்விளைஞன் நின்றான்; அவன் சூளுற வால் அவன் உள்ள உறுதி உணர்ந்து மகிழ்ந்த மகளிர், அவன் கூட்டுறவைப் பெற்றுத் தந்த அக்களிற்றினை வாழ்த்தி, அவனொடு உள்ளம் கலந்து உறவாடி அச்சோலையில் அமர்ந்திருந்தனர்.

மாலே வந்துற்றதையும் மகளிர் மறந்தனர் ; பகலோன் மலையைச் சார்ந்து மறைந்தான் ; ஓடி விளையாடிய மான் கூட்டம் மரத்தடிகளைச் சார்ந்து ஓய்வு கொள்ளத் தொடங்கின ; காலையில் காடு நோக்கி வந்த பசுக்கள், தம் கன்றுகளை நினைந்து ‘அம்மா !’ என அழைத்துக்கொண்டே வீடு நோக்கித் திரும்புவவாயின ; பிரிந்துறை வாழ்வில் பழகியறியா அன்றிற் பறவைகள் பனையின் மடலிலே அடர்ந்து தம் அருந்துணைப் பேடுகளை அழைக்கலாயின ; இராக் காலத்தில் இரைதேடத் தொடங்கும் பாம்புகள், உணவுள்ள இடத்தை உணர்த்தும் ஒலியினைப்பெற, தம் உடலுறை மாணிக்கங்களை உமிழத் தொடங்கிவிட்டன ; அடர்ந்த காடெங்கும் சென்று மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் ஆனின்ங்களை ஒருங்குசேர்த்து ஊர்க்குள் புகுவதற்காக ஆயர்கள் குழலை வாயில் வைத்து ஆம்பல் என்ற இனிய பண்பாடத் தொடங்கிவிட்டனர்; ஆம்பல்கள் மலரத் தொடங்கி விட்டன ; புனத்தை அடுத்துள்ள ஊர்களில் அவரவர்கள் அந்திக் கடனாற்றலாயினர் ; மனைகள் தோறும் மகளிர் ஏற்றிய மணி விளக்குகள் ஒளிவிடத் தொடங்கிவிட்டன ; அவ்வொளியைத் தொடர்ந்து, புனத்துப் பயிரைக் காட்டு

வாழ் கொடு விலங்குகள் புகுந்து அழிக்கா வண்ணம் பரண் அமைத்துக் காக்கும் காவலர், இரவு தொடங்குகிறது என அறிந்தவுடனே, அக்காட்டு விலங்குகளை அச்சுறுத்தி அகற்றும் நோக்கத்துடன், அவ்வுயரிய பரண்கள்தோறும் தீக்கடைகோலால் தோற்றுவித்த பெருநெருப்பை எழுப்பினர்; காட்டுவாழ் விலங்குகள் எல்லாம் அக்காடே அதிருமாறு பெருங்குரல் எழுப்பலாயின; அவ்வொலியைத் தொடர்ந்து, மரங்களில் கூடு கட்டிவாழும் பறவைக் கூட்டமும் குரல் எழுப்பிக் களிகொள்ளத் தொடங்கிவிட்டன.

இந் நிகழ்ச்சிகளால் மாலைக்காலம் வந்துற்றதை அறிந்த மகளிர், தத்தம் மனைசெல் மனத்தினராயினர்; அந் நிலையில், அவ்விளைஞன், தலைமகளை நோக்கி, “அன்புடையாய்! உங்கள் பெற்றோர் சுற்றமும் நட்பும் அறிய உன்னை எனக்குக் கொடுக்க நிகழும் நாடறி நன்மணத்தைப் பின்னர் மேற்கொள்வோம்; என் ஏழை உள்ளம் இக்களவொழுக்க இன்பத்தைச் சிலநாள் துய்க்க ஏங்குகிறது; அதுவரை அவலம் கொள்ளாது ஆற்றி யிருக்க வேண்டுகிறேன்,” என்று கூறிக்கொண்டே, பசுவிற்குரிய மனைவரையும் அப்பசுவை விடாது பின்பற்றி வரும் காளையைப் போன்று, முழுவொலிக்கும் ஊர்க் கோடியில் உள்ள உண்ணுநீர்த் துறை வரை வந்து வழியனுப்பி வருந்தி மீண்டான்.

அன்றுமுதல் ஒரு நாளும் தவறாது இரவில் வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிவிட்டான்; ஒருநாள் ஊர்க் காவலர் காவல், கடுமையாக இருந்தது; அதனால் ஊருள் நுழைய முடியாமலே திரும்பிவிட்டான்; மற்றொருநாள், அவன் அவ்வுருக்குப் புதியவன் ஆதலின், அவ்வூர் நாய்கள் அவனைக் கண்டு குரைத்துத் துரத்தத் தொடங்கின; இதனால் தன் வரவை ஊரார் உணர்வர் என அஞ்சியே அகன்றுவிட்டான்; ஒருநாள் காவலர் காவலையும் கடந்து, ஊர்நாய்கள் உணர்தலினின்றும் தப்பி வீடுவரை வந்து விட்டான்; ஆனால் அங்கே தலைமகளின்தாய் உறங்காது விழித்துக்கொண்டிருப்பது கண்டு காரியம் கைகூடாமலே கலங்கி மீண்டான்.

வேளூர்நாள், ஊர்க்காவலர் கண்ணிற்கும் அகப்படாமல், நாய்களின் தொல்லையையும் கடந்து வந்து நெடிது நேரம் காத்திருந்தான்; தாயும் உறங்கிவிட்டாள்; ஆனால், அந் நிலையில் நிலவு வெளிப் போந்து பேரொளி பரப்பிக் காயத்தொடங்கியது கண்டு, களவொழுக்கத்திற்குத் தகுதி உடையதன்று அக்காலம் எனக் கருதி ஊர் திரும்பி விட்டான். ஒருநாள் எவ்விதத் தடையும் இன்றி வந்து விட்டான்; வந்து அம்மகளிர்க்குத் தன் வருகையை அறிவிக்கும் குறியாக, அவ்வீட்டருகே உள்ள மரத்தின் மீது சிறுகல் வீசி அம்மரத்தில் வாழும் பறவைகளைக் குரல் கொடுத்து எழுந்து அமாச் செய்தான்; ஆனால், அதற்கு முன்னரே, யாது காரணத்தாலோ, அப்பறவைகள் குரல் எழுப்ப, அதை அவன் வருகை அறிவிக்கும் குறியாகக் கொண்டு, தலைமகளும் தோழியும் அகமகிழ்ந்து எழுந்து அங்கே வந்து அவனைக் காணாது கலங்கி வறிதே மீண்டனர்; ஆகவே, இம்முறை அவன் உண்மையில் வந்து குறி செய்தானாகவும், அம்மகளிர் அதையும் முன்போன்ற நிகழ்ச்சியாகவே கொண்டு வாராது நின்றுவிட்டனர்; இதனால், அன்றும் அவர்களைக் காணாதே மீண்டான்.

இவ்வாறு தன் இன்பவாழ்விற்கு இடையூறு பல நிகழக் கண்டும், அவன் அன்பிற் குறைந்தா னல்லன்; அம் மகளிரை முதற்கண் கண்ட காலத்தில் அவர்கள்பால் எவ்வளவு நிறையன்பு கொண்டானோ, அதில் சிறிதும் குறைந்தானல்லன்; துறவுள்ளம் கொள்ளும் அளவு முதுமையுடையானுமல்லன்; இளமை உணர்ச்சிகளில் ஒன்றும் குறையாதவன்; செல்வ மற்ற வறியனல்லன்; எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துதற்கு ஏற்ற துணையாம் நிறை செல்வ முடையான்; என்றாலும், அச் செல்வச் செருக்கால் அறனல்ல செய்யும் அழியுள்ள முடையானல்லன்; ஆகவே, வறிதே வந்து வந்து மீள்வதிலும், வரைந்து கொள்வதே நலமாம் என்று கொண்டான்.

தலைமகள், இளைஞன் வரும் வழியையும், அவன் வரும் காலத்தையும், வந்து வறிதே மீள்வதையும் எண்ணுகிறாள்;

இடியேறுண்ட நாகம்போல், வலையில் அகப்பட்ட மயிலே போல் மனத்துயர் மிக்கு மாழ்குகிறாள்; அவன்வரும் வழி, ஏதமில்லாப் பெருவழியன்று; யாளியும், புலியும், கருமயிர்க் கரடியும், காட்டெருதும், கொல்களிறும், கொடும்பாம்பும் வாழும் பாழ் நிலம்; காலைக் கவ்வியிழுக்கும் முதலையும் பிறவும் வாழும் நச்சு நீர்நிலைகள்; அருள் என்பதறியா ஆறலை கள்வர் வாழ் அன்பில் கொடு நிலம்; காலை அடித்து மாறச் செய்யும் வழுக்கு நிலம்; துன்பம் செய்வதே தொழிலாகக் கொண்ட பேயும் பிசாசும் உலாவும் கொடு நிலம்; இவை அவன் கடந்து வரவேண்டிய வழி; இவ் வழியில், இரவில் வருவதை எண்ணுந்தோறும், அவன் உள்ளம் துணுக்குறும்; கண்களில் நீர் பெருகக் கலங்கி நிற்பாள்.

அவள் உள்ளத்துயர் அவள் உடலழகைக் கெடுத்தது; உடல் நலம் குன்றிற்று; தோள் மெலிந்தது; வளை கழன்றது; இவ்வாறு இளைஞன் வரும் வழி அருமையை எண்ணியும், அவனைப் பெற மாட்டாமையைக் கண்டும் தலைமகள் வருந்துகிறாள் எனினும், அவள் துயர்க் காரணம் இது எனப் பிறர் அறியக் கூறுதல் பெண்டிர்க்கு அழகன்று; ஆகவே, அவள் உயிர்த்தோழி அவள் துயர்க் காரணத்தைத் தாய் தந்தையர் அறியக் கூறாளாயினாள்.

தாய் தன் மகள் ஊனும் வெறுத்து உறக்கமும் இன்றி உடல்நலம் குன்றுவது கண்டு கலங்கினாள். தன் மகளின் பண்டைய அழகை எண்ணுகிறாள்; ஒளிவிடும் அவள் நெற்றி; தழைத்துக் கறுத்து நீண்டு வளர்ந்த அவள் தலை மயிர்; மின்னும் அவள் மேனி அழகு இவை, அவள் கண் முன் வந்து நிற்கின்றன; அவ்வழகைக் கண்டு களித்த தன் கண்களால், அழகுக்கெட்ட அவளையும் காணவேண்டி நேர்ந்ததே என உளம் நொந்தாள்; அவ்வூரில் உள்ள அனைவரையும் அவள் துயர்க் காரணம் யாதாம் எனவும், அதற்கு மருந்து யாது எனவும் வினவியும் பயனில்லை; அவர்கள் யாரும் அதன் உண்மைக் காரணத்தையும் ஏற்ற மருந்தையும் கூறினரல்லர்; அவர் கூறிய முறைகளை

யெல்லாம் மேற்கொண்டு பார்த்தாள்; பயனில்லை; மகள்
நோய் ஏறுமுகம் காண்பதல்லால் இறங்குமுகம் காண
வில்லை. தன் மகளின் நோய் அறிந்து, அந்நோயின்
காரணத்தைக் கண்டு, அதைத் தீர்க்கும் வழிதெரிந்து
வேண்டிவ செய்யும் வன்மை தனக்கு இல்லையே என ஏங்
கினாள்; அவ்வேக்கத்தால் செய்வன அறியாது, அந்நோய்
தீர அவ்வூரார் கூறும் அவ்வளவையும் செய்து பார்க்கத்
தொடங்கினாள்; ஊரில் உள்ள தெய்வங்கள் அனைத்திற்
கும் மலர்களையும், மணம்வீசும் சந்தனத்தையும் தூவிப்
புகையெழுப்பிப் போற்றிப் பணிந்தாள்; பணிந்தும் பய
னில்லை; மருந்தாலும் மறையாது, மந்திரத்தாலும் ஒழி
யாது நிற்கும் அவள் நோய்க்காரணம், அறியாது தாய்
கலங்குவளாயினள்.

தலைமகள் தன் நிலையும், தாய் துயரும் ஊரார் பழி
தூற்றத் துணைபுரிவது காணுகிறாள்; தன்னால் விளையும்
பழிச்சொல், அவள் தன் குலத்தையே தாக்குவது
காணப்பொறுள். “மணியும் முத்தும் பொன்னும்
கொண்டு இழைத்த ஓர் அணி கெட்டதாயினும் மீண்டும்
பண்டேபோல் ஆக்கிக்கொள்ளுதல் கூடும்; ஆனால், உயர்
குடிப் பிறந்தார்க்குரிய ஒழுக்கத்தின் இழுக்கா உயர்வும்,
அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மையாகிய
சால்பும் கெட்டால், அவற்றை மீண்டும் பெறுதல் இய
லாது; ‘கெட்டபால் நல்லபால் ஆகாது’ என்ப. மக்கள்
தம் நிலையில் தவறின், தலையின் இழிந்த மயிரெனக் கரு
திப் பழிக்கப்படுவர். ஆகவே, பழி நமக்கு எய்த எண்ணு
மல், இளைஞன்பால் கொண்ட அன்பு, தாய் தந்தையர்பால்
தாம் கொண்டிருந்த அன்பையும், பெண்டிர்க்கே உரிய
பண்புகளாகிய அச்சம் மடன் முதலானவற்றையும்
அழித்துவிட்டது; ஆகவே, தந்தையின் காவலையும்
கடந்துசென்று, உற்றார் உறவினர் எவரும் அறியாநிலையில்
நாமே இம் மணத்தை ஏற்றுக்கொண்டோம் என்று நம்
தாய்க்கு உண்மையை அறிவிப்பதால் பழியொன்றும்
இல்லை என்றே எண்ணுகின்றேன்; அவ்வாறு நாம் அறி

வித்தால், நம்மை நம் அன்புடையானுக்கு மணம்செய்து கொடுப்பினும் கொடுப்பர்; அவ்வாறு கொடாது மறுப்பினும் கேடில்லை; இவ்வுலகில் அவர் உறவு அற்றுப் போவதாயினும், வேறுலகில் அவர் உறவு கிடைத்தல் உறுதி என உள்ள அமைதி கொள்ளுதலும் கூடும்,” என்றெல்லாம் கூறிச் செய்வதறியாது செயலற்றுத் தேம்புவாளாயினள்.

தம் களவொழுக்கத்தைத் தாய்க்கு அறிவிக்க விரும்புகிறாள் தலைமகள் என்பதறிந்தாள் தோழி; அந்நிலையில் செய்யவேண்டுவதும் அதுவே என்பதறிவாள் அவள்; ஆதலின், உடனே தாயிடம் சென்றாள்; தனியிடம் அழைத்துச் சென்று, “அன்னாய்! மகளின் மனத்தே மறைந்துறை துயர்காண மாட்டாமல், அவள் உடல்நோய்கண்டு உள்ளம் உருகி வாடும் நின்னையும் காணுகின்றேன்; உரைப்பின் யாதாமோ என்ற அச்சமே காரணமாக உள்ளத் துயரை உள்ளவாறு உரைக்கும் உரன் அற்றதோடு, தன் தாயின் துயர்நிலை கண்டு தளரும் நின் மகளையும் காணுகின்றேன்; நோயின் காரணம் அறியாது கலங்கும் நினக்கு இந்நோய் இதனால் வந்தது என உரைக்கலாம் என எண்ணினால், ‘அது பெண்மையன்று’ என்று கூறுகிறது என் பெண் உள்ளம்; கூறுதுபோனால் நின் துயர் தடுக்கலாற்றாது வளருமே என்பது காண வருத்தமும் மிகுகிறது; இந்நிலையால் யானும் வருந்துகின்றேன்; இவ்வாறு மூவரும் வருந்துதற்குக் காரணம் ஒருவர் உள்ளத்தை ஒருவர் உணராமையேயாம் என்பதை உணர்ந்தேன்; ஆதலின், இவள் துயர்க் காரணத்தைக் கூறத் துணிந்தேன்; அன்னாய்! நான் கூறுவனவற்றை வெறுத்து ஒதுக்காமலும், அவற்றைக் கேட்டு எம்மை வெகுண்டு நோக்காமலும், விரும்பிக் கேட்க விரும்புகின்றேன்; மணமக்களின் இருபெரும் குடிகளின் தகுதிகளையும், இருவர் குண நலத்தையும், இருவர் சுற்றத்தார் நலனையும், இருவர் தகுதிப்பாட்டையும் ஒப்பிட்டுக் கண்ட பின்னரே மணவினைக்கு ஒப்பும் உங்கள் செயல்போல் அல்லாமல்,

எங்கள் மணத்தை நாங்களே முடிவுசெய்து கொண்டோம்; எங்களின் இச்செயல் கண்டு சினவற்க; இம் மணம் நிகழ்ந்த முறை இஃது” என்று தொடங்கி, தாய் தங்களைப் புனங்காக்கப் போக்கியது முதல் நடந்தன எல்லாவற்றையும் முறையாகத் தொகுத்துரைத்தாள்.

தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியாகிய மலைநாட்டு மக்களின் வாழ்க்கைச் சித்திரம் இது. இதில் வரும் தமிழ் மக்களாகிய இளைஞன், தலைவி, தோழி, தாய் இவர்களின் உள்ளத் துடிப்பையும், ஒழுக்கத்தின் இழுக்கா உயர்குணச் சிறப்பையும், கபிலர் எவ்வளவு தெளிவாக உணர்ந்து காட்டியுள்ளார் காணுங்கள்! “முத்தினும், மணியினும், பொன்னினும் அத்துணை நேர்வரும் குரைய கலம் கெடின் புணரும்; சால்பும், வியப்பும், இயல்பும் குன்றின், மாசறக் கழீஇ வயங்குபுகழ் நிறுத்தல் ஆசறு காட்சி ஐயர்க்கும் அந்நிலை எளிய எண்ணர் தொன்மருங்கறிஞர்,” “கொடுப்பின் நன்குடைமையும், குடிநிரல் உடைமையும், வண்ணமும், துணையும் பொரீஇ எண்ணுது எமியேம் துணிந்த ஏமம்சால் அருவினை” எனக்கூறும் பெண்களின் அறிவுடைமையினையும், “மையல் வேழம் மடங்கலின் எதிர் தர, உய்விட மறியேமாகி, ...நாணு மறந்து விதப்புறு மனத்தேம் விரைந்தவற் பொருந்தி,” “நாணும் உட்கும் நண்ணுவழி அடைதர ஒய்பெனப் பிரிய,” “அறம்புணையாகத் தேற்றி,....கடவுள் வாழ்த்திக் கைதொழுது ஏழுறு வஞ்சினம் வாய்மையிற் றேற்றி அம்தீம் தண்ணீர் குடித் தலின் நெஞ்சமர்ந்து” எனக் கூறும் அவர்கள் ஒழுக்கச் சிறப்பையும், களிறு கண்டு நடுங்கும் பெண்களுக்கு, “அஞ்சல் ஒம்பு” என ஆறுதல் கூறவே அவர்களை அணைந்து, பெண்கள் பால் பெறும் இன்பமே குறிக்கோள் எனக் கொள்ளாது, “விருந்துண் டெஞ்சிய மிச்சில் நின் னோடுண்டலும் புரைவது” என அவளோடு இருந்து ஆறும் இல்லறமே நல்லறம் எனக் கொள்ளும் இளைஞன் உள்ளத்தின் உயர்வையும், பெண்கள் பால் இன்பம் பெறுது “பெயரினும் முனியலுறாஅன், இளமையின்

இகந்தன்று மிலனே; வளமையில் தன்னிலை தீர்ந்தன்
 றும் இலன்” என அவன் ஒழுக்கத்தின் சிறப்பையும்,
 “நேரிறை முன்கைபற்றி நுமர்தர நாடறி நன்மணம் அயர்
 கம் சின்னாள் கலங்கல் ஒம்புமின்” என அவ் வொழுக்கத்
 தைப் பிறர்க்கு உணர்த்தும் அவன் அறிவுடைமையினை
 யும், கபிலர், குறிஞ்சிப்பாட்டில் வைத்துப் பாராட்டும்
 பண்பினைப் பாருங்கள்! இவ்வாறே குறிஞ்சிப்பாட்டின்
 சொல் நயம், பொருட் சிறப்பு, உவமை அழகு என்று
 கூறிக்கொண்டே போனால் கட்டுரை விரியும்.

ககா. கபிலர் காலமும் அவர்காலப் புலவரும்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பொற்காலம் எனப்படும் காலம் சங்ககாலமே. இதுவே, ஒளவையார் வாழ்ந்த காலமுமாகும்; சங்ககாலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு என்றும், ஐந்தாம் நூற்றாண்டு என்றும் இருவிதமாகக் கூறுவர். எனினும், கிடைத்துள்ள வரலாற்றுச் சான்றுகள் அனைத்தும் சங்ககாலம் இரண்டாம் நூற்றாண்டு என்பதையே உறுதி செய்கின்றன ஆதலின், சங்ககாலப் புலவர் ஞாநர் தலைமைக்கண் நின்ற மூவருள் ஒருவராகிய கபிலரும் அவ்விரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவரேயாவர்.

தமிழகத்தைச் சேர, சோழ, பாண்டிய அரசர்களே அல்லாமல், அவர்க்கு அடங்கியும், அடங்காமலும் வாழ்ந்த பல குறுநில மன்னர்களும் ஆண்டு வந்தனர்; தமிழ் நாடாண்ட மூவேந்தர், தம் நாட்டின் எல்லை இதுவரை இருந்தால் போதும் என்று எண்ணி அமைதி கொள்ளும் பண்புடையார் அல்லர்; ஒரு காலத்தில், ஓர் அரச குலத்தில், ஆற்றல் மிக்க அரசன் ஒருவன் தோன்றிவிட்டால் அவன் தன் ஆற்றலை, மற்ற இரு பேர் அரசர்களும், மற்ற சிற்றரசர்களும் உணரும் வண்ணம் உணர்த்த விரும்புவான்; அதற்கு மாறாக, ஓர் அரச குலத்தில் பிறந்த ஒருவன், தன் கொடையாலும், கொற்றத்தாலும் பிறர் புகழ் வாழ்கிறான் என்றால், அதுகாணப் பொருத பிற அரசர்கள் ஒன்று கூடி அவனை அழிப்பதும் உண்டு.

தமிழர்கள் சிவனையும், உமையையும், திருமாலையும், திருமகளையும், கண்ணனையும், பலராமனையும், அறிந்திருந்தனர்; மேருவை வில்லாக வளைத்துத் திரிபுரத்தை எரித்த சிவன் கதை, இமயமலையை சிவனருகே இருந்த உமை அஞ்சுமாறு தன் தோள் கொடுத்து எடுக்க முயன்ற இராவணன் கதை, துரியோதனன் தொடையைக் கிழித்து உயிர் போக்கிய பீமன் கதை, மல்லரைக் கொன்ற கண்ணன் கதை, ஆகிய கதைகளை அறிந்திருந்தனர் தமிழர்கள்; திருமால் கருநிறம்; பலராமன் வெண்ணிறம் என்று நம்பி

னர்; அன்பால் கொடுப்பன எதையும் கடவுள் ஏற்றுக் கொள்வர்; தெய்வம் கொடியோரைத் துன்புறுத்தும்; தேவர் உலக வாழ்வு, இவ்வுலக வாழ்வினும் இன்பம் நிறைந்தது; அமிர்தம் சாவா மருந்து; கற்பிற் சிறந்தவள் அருந்ததி; அறன் அல்லன செய்வார் நிலம் ஆற்றவினே யாது; பலி தூவி வேண்டினால் மழை பெய்யும்; பிதிரர்ப் பேணல் பிள்ளைகள் கடமை; கண்ணும், தோளும் ஆடுவதைக் கொண்டு எதிர்காலத்தில் நிகழ்ப்போவதை உணரலாம்; தைந்நீராடினால் நற்கணவரைப் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கைகளை உடையவர் தமிழர்.

மணம் நிகழ்தற்கு வளர்பிறைக் காலமே நன்று என்ப; மணம்பேச, ஆண்டாலும், அறிவாலும் முதிர்ந்த சான்றோர் வருவர்; மணத்திற்கு ஒப்பு அளித்தற்கு முன், மணமக்கள், குடி, குணம், சுற்றம் முதலியவற்றை ஒப்பு நோக்கியே இசைவர்; மணம் நிகழ்கின்ற காலத்தில் நெய் யிட்டுத் தீ வளர்ப்பர்.

தமிழர்கள், வாழ், குழல், பறை போன்ற இசைக் கருவிகளையும், அக் கருவிகளினின்றும் எழும் இசை வகைகளையும் அறிந்திருந்தனர்; காட்டில் வளர்ந்து முற்றி உலர்ந்த மூங்கிலில், வண்டுகள் செய்த துணைகளின் வழியாகக் காற்று நுழைந்து வீசங்கால் எழும் ஒலியை அறிந்து குழல் இசைக் கருவியினைத் தோற்றுவித்தனர்; உழவுத் தொழிலின் சிறப்புணர்ந்து அதை நன்கு பயின்றிருந்தனர்; பயிர்த்தொழிலோடு, மீன் பிடித்தல், வேட்டையாடுதல், பொன்வேலை செய்தல் முதலிய துணைத் தொழில்களையும் கற்றிருந்தனர்; கணவனை இழந்த மகளிர்தம் வாழ்வின் தொழிலாகப் பஞ்சநூற்றலை மேற்கொண்டிருந்தனர்.

கபிலர் காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் பலராவர்; சங்க இலக்கியங்கள் என அழைக்கப்படும் பத்துப் பாட்டு எட்டுத்தொகை நூல்களைப் பாடியவர்கள் எல்லாம் சங்க காலப் புலவர்களே; அவர்கள் அத்தனை பேரையும் கணக்

கிட்டால் அவர்கள் எண்ணிக்கை சில நூறுகளுக்கு மேலாம். அவர்கள் அனைவரும் ஒரே காலத்தில் வாழ்ந்தவர் எனக் கொள்ளுதல் கூடாது; சங்ககாலம் என்பது, நூறு அல்லது நூற்றைம்பது ஆண்டுகள்வரை நீடித்து இருந்ததாக அறிஞர்கள் கூறுவர். ஆகவே, அப்புலவர்கள் எல்லாம் இந்த நூறு நூற்றைம்பது ஆண்டுகளில் முன்னும் பின்னுமாக வாழ்ந்தவராவர் என்பது முடிபாம்.

கபிலர் பாராட்டிய அரசர்கள், அவர்களைப் பாராட்டிய புலவர்கள் என்ற முறை கொண்டு நோக்கிய வழி, அம்முவனூர், அரிசில்கிழார், ஔவையார், கல்லாடனூர், கழாத்தலையார், கறைதியானையார், காக்கை பாடினியார், நச்செள்ளையார், நக்கீரர், பரணர், பாலத்தனூர், பெருங்குன்றார்கிழார், பெருந்தலைச்சாத்தனூர், பொருந்தில் இளங்கீரனூர், மாறேக்கத்து நப்பசலையார், வடமவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தன் முதலிய புலவர்கள், கபிலர் காலத்திற்குச் சற்று முன்னே பின்னே வாழ்ந்தவராவர் என்பது புலப்படும்.

இவர்களுள் கழாத்தலையாரைக் கபிலர் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். ஆகவே, அவர், கபிலருக்கு முற்பட்டவராவர் என்று கொள்ளுதல் கூடும்; அரிசில்கிழார், பரணர், பெருங்குன்றார்கிழார் மூவரும் கபிலரோடு ஒன்று சேர்ந்து, கண்ணகியின் துயர் போக்க அவள் கணவன் பேகனுக்கு அறிவுரை கூறியுள்ளார்கள் ஆதலின், அவர்களைக் கபிலர் காலத்தில் வாழ்ந்தவராகக் கருதுதல் கூடும். ஔவையார், நக்கீரர், பெருங்குன்றார்கிழார், பொருந்தில் இளங்கீரனூர், மாறேக்கத்து நப்பசலையார் முதலிய ஐவரும் கபிலரையும் கபிலர் தம் அரும்பெரும் செயல் ஒன்றையும் பாராட்டியுள்ளார்கள். ஆகவே, அவர்களைக் கபிலருக்குப் பிற்பட்டவர் எனக் கொள்ளுதல் கூடும்; இவர்களுள் பெருங்குன்றார்கிழார், கபிலர் பாராட்டிய பேகனையும் பாடி, கபிலர், செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன்பால் பெற்ற ஊர்களின் எண்ணிக்கை கண்டு வியந்தும் பாடியுள்ளார் ஆதலின், அவர் கபிலர் காலத்திலும் வாழ்ந்து, அவருக்குப் பின்னும் இருந்தவர் எனல் பொருந்தும்.

கௌ. கபிலரைப்பற்றிக் கூறும் கதைகள்

உலகோர் போற்றும் உயர் பேர் அறிவும், புலமையும் நிறைந்த அரும் பெரும் பாடல்களை ஆக்கும் ஆற்றலைப் புலவர்கள், பல நூல்களைப் பல்லாண்டு, பலகால் பலரோடு பயின்றே பெற்றனராவர்; ஆனால், அவ் வருமையை மனதிற் கொள்ளாது, “ஆண்டவன் அருள் பெற்றவர் அவர்; ஆகவேதான் அப்படி அழகாகப் பாடியுள்ளார்; காளி கருணை செய்தாள்! ஆகவேதான் அவரால் கவிமழை பொழிய முடிகிறது; அவர் தெய்வப் புலவர்; ஆகவேதான் தித்திக்கும் நடையில் செந்தமிழ்ப் பாக்களைப் பாடினார்,” என்று அப்புலவர்கள் புலமைக்கு மாசு தேடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டனர் பிற்காலத்தில் வாழ்ந்த சிலர். புலவர்களைத் தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவராகவும், தெய்வ அருள் பெற்றவராகவும் கருதிய அவர்கள், அதற்கேற்றவாறு அப் புலவர்கள் வரலாற்றோடு அற்புத நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றைத் தொடர்பு படுத்தவும் தொடங்கிவிட்டனர்; இந்த இடர்ப்பாட்டினின்று கபிலரும் மீண்டவர் அல்லர்; கபிலர் பிறப்பு குறித்தும், அவர்தம் வாழ்வு குறித்தும் வழங்கும் கதைகள் சிலவற்றை ஈண்டுக் காண்போம்.

கபிலர் வரலாற்றைப்பற்றிப் பல நூல்கள் பல கதைகள் கூறுகின்றன. அவரைப்பற்றிக் கூறும் நூல்கள் திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம், பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணம், கடம்பவன புராணம், ஆலாஸ்ய மஹாத்மியம், கபிலரகவல், சோழமண்டல சதகம், ஞானமீர்தம், தமிழ் நாவலர் சரிதை, தனிப்பாடல் திரட்டு, புலவர் புராணம், திருவள்ளுவர் சரிதை, பன்னிரு புலவர் சரித்திரம் முதலியன.

திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணத்தில், சங்கப் பலகை கொடுத்த திருவிளையாடல், ஊமை தமிழறிந்த திருவிளையாடல் என்ற இரு கதைகளும் கபிலர் வரலாற்றின் சில பகுதிகளை விளக்குகின்றன; அவை கூறுவன;

(1) மதுரையில் சங்கம் அமைத்துத் தமிழ் வளர்த்து வந்த புலவர்கள், தங்கள் புலமையின் தகுதி திறமைகளுக்கு ஏற்ப வரிசையாக அமர்வதற்கு விரும்பினர்; அவர்கள் அனைவரும் இருப்பதற்கேற்ற பெரிய ஆசனம் ஒன்று வேண்டியிருந்தது. உடனே கபிலர், நக்கீரர் பரணர் முதலிய புலவர்கள் அனைவரும் மதுரைச் சொக்கநாதர் கோயிலை அடைந்து, தாங்கள் அனைவரும் இருந்து தமிழாராயத் தக்க ஆசனமொன்றை அளிக்குமாறு அவ் விறைவனை வேண்டினர்; இறைவனும், அப் புலவர்கள் தம் வேண்டுகோட்கிரங்கி, ஒருவர் இருக்கத்தக்க, ஒரு முழச் சதுரப்பலகை ஒன்றை அளித்தார். அதைக்கண்ட புலவர்கள், மறுவலும் இறைவனை நோக்கி, “அருட் பெருங்கடலே! நாங்கள் அனைவரும் இருக்கத்தக்க பேராசனம் வேண்டினோம்; ஒருவரே இருக்கத்தக்க இப்பலகை கொண்டு நாங்கள் என் செய்வோம்?” என்று குறைகூறி நின்றனர்.

அவ்வேளை, “இவ்வாசனம் புலவர்தம் புலமை அறிந்து அவர் இருக்க இடம் வளர்ந்து கொடுக்கும்,” என்று ஒரு குரல் கேட்டது; அதுகேட்ட புலவர்கள் அகமகிழ்ந்து, அப் பலகையைச் சங்க மண்டபத்தே வைத்து முதலில் நக்கீரர் அதில் அமர்ந்தார்; அவர் அமர்ந்த பின்னர், அது முன்போல் ஒருவர் இருக்கத்தக்க இடம் அளித்து வளர்ந்தது; கபிலர் இரண்டாவதாக அதில் அமர்ந்தார்; பின்னர் வளர்ந்த இடத்தில் பரணர் அமர்ந்தார்; இவ்வாறு அது வளர வளரப் புலவர்கள் அனைவரும் அதில் அமர்ந்து மகிழ்ந்தனர்.

புலவர்கள், தாங்கள் அவ்வப்போது பாடிவிட்டுச் சென்ற பாடல்கள் பலவாய்ப் பெருகியதைக் கண்டு, அவற்றுள் விளக்கம் அற்றனவற்றை நீக்கிவிட்டு, நல்லனவற்றை ஆராய்ந்து வகைப்படுத்த விரும்பினர்; ஆனால் அத்தொழிலை அவர்களால் செய்ய முடியவில்லை; தங்கள் ஆற்றுமை கண்டு மனம் நொந்து இருந்த புலவர்கள் முன்னே, இறைவன் ஒரு புலவராய் வந்து அப் பாடல்களை

வரிசைப்படுத்தி, அவர்களோடு கலந்து நாற்பத்தொன்பதாவது புலவராய்க் கலந்து வாழ்ந்துவந்தார்.

ஒருநாள், பொருள் இலக்கணத்தைப் புலவர்களுக்கு அறிவுறுத்த விரும்பிய இறைவன், “அன்பின் ஐந்திணை” என்று தொடங்கும் செய்யுளைக்கொண்ட களவியல் நூலை ஆக்கி அவர்களிடம் கொடுத்தார்; அவர் நூல் கண்டு புலவர்கள் எல்லாம் பாராட்டும்பொழுது நக்கீரர் மட்டும் அதைக் குறைகூறிப் பழித்தார்; அதைக் கண்ட இறைவன், அவர் செருக்கை அழிக்க எண்ணங்கொண்டு, அரிய கருத்துக்கள் நிறைந்த ஒரு பாடலைப் பாடி “இதற்குப் பொருள் கூறுங்கள்” என்று புலவர்களை நோக்கிக் கூறினார்; அந்நிலையிலும், தம் செருக்குக் குலையாது நின்ற நக்கீரர், “இப்பாட்டு பிழையுடையது” என்று கூறினார்; உடனே இறைவன், “இவன் பொருமை உடையவன்; ஆகவே இவன் குற்றம் என்றால், என்கவி குற்றமுடையதாகாது; நீங்கள் யாரேனும் கூறுங்கள், என்கவி குற்றமுடையதா?” என்று கேட்டு நின்றார்; புலவர்கள் வாய் திறந்திலர்; அந்நிலையில் “உங்கள்முன் நிற்கும் புலவன் மதுரைச் சொக்கன்; உங்கள் பகை போக்க வந்துளான்; பகை நீங்கி அவனை வழிபடுங்கள்” என்றொரு குரல் கேட்டது; உடனே புலவர்கள் அனைவரும் அவரை வணங்கி நின்றனர். அவரும் மறைந்தார்.

இறைவன் செய்த களவியலுக்கு உரை எழுதினர் புலவர்கள் அனைவரும்; உரை எழுதிமுடித்த அவர்கள், தங்கள் உரைகளின் தகுதி, தகுதியின்மைகளை அறிந்து கூறுமாறு, இறைவன் திருமுன் நின்று முறையிட்டனர்; இறைவன், புலவர் உருவில் வந்து நின்று, “இவ்வூர், உப்புரிசுடி கிழார்மகனாகிய ஊமை உருத்திரசன்மன்முன் உங்கள் உரைகளைக் கூறுங்கள்; அவன் கூறும் முடிவினை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்,” என்று கூறினார்; ஊமை எவ்வாறு உரைவளம் காண்பன் என்று உளங்கவன்றனர் புலவர்கள்; உடனே இறைவன், “உங்கள் உரைகளை அவன்முன் படியுங்கள்; யார் உரைகேட்டுக் கண்ணீர்

உகுப்பானே அவ்வுரையே சிறந்தது எனக் கொள்ளுங்கள்,” என்று கூறி மறைந்தார்; உடனே புலவர்கள், அவ்வுமை மகனைத் தமிழ்மன்றம் கொணர்ந்து, மண்டபத்தே வைத்து, அவன்முன் தம் உரைகளைப் படித்தனர்; அவ்வுமை, நக்கீரர், கபிலர், பரணர் இம்மூவர் உரை கேட்டபோதே கண்ணீர் உகுத்தமை கண்டு, அம் மூவர் உரைகளே மிகச் சிறந்தன என அறிந்து, கலந்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

(2) பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணத்தில், சங்கப் பலகை தந்த படலம், சங்கத்தார் கலகம் தீர்த்த படலம் என்ற இரண்டும் கபிலர் கதைகளாகக் கூறுவனவற்றைச் சிறிது காண்போம்.

காசியில் அசுவமேதயாகம் செய்து முடித்த பிரமன், தம் மனைவியர், சரசுவதி, சாவித்திரி, காயத்திரி முதலியோருடன் கங்கை நீராடச் சென்றான். இடைவழியில், விஞ்சையன் ஒருவன் பாடிய இன்னிசை கேட்டு மயங்கிய சரசுவதி அங்கேயே நின்றுவிட்டாள். கங்கையடைந்த நான்முகன், நாமகள் இல்லாமை கண்டு, அவளை நீக்கி, அவ்விருவருடன் கங்கை மூழ்கிக் கரை ஏறினான். அந்நிலையில் அங்கு வந்து சேர்ந்த நாமகள், “நான் இல்லாதபோது நீ மட்டும் நீராடியது எவ்வாறு?” என்று வெகுண்டு வினாவினாள்; தான் செய்த குற்றத்தை மறந்து தன்னைப் பழிக்கும் அவளை நோக்கி, “இக்குற்றம் நீங்க, நாற்பத்தெட்டுப் பிறவி மக்களாய் பிறப்பாயாக,” என்று சாபம் கொடுத்தான். சாபம் கேட்டு வருந்தும் மனைவியை நோக்கி, “உன் உடல் உறுப்புக்களென விளங்கும் எழுத்துக்கள் ஐம்பத்தொன்றில் ஆகாரம் முதல் ஹகாரம் ஈறாக உள்ள நாற்பத்தெட்டு எழுத்துக்களும் நாற்பத்தெட்டுப் புலவர்களாகவும், அகரவடிவினான இறைவனும் ஒரு புலவனாய் தோன்றி, அப்புலவர்களுக்கு அறிவூட்டுவானாக,” என்று கூறிச் சாபவிடை தந்தான்.

அவ்வாறே நாற்பத்தெட்டு எழுத்துக்களும், நாற்பத்தெட்டு மக்களாய்ப் பிறந்தன; அவர்கள் அனைவரும் கூடி ஆங்காங்குச் சென்று, தம் அறிவின் திறம் காட்டி வென்று

இறுதியில் மதுரை சென்றனர்; அவர்களை, ஆலவாய்ப்பெருமான் புலவர் உருவில் வந்து வரவேற்றார். அப்போது, அந்நாட்டு அரசனாக விளங்கிய வங்கிய சேகரன், புலவர்களின் பெருமையறிந்து, அவர்கள் இருப்பதற்கென்றே, கோயில் வடமேற்கு மூலையில் மண்டபம் ஒன்று கட்டித் தந்து பெருஞ் சிறப்புச் செய்தான்; அதனால், அப்புலவர்கள் பால் அழுக்காறு கொண்ட பிறபுலவர்கள், நாடோறும் அவர்களிடம் சென்று வாதிடலாயினர்; இத்தொல்லை பொறுக்க மாட்டாப் புலவர்கள், இறைவனை அடைந்து, “அவர்கள் அறிவினை அளக்கும் அளவுகோல் ஒன்று தேவை,” என்று கூறி வேண்டி நின்றனர்; அப்போது இறைவன், ஒருமுழச் சதுரப் பலகை யொன்றைக் கொடுத்து, “தகுதி உடையார் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு முழம் வளர்ந்து இடம் கொடுக்கும்; இதை அறிவு அறிகோலாகக் கொண்டு உயர்மின்,” என்று கூறி மறைந்தான்; புலவர்கள் அதைக் கொண்டு சென்று, பூசித்தனர்; முதன்முதலில் நக்கீரர் அதில் ஏறினார்; பின்னர்க் கபிலரொடு பரணர் ஏறினார்; இவ்வாறே புலவர்கள் அனைவரும் அதில் ஏறியிருந்தனர்; இதற்குமேல் கூறும் கதை, முன்னர்க் கூறிய கதையினையே பெரும்பாலும் ஒத்துள்ளது.

(3) கடம்பவன புராணத்தில் லீலாசங்கிரக அத்தியாயத்தில் ஒவ்வொரு திருவிளையாடல் செய்தியும், ஒவ்வொரு பாட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதில் வரும் 15, 19 பாடல்கள் இரண்டும், கபிலர் வரலாற்றின் சில பகுதிகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. நக்கீரர், கபிலர், பரணர் உள்ளிட்ட புலவர்கள் இறைவனிடம் வேண்டிப் பலகை பெற்றது முதல், உருத்திர சன்மன் உரைவளம் உரைத்தது வரையுள்ள கதைகள் முன்கூறிய புராணங்கள் கூறிய முறைப்படியே கூறப்பட்டுள்ளன; புதிதாக ஒன்றும் கூறப்படவில்லை. ஆகவே, அவற்றை மீண்டும் விரித்துக் கூறுவது வேண்டியதில்லை.

(4) ஹாலாஸ்ய மஹாத்மியம் என்ற வடமொழி நூல், மதுரைச் சொக்கநாதர் நடத்திய திருவிளையாடல்களை,

அகஸ்தியர், சில முனிவர்களுக்குக் கூறியதாக எழுதப் பட்டுள்ளது; அதில் வரும், “சங்கத்தவர்களுக்குச் சங்கப் பலகை தந்தது” என்ற 57-ஆம் அத்தியாயமும், “சங்கப் புலவர்களின் கலகத்தைச் சிவபெருமான் தீர்த்தருளியது” என்ற 61-ஆம் அத்தியாயமும், கபிலர் வரலாறுக் கூறுவன வற்றைத் தொகுத்துக் காண்போம். நான்முகன் யாகம் செய்தது; அவன் நீராடச் சென்றபோது நாமகள் செய்த தவறு; அவள் தவறு கண்டு நான்முகன் கொடுத்த சாபம்; நாமகள் உறுப்புக்கள் புலவர்களாய்ப் பிறத்தல்; புலவர் தம் புலமையைப் புலப்படுத்த நாடு சுற்றிக் கடைசியில் மதுரை அடைதல்; மதுரைச் சொக்கரே அவர்களை வரவேற்றல்; பாண்டிய அரசன் அவர்க்குச் செய்த சிறப்பு; புலவர்கள் பொறுமை; அதற்காகச் சங்கப்புலவர்கள், இறைவனை வேண்டிப் பலகை பெறல்; அப்பலகையின் இயல்பு; புலவர்கள் மயக்கம்; இறைவனை அவர்கள் மயக்கம் தீர்த்தல்; நக்கீரர் வாதம்; களவியல் உரை; ஊமை உருத்திர சன்மன் உதவி ஆகிய இந்நிகழ்ச்சிகளும், இந்நிகழ்ச்சிகளில் கபிலர் கொண்டுள்ள பங்கும், முன்னிரு புராணங்களில் கூறியுள்ள வாறே, இதிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையால், அவற்றை யெல்லாம் மீண்டும் ஒருமுறை விரித்துக் கூறாமல் பிற நூல்களில் அவர் வரலாறு பற்றிக் கூறுவனவற்றை நோக்குவோம்.

(5) கபிலர் வரலாறு குறித்துக் கூறும் நூல்களுள், திருவள்ளுவர் சரித்திரம் என்பது சிறிது விரிவான கதையினைக் கூறுவதால் அதை முதலில் கண்டு மற்றவற்றைப் பின்னர் முறையே நோக்குவோம்.

பண்டைக் காலத்தில் புலவர் பலர் பாண்டிய நாட்டுத் தலைநகராகிய மதுரையில் சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்து வாழ்ந்திருந்தனர்; அவர்கள் தம் கல்விச் செருக்கால் சிவபெருமானை மதியாது இகழ்ந்தனர்; அவ்விதம் செய்ப் பொறுக்கமாட்டாச் சிவன், அப்புலவர்களுடைய செருக்கை அடக்குவதற்காகவே, நான்முகனைத் திருவள்ளுவராகவும், திருமாலை இடைக்காடராகவும் கலைமகளை

ஒளவையாராகவும் பூமியில் திருவவதாரம் செய்ய அருள் உள்ளம் கொண்டார்.

நான்முகன் ஒரு வேள்வி செய்தான்; அதில்குறுமுனி என அழைக்கப்பெறும் அகஸ்தியர் தோன்றினார்; அவர் கடல் கன்னி ஒருத்தியை மணந்து பெருஞ்சாகரன் என்ற மகனைப் பெற்றார்; அப்பெருஞ்சாகரன், திருவாருரைச் சேர்ந்த புலைச்சி ஒருத்தியை மணந்து ஒரு மகனைப் பெற்றார்; அம்மகனுக்குப் பகவன் என்று பெயரிட்டுக் கலை பல கற்பித்து வளர்த்து வந்தார்; இஃது இவ்வாறாக, பிரம்ம வம்சத்தில் வந்த தவமுனி என்பவர் ஒருவர்; அருள் மங்கை என்ற அம்மையார் ஒருவரை மணந்து பெண் குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றார்; தவஞானத்தின்மேல் பற்றுகொண்ட அவர் அக்குழந்தையைப் பிறந்த இடத்திலேயே விட்டுவிட்டு விராலிமலை நோக்கிச் சென்று விட்டார். அப்பெண் குழந்தையை உறையூர்ச்சேரிப் பெரும்பறையன் என்பவன் கண்டெடுத்துப் பேணி வளர்த்து வந்தான். அப்போது எதிர்பாராமல் அங்குத் தோன்றிய மண்மாரியால் அச்சேரிமுற்றும் அழிந்து போயிற்று; ஆனால், அப்பெண் மட்டும் எவ்வாறோ பிழைத்து விட்டது; பிழைத்த அப்பெண்ணை, அவ்வூரையடுத்த மேலூர் அகரத்தில் வாழும் நீதியையன் என்பவன் அழைத்துச் சென்று வளர்த்து வந்தான்.

ஆண்டுகள் பல கழிந்தன; கலைகள் பல கற்றுத்துறை போய பண்டித மணியாய் விளங்கிய பகவன், காசினோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான், இடைவழியில், அம்மேலூர் அகரம் வந்த அவன், அவ்வூர் அறச்சாலை ஒன்றில் தங்கி ஒருநாள் இருந்துபோக எண்ணினான். அங்கே, அவன் நாட்கடன் முடித்து, உணவிற்கு ஆவன ஆக்கிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது, அவ்வறச்சாலையின் காப்பாளரான, அந்நீதிஐயனின் வளர்ப்புப் பெண்ணாகிய அப்பெண் அங்கே வந்தாள்; பகவன், அவளைக்கண்டு, சினம் கொண்டு, “யார் நீ? புலைச்சியோ? வலைச்சியோ? இங்கு ஏன் வந்தாய்?” என்று அதட்டித் தன் கையிற் பிடித்திருந்த

சட்டுவத்தால், அவள் தலையில் இரத்தம் பெருக அடித்துத் துரத்திவிட்டான்.

சில ஆண்டுகள் கழிந்தன; காசி சென்ற பகவன் கங்கை நீர் கையிலேந்தி மீண்டு வரும்போது அதே அறச் சாலையில் தங்குமாறு விதிக்கடைக் கூட்டிற்று; அப்போது அதே பெண் அங்கு வந்தாள்; இளமை யளித்த ஈடிலா அழகோடு விளங்கும் அவளைக்கண்டு பகவன் காதல் கொண்டு கருத்திழந்து நின்றான். அவளை அந்நிலையில் கண்ட நீதி ஐயன், பகவனை அடுத்து, “ஐய! அவள் என் பெண்; விரும்பினால் மணம் முடித்துக்கொள்ளுங்கள்,” என்று கூறினார். அவனும் இசைந்தான்; திருமணம் இனிது நடந்தது; திருமணத்தன்று ஐந்தாம் நாள் எண்ணெய் நீராட்டின்போது அவள் தலையில் சட்டுவத்தால் ஏற்பட்ட வடு இருப்பது கண்டு, அவள் வரலாறு கேட்டறிந்து, தன் கையால் அடியுண்ட ஆதியாள் அவள் என்பதறிந்து, அவளோடு வாழ மறுத்து வெளியேறிச் செல்லலாயினன்; அன்றுமுதல் அப்பெண்ணிற்கும் ஆதி என்பதே பெயரு மாயிற்று.

அவன் தன்னை வெறுத்துச் செல்கிறான் எனினும், அவள் அவளை விடாது பின்பற்றிச் செல்லத் தொடங்கினாள்; எது கூறியும் விடாது பின் தொடரும் அவளை இடைவழியில் மறுத்து, “பெண்ணே! நான் எவ்வளவு கூறியும் நீ நிற்க மறுக்கின்றனை; உனக்கு உண்மையில் என்பால் அன்பிருக்குமாயின், நான் கூறியவாறு கேட்டல் வேண்டும்; அஃதாவது, உனக்குக் குழந்தைகள் பிறக்குமானால் அவற்றைப் பிறந்த இடத்திலேயே விட்டு விட்டுப் பின்தொடர்ந்து வருதல் வேண்டும்; இதற்கு இசைவையாயின் நின்னை நான் ஏற்றுக்கொள்வேன்,” என்றனன். அவளும் அதற்கு இசைந்து அவனுடன் சென்றாள்; இடையில் பாணர் சேரியில் ஒருநாள் இரவு தங்கினார்; அங்கே அவள் வயிற்றில் அரன் கட்டளைப்படி நாமகள், ஒளவையாக வந்து பிறந்தாள்; கணவன் கட்டளைக்குப் பணிந்து குழந்தையை விட்டுப் பிரியும் அவள் குழந்தையின் எதிர்

காலம் எண்ணி இரங்கி எங்கினான்; தாயின் துயர்நிலை கண்ட குழந்தை ஒரு பாட்டுப் பாடி அவள் கவலையை மாற்றிற்று; பாடலைக் கேட்ட அவளும் அகம் மகிழ்ந்து மனம் குணிந்து விட்டுச் சென்றாள்; இவ்வாறே தொண்டை நாட்டு ஊற்றுக் காட்டில் பிறந்த உப்பை என்ற பெண் குழந்தையையும், சோழநாட்டுக் கருவூரில் பிறந்த அதிக மாணையும், புகார் நகரத்தில் பிறந்த உறுவையையும் அங்கங்கேவிட்டுச் சென்றனர்; பின்னர்த் திருவாரூரில் கபிலர் பிறந்தார்; அப்போது அவர்,

“கண்ணுழையாக் காட்டிற் கருங்கல் தவளைக்கும்
உண்ணும் படிஅறிந்து ஊட்டுமவர்—நண்ணும்
நமக்கும் படியளப்பார் நாரியோர் பாகர்
தமக்கும் தொழிலென்ன தான்.”

என்ற பாடலைப் பாடிப் பேற்றோரைத் தேற்றி அனுப்பினார்; கபிலருக்குப் பின்னர், வள்ளி, திருவள்ளுவர் என்ற இரு குழந்தைகளும் பிறந்தன. அவற்றையும், அவை பாடிய பாடல் கேட்டு விட்டுச் சென்றனர். கபிலர் பிறப்புக் குறித்து, திருவள்ளுவர் சரிதை கூறும் கதை இது:

(6) கபிலரகவல் என்ற சிறுநூல், கபிலர் செய்தது என்பர் சிலர்; கபிலரை வளர்த்து வந்த பார்ப்பனன், அவருக்கு உபநயனம் செய்யக்கருதிப் பார்ப்பனர் சிலரை அழைக்க, அவர்கள் “பார்ப்பார் குலத்தில் பிறவாத இவனுக்கு உபநயனம் செய்துவையோம்” என்று மறுத்த போது, பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வு கற்பித்தல் கூடாது என அப்பார்ப்பனர்க்கு அறிவுரை கூறியதாக அமைந்துள்ளது இச்சிறு நூல்; இதில், கபிலரே தம் வரலாற்றைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது; அதை அப்படியே கூறுகின்றேன்.

“அருந்தவ மாமுனி யாம்பக வற்குக்
கருவூர்ப் பெரும்பதிக் கண்பெரும் புலைச்சி
ஆதி வயிற்றினில் அன்று அவதரித்த
கான்முளை யாகிய கபிலனும் யானே;
என்னுடன் பிறந்தவர் எத்தனைபேர் எனின்,

ஆண்பால் மூவர்; பெண்பால் நால்வர்;
 பாம்பளர் திறம்சிறிது இயம்புவல் கேண்மின் ;
 ஊற்றுக் காடெனும் ஊர்தனில் தங்கியே
 வண்ணூர கத்தில் உப்பை வளர்ந்தனர் ;
 காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் கள்விலோர் சேரியில்
 சான்றோர் அகந்தனில் உறுவை வளர்ந்தனர் ;
 நரப்புக் கருவியோர் நண்ணிடும் சேரியில்,
 பாணர் அகத்தில் அவ்வை வளர்ந்தனர் ;
 குறவர் கோமான் கொய்தினைப் புனம்சூழ்
 வண்மலைச் சாரலில் வள்ளி வளர்ந்தனர் ;
 தொண்டை மண்டலத்தில் வண்தமிழ் மயிலைப்
 பறைய ரிடத்தில் வள்ளுவர் வளர்ந்தனர் ;
 அரும்பார் சோலைச் சுரும்பார் வஞ்சி
 அதிகன் இல்லிடை அதிகமான் வளர்ந்தனர் ;
 பாளூர் நீர்நாட்டு ஆரூர் தன்னில்
 அந்தணர் வளர்க்க யானும் வளர்ந்தேன்.” (கபிலரகவல்)

(7) ஞானமீர்தம் என்னும் நூல், யாளிதத்தன்
 என்னும் முனிவன், தன்னால் வெட்டுண்டு கிணற்றில்
 தள்ளப்பட்ட ஆதப்புலைச்சி என்னும் அறிவில்லாச் சண்டா
 ளப் பெண்ணை, ஒரு பிராமணன் எடுத்து வளர்த்துப் பின்
 னர்த் தனக்கே மணம் செய்து கொடுக்கக் கொண்டு
 கபிலர் முதலாக ஏழு மக்களைப் பெற்றான் என்று கூறு
 கிறது.

(8) புலவர் புராணம், ஔவையார் சருக்கம், “நான்
 முகன் அம்சமான பகவன் என்னும் அந்தணனும், கலை
 மகள் அம்சமான ஆதி என்பவரும் ஏழு குழந்தைகளைப்
 பெற்றெடுத்தனர் ; அவ்வெழுவருள் ஆண்மக்கள் மூவர் ;
 பெண்மக்கள் நால்வர் ; ஔவையார், வள்ளுவர், கபிலர்,
 அதியமான் என்னும் நால்வரும் தம் புலமை உலகிற்கு
 விளங்கி நிற்குமாறு செய்தனர் ; மற்றைப் பெண்கள் மூவ
 ரும் தம் இயல்பினை வெளிக்காட்டாது இருந்துவிட்டனர்,”
 என்று கூறுகிறது.

(9) பன்னிரு புலவர் சரித்திரம் என்ற நூல், “வேத மொழி என்பாருக்குப் பேராளி என்றோர் மகன் பிறந்தான்; அம் மகனுக்குப் பன்னிரண்டாம் ஆண்டு நிகழ்கையில், அவ்வூரில் வாழ் ஓர் இழிகுலத்தானுக்குப் பெண் மகவொன்று பிறந்தது; அப் பெண் பிறந்தமையால் ஊருக்கு அழிவுண்டாம் எனக் கருதி ஊரார் அப்பெண்ணைக் கொல்லத் துணிந்தனர்; ஆனால் வேதமொழியார், அப் பெண்ணை ஒரு பேழையுள் வைத்துக் காவிரி வெள்ளத்தில் விட்டுவிட்டார்; ஆற்றில் வந்த அப்பெண்ணை அந்தணன் ஒருவன் எடுத்து வளர்த்தான்; சில ஆண்டு கழித்து, புண்ணிய நீராடல் குறித்து அங்கு வந்த பேராளியார், அப்பெண்ணை மணம் செய்துகொண்டார்; மணம் முடிந்த பின்னர், அவள், தன் தந்தையால் ஆற்றில் விடப்பட்ட இழிகுலப் பெண் என்பதறிந்து, அவளை விட்டுப் பிரிந்து போய்விட்டார்; பின்னர், அப்பெண் தன்னைக் காத்து வந்த அந்தணன் ஒருவன் விட்டுச் சென்ற பெரும்பொருளோடு காசி சென்று, கங்கைக் கரையில் அறச்சாலை அமைத்து வருவோர்க்கு அன்னமிட்டு, அவர்பால் தன் வரலாறு கூறி அழுது வருவாளாயினாள்; ஒருநாள் பேராளியார் அங்கு வர, அவர்க்கும் அன்னமிட்டு வழக்கம் போல் தன் வரலாறு கூறி அழுதாள். அந்நிலையில் அவர், அவள் நற்குணம் கண்டு, அன்றுமுதல் அவளோடு வாழ்ந்தனர்; பின்னர் அவர்க்கு ஏழு குழந்தைகள் பிறந்தன; அம்மக்களுள் ஒருவர் நம் கபிலர்.

இக்கதைகள் அனைத்தையும் ஒப்பு நோக்கிய வழி, இவையெல்லாம் ஒன்றற்கொன்று மாறுபடக் கூறுகின்றன என்பது புலனாம். திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம், பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணம் இரண்டனுள், பழைய திருவிளையாடல் எனச் சிறப்பிக்கப்படும் திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல் காலத்தால் முற்பட்டது; அதனுள், சங்கப் புலவர்களின் முற் பிறப்பு வரலாறு ஒன்றும் கூறப்படவில்லை; சங்கப்புலவர்களோடு புலவர் பலர் வாதம் புரிந்தனர் என்றும், அதனால் மனம்

தளர்ந்த சங்கப்புலவர்கள், மதுரைச் சோமசுந்தரப் பெருமானிடம் முறையிட்டுப் பலகை வேண்டினார்கள் என்றும் கூறப்படும் செய்திகளும் அதிற் காணப்படவில்லை ; சங்கப்புலவர்கள், நாமகளின் உடற்கூறுகளின் அம்சமாம் என்றும், நாமகள், நான்முகன்பால் பெற்ற சாபத்தின் விளைவால், அவ்வெழுத்துக்களே அப்புலவர்களாய்ப் பிறந்தன என்றும் கூறப்படும் புலவர்களின் முற்பிறப்பு வரலாறுகளும், பிறவும், வடமொழிஹாலாஸ்ய மஹாத்மியத்திலும், அதை முதல் நூலாகக் கொண்டு இயற்றப்பெற்ற பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணத்திலும் மட்டுமே கூறப்பட்டுள்ளன ; ஆகவே, இவையெல்லாம் பின்னர் துழைக்கப்பட்ட பிற்காலத்தார் கற்பனைகளே என்பது தெளிவு.

மேலும் கபிலர் பிறப்புக் குறித்தும் அவரோடு உடன் பிறந்தாராகக் கொள்ளும், ஒளவையார், உப்பை, உறுவை, அதிகமான், வள்ளி, வள்ளுவர் முதலியோர் பிறப்புக் குறித்தும் வழங்கும் கதைகளை ஒருமுறை நோக்கிய எவரும், அக்கதைகளிடையே ஒருமைப்பாடு இல்லாமையைத் தெளிவாக உணர்வர்.

திருவள்ளுவர் சரித்திரம், அகஸ்தியர் புதல்வர் பெருஞ்சாகரர் என்பவருக்கும் திருவாரூர்ப் புலைச்சி ஒருத்திக்கும் பிறந்தவர் பகவன் என்றும், தவமுனி என்பவருக்கும், அருண்மங்கை என்னும் பார்ப்பனப் பெண்ணிற்கும் பிறந்து முதலில் உறையூர்ப் பெரும் பறையனாலும், பின்னர் நீதிஐயன் என்னும் பார்ப்பனனாலும் வளர்க்கப்பட்டவன் ஆதி என்றும் கூறுகிறது.

கபிலரகவல், பகவன் பிறப்புக் குறித்து ஒன்றும் கூறுதல், அவனை அருந்தவமாமுனி என்று மட்டும் குறிப்பிட்டுவிட்டு, ஆதியைக் கருவூர்ப்புலைச்சி என்று கூறுகிறது.

ஞானமிர்தம், கபிலர் முதலியோர் தந்தை பகவன் என்பதற்கு பதிலாக, யாளிதத்தன் என்னும் பெயரினன்

என்றும், தாய் ஆதப்புலைச்சி என்றும் குறிப்பிட்டு, அவர் இருவர்க்கும் திருமணத்தொடர்பு உண்டானது குறித்துப் புதியதோர் கதை கூறுகிறது.

பன்னிரு புலவர் சரித்திரம், கபிலர் தந்தை, வேத மொழியார் என்பார் மகன் பேராளி என்னும் பார்ப்பனன் என்று மட்டும் கூறி, அவர் தாய்பெயர் குறியாது, அவனோர் இழிகுலப் பெண் என்று மட்டும் குறிப்பிட்டு, இருவர் பிறப்புக் குறித்தும், அவர்கள் வளர்ந்த வகை குறித்தும் மணம்கொண்ட முறை குறித்தும் புத்தம் புதிய புனைந்துரைகளைக் கூறுகிறது.

திருவள்ளுவர் சரித்திரம் நான்முகன், வள்ளுவராகவும், நாமகள் ஔவையாராகவும் அவதரித்தனர் என்று கூறப், புலவர் புராணம், நான்முகன், பகவனாகவும், நாமகள் ஆதியாகவும் அவதரித்தனர் • என்று கூறி முன்னவற்றோடு முரண்படுகிறது.

திருவள்ளுவர் சரித்திரம் முதலாயின, ஔவையார் பிறந்த இடம் பாணர் சேரி என்று மட்டும் குறிப்பிட்டு ஊர் குறிப்பிடாமல் போக, அவர்கள் வரலாறு கூறும் நூல்களுள் ஒன்றாகிய வினோதரச மஞ்சரி, அவர் உறையூர்ப் பட்டினத்துச் சாவடியில் பிறந்தார் என்று கூறுகிறது.

இவ்வாறு கபிலர் முதலியோர் பிறப்புக் குறித்து வழங்கும் கதைகள் எல்லாம், ஒன்றற்கொன்று மாறுபடுவனவாகவே காணப்படுதலால், அக்கதைகள் எல்லாம் பிற்கால மக்கள் மனக் கற்பனையில் தோன்றி வளர்ந்தனவேயன்றி உண்மை வரலாறுகளாகா; ஆகவே, அவற்றை அடிப்படையாகக்கொண்டு, கபிலர் முதலியோர் வரலாற்றினை வரையறுப்பது அறிவுடைமையாகாது.

“அகர முதல எழுத்தெல்லாம்; ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு” என்ற முதற் குறளில் வரும் ஆதிபகவன் என்ற சொல்லை, ஆதியும், பகவனும் என இரு சொல்லாகச்

கொண்டு, அவை, அக்குறளாசிரியர் வள்ளுவனாரின் தாய் தந்தையரைக் குறிக்கின்றன எனக்கொண்டோர் கற்பனையை அடிப்படையாகக் கொண்டே இக்கதைகள் எல்லாம் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்.

இனி, கபிலர் வரலாறு உரைக்கும் நூல்களுள் கபிலரகவல் என்பதும் ஒன்று; அந்நூலை இயற்றியவர் கபிலரே ஆதலின் அவர் கூறும் வரலாற்றினையும் ஆதாரமற்றது எனத் தள்ளுதல் அறிவுடைமையாகுமோ என எண்ணுவர் சிலர்.

சங்க நூல்களால் அறியப்படும் நம் கபிலர், “பார்ப் பார்க் கல்லது பணிபறியலை” “அந்தணன் புலவன்” என்று பாடிப் பார்ப்பனர் குலத்தை மதித்துப் பாராட்டியுள்ளார்; ஆனால், கபிலரகவல், பார்ப்பனர் பிறப்பால் உயர்ந்தவர் என்ற கொள்கையினை வன்மையாகக் கண்டிக்கிறது.

சங்க காலத்துப் பாட்டுக்களில் இடம் பெறாத, பல வட சொற்கள், கபிலரகவல் என்ற சிறு நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன; கபிலரகவல் என்ற நூல், சொல் அமைப்பு முறைகளாலும், சங்க காலத்திற்கு மிக மிகப் பிற்பட்ட காலத்தது என்று அறிவிக்கின்றது.

கபிலரகவல், கபிலரால் இயற்றப்பட்டது என்பதற்குப் பத்திரகிரியார் இயற்றிய மெய்ஞ்ஞானப் புலம்பல் என்ற நூல் தவிர, வேறு புறச்சான்றுகளோ, அகச்சான்றுகளோ கிடைத்தில. ஆகவே, கபிலரகவல், “பிறப் பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்” என்ற குறளுரையை அடிப்படையாகக் கொண்டு மக்கட் பிறப்பில் காணப்படும் சாதி வேறுபாடுகளை காண்பித்து ஒழிக்க விரும்பிய உள்ள முடைய பிற்காலப் புலவர் இயற்றியதே அன்றி, சங்கப் புலவர் கபிலர் இயற்றியதன்று. ஆகவே, அது கூறும் வரலாறும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதன்று.

க௮. கபிலர் இயற்றியன எனப்படும் நூல்கள்

பத்துப் பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க் கணக்கு என்ற சங்க நூல்களுள் வரும் பாடல்கள் எல்லாம் அகப்பாடல்கள், புறப்பாடல்கள் என இருவகைப்படும். அத்தகைய அகப்பாடல்களுள் கபிலர் பாடியவை நூற்றுத் தொண்ணூற்று ஏழு : நற்றிணை, இருபது ; குறுந்தொகை, இருபத்தொன்பது ; ஐங்குறு நூறு, நூறு ; கலித்தொகை, இருபத்தொன்பது ; அகநானூறு, பதினெட்டு ; குறிஞ்சிப் பாட்டு, ஒன்று. அகத்துறைப் பாடல்கள் ஐந்துவகைத் துறைக்கண் அடக்கப்படும் ; அவ்வாறு கொண்டால், கபிலர் பாடிய அகத்துறைப் பாடல்களுள், குறிஞ்சித்திணையைச் சேர்ந்தவை 191 ; முல்லைத்திணைப் பாட்டு 1 ; மருதத்திணைப் பாட்டு 1 ; நெய்தல்திணைப் பாட்டு 3 ; பாலைத்திணைப் பாட்டு 1. இவற்றை நோக்கக் கபிலரைக் குறிஞ்சித்திணைப் புலவர் என்றே குறிப்பிடலாம் போல் தோன்றுகிறது. இனி, புறத்துறைப் பாடல்களுள், கபிலர் பாடியவை எழுபத்தெட்டு ; பதிற்றுப்பத்து, பத்து ; புறநானூறு, இருபத்தெட்டு ; இன்ன நூற்பது, நூற்பது. புறத்துறை தழுவிய இப்பாடல்களுள், இன்னநூற்பதின் கண்வரும் பாடல்கள் நூற்பதும், நீதியுரைத்தல் ஒன்றே பொருளாகப் பாடப்பட்டவை ; ஏனைய பாடல்கள் எல்லாம், பாராட்டப்பெற்ற பாரி முதலியோரைப் பாராட்டிய பாடல்களாம். ஆக, அவர் பாடியவை என்று உண்மையாய்க் கொள்ளத்தக்க பாடல்கள், இப்பாடல்கள் இருநூற்று எழுபத்தைந்து மட்டுமேயாம்.

இனி, கபிலர் பாடிய பாடல்கள் என, சில பாடல்களைக் கூறுவர் ; அவை : பன்னிரு பாட்டியல் என்னும் ஒருவகைச் செய்யுள் இலக்கணம் கூறும் நூல், பதினென்றும் திருமுறை என்ற வரிசையில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் மூத்த நானூர் திருவிரட்டை மணிமாலை, சிவபெருமான் திருவிரட்டைமணிமாலை, சிவபெருமான் திருவந்தாதி என்னும் தோத்திரப் பாடல்கள் கொண்ட மூன்று நூல்கள், கபிலரகவல் என்ற சிறு நூல், இன்ன நூற்பது என்ற நூலிற்

கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளாக வரும் முதற் செய்யுள், “தினையளவு போதா” எனத் தொடங்கும் திருவள்ளுவ மாலைச் செய்யுள், “நெட்டிலை யிருப்பை” எனத் தொடங்கும் தனிச் செய்யுள்.

பாட்டியல் சங்ககாலப் புலவர்கள் அறியாதது. மூத்த நாயனார் என்பது விநாயகரைக் குறிப்பது; விநாயகர் வணக்கம் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகே தமிழகத்தில் இடம் பெற்றது என்பர்; கி. பி. 642ல், சாளுக்கியர் தலைநகர் வாதாவியை அழித்து வெற்றி கொண்ட பல்லவ நரசிம்மவர்மனின் படைத்தலைவர், சிறுத் தொண்டர் என அழைக்கப்பெறும் பரஞ்சோதியார். அவ் வாதாவியினின்றும் கவர்ந்துவந்த பொருள்களுள் விநாயகரும் ஒன்று; அதுவே வாதாபி விநாயகர் என்று அழைக்கப்படும்; அதுவே தமிழகத்தில் வழங்கப்பெற்ற முதல் விநாயகர் வடிவம் என்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்; அதற்கேற்ப, வைதீகக் கடவுளர் பலரையும் குறிப்பிடும் சங்க நூல்களில், விநாயகர் பற்றிய குறிப்பே காணப்படவில்லை. ஆகவே, கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சங்ககாலப் புலவராகிய கபிலர், விநாயகரைப் பாராட்டிப் பாடினார் எனல் பொருந்தாது. மேலும் இரட்டைமணிமாலை போன்ற பிரபந்தங்கள் சங்ககாலத்தில், தமிழ்மொழி வரலாற்றில் இடம் பெறவில்லை. ஆகவே, மூத்தநாயனார் இரட்டைமணிமாலை கபிலர் பாடியது அன்று. பதினென்றும் திருமுறையைச் சார்ந்த ஏனைய இரு நூல்களும், அவை கூறும் பொருள், அவை அமைந்திருக்கும் முறை, அதன்கண் வந்துள்ள வட சொற்கள் இவற்றைக்கொண்டு நோக்கின், அவை, கபிலரால் இயற்றப்பட்டன அல்ல என்பது புலனாம்; பின்னால் வந்த, கபிலதேவ நாயனார் என்ற சைவர் ஒருவர் செய்த இந்நூல்களைப் பெயர் ஒற்றுமை கருதி, கபிலர் பாடினார் எனப் பிற்காலத்தார் கூறிவிட்டனர்.

“கபிலரகவல்” கபிலர் இயற்றிய நூலன்று என்று முன் அவரைப் பற்றிய கதைகளைப்பற்றிக் கூறிய இடத்தி

லேயே கூறப்பட்டுள்ளது. திருவள்ளுவ மாலையில் வந்துள்ள செய்யுள்கள் எல்லாம் திருவள்ளுவர், அவர் திருக்குறள் இவற்றிடத்தில் பெருமையும், மதிப்பும் கொண்ட ஒருவரோ, பலரோ அவர்களைப் பாராட்டிப் பாடிய பாடல்களை, அவை தாம் பாடியன எனப் பிறர் அறிந்தால் அவற்றை மதியார் என மனத்திடைக் கொண்டு, சங்க காலப் புலவர்கள் பெயர்களோடு இணைக்கப்பட்டுவிட்டன ஒன்றே அறிஞர் கருதுவர்; அத்தகைய பாடலுள் ஒன்றே, “ திணையளவு போதா ” என்ற இப்பாட்டும்; ஆகவே, இதுவும் கபிலர் பாட்டன்று; இன்ன நூற்பதில் வரும் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள், விநாயகரை வாழ்த்துகிறது; ஆகவே, மூத்த நாயனார் இரட்டைமணிமாலைக்குக் கூறிய காரணமே இதற்குக் கூறி, இதுவும் கபிலர் பாடிய பாட்டன்று என்று கொள்வதே பொருந்தும். தமிழ் நாவலர் சரிதை, கபிலர் பிறந்தபோது, பிரிந்து செல்ல மனமின்றி வாடும் தாய்க்குத் தேறுதல் கூறிப்பாடிய பாட்டு “ நெட்டிலை இருப்பை ” என்ற செய்யுள் என்கிறது; அப்போது அவர் பாடிய பாட்டு “ கண்ணுழையா ” எனத் தொடங்கும் பாட்டே என்று கூறுகின்றன தனிப் பாடல் திரட்டும், திருவள்ளுவர் சரிதையும்; கபிலர், தனக்குத் தமிழ் அறிவுறுத்திய ஆசிரியரோடு உலாவச் சென்றபோது அவர் கட்டளைப்படி பாடிய பாட்டு “ நெட்டிலை இருப்பை ” என்று கூறுவாரும் உளர்; இத்தகைய முரண்பாடுகள் உள ஆதலாலும், பொதுவாகவே, தனிப்பாடல் திரட்டின் கண் வருவனவோ, தமிழ்நாவலர்சரிதைக்கண் காணப்படுவனவோ உண்மையான பாடல்கள் அன்றென்பதே ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து. ஆகவே, “ நெட்டிலை இருப்பை ” என்ற செய்யுளோ, “ கண்ணுழையா ” என்ற செய்யுளோ கபிலர் பாடிய செய்யுளன்று என்பதே முடிவு.

REA036.

HIST-LIT

TA

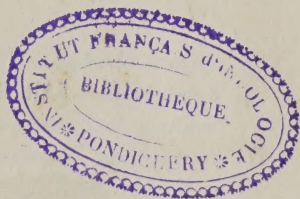
38

(1-6).

கழக வெளியீடு : கூடாது

சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை - II

ப ர ண ர்

புலவர், கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.,
எழுதியது

:: திருநெல்வேலித் தேன்னிந்திய ::
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி. :: சென்னை-1.

First Edition : December, 1952.

[All Rights Reserved]

Published by :

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS,
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY :: MADRAS - 1.

Head Office :

24, EAST CAR STREET, THIRUNELVELL.

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras-1.

பதிப்புரை

இயற்கையோ டொன்றி இன்புற வாழ்ந்தவர் தமிழர். அவர்தம் வாழ்க்கை வரலாற்றுண்மைகளைக் கிளந்தெடுத்துரைப்பன சங்க நூல்கள். அவைகளுள் பல பாக்கள் புனைந்து உதவியவர் 'பரணர்' என்னும் பண்புடைப் புலவர் பெருமகனாவார்.

இவர்தம் அரும்பெரும் வாழ்க்கை வரலாற்றையும் இவரைப் போன்ற ஏனைய சங்கப் புலவர்கள் வரலாற்றையும் நம்மனோர் யாவரும் அறிந்து மகிழவேண்டுவது முதற்பெருங் கடனாகுமன்றோ?

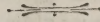
இக்கருத்தை உட்கொண்டு சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை என்னும் தலைப்பில், முதற்கண் 'கபிலர்' என்னும் பெயரால் கபிலர் வரலாற்றைத் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளோம். இஃது 'பரணர்' வரலாறு. ஏனைய புலவர் வரலாறுகளும் இவ்வரிசையில் தொடர்ந்து வெளிவரும். இதனையும் ஆக்கித்தந்தோர் திரு. புலவர், கா. கோவிந்தன், எம். ஏ., அவர்களேயாவர்.

இவைகள் யாவற்றையும் அவ்வப்போது நந்தமிழ்ப் பெருமக்கள் வாங்கிக் கற்று இப்பணியில் எமக்கு மேலும் மேலும் ஊக்கம் அளிப்பார்களென நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

	பக்கம்
க. தோற்றுவாய்	1
உ. பிறப்பு, குலம், சமயம்	7
ங. வாழ்க்கைநிலை	14
ச. பெருமை	18
ஞ. பண்புடைமை	19
கூ. பரணர் மேற்கொண்ட உவமைகள்	37
எ. பரணர் காலமும் அவர்காலப் புலவர்களும்	46
அ. பரணரைப்பற்றிய புராணக் கதைகள்	50
கூ. பரணர் பாடியவை எனவழங்கும் பாடல்கள்	56
கஓ. பரணராற் பாடப்பட்டவர்கள்	58
கக. பரணர் பாக்களால் அறியப்பெற்ற ஆறு, மலை, ஊர்கள்	115

ப ர ண ி

க. தோற்றுவாய்

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் பொற்காலம் எனப் போற்றப்படும் காலம், புலவர்கள் பலர் வாழ்ந்த சங்ககாலமாகும். தமிழர்தம் அழியாப் பெருஞ் செல்வங்களாகிய சிறந்த பல இலக்கியங்கள் தோன்றிய காலம், அச் சங்ககாலமே. இலக்கிய வளத்தால் எழில்பெற விளங்கிய காலம். அது, இலக்கியம், மக்கள் வாழ்வில் காணும் நலங்கள் பலவற்றையும் தொகுத்துக் கூறும் ஒரு காலக் கண்ணாடி. நல்லன என்று கண்டனவற்றையும், நல்லன என்று எண்ணியவற்றையும் எடுத்துக் கூறிப் பின்னுள்ளோரை நன்னிலைக்குக் கொண்டு செலுத்தும் ஒரு நல்ல வழிகாட்டி. இலக்கியத்தின் உயர்வும் தாழ்வும், அவ் விலக்கியத்திற்குரிய மக்கள் வாழ்வின் உயர்வு தாழ்வுகளுக் கேற்பவே விளங்கும். நல்லியல்புடைய மக்களிடையே நல்ல இலக்கியம் தோன்றும்; மக்கள்—வாழ்வு, வளமற்ற பாலைபோல் பாழ்பட்டதாயின், அவர்களிடையே தோன்றும் இலக்கியமும் பாழ்பட்டே காணப்படும். நிலத்தியல்பால் நீர் திரிதலேபோல், நல்லோரிடையே தோன்றும் இலக்கியம் நல்லன ஆதலும், தீயோரிடையே தோன்றும் இலக்கியம் தீயன ஆதலும் இயற்கை. கரும்பு விளைவது கழனியில்; களர்நிலத்தில் அன்று. இலக்கியம் நல்லன ஆயின், அவ் விலக்கியத்திற்கு உரிய மக்கள் நல்ல ராவர்; இலக்கியம் தீயவாகக் காணப்பட்டின், அவ் விலக்கியத்திற்குரிய மக்கள் தீயராவர். ஆகவே, ஒரு நாட்டு மக்களின் தகுதி தகுதியின்மைகளை அறிந்து காட்டும் அளவுகோலாக இலக்கியத்தையே கொள்வர் அறிவுடையோர்.

சங்ககாலம் என அழைக்கப்பெறும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்திய தமிழகத்தில் வாழ்ந்த தமிழ்மக்கள், வளம் பல நிறைந்த வாழ்வுடையராயினர். நாடு செல்வத்தில் சிறந்து விளங்கிய காரணத்தால், அக்காலப் புலவர்கள், பொருள்வளத்தைப் போற்றவேண்டிய கவலையற்றவராயினர். நிரம்பிய வாழ்க்கையும், நிறைந்த உள்மும் பெற்றுத் திகழ்ந்த புலவர்கள், பொன்றாக் கலைவளத்தைப் போற்றிப், புகழ்படைத்த பேர் இலக்கியங்களை இயற்றிச் சென்றனர். “சோற்றுச் செருக்கல்லவோ, தமிழ் மூன்று உரை சொல்வித்ததே!” என்று பிற்காலப் புலவர் ஒருவரும் கூறுவர். புலவர்தம் அவ்வுள்ளப் பயனாகவே, பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, ஐம்பெருங் காப்பியம், ஐஞ்சிறு காப்பியம் முதலிய இலக்கியப் பெருநூல்களும், தொல்காப்பியம் போன்ற ஒல்காப் புகழ்கொண்ட இலக்கண நூல்களும் தோன்றின.

தமிழகம் பண்டு தான் பெற்றிருந்த செல்வச்சிறப்பை இழந்துவிட்ட இக்காலத்திலும், தமிழரும், தமிழகமும், உலகஅரங்கில் உயர்வுடையராக மதிக்கப் பெறுவதற்குக் காரணமாய் விளங்குவன, தமிழ்மொழி பெற்றிருக்கும் தனிச்சிறப்புடைய இலக்கியச் செல்வங்களே ஆகும். ஆகவே, அவ் விலக்கியப் பெருஞ் செல்வங்களை அளித்து, அதன் வழியாகத் தமிழர்க்குத் தாழ்விலாச் சிறப்பளித்த அப் புலவர் பெருமக்கட்குத் தமிழ்நாட்டார் என்றும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளனர். “நன்றி மறப்பது நன்றன்று.” அவர்க்கு இவர் செய்யக்கூடிய கைம்மாறு ஒன்றும் இல்லை எனினும், அவரை மறவாது அறிந்து மனத்திடை மதிப்பதாவது செய்வாராக.

ஆனால், பெறுதற்கரிய பேரிலக்கியப் பெருஞ் செல்வங்களைப் படைத்தளித்த அப் புலவர்களின் வரலாற்றினை நம்மால் அறிய முடியவில்லை. புலவர்கள் வாழ்ந்த காலம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட காலமாகும். அக்காலத்தே வாழ்ந்த ஒருவர் வரலாற்றை, இக்காலத்தார் அறியத் துணைபுரிவனவற்றுள் சிறப்புடையன நான்கு:

ஒன்று, தங்கள் வாழ்க்கை வரலாற்றைத் தாங்களாகவே எழுதிவைத்துச் சென்ற தம் வரலாறுகள் (Autobiography); இரண்டு, தங்கள் வாழ்க்கை வரலாற்றை முறையாக அன்றித், தங்கள் வாழ்க்கையில் அவ்வப்போது நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை, நிரல்படக் குறித்துவைக்கும் நாட் குறிப்பு (Dairy); மூன்று, ஒருவர் காலத்தே வாழ்ந்து, அவர் நண்பராகவோ, உறவினராகவோ அவரோடு கூடியிருந்து அறிந்து எழுதிவைத்த அவர்தம் வரலாறு (Biography); நான்கு, புலவர்களுக்குத் தாம் அளித்த பரிசிலை உறுதி செய்ய, அரசர்கள் எழுதிவைத்த செப்பேடுகளும் கல் வெட்டுக்களும். இவையொன்றும் கிடைக்காத விடத்தில், அப் புலவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் வாழாது போயினும், அவருக்குக் காலத்தால் சிறிதே பிற்பட்டோர் சிலர் எழுதி வைத்த குறிப்புக்களையும் துணையாகக் கொள்வர்.

பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் வரலாற்றை அறிவதில் மேற்கூறியன துணைபுரிகின்றனவா? எனின், இல்லை என்றே கூறலாம். புலவர்கள் தம் வாழ்க்கை வரலாற்றைத் தாமாகவே வகுத்து எழுதிவிட்டுச் சென்றனரா? எனின் இல்லை.. புலவர்கள், இலக்கிய வளர்ச்சியிலேயே கருத்துடையராய் நின்றுவிட்டனரே ஒழிய, தங்கள் வரலாற்றைத் தங்கள் வாயிலாகவே அளிக்கத் தவறிவிட்டனர்; அதுமட்டும் அன்று; அவர்கள், தங்கள் காலத்தில், தமிழகத்தை ஆண்டிருந்த பேர் அரசர்களையும் குறுநிலமன்னர்களையும் கொடைவள்ளல்களையும் அவர் தம் நாடுமலை ஊர்களையும் நமக்கு அறிமுகம் ஆக்கியுள்ளார்கள்; ஆனால், தங்கள் காலத்தில், தம்மோடு வாழ்ந்த, தம்மையொத்த புலவர்களை நமக்கு அறிமுகமாக்கத் தவறிவிட்டனர்; புலவர்கள்வரலாறு ஒருவர் கூற, மற்றவர் கேட்பது என்ற முறைப்படியே, பல தலைமுறைவரை அறியப்பட்டு வந்ததாகலின், அவர்கள் வரலாற்றில் உள்ள பகுதி விடப்பட்டும், இல்லாத பகுதி நுழைக்கப்பெற்றும், ஒன்று ஒன்றாகத் திரிக்கப்பெற்றும், ஒருவர் வரலாறு, மற்றொருவர்க்கு ஏற்றி உரைக்கப்பட்டும் நிகழ்ந்திருத்தல் கூடும்.

ஆதலின், பிற்காலத்தார் கூறும் வரலாற்றுச்சான்றுகள் உண்மைச்சான்றுகள் ஆகா; இதனால், புலவர்களுடைய வரலாறு, நம்மால் அறிய இயலாமல் போனதோடு, அவர்களிற் பலருடைய இயற்பெயர்தாமும் அறிய இயலாமற் போய்விட்டது; தமக்கு உயர்வளிக்கும் புலவர் பெருமக்களுக்குத் தமிழ்மக்கள் அளிக்கும் கைம்மாறு என்னே !

இவ்வாறு புலவர்களின் வரலாற்றை அறிய மறந்த நன்கெட்ட தமிழர்களிடையே, நன்றி மறவாத் தமிழர்களும் சிலர் இருந்துள்ளனர். அவர்கள், அப் புலவர்களின் வரலாற்றினை அறியப் பெரிதும் முயன்று, முடியாமற் போகவே, அவர்கள் பெயரையாவது அறிந்து அறிவிக்க முயன்றுள்ளனர். அம் முயற்சியில், அவர்கள் ஓர் அளவு வெற்றியும் பெற்றனர். புலவர் ஒருவருடைய ஊரும், அவர் மேற்கொண்டிருந்த தொழிலும், அவர் இயற்பெயரும் தெரிந்தால், உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார், மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச்சாத்தனார் என ஊரும் பெயரும் அறிந்ததோடு, அவர்தம் தந்தை பெயரும் அறியும் நிலையில் உள்ளனர். மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார், மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் என ஊரும் தொழிலும் அறிந்து அவர்தம் இயற்பெயர் அறியமாட்டாதாரை, உறையூர் இளம்பொன் வணிகனார், வேண்ணிக் குயத்தியார் எனப், புலவர்தம் ஊர்மட்டும் அறிந்து, அவர்தம் தொழிலோ, இயற்பெயரோ அறியமாட்டாதாரைக் கல்லாடனார், கழாத்தலையார் என, அப் புலவர்தம் வரலாற்றை, அப் புலவர் பெயரோடு இணைத்து வழங்கித் தமிழுலகம் அறியச் செய்தனர். அவ்வளவோடு நில்லாமல், புலவர்தம் ஊரோ, தொழிலோ, இயற்பெயரோ, அல்லது அவர் தந்தை பெயரோ அறியமாட்டாப் புலவர்களையும், அவர்கள் இயற்றிய பாக்களைப் பயின்று அப் பாக்களில் காணப் பெறும் அரிய நயம் செறிந்த சொற்றொடர், இனிய உவமைகள் ஆகிய இவற்றைக்கொண்டு முறையே, கங்குல் வெள்ளத்தார், பதடிவைகலார் எனவும், கல்பொருசிநுரையார், செம்

புலப் பெயனீரார் எனவும் பெயரிட்டு வழங்கி அவர்களையும் அறிமுகமாக்கினர்.

இந்நிலையில், புலவர் வரலாற்றை அறியவிரும்பும் நமக்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்து நிற்பன, அப் புலவர்கள் இயற்றிச் சென்ற ஒருசில பாடல்களே; அப் பாடல்களும், அவர்கள் வாழ்க்கை வரலாற்றினை முழுதும் வகுத்துரைக்கும் இயல்பினவா எனின், அதுவுமில்லை. பழந்தமிழ் இலக்கிய ஆசிரியர், வரலாற்று நூலாசிரியர் (Historians) அல்லர்; அவர்கள் புலவர்களே; அவர்கள் தொழில் எல்லாம், தம்மைப் பேணிய பேர்அரசர்களைக் - குறுநிலமன்னர்களைப் - பிற கொடைவள்ளல்களைப் பாராட்டிக் கூறுவதே; அவர் தம் வரலாற்றை வரைவது அல்ல; தங்களைப் பேணியோரைப் பாராட்டுங் காலத்தும், அவர்கள் செய்த செயற்களும் செயல் எல்லாவற்றையும் எடுத்து வகுத்துக் கூறுவதைப் புலவர்கள் வழக்கமாக மேற்கொள்வதிலர். புரவலரைப் பாராட்டுங் காலத்தும், தங்கள் வறுமை, தம்மைப்போன்ற புலவர்களை மற்ற இரவலர்களைப் புரக்கவேண்டியதன் இன்றியமையாமை, புரவலர் சிலர், தம்மைப்போன்ற புலவர்களைப் பேணிய வகை ஆக இவற்றைப் பெரிய அளவில் கூறி, சிறிய அளவில், அப் புரவலர்கள் செய்த செயல் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுவதே அப் புலவர் வழக்கமாகக் காண்கிறோம். ஆகவே, அவர் பாக்கள், அக்கால அரசர்கள் வரலாற்றை ஓர் அளவு அறியத் துணைபுரிகின்றனவே அன்றி, அவற்றை இயற்றிய புலவர்கள் வரலாற்றை அறியத் துணைபுரிவன அல்ல. என்றாலும், அரசர்களைப்பற்றிக் கூறும்பொழுது, அவ் வரசர்களோடு, அப் புலவர்கள் கொண்டிருந்த தொடர்பு சிலவற்றையும், அப் பாக்கள் அறிவிக்கின்றன. ஆகவே, புலவர்வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிய அவையும் ஓர் அளவு துணைபுரிகின்றன என்றே கொள்ளலாம்.

ஆகவே, புராணங்கள் தனிப்பாடல்திரட்டுக்கள் போன்ற பிற்கால நூல்கள் கூறுவனவற்றைக் கொள்ளாது, அப்புலவர்கள், தம் வாயால் பாடிய பாடல்களில் காண்ப

படும் ஒருசில குறிப்புக்களையே அவர்கள் வரலாறுகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். மேலும், ஒருவர் வரலாறு என்பது, அவர் பிறந்த ஊர், காலம், வாழ்ந்த இடம், அவர் வாழ்க்கையோடு தொடர்புடைய அவர் மனைவி, மக்கள், பெற்றார், உற்றார், பேணிய அரசர்கள், பிற நண்பர்கள், அவர் வாழ்நாள், வாழ்நாளில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் இவை மட்டுமே ஆகாது; அவர்தம் குணமும், பெருமையும், பிறவும் வரலாறு என்றே கொள்ளப்படும்.

ஆதலின், புலவர் பாடிய பாடல்களாக எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு முதலிய பெருநூல்களில் காணப்படுவன வற்றைத் துணையெனக் கொண்டு, அவர்கள் வரலாற்றை அறிய முற்படுதலே அறிவுடையோர் கடன். அவ்வாறே, பரணர் வரலாற்றினையும், அவர் பாக்கள் காட்டும் பாதை வழிச்சென்று பார்த்து மகிழ்வோமாக.

உ. பிறப்பு, குலம், சமயம்

(1) பிறப்பு:—பரணர், பலருடைய வரலாற்றினை விளங்க உரைத்துள்ளார்; ஆனால், தம்முடைய வரலாற்றில் ஒருசிறு பகுதியையும் அறிய அவர் பாடல்கள் துணைபுரிவன அல்ல; ஆகவே, ‘புலவர்களும் போற்றும் புகழ்மிக்க பரணரைப் பெற்றுப் பெருந்தவமுடையராய் விளங்கிய பெற்றோர் யாவர்? அவர் உற்றார் யார்? உறவினர் யார்? உடன்பிறந்தார் யார்? பரணரின் பிள்ளைப் ப்ருவப் பண்புகள் யாவை? நூல் பல கற்று துண்ணறி வெய்தத் துணைபுரிந்த நல்லாசிரியர் யார்? அவர், அவர்க்குக் கற்றுத் தந்த நூல்கள் யாவை? பெண்ணொருத்தியை மணந்து, பேர்அறமாம் இல்லறம் பேணியவரா பரணர்? அவ்வாறாயின், மங்கலமாம் மாட்சியுடைய மனைவியர் யார்? அவர் இயல்பு யாது? அவ் வில்லறத்தின் நன்கலமாம் மக்கட் பேறுண்டா பரணர்க்கு? உண்டு எனின், எத்தனை மக்கள்? அவருள் ஆடவர் எத்துணையர்? பெண்மக்கள் எத்துணையர்? புரவலர்பால் சென்று பாடிப் பெறும் பொருளேயன்றி, வேறுபொருள்பெறும் வழி யாதேனும் அவருக்கு உண்டா?’ என்னும் இவற்றிற்கு ஏற்றவிடை காணும் வகையொன்றும் இல்லை; நக்கீரர், கணக்காயனார் மகனார் என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றுத் தம் தந்தை, யார் என்பதை அறிவிப்பது போலவும், மருதன் இளநாகனார், மதுரை மருதன் இளநாகனார் என அழைக்கப்பெற்று மதுரையைச் சார்ந்தவர் என்பதை அறிவிப்பது போலவும், சீத்தலைச்சாத்தனார், கூலவாணிகன் சீத்தலைச்சாத்தனார் என அழைக்கப்பெற்றுக், கூலவாணிகத் தொழில் புரிபவர் என்பதை அறிவிப்பது போலவும், கோவூர்கிழார், பெயரள விலேயே வேளாளர் என்பதை அறிவிப்பது போலவும் பரணர், தந்தை, ஊர், தொழில், பிறந்தகுலம் ஆகிய இவற்றை அறிவிக்கும் ஆற்றல் அவர் பெயர்க்கு இல்லை.

(2) குலம்:—பரணர்குலம் யாது என்பதை அவர் பெயர் அறிவிக்கவில்லை. கபிலர், அந்தணர் குலத்தைச்

சேர்ந்தவர் என்பதை, “யானே, பரிசிலன்; மன்னும் அந்தணன்” என்னும் அவர் பாட்டும், “புலனழுக்கற்ற அந்தணான்” என்னும் பிறர் பாட்டும் அறிவிப்பதைப் போல், பரணர் பாட்டோ, அல்லது அவர்காலப் புலவர் பாக்களோ பரணர்குலம் யாது என்பதை எடுத்து இயம்ப வில்லை. ஆனால், பரணர், பேகனைப் பாராட்டிப் பாடிய பாக்களில், “சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி யாழநின், காரெதிர் கான்ம் பாடினேம்” எனவும், “களங்களி யன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ், நயம்புரிந் துறையுநர் நடுங்கப் பண்ணி” எனவும், சேரமான் கடலோட்டிய வேல்கெழுகுட்டுவனைப் பாராட்டிய பாட்டில், “அரிக்குரல் தடாரி, உருப்ப ஒற்றிப் பாடி வந்திசின் பெரும!” எனவும் பாடியிருப்பதைக் கொண்டு, “பரணர், பாணர் குடியிற் பிறந்தவர். பாணர் குடியிலே பிறந்து, புலமையாலும், புகழாலும் பலரும் போற்ற வாழ்ந்த காரணத்தால், அக்கால மக்கள், அவரை இயற்பெயரிட்டு அழைக்க அஞ்சி, குலப்பெயரால் பாணர் என அழைத்தனர்; அதனால், அவர் இயற்பெயர் மறைந்து போக, குலப்பெயரே நின்று விளங்கலாயிற்று. ‘படித்தவன் பாட்டைக் கெடுத்தான் எழுதினவன் ஏட்டைக் கெடுத்தான்,’ என்பதுபோல், பாணர் என்ற இவர் பெயர், பிற்காலத்தில், ஏடுஎழுதினோரால், ‘ப’விற்குப்பின் நெடில் குறிக்கவருங் ‘கால்’ என அழைக்கப்பெறும்” என்ற வடிவம், ௩ என மாற்றப்பெற்று, பாணர், பரணர் என எழுதப்பட்டு விட்டது; அன்றுமுதல் அவர் பரணர் என்றே அழைக்கப் பெற்றார்; உண்மையில் அவர் பாணர் என்பதே; அவர் குலம் பாண்குலமே; இயற்பெயர் மறைய சிறப்புக் குறித்து வழங்கிய குலப்பெயரே விளங்க வாழ்ந்த புலவரும் உளர்; சேக்கிழார், ருயத்தியார் என்பன காண்க. ஏடுஎழுதுவோரால், கரல், ரகரமாக மாற்றப்படுவதேபோல், ரகரம், காலாக மாற்றப்படுவதும் உண்டு. “சரகம் என்றசொல், தேனீ எனப்பொருள்படும்; இச்சொல்லில் உள்ள ரகரம், காலாக மாற்றப்பட்டுவிட்டமையால், அச்சொல் சாகம் என ஆகி, சூடாமணி நிகண்டிலும் இடம்பெற்றுவிட்டது காண்க,” என்று சிலர் கூறுவர்.

பழந்தமிழ்க் குடிகளில் பாணர்குடி என்பதும் ஒன்று. “பாணன், பறையன், துடியன், கடம்பன் என்று இந் நான்கல்லது குடியு மில்லை” என்பது புறநானூறு. பாணர்குடியில் பிறந்த ஆண்மகன், பாண்மகன் அல்லது பாணன் என்றும், பெண்மகள் விறலி எனவும் அழைக்கப் பெறுவர். பாண்மகன் பல்வேறு இசைக் கருவிகளோடும் சென்று, அவற்றினின்றும் எழும் இசைக்கேற்ப, தன் இன்குரல் எடுத்துப் பாடிப் பாராளும் மன்னர்களை யும், ஊராளும் தலைவர்களையும் கண்டு பரிசில் பெற்று வருவன். விறலியர், அவ்வாடவர் பாடும் பாடற்பொருளும், தாமே பாடும் பாடற்பொருளும் தெளிவாகத் தோன்று மாறு, கையாலும் கண்ணாலும் நடித்து ஆடி, அத்தலைவர் களை மகிழ்வித்துப் பொருள்பெற்று மீள்வர்; அரசர்கள், அவர் பாடல் கேட்டு மகிழ்ந்து, பாணனுக்குத் தம் பகை வர் யானையின் முகபடாம் அழித்துச் செய்த பொற்றாம ரைப்பூவையும், விறலியர்க்குப் பொற்றொடியையும் பரிசி லாக அளித்துச் சிறப்புச் செய்வர். இதுவேயன்றி, தலைவன் தலைவியர்க்கிடையே தோன்றும் ஊடல் தீர்த்து ஒற்றுமை உண்டாக்குவதாகிய அப்பணியினையும் அப் பாணர் மேற்கொண்டிருந்தனர் எனப் புலவர்கள் பாடல் புனைவர்.

புலவர்கள் அரசரைப் பாடிப் பரிசில்பெறும் வழக்கம் தோன்றிய அந்தக் காலத்திலேயே, புலவர்கள் எக்குடிப் பிறந்தாராயினும், தங்களைப் பாணராகக்கொண்டு, பாணன் ஒருவன், அரசன் ஒருவனிடத்தில் சென்று, இசையெழுப் பிப் பாடுவதைப் போல் பாடல்புனைவதையே கவி மரபாகக் கொண்டுவிட்டனர். உறையூர் ஏணிச்சேரி ‘முடமோசி யார்’ என்ற புலவர் அந்தணர் குலத்தார் என்பர், தொல் காப்பியப் பொருளதிகாரத்திற்கு உரை வகுத்துள்ள பேராசிரியர். அம்முடமோசியார், ‘ஆய்’ என்ற அரசனைப் பாடிய பாட்டொன்றில், விறலி பின்வரச் சென்று யாழ் இசைத்துப் பாடியதாகப் பாடியுள்ளார்: “வளைக்கை விறலி என் பின்னளாக.....படுமலை நின்ற பயங்கெழு

சீறியாழ், ஒல்கல் உள்ளமொடு ஒருபுடைத் தழீஇப், புகழ் சால் சிறப்பின் நின் நல்லிசை உள்ளி வந்தனென்.” கிழார் என்ற குடிப்பெயர், வேளாளர்க்கு உரியது என்பர்; அக்குடியிற் பிறந்து சிறந்தமையால், பெரியபுராண ஆசிரியர் சேக்கிழார் என அழைக்கப்பெறுவதும் காண்க. கிழார் என்ற சிறப்புப் பெயர்பெற்று, வேளாளர் என அறியப் பெற்ற அரிசில் கிழார் என்ற புலவர், பேகளைப்பாடிய பாட் டொன்றில், பாணரைப்போல் யாழ் இசைத்துப் பாடியதாகப் பாடியுள்ளார்: “சீறியாழ்செவ்வழி பண்ணி நின்வன்புல நன்னாடுபாட என்னை நயந்து.” பார்ப்பனருள் ஒரு பிரிவின ராகிய கீரன் என்ற குடியிற் பிறந்தவர் எனக் கூறப் பெறும், கணக்காயர் தொழில் மேற்கொண்ட நக்கீரர், சோழ நாட்டுப் பிடலூர்கிழான் பெருஞ்சாத்தனைப் பாடிய ஒரு பாட்டில், தடாரிப்பறை முழக்கிப் பாடிநின்றதாகப் பாடியுள்ளார்: “அரிக்குரல் தடாரியோடு ஆங்குநின்ற எற்கண்டு.” இவ்வாறு தம்மைப் பாணராகக் கொண்டு பாடுவதோடு, தங்களை வேறு பாணர் சிலர், பரிசில்பெறும் இடம் யாண்டுளது எனக் கேட்பது போலவும், அதற்கு விடையளிப்போராக, பரிசில் அளிப்போன், அவன் அன்பு, அருள், ஆற்றல், அவன் தமக்கு அளித்த பரிசில் பொரு ளின் பெருமை, அவன் நாடு, அந்நாட்டு வளம், அவன் நாடு அடைதற்குச் செல்லும் வழிகளின் வகையும், அருமையும் ஆகியவற்றை விளங்க அறிவிப்பார் போலவும் பாடுவதையும் புலவர்கள் கனிமரபாகக் கொண்டுள்ளனர். இதனை ஆற்றுப்படுத்தல் என்பர். பத்துப்பாட்டில் உள்ள பெரும் பாலான பாடல்கள் அவ்வாறு வந்த ஆற்றுப்படைப் பாடல்களே. அதனால், பத்துப்பாட்டிற்கு ஆற்றுப்படைப் பாடல்கள் என்ற ஒரு பெயரும் வழங்குகிறது. ஆகவே, அவர் பாட்டில் காணப்பெறும், இவைபோன்ற நிகழ்ச்சி களைக் கொண்டு, பரணரைப் பாணர்குடியிற் பிறந்தாராகக் கொள்ளுதல் கூடாது. பரணர், பாணர் குடியிற் பிறந்தார் அல்லர் எனவே, “அவர் பெயர் பாணர் என்பதே; அது ஏடு எழுதியோரால் பரணர் எனத் திருத்தப்பட்டு விட்டது,” என்பதும் பொருந்தாது.

பரணர் பெயர், பரணர் என்பதே; பாணர் என்பது அன்று என்பதற்கு ஆதாரமாக அழகிய அகச்சான்று ஒன்றும் கிடைத்துள்ளது. ஒளவையார் பரணர் காலப் புலவர்; அவர், அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியைப் பாராட்டிய பாட்டொன்றில், அதியமான், பரணராலும் பாராட்டப்பெற்ற பெருமையுடையான் எனக் கூறுவர்.

“பரணன் பாடினன் மற்கொல்; மற்றுநீ
முரண்மிகு கோவலூர் தூறிகின்
அரண்டு திகிரி எந்திய தோளே.” (புறம். கூக).

இப்பாட்டில், முரண்மிகு, அரண்டு என்ற சொற்களுக் கேற்ப, எதுகைத் தொடையாகப் பரணன் என்பதே பொருந்துவதாக உளது; பாணன் என்பது பொருந்தாமை அறிக. நக்கீரர் பாடியது என்ற ஒரு பாட்டு தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையின் மேற்கோளாகக் காட்டப் பட்டுள்ளது; அதன் முதல் இரண்டு அடிகள்

“முரணில் பொதியின் முதற் புத்தேள் வாழி
பரண கபிலரும் வாழி - அரணியல்”

(தொல். பொருள். சகூ மேற்கோள்).

எனவரும்; இதிலும், முரணில், அரணியல் என்பனவற் றிற்கு ஏற்ப பரணர் என்பதே பொருந்துவது அறிக. ஆகவே, பரணர் பெயராலோ, அல்லது பாட்டாலோ பாணர் ஆகார்; அவர் இயற்பெயரும் பாணர் என்பதன்று; பரணர் என்பதே என்பது முடிவாகக் கொள்க. இதனால், அவர் பாண்குடியினர் என்பதும் பொருந்தாமை அறிக.

(3) சமயம்:—சங்ககாலத் தமிழரிடையே சமயப் பூசல் இடம்பெறவில்லை. சங்ககாலத்தார் சாதி சமயச் சண்டைகளைக் கண்டவரல்லர்; ‘எம்மதமும் சம்மதம்’ என்ற உயர்நோக்குடையவர் அவர்; ‘யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்’ என்ற பொதுநோக்கு அவர்பால் இருந் தது; தந்தை ஒருசமயம்; மகன் மற்றொரு சமயம்; அண்ணன் ஒருசமயம்; தம்பி இன்னொருசமயம்; கணவன்

ஒருசமயம்; மனைவி மறுசமயம். இப்படி வாழ்வதை அவர்கள் மனநிலை வெறுக்கவில்லை. இவ்வாறு அவரவர், அவரவர்க்கு விரும்பிய சமயத்தைச் சார்ந்திருந்ததோடு, ஒருவரே பல சமயத் தொடர்புடையராகவும் இருந்துள்ளனர்; மக்களிடையே இத்தகைய சமரச எண்ணம் நிலவியது எனின், மக்களுக்கு வழிகாட்ட வேண்டியவராகிய புலவர்களிடத்தில் அவ்வெண்ணம் இருந்தது என்று கூறுவது தேவையில்லை.

பரணர், தாம் பாடிய பாடல்களில், உலகம் புகழும் நான்மறைகளை நல்கியோன் சிவன், அவனுக்குக் கண்மூன்று உண்டு. “ஞாலம் நானும் நலங்கெழு நல்லிசை நான்மறை முதுதூல் முக்கட்செல்வன்” எனவும், அலைவாய் என அழைக்கப்பெறும் செந்திற்பதிக்குரியோன், செவ்வேள் என அழைக்கப்பெறும் முருகன், அவன் போர்வன்மை மிக்கவன்; அவனமர் அலைவாய், அழகிய மணிவிளக்கால் மாண்புறும், “திருமணி விளக்கின் அலைவாய்ச் செருமிகுசேய்” எனவும், சிவனையும் முருகனையும் அறிந்து கூறியிருப்பதால், பரணர் சைவச் சார்புடையவர் என்பர் சிலர்; அதற்கு ஆதாரமாக, “பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்” என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கூறிய தொடர், சங்ககாலப் புலவர்களையே குறிக்கும் எனக் கொண்டு, நம்பியாண்டார் நம்பி அவர்களும், உமாபதி சிவாசாரியரும் நக்கீரர், கபிலர், பரணராகிய பெரும்புலவர்கள், “அரன் சேவடிக்கே பொருள் அமைத்து இன்பக்கவிபாடும் புலவர்களே,” எனவும், “மெய்யுடைய தொடைகள் எல்லாம் மன்றுளாடல் மேவியகோன் இருதாளில் விரவச் சாத்தினர்,” எனவும்கூறி, பரணரைப் பரம்பரைச் சைவர் என்றே கொண்டதைக் காட்டுவர். ஆனால், பரணரோ அல்லது அவர்காலப் புலவர்களோ சைவராவர் என்பதற்கான அகச்சான்று எதையும் அவர் பாக்களில் காண இயலவில்லை. ஆதலாலும், பரணர் குறிப்பிட்ட அவ்விரு குறிப்புக்களும், சிவன் இருந்த ஒரு துறையினையும், முருகன்முன் தலைமகன் உரைத்த சூளுற

வினையும் குறிக்க வந்தனவே அன்றி, அவர்கள், பரணர் வணங்கும் வழிபடு கடவுளாவர் என்பதை உணர்த்த வந்தன அல்ல ஆதலாலும், தம் காலவரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைப் பிழையின்றி வகுத்துக் கூறவல்ல சேக்கிழார், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பாடலைப் பின்பற்றிப் பாடிய தம் பெரியபுராணத்தில், சுந்தரர்தேவாரத்தில் வரும் அத் தொடர் சங்கப்புலவர்களைக் குறிக்கும் எனக் கூறுமையாலும், பரணர், சைவசமயத்தவரே எனத் துணிந்து கூறுவதற்கில்லை.

பரணர்பாடல்களைப் படித்துப் பார்க்கின், கடவுள் உண்டு; அவரைக் கைகூப்பித் தொழுதல் வேண்டும்; கல்வி கற்றல், கடவுள் தொடர்பான நிகழ்ச்சி; “கை தொழு மரபின் கடவுள் சான்ற செய்வினை மருங்கு;” (ஓதற் பிரிவு) “உரைத்த சூள் பொய்த்தாரைத் தெய்வம் ஒறுக்கும்;” “அவலம்....அலைவாய்ச் செருமிகு சேயொடு உற்ற சூளே,” இவ்வுலகில் இறந்தார் போய்ப் பிறக்கும் மறுமை உலகம் உண்டு; “மறுமை உலகத்து மன்னுதல் பெறுமே.” நரகம் உண்டு; பெண்கொலை போன்ற பெருங் குற்றம் புரிந்தவர், அந் நரகிடைச் சென்று மீளாத் துயர் உறுவர்; “பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல, வரையா நிரையத்துச் செலீஇயர்.” பேய் உண்டு; அது பிணம் தின்னும்; பலி கொடுத்தால் பணி செய்யும்; பேய் நடுஇரவில் இயங்கும் தன்மை உடையது. “பேய் மகள் பற்றிய பிணம்;” “கழுது வழங்கு யாமம்”; “ஊட்டரு மரபின் அஞ்ச வருபேய்” என்ற கொள்கைகளை உடையவராகக் காணப்படுகின்றார் பரணர்; சமயச்சார்பான பரணர் கொள்கைகளாக இவற்றையே காண்கிறோம்.

௩. வாழ்க்கைநிலை

பரணர் வாழ்வுநாள்வரை வாழ்ந்தவராவர்; தமிழகத்தின் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் சென்று, ஆங்காங்குள்ள அரசர்கள், அரும் பெருந் தலைவர்கள், அவர்கள் ஆண்ட இடங்கள், அவர்க்குரிய மலைகள், ஆறுகள், அவ்வவ் விடங்களில் நிகழ்ந்த அரிய நிகழ்ச்சிகள் ஆகிய இவற்றை நேரில் அறிந்து பாராட்டுதற்கு வேண்டிய ஆயுட்காலத்தை அவர் பெற்றிருந்தார். பரணர் பாராட்டிய அரசர்களுள், உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னியும், சேரன் செங்குட்டுவனும் இடம் பெற்றுள்ளனர். இவ்விரு அரசர்களுக்கும் உள்ள உறவு முறையினைக் கீழ்வருமாறு கொள்வர் ஆராய்ச்சியாளர். உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னியின் மகன், கரிகாற் பெருவளத்தான் ஆவன்; கரிகாலன் மகன் சோழன் மணக்கிள்ளி; இக் கிள்ளியின் மகள் நற்சோனையும், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும் மணந்து பெற்ற மகனை செங்குட்டுவன். ஆக, இம்முறைப்படி கொண்டால், இளஞ்சேட்சென்னி, கரிகாலன், மணக்கிள்ளி, நற்சோனை, செங்குட்டுவன் ஆகிய ஐந்து தலைமுறைக்காலம் வரையிலும், பரணர் வாழ்ந்திருந்த காரணத்தினாலேயே, தமிழ்நாட்டு வரலாற்றின் பெரும் பகுதியினை அறிந்துகூற அவரால் முடிந்தது போலும்.

பரணர், அரசர் பலரைச் சேர்ந்து பாராட்டியுள்ளார் என அறிய முடிகிறதே அன்றி, அவர் முதன்முதல் கண்டு பாராட்டிய அரசர் யார்? எந்த அரசன் அவையகத்தில் நீண்டதோர் நாள் வாழ்ந்திருந்தார் என்பனவற்றை அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. பரணர் பாராட்டைப் பெற்ற அரசர் பலராயினும், அவருள், அவர் பாராட்டுதலை மிகுதியாகப் பெற்ற அரசன், சேரன் செங்குட்டுவனே ஆதலாலும், அவன் பரணர் பாடல் கேட்டு மகிழ்ந்து, அவர்பால் பெருமதிப்புற்று, தன் மகனையும் அவரைப்போல் அறிவுடையனாக்க வேண்டும் என்ற ஆசையால் அவரிடம் ஒப்படைத்தான் எனக் கூறப்படுதலாலும், பரணர் சேர

வாழ்க்கைநிலை

நாட்டைச் சேர்ந்தோராதலும் கூடும் என்று எண்ணுவர் சிலர்; ஆனால், அவர் அவனைப் பாராட்டிய பாடல்களில், காடும் மலையும் கலந்து கடத்தற்கரிய வழி பல கடந்து சென்றே கண்டதாகவும், “செங்குட்டுவனைக் காண் யான் செல்கின்றேன்; நீங்களும் வாருங்கள்” எனத் தம்மை யொத்த புலவர் முதலாயினரை அழைப்பதாகவும் பாடியுள்ளார். “மழை பெயல் மாறிய கழைதிரங்கு அத்தம், ஒன்றிரண்டல, பல கழிந்து, திண்தேர் வசையில் நெடுந்தகை காண்கு வந்திசின்;” “யாமும் சேறுகம்; நீயிரும் வீம்மின்;” ஆதலின், பரணர் சேரநாட்டார் அல்லர்; வேற்று நாட்டினரே என்பது முடிபாகக் கொள்க.

“இரு வேறு உலகத் தியற்கை; திரு வேறு; தெள்ளியராதலும் வேறு” என்பர்; செல்வமும் கல்வியும் சேரப் பெற்றோர் உலகத்து அரிபர்; உலகப் பெரும் புலவர் அனைவரும் வறியராகவே வாழ்ந்துள்ளனர்; அவர்கள் வறுமை வாழ்வில்தான், அறிவு ஒளிவிட்டு விளங்கும் போலும்! செல்வம் இவ்வழியே, உள்ளொளி பெருகும் போலும்! இவ் வியல்பு தமிழ்ப்புலவர்களிடையேயும் இருக்கக் காண்கிறோம். பரணர், பெருஞ் செல்வம் பெற்றுப் பெருமை தோன்ற வாழ்ந்தவரல்லர்; பொறுத்தற்கரிய பசித்துயர் வாழ்க்கையில் போராடி வந்தவரே ஆவர். பேகனைக் கண்டு பாராட்டி, அவன் அளித்த பரிசில் பெற்று, கும் பரி பூட்டிய நெடுந்தேர் ஏறி வருபவர், இடைவழியில் எதிர்ப்பட்ட இரவலன் ஒருவனை நோக்கி, “இரவல! இப்போதைய என் செல்வநிலை கண்டு வியந்து நோக்கி, ‘நீவிர யாவிர? உங்களுக்கு இவ் வாழ்வு எவ்வாறு உண்டாயிற்று?’ எனக் கேட்கின்றனை; இது, பேகன் அளித்த பரிசில்; அவனைக் காணமுன், என் நிலை, உன் நிலையினும் மிக மிக இழிவுடையதாகவே இருந்தது;

“காரென் ஒக்கல் கடும்பசி இரவல!

வென் வேல் அண்ணல் காண ஊங்கே,

நின்னினும் புல்லியேம் மன்னே;

இனியே, இன்னேம் ஆயினேம்.”

என்று கூறுவதால், அவர் வறுமையின் கொடுமை ஒரு வாறு தோன்றுதல் காண்க.

புலவர் அனைவரும் வறுமையால் வாடுபவரே எனினும், அவ் வறுமைத்துயர் தோன்றுவாறு வாழ்வதற்கேற்ற ஒரு வசதி பரணருக்கு இருந்தது; புலவர்கள், தங்களைப் பேணிக்கொள்வதோடு, தங்களை நம்பி வாழும் பெரிய சுற்றத்தினையும் பேணவேண்டிய பொறுப்பினையும் உடையராவர்; அதனால், அரசர்அவையில் அமர்ந்து, அகமகிழ்ந்து வாழ்வதோடு, தம் சுற்றத்தினரின் வாழ்விற்கான பெரும்பொருளைப் பெறவேண்டிப் புரவலர்களை நாடிப் போகவேண்டியவ ராகின்றனர். அத்தகைய பொறுப்பு பரணருக்கு இல்லை; பரணரை நம்பி வாழும் சுற்றம் எதுவும் இல்லை. இதனால், ‘அவரைக் காக்கவேண்டுமே’ என்ற கவலையோ, ‘அவரையும் அழைத்துச் செல்ல வேண்டுமே’ என்ற ஏக்கமோ பரணருக்கு இல்லை. “பசித்து வாரேம்; பாரமும் இலம்” எனப் பெருமிதம் தோன்ற அவர் கூறுவதைக் காண்க. அதனாலேயே அவர், தமிழகத்தின் எவ்வெப் பகுதிகளைக் காணவேண்டும் என்று விரும்பினாரோ, அங்கெல்லாம் அவரால் செல்ல முடிந்தது; சுற்றத்திற்காக என்று பொருள் பெறவேண்டிய தேவை இல்லாத காரணத்தால், அரசர்களை அடுத்ததுப் பொருள் பெறவேண்டிப் பாடாது, அவர்க்கு அறிவுரை ஊட்ட, அவர்கள் செய்த தவறு கண்டு இடித்துக்கூறித் திருத்த அவரால் முடிந்தது; பேகளை நோக்கிப் பாடிய பாட்டில், “பசித்து வந்தவன் அல்லன் நான்; பசியோடு வருந்தும் சுற்றமும் எனக்கில்லை. ஆகவே, பொன்னும் பொருளும் வேண்டி வந்தேன் அல்லேன்; மனைவியைப் பிரிந்து அறனல்லன செய்யும் நின் செயல் கண்டு நாணி, நினக்கு அறிவுரை கூறி அறநெறி நிறுத்தவே வந்துளேன். ஆகவே, அறநெறி நிற்பாயாக; அதுவே எனக்கு அளிக்கும் பரிசில்,” என்று பாடியுள்ளமை காண்க.

நிலங்களின் தட்ப வெப்ப நிலைகளையும், காடும் மலையும் ஆகிய இயற்கை நிலைகளையும் அறிவிக்கும் நிலநூல்

களும் (Geography), நாட்டின் அரசியல் நிலைகளை விளக்கும்வரலாற்று நூல்களும் (History) பழங்காலத் தமிழர் பெற்றிருக்கவில்லை. ஆகவே, அவற்றை அறிந்துகொள்ள வேண்டின், அவ்வவ் விடங்களுக்கு நேரில் சென்று அறிந்துகொள்வதுதவிர வேறு வழியில்லை. பரணர் தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் இருக்கும் மலைகள், ஆறுகள், ஊர்கள் இவற்றின் இயல்புகளை நன்றாகத் தெரிந்து பாடியுள்ளார்; பல அரசர்களைப் பார்த்துப் பாராட்டியுள்ளார்; வாகைப் பறந்தலை, வெண்ணிப் பறந்தலை, கூடற் பறந்தலை, பாழிப் பறந்தலை போன்ற போர்க்கள நிகழ்ச்சிகளை விளங்க விரித்துரைத்துள்ளார்; கழார்ப் பெருந்துறை நீர்விறாவில், ஆட்டனத்தி மறைந்தது; கரிகாலன் வெண்ணியில் பெற்ற கன்னிப்போர் வெற்றி குறித்து அழுந்தூரில் விறா நிகழ்ந்தது; நறுமா தின்றுள் ஒரு பெண் என்பதற்கு நன்னன் அவளைக் கொன்றது; பாழியில் வேளிர் பெரும் பொருள் சேர்த்து வைத்தது; தந்தையின் கண்ணைப் போக்கிய கோசரைப் பழிவாங்க வஞ்சினம்கொண்ட அன்னி மிஞ்லியின் செய்கை; மனைவியைப் பிரிந்து, பரதையொடு வாழ்ந்த பேகன் செய்கை ஆகிய இந் நிகழ்ச்சிகளை அறிந்து கூறியுள்ளார். இவ்வாறு இவற்றை பெல்லாம் உள்ளவாறு உணர்த்தல், நேரில் உணர்ந்தார்க் கன்றி இயலாது; பரணர் தமக்கென ஓர் இடத்தை வரைந்துகொள்ளாது, 'யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்' என்ற எண்ணமுடையராய்த் தமிழகமெங்கும் சுற்றிக் கண்டு களித்து வாழ்ந்தவர் என்பது இதனால் புலனாம்.

சு. பெருமை

பெரும் புலவர்களுள்வைத்து மதிக்கத்தக்க பெருமை வாய்ந்த முதுபெரும் பெண்பாற் புலவராகிய ஓளவையார், பரணர் பெருமை யறிந்து பாராட்டியுள்ளார். ஓளவையார், அதிகமான் அஞ்சியைப் பாராட்டிப் பல பாக்கள் பாடியுள்ளார். தன் பாடலைப் பெற்றமையே அதிகனுக்குப் புகழாம் என்று அறிவார் அவர்; ஆனால், அவன் அதனினும் மிக்கோன் என்று பாராட்ட விரும்பினார்; அதற்கு அவர் கூறுகிறார்: “அதிய! நின் வெற்றியே வெற்றி! நின் வெற்றியின் சிறப்புக் கண்டு நான் பாராட்டியது பெரிது அன்று; நின் வெற்றி குறித்துப் பரணர் பாராட்டியுள்ளார் எனின், நின் வெற்றிச் சிறப்பை என்னென்பது! பரணர் பெரும் புலவர்; அவர் பாராட்டைப் பெறுவது எளியோரால் இயலாது; செயற்கரும் செயல் செய்த பெரியோரே அவர் பாராட்டைப் பெறுதல் இயலும். அதை நீ பெற்றுவிட்டாய்,” என்று கூறிப் பரணர் பெருமையும், அவர் பாட்டின் அருமையும் தோன்ற பாராட்டியுள்ளார் எனின், பரணரின் பெருமையே பெருமை! அவர் புலமையின் அருமையே அருமை!

“ இன்றும்,
பரணன் பாடினன் மற்றொல் மற்றநீ
முரண்மிகு கோவலூர் நூறிநின்
அரண்டு திகிரி எந்திய தோளே!”

யாப்பருங்கல விருத்தியுரை ஆசிரியர், “மனத்தது பாடவும், ஆகவும் கெடவும் பாடல் தரும் கபிலர், பரணர், கல்லாடர்” எனக் கூறுவதாலும், தொல்காப்பியத்திற்கு உரைகண்ட பேராசிரியர், “ஆரியம் நன்று, தமிழ் தீது” என்றான் ஒருவனை அழிக்க நக்கீரர் பாடிய பாட்டு என்று மேற்கோள் காட்டிய “முரணில் பொதியின் முதற் புத்தேள் வாழி! பரண கபிலரும் வாழி!” என்ற பாட்டில், அகத்தியரோடு ஒப்ப, பரணரும் நக்கீரரால் வணங்கப்பட்டார் எனக் கூறுவதாலும், பரணர், அவ்விரு பேர்உரையாசிரியர்கள் காலத்திலேயே, தெய்வத்தன்மை உடைய ராக மதிக்கப்பட்டார் என அறிதல் பெறப்படும்.

௫. பண்புடைமை

பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள், தம் புலமையின் பெருமையினை உலகறியச் செய்வது என்ற ஒரே குறிக்கோள் உடையவரல்லர்; அது, பெரும்புலவர்க்கு அழகும் அன்று; மக்கள் வாழ்வு வளம்பெறத் தம் பாக்கள் துணைபுரிதல் வேண்டும் என்றே அவர்கள் விரும்புவர்; அது அவர்கள் கடமையுமாகும்; புலமைநலம் ஒன்றே அமைவது செய்யுட்குச் சிறப்பளிக்காது; உயரிய வாழ்விற்கு உறுதுணையாய் கருத்துக்கள் பலவற்றையும் அது கொண்டிருத்தல் வேண்டும். இதை உணர்ந்தவர் சங்கப்புலவர்கள். அதனாலேயே ஆண் பெண் வாழ்க்கையின் வளங்கள் பலவற்றை வகுத்துக்காட்டும் அகத்துறைப் பாடல்களை அள்ளித் தந்துள்ளனர். பிறர் பழிகண்டு நாணலும், அவரை நண்ணி நல்லுரை பல நல்கித் திருத்தலும், பிறர் செய்த தவறு பெரிதாயின், அதை அவர் பேதைமை எனக் கொண்டு அமையாது, கடுஞ்சொல் கூறிக் கண்டித்தலும் செய்துள்ளனர்; பேர் அரசர் இருவர் தம்முட் பகைத்துக் கொள்வதால், அவர் நாடு அழிவதைக் கண்டு அழுதுபாடி, அதன் வழியே அவ்வரசர்க்கு அறிவுவரச்செய்து தடுத்துள்ளனர்; இப்பண்புகள், புலவருட் புலவராய் பரணர் பால் இருந்தன எனக்கூறல் மிகை. அவர் பாக்களைப் பார்க்கும் வாய்ப்பினைப்பெற்ற எவரும், அவர்பால் உள்ள இவ்வரும்பெரும் பண்புகளை அறிவர்.

“பொறுமை, புலவர்க்கு அணிகலன்” என்ற அழிவுரை, பரணர் காலப் புலவர்களுக்குப் பொருந்தாது; “அவன் என்ன புலவன்? நான் பாடிய பாட்டிற்குப் பொருள்கூறத் தெரியுமா அவனுக்கு? நாலு பாட்டு நன்றாக மனப்பாடம் வராது; மேடையில் நின்று ஒரு வார்த்தை கூறவராது; இவனும் புலவனாய் வந்துவிட்டான்!” என்பன போன்ற புல்லுரைகளைப் பரணர் காலப் புலவர்களிடையே கேட்டல் இயலாது. இதற்கு மாறாக, ஒரு புலவரை, ஒரு புலவர் உயர்வாக மதித்துப் பாராட்டும்

பெருமையினைக் காணுகின்றோம். பரணர் பெரும்புலவர்; ஆகவே, அவர் தம்மையொத்த புலவர்களின் அருமை அறிந்தவராவர். பரணர், புலவர்களைப் பெயர் கூறிப் பாராட்டியதற்கான சான்று கிடைக்கவில்லை எனினும், புலவர்களைப் பாராட்டும் பண்புடையவர் என்பதைக் காட்டும் சான்று ஒன்று கிடைத்துள்ளது. மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ என்ற சேர அரசனைப் பாடிய புலவர் பலராவர்; தாம் பாடிய அகநானூற்றுச் செய்யுளில் அப்புலவர்களைக் குறிப்பிடும் பரணர், 'அப்புலவர்கள் நாக்கு, இலவ மலர் போல் அழகுடையது; அஞ்சியோ, அல்லது அன்பு கொண்டோ, அறநெறியிற் பிறழாச் செம்மையுடையது; புலமையிற் சிறந்தார் அவர்; புகழிற் பெரியார் அவர்' என்று அவரையும், அவர் நாவையும் பாராட்டியுள்ளார்; "இலமலர் அன்ன அம்செந் நாவின், புலமீக் கூறும் புரையோர்." பரணர் பாராட்டைப் பெற்றோர் பலராவர்; அவருள் ஒருவராய் ஆதிமந்தியார், அவர்காலப் புலவராவர்; ஆதிமந்தியாரின் அருமைக் கணவனார், காவிரி ஆற்றில் ஆழ்ந்துபோய்விட்டார்; தம்மையொத்த புலவர் ஒருவர்க்கு உண்டான அத்துயர், பரணர் உள்ளத்தைப் பெரிதும் உறுத்திற்று. காதலனை இழந்து, கலுழ்ந்த கண்ணளாய், அறிவும் பிறிதாகி அலைந்து திரிந்த அவ்வாதிமந்தியாரின் துயர்நிலையைப் பல பாக்களில் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார் பரணர்.

பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் இயற்கைநூல் அறிவுடையவராவர்; நிலத்தின்இயல்பு, நீரின்தன்மை, காற்றின் ஆற்றல், மழையின்பயன், ஊர்வன, பறப்பன, நடப்பன, நீர்வாழ்வன, மரம், செடி, கொடி இவற்றின் பண்பு, பயன் ஆகிய இவற்றையெல்லாம் உணர்ந்து, உணர்ந்த தம் அறிவினை ஏற்ற இடங்களில் எடுத்து இயம்புவர்; இவ் இயற்கைஉணர்வினைப் பெரும்அளவில் பெற்றுள்ளார் பரணர்; பரணர்பாக்களில் காணப்படும் விலங்குகள், பறவைகள், பிற உயிர்வகைகள், மரம் செடி கொடிகள் இவற்றையும், இவற்றின் இயல்புகளையும், அவற்றின் பய

னையும் ஒவ்வொன்றாக விரித்துக்கூறின், நூலின் பரப்பு விரியுமாதலின், அவைகளை விடுத்து, அவர் அறிந்து கூறும் அரிய உண்மைகளை மட்டும் எடுத்துக்காட்டுகின் றேன். இரவின் இடையாமத்தில் கடல்மீன்கள் துயில் கொள்ளும். “கடல்மீன் துஞ்சும் நள்ளென் யாமம்”. இறால் மீன்கள் பெருங்கூட்டமாகக் கூடிவாழும் இயல்பின; அவை கூடி எதிர்ப்பின், கடலிற் செல்லும் பெரும் நாவாய் களும் அழிவுறும். “கலம்சிதையத் தாக்கும் சிறுவெள் இறவின் குப்பை”. பெருங்காற்று அடிப்பதாலும், பெரு மழை பெய்வதாலும், இடியாலும், மின்னாலும், நில நடுக் கங்களாலும் உலகிற்குக் கேடு உண்டாகும். “கால் பொருது இடிப்பினும், கதமுறை கடுகினும், உரும் உடன்று எறியினும், ஊறு பல தோன்றினும், பெருநிலங் கிளரினும்....மாயா இயற்கை.” பரணர் பாக்கள் அறி விக்கும் இயற்கைப் பொருள்களின் இயல்புகள் இவை.

புலவர்கள், ‘கல்வியே கருந்தனம்’ என்ற கருத் துடையரேனும், பொருளின் சிறப்பை உணரப் புல்லிய ரல்லர்; பொருளல்லவரைப் பொருளாகச் செய்வது பொருளே; பொருளில்லாதவன், ஈத்து உவக்கும் இன்பத் தையோ அல்லது துய்த்து உவக்கும் இன்பத்தையோ அடைதல் இயலாது; இல்லாதவன், இப்பிறவியிலேயே அல்லாமல், மறுபிறவியிலும் இன்பம் அடையான். “பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகம் இல்;” “இன்மைஎன ஒரு பாவி, மறுமையும் இம்மையும் இன்றிவரும்.” பொருளின் அருமை அறிந்து, அதை ஈட்டியபின், அப்பொருள் பயன் படல் வேண்டுமாயின், இல்லார்க்குக் கொடுத்து உதவுதல் வேண்டும்; செல்வத்தைச் சேர்ப்பது, இல்லோர்க்கு ஈதற்கே ஆகும்; “செல்வத்துப் பயனே ஈதல்;” பேரழகு மிக்க பெண்ணொருத்தி வளர்ந்து பெரியவளாயின், அவள் தக்கான் ஒருவனை மணந்து வாழ்ந்தால்தான், அவள் வாழ்வும் வனப்பும் பயன்உறும்; ஆனால், அதற்கு மாறாக, மணமாகாக் கன்னியாகவே காலம் கழிக்க எண்ணுவா ளாயின், அவள் அழகும் வாழ்வும் அழிந்துவிடும். அதைப்

போலவே, சேர்த்துவைத்த செல்வமும், பொருளற்ற வறியார்க்கு வழங்கிப் பயன்பெறுதல் வேண்டும்; அவ்வாறின்றி, பொருளின்றி வாடுவோர்க்கு வழங்காது வறிதே சேர்த்து வைக்கப்படுமாயின், பயனின்றிப் பாழாகும்;” “அற்றார்க்கொன்று ஆற்றாதான் செல்வம், மிகநலப் பெற்றாள் தமிழள் மூத்தற்று.” இன்மை, ஈயாமை ஆகிய இவ்விரண்டின் கொடுமைகளையும் அறிந்தவர் பரணர்; ஆண்மகன் ஒருவன், ஒரு பெண்ணைக் கண்டான்; அவள் அணியும், அழகும், அருங்குணமும் கண்டு அவள் நல்லவள்; நமக்கு ஏற்றவள் என்று உணர்ந்தான்; ஏற்றவள் என்பதை உணர்ந்த அவன், அவள் தனக்குக் கிடைத்தற்கு அரியள் என்பதை உணரும் அறிவற்றவனாயினான்; அவ்வறிவு இல்லாமையால், அவளைப் பெறவேண்டும் என்ற பெருவேட்கை உடையனாய் வருந்துவானாயினான்; அந் நிலையில் அவன் கொள்ளும் ஆசை, ‘பொருள் இல்லாதவன் பேரின்பம் பெறவிரும்பும் ஆசைபோல் அழியும்’ என்று கூறி, இன்மையின் இன்னுமையினை எடுத்துக் காட்டினார்.

“இல்லோன் இன்பம் காமுற் றுங்கு,
அரிது வேட்டனையால் நெஞ்சே! காதலி,
நல்லன் ஆகுதல் அறிந்தாங்கு
அரியன் ஆகுதல் அறியா தோயே.”

ஒரு பெண், ஒருவனை மணக்க விரும்புகிறாள்; ஆனால், அவள் எண்ணம் ஈடேறாது என்று அவள் ஆருயிர்த் தோழியர் கூறுகின்றனர்; அதற்கு அவள், “விரும்பிய கணவனைப் பெறேனாயின், எந்தாய் பேணி வளர்த்த என் அழகு, தன்பால் வந்து இன்மைகூறி இரந்துநின்றவர்க்குச் சிறிதும் கொடுக்காது சேர்த்துவைத்தோன் செல்வம் பிறரால் பாராட்டப்பெறுதல் இன்றி மறைந்து அழிவதே போல் அழிக,” என்று கூறியதாகப் பாடிய பாட்டில், பரணர், ஈயாது ஈட்டிய செல்வத்தின் இழிவினை விளக்குவதையும் காண்க:

“ஆர்வற்று, இரந்தோர்க்கு ஈயாது ஈட்டியோன் பொருள் போல்
பரந்து வெளிப்படா தாகி
வருந்துக தில்ல யாய் ஒம்பிய நலனே.”

தமிழரசர்கள் ஆற்றலும் பெருமையும் உடையவரே ; ஆனால், அன்பும், அருளும் உடையாரல்லர் ; மக்களுக்கு இருத்தல்கூடாது என விலக்கப்பட்ட குணங்களாகிய பொறுமை, ஒற்றுமையின்மை போன்ற இழிகுணங்கள், அவர்கள்பால் எவ்வாறோ அமைந்துவிட்டன ; தமிழகம் தாழ்ந்தமைக்குத் தமிழ்அரசர்கள்பால் இருந்த இக்குறை பாடுகளே காரணமாம். ஒருகாலத்தில், ஓர் அரச குலத்தில் ஆற்றல்மிக்க அரசன் ஒருவன் தோன்றிவிட்டால், அவன், தன் ஆற்றலை, ஏனைய இருபேர் அரசர்களும், மற்ற குறுநிலமன்னரும் உணரும் வண்ணம், அவர் நாடுகளை வென்று அகப்படுத்த நினைப்பதும், அவன் காலத்தில், பிற இரு நாடுகளை ஆளும் வலிவற்ற அரசர்கள், ஏனைய குறுநில மன்னர்கள் துணையைப் பெற்றுவது, அவ்வரசன் ஆற்றலை அடக்க, அவன் நாட்டின்மீது கூட்டாகப் படையெடுப்பதும், தமிழக வரலாற்றில் காணும் வழக்காறும். தமிழரசர்களின் இப் போராட்டத்தின் விளைவாய்த் தமிழகத்தின் நாடும், நகரமும், வீடும், வயலும் பாழாயின ; நாட்டுமக்களும் அழிந்து பெருந்துயர் உற்றனர் ; காணக் கலங்கும் இக் காட்சிகளைக் காணும் புலவர்கள் கண்ணீர்விட்டுக் கலங்கினர் ; அவ்வழிவுக்காட்சியை, அரசர்களுக்கு அறிவு வரும் வகை பொதுவாக அமைத்துப் பாடுவதையும், அரசர்களை அடுத்து நின்று, “நின்வெற்றிச் சிறப்பால் விளைந்த பகைவர் நாட்டு அழிவு இவை” எனக்கூறி, அவன் வெற்றியைப் பாராட்டுவார்போல், அவன் அறியாமையினை அறிவுறுத்துவதும் செய்துள்ளனர். இப்பெரும் பணியில் பரணருக்கும் பங்குண்டு.

அரசன் படைக்கலம் ஏந்திப் போருக்குப் புறப்பட்டு விட்டான் ; இனிப் புனல் சூழ்ந்து வளங்கொழிக்கும் இப் பணையூர், யானை புகுந்து ஆடிய குளத்துநீர், கலங்கிச் சேறாவது போல், அழகிழந்து அழிந்துவிடுமே !

“படைதொட்டனனே குருசில்! ஆயிடைக்,
களிறு பொரக் கலங்கிய தண்கயம் போலப்,
பெருங்கவின் இழப்பது கொல்லோ,
மென்புனல் வைப்பின் இத் தண்பனை ஊரே!”

குளத்துக் கயல்மீன்களைப் பிடித்து உண்ண, நாரை
கள் கண்முடிக்க காத்திருக்கும்; காத்திருக்கும் நாரைகள்,
அஞ்சி ஒடுமாறு, அக்குளத்து வாலைமீன்கள், அவற்றின்
மீது பாயும்; பாயும் வாலைமீன்களைக் குளத்தில் நீராடிச்
செல்லும் மகளிர் பிடித்துக்கொண்டு வீடுசெல்வர்; இத்
தகைய வளமிக்க ஊர், நாளை என்னும்! அவ்வருக்குரிய
அரசன், பகைவர்மீது போர்தொடுத்துவிட்டான்; இனி,
அவ்வழகிய ஊர் அழியவேண்டி வருமே!

“கயலார் நாரை யுகைத்த வாலை,
புனலாடு மகளிர் வளமனை யொய்யும்,
ஊர்கவின் இழப்பவும் வருவது கொல்லோ!”

என்று பாடிப் புலம்பும் பரணர் பாடல்கள் பலப்பல.

பரணர், பல்லாண்டு வாழ்ந்து பல போர்க்களங்களைக்
கண்டவர்; ஆதலின், போர்க்களக் கொடுமைகளை நன்கு
உணர்ந்தவராவர்; போர்க்கள நிகழ்ச்சியால் பாழான ஊர்
களில் வாழ்வார் துன்புறுவதினும், அப்போர்க்களத்திற்கு
அண்மையில் வாழ்வோர், “இப்போரின் முடிவு என்னமோ!
பகைவர் படை எந்நேரத்தில் நம் ஊருள் புகுந்துவிடுமோ!
எத்தகைய அழிவு நமக்கு வந்து சேருமோ!” என்று
அஞ்சும் அச்சம், அவர் கண்முன் வந்து நிற்கின்றது; அவ்
வச்சத்தால், அம்மக்கள் கண்கள் உறங்குவது இல என்ப
தையும் உணர்கிறார்; உணர்ந்த பரணர், தாம் பாடிய அகத்
துறைப் பாடல் ஒன்றில், கவலையால் கண்துஞ்சாது இருக்
கும் ஒரு தாயின் செயலுக்குப் பகைமுகத்து ஊர்களில்
வாழ்வோர், கேட்டினை எதிர்நோக்கி இரவு பகல் கண்
மூடாது கலங்கி நிற்கும் செயலை உவமை கூறிப் போரின்
ண்டு கண்ணீர் விடுகிறார்.

“அன்னை,

ஒருநாள் நகைமுக விருந்தினன் வந்தெனப்,
பகைமுக ஊரின் துஞ்சலோ இலன்.”

பரணர், போர்க்களநிகழ்ச்சியொன்றைக் கண்முன் காட்டி அக்களத்தின் கொடுமையைச் சுட்டிக் கண்ணீர் விடும் மற்றோர் காட்சியும் உண்டு : “சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ் சேரலாதனும், சோழன் வேற்பஃறடக்கைப் பெரு விறற் கிள்ளியும் போரிட்டு, இருவர் படையும் அழிய, இரு வரும் களத்திலேயே மாண்டு மடிந்தனர் ; களம் நோக்கி வந்த யானைகள் அனைத்தும் மடிந்து மலைபோல் வீழ்ந்து கிடக்கின்றன ; வெற்றியன்றித் தோல்வியை என்றும் கண்டறியாக் குதிரைகள் எல்லாம், தம்மீது ஏறிய வீரர்கள் அழியத் தாமும் அழிந்து வீழ்ந்து கிடக்கின்றன ; தேர் வீரர்கள் தேர்த்தட்டுக்களிலேயே தலை இழந்து இறந்து கிடக்கின்றனர் ; போர்முரசுகள், முழக்குவாரின்றி விடப் பட்டுள்ளன ; இருபெரும் அரசர்களும் மார்பில் வேலேற்று மடிந்து கிடக்கின்றனர் ; களத்தின் காட்சி இது ; இனி, அவர்கள் நாட்டின்நிலை என்னும் ! எவ்வளவு அழகிய நாடுகள் ! எவ்வளவு அமைதி இருந்தது அங்கே ! புனலாடு மகளிர், ஆம்பல்தண்டை வளையலாக்கி அணிந்து, அவலை வாயில் அடைத்துக்கொண்டு நீரிற்குதித்து ஆடி மகிழ்வரே ! அவ்வளவு வளமும், வனப்பும் மிக்க அந் நாடு இனி என்னுமோ !”

“வேந்தரும் பொருது களத்தொழிந்தனர் ;
இனியே, என்னு வதுகொல் தானே, கழனி,
ஆம்பல் வள்ளித் தொடிக்கை மகளிர்,
பாசவல் முக்கித் தண்புனல் பாயும்,
யாணர் அறா வைப்பின்,
காமர் கிடக்கைஅவர் அகன்தலை நாடே.”

பரணர், இவ்வாறு, போரின் பின்விளைவால் நாடு அழிவதின் கொடுமையினை நாட்டார், நாடாள் அரசர் இவர்கள் மனத்தில் உறுத்துமாறு பாடி, அவர்கள் பிழை

யினை எடுத்துக்காட்டித் திருத்துவதோடு, அக் கொடுமைகளை, அரசர்க்கு நேருக்கு நேராகவே எடுத்துக் காட்டித் திருத்தியும் உள்ளார்.

சோழன் உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னி, போராற்றல் மிக்க பேர் அரசன்; பெரிய தேர்ப்படை உடையவன்; பேர் அரசர் பலரை வென்று, அவர்கள் நாட்டை அழித்து மகிழ்ந்தவன்; அவனுக்கு அறிவூட்டி அக்கொடுமையை ஒழிக்க எண்ணினார் பரணர்; அவனிடம் சென்றார்; அவன் நாவகைப்படையின் பெருமையைப் பாராட்டினார்; அவன் ஆற்றலைப் புகழ்ந்தார்; இவ்வளவும் செய்துவிட்டு, இறுதியில் அவனுக்கு ஒன்றை நினைவூட்டினார். “அரசே! குழந்தைகள் அழுவதைக் கேட்டுள்ளனை அன்றே? குழந்தை அழுவதைக் கண்டு, அதை எடுத்து அணைத்து, ஆறுதல் கூறி அழுகையை மாற்றி அகமகிழ்வாரை அன்றி, குழந்தையின் அழுகையொலி கேட்டு அகமகிழ்ந்திருப்போரை யாண்டேனும் கண்டதுண்டோ? இல்லையன்றே? குழந்தைக்குத் தாய் ஒருத்தி உள்ளாள் என்பதை உணர்ந்தும், குழந்தையின் அழுகையொலி கேட்கப் பொறுது, ஓடி எடுத்து அணைக்கும் அன்புள்ளம் படைத்தோர், குழந்தை தாயற்றது என்பதை அறிந்தாராயின், அந்நிலையில் அக்குழந்தையின் அழுகையொலி கேட்பின், அதை எடுத்தணைப்பர் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை யன்றே? இது உலகியல் என்பதை நீ உணர்வாய்; நின் பகைவர் நாட்டுமக்கள், இப்போது தங்கள் அரசனை இழந்து அல்லல் உறுகின்றனர்; நாட்டுமக்களுக்கு அரசனே தாய்; ஆகவே, அரசனில்லா அவர்கள், தாயில்லாச் செய்களுக்கு நிகர்; அவர்துயர், தாயில்லாக் குழவியின் துயர்க்கு நேராம்; அதைக் காணும் நீ, உண்மையில் அன்புளத்தான் ஆயின், அவர்துயர் துடைத்தல் வேண்டும்; மாறாக, மேலும் துயர் விளைவிப்பையாயின், இரக்கமொன்றில்லா அரசக்கன் எனப் பழிக்கப் படுவாய்,” என்ற அறிவுரைகள் தோன்ற,

“தாயில் தூவாக் குழவி போல,
ஒவாது கூஉம் நின் உடற்றியோர் நாடே.”

என்று பாடியுள்ளார்.

வாழ்க்கையில் வழக்கி வீழ்ந்தாரை, அறிவுரை கூறித் தெருட்டி நல்வழிப்படுத்தும் பண்பும் பரணர்பால் இருக்கக் காண்கிறோம். பேகன் என்பான் ஒரு பெருங் கொடைவள்ளல்; அவன் புகழ்கேட்டு, அவனைக் கண்டு பாடச் சென்றார்; அங்கே அவன் இல்லை; அவன் மனைவி கண்ணகியைக் கண்டு அவன் யாண்டுள்ளான் என்று வினவினின்றார்; அவர் கேள்வி, அவள் கண்களில் நீரைத் தேக்கிற்று; அவள், அதைத் தன் விரல்களால் துடைத்துக்கொண்டே, “அவன் ஈண்டிலன்; என்போல்வாள் ஒருத்தியோடு உறவு கொண்டு முல்லைநல்லூரின் கண் வாழ்கின்றான்,” என்றாள். கேட்ட பரணர், மனம் பதறினார்; பெரிய வீரனும், சிறந்த கொடைவள்ளலுமாகிய அவனிடத்தில் தகாத ஒழுக்கம் இருக்கலாமா என்று எண்ணினார்; அவனைப் பாடி மகிழ்வித்து, அவன் அளிக்கும் பரிசில்பெற்று மீள்வதினும், அவனை நல்லோன் ஆக்குதல் தம்போல்வார் கடனும் என உணர்ந்தார். “நகுதற் பொருட்டன்று நட்டல், மிகுதிக் கண் மேற்சென்று இடித்தற் பொருட்டு,” என்று கொண்டார்; உடனே, பேகன் வாழ்ந்திருந்த முல்லைநல்லூருக்குச் சென்றார்; அங்கே, தம்மையொத்த புலவர்களாகிய கபிலர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றார்கிழார் முதலியோரும் அவனுக்கு அறிவுரை கூறிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்; பேகனை நெருங்கிப், “பேக! எம்மையொத்த பெரும்புலவர்க்குப் பரிசில் அளிக்கவேண்டும் என்று விரும்புவையாயின், இன்றே தேர்ஏறிச்சென்று, நின் மனைவியோடு வாழ்தல்வேண்டும்; அதுவே நீ எமக்களிக்கவல்ல பரிசில்,” என்று கூறினார். அவனும், அவர் வேண்டுகோளை மறுத்தற்கஞ்சி, முல்லைநல்லூர் விட்டுத் தன்பதி அடைந்து மனைவியோடு மகிழ்ந்து வாழ்வானாயினான்; பேகனின் இவ்வாழ்வில் பரணருக்கும் பங்குண்டென்பது பெருமைக்குரிய செயலன்றோ?

இவ்வாறு ஒழுக்கத்தின் இழுக்கியவரை, உபதேசம் உரைத்துத் திருத்தம் அருள்உள்ளம் உடையவராகிய பரணர், பெருங்குற்றம் புரிந்தாரைப் பலர்முன் பழிதூற்றிக் கண்டிக்கும் பேராண்மையும் உடையவராவர்.

நன்னன் என்பவனுக்கு உரியது ஒரு மாந்தோட்டம்; அதை அடுத்துப் பாய்ந்தோடும் ஒரு நீரோடை; ஒருநாள் பெண்ணொருத்தி நீராடச்சென்றாள் அவ்வோடைக்கு. அங்கே, அவ்வோடை நீர், அடித்துக் கொணர்ந்தது ஒரு மாங்காய்; அக்காய் நன்னனுக்குரியது என்பதை அறியா அப்பெண், அதை எடுத்துத் தின்றுவிட்டாள். தன் தோட்டத்துக் காயைத் தண்ணீர்த்துறையில் பெண்ணொருத்தி பற்றித் தின்றுவிட்டாள் என்பதை நன்னன் அறிந்தான்; உடனே, அவளைக் கொன்றுவிடக் கட்டளையிட்டான்; அப்பெண்ணைப் பெற்றோர் அதை அறிந்தனர். அவர்கள் நன்னன் இயல்பினையும் அறிவார் போலும்! அவள் செய்தது குற்றமா? அது குற்றமாயினும், அதற்குக் கொலைதானா தண்டம்? அவ்வளவு பெரிய குற்றமா அது? என்றெல்லாம் எதிர்த்து வழக்காடாது, “அவள் உயிருக்கு ஈடாக, எண்பத்தோர் யானைகளும், அவள் நிறையளவு பொன்னால் செய்த அவள் போன்ற பாவையும் தருகிறோம்; ஏற்றுக்கொண்டு அவளை விடுக,” என்று வேண்டினின்றனர். ஆனால், அவன் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாது, அவளைக் கொல்வதையே மேற்கொண்டான். இக் கொடுஞ்செயல், அக்கால மக்கள் உள்ளத்தையெல்லாம் உறுத்தியது; பரணர்க்கும் இச்செய்தி எட்டிற்று. நன்னன் பெருவீரன்; படைவலிமை உடையவன்; போர் பல வென்றவன்; அவனைப் பழிப்பின் கேடு உண்டாம் என்று எண்ணாமல், “பெண்கொலை புரிந்த நன்னன்” என்று பழிப்பட்டம் சூட்டி, “வரையா நரகத்துச் செல்க” என்று வன்புரையும் வழங்கினார். பரணரின் பேராண்மையே பேராண்மை!

பரணர்பால் அமைந்திருக்கும் வரலாறு உரைக்கும் பண்பு, பலராலும் பாராட்டற்குரியது; தமிழகத்தின்

வரலாற்றினை அறியும் வகைகாணமாட்டாமல் திகைத்து நின்ற நம்மவர்க்கு, அதை அறிவிக்கும் வழிகாட்டியாய் நின்று பெருந்துணை புரிந்தவர் பரணராவர்; தமிழகத்தின் முதற்பெரும் வரலாற்றுதூற் பேராசிரியர் (First Historian) பரணரே. பரணர் பாடிய பாக்கள், பிற பெரும்புலவர் பாடிய பாக்களின் எண்ணிக்கையை நோக்க, மிகமிகக் குறைவே; அவர் பாடியனவாக நமக்குக் கிடைத்துள்ள பாடல்கள் எண்பத்தைந்து; இவ்வெண்பத்தைந்திலும் வரலாறு உரைப்பதற்கென்றே அமைந்த புறப் பாடல்கள் இருபத்துமூன்று மட்டுமே; இவற்றுள்ளும், சேரன் செங்குட்டுவன் ஒருவனைப்பற்றி மட்டுமே பத்துப் பாடல்களுக்குமேல் உள்ளன. எஞ்சிய சிலவற்றுள், வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்க்காது, பொதுவாக அக்கால அரசர் இயல்பினை விளக்கும், மகட்பாற் காஞ்சித்துறை தழுவிய பாடல்கள் நான்கு. ஆக இவையெல்லாம் நீங்க, வரலாற்று விளக்கம் அளிக்கும் பாடல்கள் எட்டே; இவை அளிக்கும் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களும் அவ்வளவு மிகுதியன்று; இவை எட்டானும் அறியக்கூடியன அறுவர் வரலாறு மட்டுமே; ஆனால், அவரால் அறிந்து உரைக்கப்பட்டோர் ஐம்பதின் மார்க்கும் மேலாம்; இவருள் மேற்கூறிய எழுவர் நீங்க, ஏனையோர் வரலாறெல்லாம், அவர் பாடிய அகத்துறைப் பாடல்களினாலேயே அறியப்படும். அவர் பாடிய அகத்துறைப் பொருள் தழுவிய பாடல்கள் அறுபத்திரண்டு. இவற்றுள் ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட பாடல்கள் புறத்தினைத் தலைவர்களின் வரலாறுகளை விளக்குவனவாம்.

அகத்துறைப் பாடல்கள் யாருடைய வரலாற்றினையும் சிறப்பாகக் குறிப்பதின்றிப், பொதுவாக அக்கால ஆண், பெண் கூடிவாழ்ந்த வாழ்க்கை வகைகளை வகுத்துரைப்பனவாம். அகத்தினைத் தலைவர்களை அல்லாமல், புறத்தினைத் தலைவர் பெயரைக் குறிப்பிடல் கூடாது:

“மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணையும்,
சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொளப் பெருஅர்.”

யாண்டேனும், அப் புறத்திணைத் தலைவர் குறிப்பிடப் படிந், அது அகத்திணைப் பொருளுக்குச் சிறிதும் கேடு விளைக்கா நிலையிலேயே வருதல் வேண்டும் :

“ புறத்திணை மருங்கின் பொருந்தின் அல்லது,
அகத்திணை மருங்கின் அளவுதல் இலவே.”

என்று வரையறை விதிப்பர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். பரணர், இத்தகைய வரையறைகள் உள ; அவற்றை மதித்தல் மதியுடையோர் செயல் என்பதை உணர்ந்து, அவற்றிற்குக் கட்டுப்பட்டே, புறத்திணைத் தலைவர் வரலாறு ப்லவற்றையும், அவ்வகத்துறைப் பாடல்களிலேயே அமைத்துப் பாடியுள்ளார் என்றால், வரலாறு உரைப்பதில் அவருக்கிருக்கும் உள்ள வேட்கையை என்னென்பது !

மூவேந்தருள் சிறந்த இருவராகிய, கரிகாற் சோழனையும், சேரன் செங்குட்டுவனையும் பாடியுள்ளார் ; நன்னன் வரலாற்றை விளங்க அறிவதற்குப் பரணர் பாக்களே பெருந்துணை புரிகின்றன ; ஆதிமந்தி ஆட்டனத்தி வரலாற்றைத் தமிழகம் அறியச் செய்தவர் இவர் ; கடையெழு வள்ளல்களுள், பாரி ஒருவன் நீங்க, எஞ்சிய அறுவரையும் பாராட்டியுள்ளார் ; இவர்களே அல்லாமல், படைத்தலைவர்களாகவும், பெருவீரர்களாகவும், கொடைவள்ளல்களாகவும் விளங்கிய பலரையும் நமக்கு அறிமுகம் செய்துள்ளார் ; தமிழகத்தின் தலைசிறந்த மலைகளையும், பேராலுகளையும், பெரும் நகரங்களையும் அறிந்து அறிவித்துள்ளார் ; தமிழ்மக்கள், தமிழ்அரசர்கள் இவர்களின் வாழ்க்கையில் காணும் அரிய வழக்கங்களை எல்லாம் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். சுருங்கக் கூறின், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த, தமிழ்நாட்டு அரசியலை அவர்துணை இன்றி அறிதல் இயலாது எனலாம் ; பரணர்பால் காணப்பெறும், வரலாறு உரைக்கும் இப் பண்புடைமைக்குத் தமிழுலகம் என்றென்றும் நன்றி செலுத்துமாக.

மனக்கவலை, அகக்குறை, புறக்குறை இரண்டாலும் உண்டாம் ; அகக்குறை, தாம் மேற்கொண்ட இல்லறத்தின்

நல்லுறுப்பாம் மனைவியும், மக்களும் மாண்பிலராயவழியும், புறக்குறை வாழும் நாட்டில், நன்மக்களும், நல்லாட்சியும் இவ்வழியும் உண்டாம். இவ்விரு வழியும் குறையிலையாயின், அந்நாட்டு வாழ்மக்கள் கவலையற்றவராவர் ; கவலையற்றவர், நல்லுடல் பெற்றுத் திகழ்வார் ; நல்லுடல் பெற்றார், நரையும் திரையும் இன்றி நெடிதுநாள் வாழ்வார். இவ்விரு நிலையிலும், அகவாழ்வே, புறவாழ்விற்குத் துணை புரியும் இயல்புடையதாம். ஒரு நாட்டில் வாழும் மக்கள் அனைவரும், அகவாழ்வு நன்கு வாய்க்கப் பெற்றாராயின், அந்நாட்டுப் புறவாழ்வும் வளம் பெற்று விளங்கும் ; அவர்கள் அகவாழ்வில் அமைதியின்றாயின், நாட்டுப்புறவாழ்வு எத்துணைப் பெருமையுடையதாயினும் பயனின்றும் ; ஆகவே, அகப்புறவாழ்வினும், அகவாழ்வே சிறப்புடைத்து என்பது விளங்கும். ‘யாண்டுபலவாகியும், நரையில் ஆகுதல் யாங்காகியர்?’ என வினவியோர்க்கு விடையளித்த ஒரு புலவர், கூறிய காரணங்களுள்,

“மாண்ட என் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர் ;
யான்கண்டனையர் என் இளைஞரும்.”

என அகவாழ்வு அமைதியினையே முதற்கண் நிறுத்தியுள்ளமையும் அறிக.

இவ்வாறு, அகவாழ்வின் நல்வாழ்வே நாட்டிற்குத் தேவை என்பதை அறிந்த தமிழர்கள், அவ் வாழ்வைத் தூய்மைக்கண் நிறுத்தப் பெரிதும் முயன்றுள்ளனர். அவர்கள்தம் அம்முயற்சியின் பயனே அகத்துறைப் பாடல்கள் ; அவை ஒவ்வொன்றும் இல்லற வாழ்வின் நல்வறத் துணைவர்களாய் விளங்கும் தலைவன், தலைவி, தோழி, தாய், தந்தை ஆகியோர்க்குரிய அருங்கடனை அறிவுறுத்தும் இயல்புடையனவாம். அவ்வறிவுரையினை ஆற்றும் புலவர்கள், அதைச் செய்த முறை, அறிவுடை உலகம் அறிந்து, வியக்கத்தக்க அரிய முறையாகும். ‘அறம் செய்க’, ‘சினம் ஆறுக’, ‘புலன் அடங்குக’, என அறிவுறுத்தினரல்லர். தாம் அறிவுறுத்த வேண்டிய அறவுரை

களை, ஏற்றுப் போற்றினார் வரலாற்றைப் புனைந்துரைத்து, அதை மக்களுக்குக் காட்டி, அதை உணர்ந்து தாமும் மேற்கொள்ள அவர்கள் உள்ளத்தைத் தூண்டியுள்ளார்கள்.

உளநூல் உணர்ந்தோர், நீதி உரைகளை நேரே கூறுவதினும், அந்நீதிகள் பொதிந்த கதைகளைக் கூறுவதே பெரும்பயன் அளிக்கும் என்பதை அறிவர். புலவர்கள், மக்கள்மனப்பண்பு அறிந்தவர்கள்; ஆகவே, தாங்கள் உணர்த்த விரும்பிய விழுமிய கொள்கைகளைச் சிறு கதைகள் போன்ற சிறுசிறு நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக் காட்டி, அவற்றின் வாயிலாக உணர்த்துவாராயினர். அவ்வாறு உணர்த்த வந்த பாடல்களே அகத்துறைப் பாடல்கள்; அகத்துறைப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் வாழ்வைப் பண்படுத்தும் பண்புடையன. ஆகவே, அவை அறிதற்குரியன; தமிழில் அகத்துறைப் பாடல்கள் அளவின்றிப் பெருகியுள்ளன; அவ்வளவையும் அறிதல் இயலாது; ஆகவே, பரணர் பாடிய அகத்துறைப் பாடல்கள் சிலவற்றையாவது கண்டு, அவற்றின் வழி, அவர் காட்டும் அறிவுப்பாறையில் அடியெடுத்து வைப்போமாக.

மனம், இன்பநாட்டம் உடையது; இன்பம்தரும் பொருள்கள் உலகத்தில் எவ்வளவோ உள்ளன; அவ்வெல்லாப் பொருள்களையும் அடைதல் வேண்டும் என மனம் விரும்பும்; அதில் தவறும் இல்லை; ஆனால், அப்பொருள்கள் இன்பம்தரும் என்பதை அறியும் அறிவு, அப்பொருள்கள் தனக்குக் கிடைக்கக் கூடியதுதானா என்பதையும் அறிதல் வேண்டும்; கிடைக்கக் கூடியது என்பதை அறிந்தவழி, அவற்றைப் பெறும் வழிவகைகளை எண்ணிப் பெற முயற்சித்தல் நன்று. ஆனால், அப்பொருள் கிடைக்காது என்பதை அறிந்தால், பின்னரும், அப் பொருளையே எண்ணி ஏங்கியிருத்தல் கூடாது; கிட்டாதாயின் வெட்டென மறத்தல் வேண்டும். இவ்வுண்மையினை உரைத்து அறிவூட்ட விரும்பும் பரணர் பாட்டொன்றுளது :

அறிவு, உரு, திரு ஆகியவற்றால் சிறந்த ஆண்மகன் ஒருவன், பேர் அழகும் பெருங்குணமும் படைத்த பெண்ணொருத்தியைக் கண்டான்; அவள் நலன் பலவற்றையும் அறிந்தான்; அவளும் தன்மாட்டு அன்பு கொள்ளும் நல்லவள் என்பதையும் அறிந்தான்; அவளைப் பெற வேண்டும் என்று பேரவாக் கொண்டான். ஆனால், அவன் முயற்சி யெல்லாம் வீணாயின. அவளை அடைய ஒவ்வொரு நாள் இரவிலும் அவன் முயற்சிசெய்தான். ஒருநாள், ஊர்க் காவல் கடுமையாக இருந்தது; அதனால் ஊருள் துழைய முடியாமலே திரும்பி விட்டான். மற்றொரு நாள், அவன் அவ்வூருக்குப் புதியவன் ஆதலின், அவ்வூர் நாய்கள் அவனைக் கண்டு குரைத்துத் துரத்தத் தொடங்கின; இதனால், தன் வரவை ஊரார் உணர்வர் என அஞ்சி அகன்று விட்டான். ஒருநாள், காவலர் காவலையும் கடந்து, ஊர் நாய்கள் உணர்தலினின்றும் தப்பி வீடுவரை வந்து விட்டான்; ஆனால், அங்கே தலைவியின் தாய் உறங்காது விழித்துக் கொண்டிருப்பது கண்டு காரியம் கைகூடாமல் கலங்கி மீண்டான்.

வேறோர் நாள், காவலர் கண்ணிற்கும் அகப்படாமல், நாய்களின் தொல்லையையும் கடந்து வந்து சேர்ந்தான்; தாயும் உறங்கி விட்டாள்; ஆனால், அந்நிலையில் நிலவு வெளிப்போந்து பேரொளி பரப்பிக் காயத் தொடங்கியது கண்டு, களவொழுக்கத்திற்குத் தகுதியுடையதன்று அக் காலம் எனக் கருதி ஊர் திரும்பி விட்டான். ஒருநாள் எவ்விதத் தடையுமின்றி வந்து சேர்ந்தான்; வந்து தலைவிக்குத் தன் வருகையை அறிவிக்கும் குறியாக, அவ் வீட்டருகே உள்ள மரத்தின்மீது சிறு கல்லொன்று வீசி, மரத்துவாழ் பறவைகளைக் குரல் கொடுத்து எழுந்து அமரச் செய்தான். ஆனால், அதற்குமுன் யாது காரணத் தாலோ அப்பறவைகள் குரல் எழுப்ப, அதை அவன் வருகை அறிவிக்கும் குறியாகக் கொண்ட தலைமகள், ஆங்கே வந்து அவனைக் காணாது கலங்கி வறிதே மீண்டாள்; அதனால், இம்முறை அவன்வந்து குறிசெய்தா

னாகவும், அவள், அதையும் முன்போன்ற நிகழ்ச்சியாகவே கொண்டு வராது நின்றுவிட்டாள்; அதனால் அன்றும் அவளைக் காணாதே மீண்டான்.

இவ்வாறு, அவள் கிடைத்தற்கு அரியவள் என்பதை உணர்ந்தான்; நல்லள் என்பதை உணர்ந்த தன் அறிவு, அவள் அரியள் என்பதை முன்னரே உணர மறந்ததை எண்ணி வெட்கினான்; தன் நெஞ்சை நோக்கி, “நெஞ்சே! இன்பம் பெற விரும்புதல் எல்லோர்க்கும் இயல்பு எனினும், அவ்விற்பத்தைக் குறைவறப்பெற விரும்புதல் நிறை செல்வம் பெற்றார்க்கே இயலும்; ஆதலின், இன்ப வேட்கையராதல் அவர்க்கு நன்று; ஆனால், பொருளற்ற வறியவன், பேரின்பம் பெற விரும்புதல் இயலாது; கூடாது; விரும்புவது வீண். அவனால் அவ்விற்பத்தைப் பெற முடியாமையோடு, அவ்வேட்கையால் உடல் மெலிந்து கேடு பலவும் உண்டாம். இவ்வுண்மை உணரா வறியோன் ஒருவன், இன்பம் பெற ஏங்கித் தவிப்பதைப் போல், நீயும் அவள் கிடைத்தற்கு அரியள் என்பதை அறியாது, அவள் நல்லள் நல்லள் என்று அரிய பொருள்மீது ஆசை கொள்கின்றனையே, நின் அறிவின்மையை என்னென்பது!” என்று கூறி இரங்குவானாயினன் :

“இல்லோன் இன்பம் காமுற் றுஅங்கு
அரிது வேட்டனையால்; நெஞ்சே! காதல்
நல்லன் ஆகுதல் அறிந்தாங்கு
அரியன் ஆகுதல் அறியா தோயே” (குறுந். ௧௨௦.)

இவ்வாறு தன் அறியாமையினைத் தன் நெஞ்சின் மேல் ஏற்றிக்கூறித் தன்தவறுணரும் அத்தலைமகன் உள்ளம், உயர்பெரு வழிகாட்டியாதல் காண்க.

ஒருவர்தம் எச் செயலுக்கும் விழைவும் வெறுப்புமே காரணமாம். ஒருவர் நல்லது செய்கின்றனர் எனின், அதற்கு நல்லது செய்யவேண்டும் என்ற அவர் நல்லெண்ணம் மட்டுமே காரணமாகாது; இது செய்தால் இன்ன புகழ் உண்டாம் என்ற விழைவோ, அல்லது இதைச்

செய்யாது போனால் இன்னின்ன கேடுகள் உண்டாம் என்ற அச்சமோதான் அதற்குக் காரணமாம்; இறைவனை வணங்கி வழிபடுவதற்கும், இவ்வன்பும் அச்சமுமே காரணங்களாம் என அப்பரும் கூறுவர் :

“ அஞ்சி ஆகிலும் அன்புபட் டாகிலும்,
நெஞ்சம்! வாழி! நினைநின்றி யூரனை ”

என அவர் பாடுவர். இவ்வாறே ஒருவர் தவறு செய்யாது-வாழ்க்கையில் இழுக்காது-வாழும் நல்வாழ்விற்கும், அவ் விழைவு வெறுப்புக்களே, ஆசை அச்சங்களே காரணமாம். தவறு செய்தல் கூடாது என இயல்பாக எண்ணுவோர் உலகத்தில் அரியர். தவறு செய்வதற்கான சூழ்நிலை உலகில் நிறைய உள. ஆகவே, எவரும் எளிதில் தவறு செய்து விடுவர். ஆனால், அவர்கள் தவறு செய்யாமைக்குக் காரணம், தம் உள்ளம் மட்டும் ஆகாது; தாம் தவறு செய்வதைப் பிறர் அறியின் பழிப்பரே என்ற அச்சமே அவர்கள் தவறு செய்யாமைக்குக் காரணமாம்; அவ்வச்சமே, அவர் தவறு செய்வதைத் தடுத்த நிறுத்த வல்லது; இவ்வாறு பழிகண்டு அஞ்சம் அச்சம் நல்லோர்க்கு அணியாம். அவ்வச்சம், அவர்களை உயர்நிலை உய்க்கும்; இவ்வுண்மை உணர்ந்த பரணர், தவறு கண்டு அஞ்சம் ஆண்மகன் ஒருவனை நம்முன் நிறுத்தி அறிவூட்டுவர்.

பரத்தையர் ஒழுக்கம், தமிழகத்தில் எவ்வாறோ தழைத்துவிட்டது; குணங்களால் நிறைந்தோன் எனப் போற்றப்படும் தமிழ்மகனும், தவறான அவ்வொழுக்கத்தை மேற்கொண்டுவிடுகிறான்; அவ்வாறு தவறினான் ஒரு தலைமகன். பரத்தை ஒருத்தியோடு நட்புக்கொண்டு வாழலாயினன்; ஒருநாள் அப்பரத்தை தலைவனை நோக்கி, “தலைவ! இதோ பார், தவறிய நின் ஒழுக்கத்தை நின் தலைமகளுக்கு அறிவித்து விடுகிறேன்,” என்று விளையாட்டாகக் கூறினான். அவள் சொல் கேட்ட அவன், அந்நிலையே அயர்ந்து நின்று அறிவும் பிறிதாகி நடுங்கலாயினன்.

தலைமகள் - தன்மனைவி - அறியாவரை அஞ்சாது தவறு செய்த அவன், தன் தவற்றினை அவளுக்கு அறிவிப்பர்; அவளும் அறிவாள் என அறிந்தவுடனே அஞ்சும் அவன் உள்ளம் உண்மையில் உயர்ந்ததேயாகும்; ஒழுக்கத்தின் விழுப்பத்தை உணர்ந்த உள்ளமாகும்; இன்று இல்லையாயினும் ஒருநாள் அவன் தவறு நீங்கிய நல்வாழ்வு வாழத் துணை புரியும்.

“அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதைமை; அஞ்சுவது அஞ்சல் அறிவார் தொழில்,” என்பவாகலின், தவறு கண்டு அஞ்சும் அவ்வுள்ளம் அனைவர்க்கும் தேவை என்பதை, அத்தலைமகள் வழியாகப் பரணர் உணர்த்துவது உணர்ந்து உயர்வோமாக !

“உள்ளுதொறும் நகுவேன் தோழி ! வள்ளுகிர்
மாரிக் கொக்கின் கூரல கன்ன
குண்டுநீர் ஆம்பல் தண்துறை ஊரன்,
தேங்கமழ் ஐம்பால் பற்றி என்வயின்
வான்கோல் எல்வளை வெளவிய பூசல்,
சினவிய முகத்துச் சினவாது சென்று, நின்
மனையோட்கு உரைப்பல் என்றலின்.....
நன்ன ராளன் நடுங்கு அஞர் நிலையே.” (நற்: க00.)

கூ. பரணர் மேற்கொண்ட உவமைகள்

செய்யுள் அணிகள் எண்ணற்றன உள எனினும், பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் உவமை அணி ஒன்றையே பெரிதும் விரும்பி மேற்கொண்டனர்; தெரிந்த ஒரு பொருளைக் காட்டித் தெரியாத ஒரு பொருளை விளக்குவது உவமை. தாம் உணர்ந்த ஒன்றைப் பிறர்க்கு உணர்த்தவும், பிறர் உணர்ந்த ஒன்றைத் தாம் உணரவும் பயன்படுவதே மொழி; உணர்த்தலும் உணர்தலுமாகிய தொழிவிற்கு உறுதுணையாய் நிற்பது உவமை; உணர்ந்த ஒன்றை உணராதார்க்கு உணர்த்த விரும்புவோர்க்கு, அவர் செயலை எளிதாக்கித் துணைபுரிவதில் உவமை போல் சிறந்தது வேறு இல்லை. ஆகவே, சங்ககாலப் புலவர்கள், உவமை அணி ஒன்றையே விரும்பி மேற்கொண்டனர்.

பரணர் மேற்கொண்ட உவமைகள், பாக்களின் பொருளைத் தெளிவாக்கப் பயன்படுத்தலோடு, அக்கால மக்களின் மனவளத்தை விளக்குவனவாகவும், அரிய அறவுரைகளை அறிவிப்பனவாகவும் அமைந்து, கற்றோர்க்குக் கழிபேர் உவமை அளிக்கும் தன்மையன; அவர் கையாண்ட உவமைகள் அவ்வளவையும் எடுத்துக்கூறல் இயலாது; ஆகலின், அவற்றுள் சிலவற்றை மட்டும் ஈண்டு நோக்குதல் நன்றும்.

குழந்தை, தாயின் அணைப்பிலேயே இருந்து வளர்வது; தன்குறையையும் முறையையும் சொல்லால் எடுத்து இயம்பும் ஆற்றல் அற்றது; அதனால், அவை நேர்ந்த போதெல்லாம் அழும் இயல்புடையது; குழந்தை அழுவது கண்டால், அதற்குக் குறையுண்டு என அறிந்து ஆவன செய்வது தாயின் கடமை; அத்தாய் தன் கடமையில் தவறின், குழந்தை அழுது அழுது சாகும்; தாயுள்ள குழந்தைகளின் நிலையே இதுவெனின், தாயற்ற குழந்தைகளைப்பற்றிக் கூறவேண்டுவதில்லை; அதன் குறையறிந்து காப்போர் இன்மையால், அது ஓயாது அழுதுகொண்டே யிருக்கும். குழந்தைகளின் இவ்வியல்பினை உணர்ந்த

பரணர், அதை ஏற்ற இடத்தில் எடுத்தாண்டுள்ளார். ஒரு நாட்டு மக்களுக்கு அந் நாட்டு அரசன் தாய்போன்றவனான்; அவன், அவர்கள் குறையறிந்து போக்கிக் காப்பாற்றக் கடமைப்பட்டவனான். அத்தகையான், பகையரசன் ஒருவனால் கொல்லப்பட்டால், அந்நிலையில் அவன் நாட்டு மக்களின் துயர் பெருகும்; தங்கள் துயர்நிலை அறிந்து போக்குவாரை இன்றி வருந்துவர். இதையும் பரணர் அறிவார்; ஆகவே, அவ்வாறு அரசனை இழந்து அலமரும் மக்களுக்கு, தாயிழந்து வருந்தும் குழந்தைகளை ஒப்பிட்டு, இருவர் துயர்நிலையையும் உள்ளவாறு உணர்த்தியுள்ளார்.

“தாயில் தாவாக் குழவி போல

ஓவாது கூவும் நின் உடற்றியோர் நாடே.” (புறம்: ச.)

மழை, நீரற்று வற்றிய குளத்திலும் வித்தி வான் நோக்கும் வயல்களிலும் பெய்து பெரும்பயன் அளிக்கும். அதுவே, ஒன்றும் வினையாக் களர் நிலத்திலும் பெய்து பயனின்றியும் கழிகிறது. இவ்வாறு பெய்தால் பயன் அளிக்கும் இடமிது; ஆகவே, ஈண்டுப் பெய்தல் நன்று; பெய்தாலும் பயன்பெறாத இடம் இது; ஆகவே ஈண்டுப் பெய்தலால் நன்மை இல்லை என வரையறுத்துக்கொள்ளாது எங்கும் ஒப்பப் பெய்யும். மழையின் மாண்புறு இவ்வியல்பை உணர்ந்த பரணர், அதை இரவலர்தம் தகுதி, தகுதியின்மைகளை அறிந்து நோக்கும் அறிவிலனாய்த் தன்பால்வந்து இரப்பார் யாவர்க்கும் பொருள் கொடுத்துப் போற்றும் பேகனுக்கு உவமை ஆக்குவர்:

“அறுகுளத்து உகுத்தும், அகல் வயல் பொழிந்தும்

உறும் இடத்து உதவாது உவர்நிலம் ஊட்டியும்

வரையா மரபின் மாரிபோலக்

கடாஅ யானைக் கழற்கால் பேகன்

கொடை மடம் படுதல்”

(புறம்: கசஉ.)

சேரநாட்டுத் தலைநகரைச் சென்று சேரும் பரணர், இடைவழியில் உள்ள நீர்நிலையில் மீன்பிடிக்கும் சிரல்

என்ற மீன்கொத்தி நீர்க்குட் பாயுங்கால், தன் அலகைக்
கீழ்நாட்டிக்கொண்டு மூழ்கி, வெளியேறுங்கால் அலகை
மேனோக்கி நிறுத்திக்கொண்டு எழுவதைக் கண்டார்.
தலைநகருள் புகுந்தார்; போர்வீரன் ஒருவன் வீட்டில்
அவன் மார்பில் உண்டான பெரிய போர்ப்புண் ஒன்றை
வெள்ளிய ஊசிகொண்டு தைப்பதைக் கண்டார்; ஊசி
வீரன் உடலுட் புகுந்து, செந்நீரில் படிந்து வெளிவரும்
அக்காட்சி நீர்நிலையில் தாம் கண்ட காட்சியை அவருக்கு
நினைப்பூட்டிற்று; உடனே அவர்,

“மீன்தேர் கொட்பின் பனிக்கயம் மூழ்கிச்
சிரல்பெயர்ந் தன்ன நெடுவன் னாசி
நெடுவசி பரந்த வடுவாழ் மார்பு” (பதிற்: சஉ.)

என்று பாடி உவமை கூறினார்.

சேரநாடு நோக்கிச் செல்லும் பரணர், இடைவழியில்
மழை இல்லாமல் மலைகள் வறண்டு கிடப்பதையும்; மூங்கி
ல்கள் உலர்ந்து முறிவதையும், அருவிகள் நீர் அற்று
வறிதே கிடப்பதையும் கண்டார். சேரநாடு சேர்ந்தார்;
அந்நாட்டில் பேராறு பெருகி ஓடுவதையும், நீர்பெற்ற
உழவர் பொன்னேர் பூட்டிப் பூரிப்பதையும், அதற்கேற்ப
வானம் வழங்குவதையும் கண்டார். வழங்குவோர் இல்
லாமல் வறுமையால் வாடிவந்தவர் பரணர்; வந்த
தம்மைச் செங்குட்டுவன் விரும்பியேற்று வேண்டுவன
அளிப்பதைக் கண்டார்; உடனே பரணர்க்கு வந்த வறண்ட
வழிகளும், வளம் கொழிக்கும் சேரநாட்டு நிலையும் நினை
விற்கு வந்தன :

“இரும்பிணை திரங்கப் பெரும்பெயல் ஒளிப்பக்
குன்றுவறங் கூரச் சுடர்சினம் திகழ,
அருவி யற்ற பெருவறற் காலையும்
அருஞ்செலற் பேராற்று இருங்கரை உடைத்துக்
கடியேர் பூட்டுநர் கடுக்கை மலைய
வரைவில் அதிர்சிலை முழங்கிப் பெயல்சிறந்து
ஆர்கலி வானம் தளிசொரிந் தாங்கு” (பதிற்று: சஉ.)

என்று செங்குட்டுவன் கொடைத்தொழிலிற்கு உவமை கூறினார்.

தடைகளை உடைத்தெறிந்து ஓடும் இயல்புடையது வெள்ளம். பெருமழை பெய்தவழி வந்த வெள்ளமாயின், அதன் அழிவாற்றலிற்கு அளவே இராது. உப்பு, சின்னீர் பட்டவழியும் கரைந்து மறையும் மாண்புடையது! இவ்வியல்புடைய உப்பைக்கொண்டு, அத்தகைய பெரு வெள்ளத்தைத் தடைசெய்வதற்கான அணையினை அமைக்க எவரும் எண்ணார். வெள்ளம் அவ் வுப்பணையால் தடையுறுது; மாறாக, அதை இருந்த இடம் தெரியாமல் அழித்து ஓடும். மகளிர்க்கு, நாண் தாயிற் சிறந்தது எனினும், காமம் உற்றார்மாட்டு அந்நாண் நின்றல் இயலாது.

“காமக் கணிச்சி உடைக்கும் நிறையென்னும்
நாணுத்தாழ் வீழ்த்த கதவு.” (திருக்குறள்: கஉருக.)

என்பர்.

“என்னொடும் வளர்ந்த பொற்பார் திருநாண்,
பொருப்பர் விருப்புப் புகுந்து நுந்தக்,
கற்பார் கடுங்கால் கலக்கிப் பறித்து,
எறியக் கழிக்”

என்று கூறுகிறாள் ஒரு பெண். காமம் நாணிற் கு அடங்கியிராது, அதை அழித்து ஆட்சி செய்யும் ஆற்றல் உடையது; இவற்றின் இயல்பினை உணர்ந்த பரணர், நாணிற் கு அடங்கியிராது பெருகித்தோன்றும் காமத்திற்கு, உப்பு அணைக்கு அடங்கிவிடாது அதை அழித்துப் பெருகும் வெள்ளத்தை உவமை கூறினார்.

“மிகுபெயல்
உப்புச்சிறை நில்லா வெள்ளம் போல
நாணுவரை நில்லாக் காமம்” (அகம்: ௨௦௮.)

நீர்நிலை ஒன்றில் உள்ள மீன்களைப் பிடித்துண்ண வந்து சேர்ந்தது ஒரு நாரை. வந்த நாரை, தன் வருகை

யினை மீன்கள் அறிந்துகொள்ளுமோ என்று அஞ்சிற்று. அதனால், அது தன் கால்களை ஓசையெழாவண்ணம் மெல்ல மெல்ல எடுத்துவைத்து நடந்து செல்லலாயிற்று. நாரையின் இந்நடை, பரணர்க்குப் பெருநகையும் வியப்பும் அளித்தது; அது மட்டும் அன்று; நாரை நடந்துசெல்லும் அக்காட்சி, காவல் செறிந்த ஒரு வீட்டிலே களவாடச் சென்ற கள்வன் ஒருவன், தன் வருகையை வீட்டாரும், வீட்டுக் காவலரும் அறிந்துகொள்ளாவண்ணம் தன் அடிகளை ஒலி எழாதவாறு மெல்லமெல்ல எடுத்துவைத்து நடந்து செல்வதையும் அவருக்கு நினைப்பூட்டிற்று. 'உடனே, பரணர் அவ்விரண்டையும் ஒன்றுசேர்த்து,

“நீளிரும் பொய்கை இரைவேட் டெழுந்த
வாளை வெண்போத்து உணீஇய நாரை, தன்
அடிஅறி வுறுதல் அஞ்சிப் பைப்பையக்
கடியிலம் புகூஉம் கள்வன் போலச்
சாஅய் ஒதுங்கும்”

(அகம்: ௨௭௬.)

என உவமை கூறி அமைத்தார்.

எவரும் ஏறி அடையவொண்ண அருமையும், பெருமையும் உடைய மலை ஒன்று; அதன் உச்சியில் மிகப் பெரிய தேன்கூடு ஒன்று இருந்தது; அதைக் கண்ணுற்றான் ஒருவன்; கண்ட அவனுக்கு அத்தேனை எவ்வாறேனும் உண்ணவேண்டும் என்ற ஆசை உண்டாயிற்று; எழுந்த ஆசை அளவின்றி வளர்ந்துகொண்டே சென்றது; நாக்கிலும் நீர் ஒழுகத் தொடங்கிவிட்டது. ஆனால், விரும்பும் அவன் நிற்கும் இடமோ, அப் பெருமலையின் அடிவாரம்; வரைஏறிப் பெறலாம் என எண்ணினாலோ, அவன், வரையேற இயலாவாறு இருகையும் இழந்த முடவன்; ஆகவே, வரையேறிப் பெறுவதும் அவனால் இயலாது. அந் நிலையில், ஆசையோடு நிற்கும் அவன், முடம்பட்ட தன் இரு கைகளையும் குடையாக வளைத்துக்கொண்டு, அத் தேனடையைச் சுட்டிக் காட்டிக்கொண்டே, எச்சில் ஒழுகும் தன் வெறும்வாயை நக்கி நக்கி இன்புறலாயினன்.

அழகும் ஆண்மையும் அன்பும் அருளும் நிறைந்த தலைமகன் ஒருவன்பால் உள்ளத்தைக் கொடுத்துவிட்ட ஒரு பெண், அவனை அடைந்து அருகிருந்து இன்புற விரும்புகிறாள்; ஆனால் அத் தலைவனை அடைதல் தன்னால் இயலாது என்பதை உணர்கிறாள்; பெண்ணியல்பால் தன் காதலைப் பலர்க்கும் கூறிப் பயன்பெறும் உரிமையை அவள் இழந்துவிட்டாள்.

“உடம்பும் உயிரும் வாடியக் காலும்
என்னுற் றனகொல் இவையெனின் அல்லது,
கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை”

என அவள் உரிமை பறிக்கப்படுதலும் காண்க. ஆகவே, அந் நிலையில் அவள் அவனை அடைந்து இன்புறுதற்கு மாறாக, அவனைக் காண்பதைமட்டும் பெற்றே இன்புற லாயினள். இதனால் அவள் நிலை, அம்முடவன் நிலையோடு ஒத்திருப்பது உணர்ந்த பரணர்,

“நெடுவரைப்
பெருந்தேன் கண்ட இருங் கை முடவன்,
உட்கைச் சிறுகுடை கோலிக் கீழிருந்து,
சட்டுபு நக்கி யாங்குக் காதலர்
நல்கார் நயவார் ஆயினும்,
பல்காற் காண்டலும் உள்ளத்துக் கினிதே.” (குறந்: கூ0.)

என்று பாடியுள்ளார்.

கணவரோடு கலந்து வாழுங்கால் கவின் பெற விளங்கும் மகளிர் நுதல், கணவர் பிரிந்தக்கால், மாசுற்ற மதியே போல் மங்கித் தோன்றும். அம் மாற்றத்தைப் புலவர்கள் பசலைநோய் என்பர்; பசலையாவது, “மகளிர் கணவரைப் பிரிந்த காலத்து அவர்க்கு முன்புள்ள நெற்றியின் ஒளி கெட்டுக் கண்ணாடியில் வாயினால் ஊதியபொழுது ஆவி படர்ந்து ஒளி மழுங்குவதுபோல வேறுபட்டுக் காட்டும் தன்மை,” என்று விளக்கம் கூறுவர்; பசலை, விளக்கற்றம் பார்த்துப் புகுந்து அவ்விளக்கு வந்தக்கால் அகலும்

இருளேபோல், கணவர் பிரிந்த உடனே பற்றிக்கொண்டு, அவர் வரவு அறிந்தவுடனே அற்று நீங்கும் இயல்புடையது; இந் நோயின் தன்மையை ஒரு தலைவி, தன் தோழிக்கு விளக்க விரும்புகிறாள் : “தோழி! நாம் நாள் தோறும் நீர் கொண்டுவரும் குளத்தில், நீர்மீது படர்ந்திருக்கும் பாசி, நீர்க் குடத்தை அழுத்தியவழி அகன்று, அதை வெளியே எடுத்த உடனே கூடிவிடுவதைக் கண்டுள்ளன அன்றே; அப் பாசியைப்போலவே, இப் பசலையும் கணவர் வந்தக்கால் அகன்று, அவர் அகன்றக்கால் பற்றிக்கொள்கிறது,” என்று கூறி விளக்கினாள். இவ்வாறு, மகளிர்க்கு வரும் இந் நோயின் தன்மையை அம் மகளிர் அறிந்த பொருளையே உவமையாகக் காட்டி விளக்கும் பரணர் புலமையின் சிறப்பே சிறப்பு.

“ஊருண் கேணி உண்துறை தொக்க

பாசி அற்றே பசலை; காதலர்

தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி

விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்த லானே” (குறந்: டகக.)

ஆம்பலும் தாமரையும் கலந்து படர்ந்துள்ள பெரிய நீர்நிலை ஒன்றில், ஆம்பல் மலர்களுக்கிடையே அழகிய தாமரை ஒன்று மலர்ந்துள்ளது. பெருங்காற்று வீசத் தொடங்கியது; ஆம்பலினும் தாமரை மலர் சிறிது பருத்தது ஆகவே, அது காற்றால் அலைப்புறமல் இருந்த இடத்திலேயே நிலைத்து நிற்கிறது; ஆனால், ஆம்பல் மலர்கள் உருவுச் சிறுமையும் உயர்ந்த தண்டும் உடைமையால் இடம் பெயர்ந்தும் தலை அசைத்தும் ஆடத் தொடங்கிவிட்டன; அவ்வாறு அசையுங்கால் அவை, தாமரைமலர் வரையும் சென்று தாழ்ந்து மீண்டு மேலெழ லாயின; இவ் வியற்கைக்காட்சியினைக் கண்டார் பரணர்; அவர், அரண்மனையில் இருந்து பழகியவர்; அங்கே அவர் காணும் காட்சியொன்றை, இவ் வியற்கைக்காட்சி நினை வூட்டிற்று; அரசமகள் ஒருத்தியும் அவள் தோழியர் களும் ஒன்றுகூடி இருக்கின்றனர்; திடீரென அரசமக னுக்கு ஆற்றொண்ச் சினம் பிறந்துவிட்டது; அவள் சினம்

கண்ட அவள் தோழியர், உடலும் உள்ளமும் ஒருங்கே நடுங்க எழுந்து இருகைகூப்பித் தொழுது வணங்குவா ராயினர்; இவ்விரு பெரும் காட்சிகளையும் கண்ட பரணர் உள்ளத்தில் அழகிய உவமையொன்று உருப்பெற்றது; சினம்கொண்ட அரசமகளை அவள் தோழியர் கைகூப்பி வணங்குதல்போல், காற்றால் அலைப்புண்ட ஆம்பல் மலர் கள், தாமரை மலரிற்குத் தலைசாய்த்து வணங்குகின்றன என்று, அழகிய பாடல் ஒன்றைப் பாடிமுடித்தார்:

“சுடர்த் தொடிக் கோமகள் சினந்தென அதன்எதிர்
மடத்தகை ஆயம் கைதொழு தாங்கு
உறுகால் ஒற்ற ஒல்கி ஆம்பல்
தாமரைக் கிறைஞ்சும் தண்துறை.” (நற்: ௩௦௦.)

நாட்டிலும் காட்டிலும் வாழ்ந்து பழகியவர் பரணர்; நாட்டில், நாகரிகமிக்க நகரங்களில், பஞ்சை வில்லால் அடித்து வேறு வேறுகப் பிரிப்பதைப் பார்த்துள்ளார்; வில்லால் அடியுண்டு பஞ்சு மாசுநீங்கி வெண்ணிறம் மிக்கு மேலெழுந்து பரந்து செல்வதையும் பார்த்துள்ளார்; காடுகளில் செல்லுங்கால், கருத்துத் திரண்டுவந்து பெரு மழை பெய்த மேகம், தான் கொண்டுவந்த நீர்முற்றும் வற்றிப்போக, வெண்மை நிறம்பெற்று மென்மையுடைய தாயவழி மேலெழுந்து செல்வதையும் கண்டுள்ளார்; ஆகவே, அவ்வாறு வெளுத்துச்செல்லும் மேகம், வில்லால் அடியுண்ட வெண்பஞ்சு போன்றது என்று உவமை காட்டி உரைத்துள்ளார் :

“அழிதுளி பொழிந்த இன்குரல் எழிலி
எஃகுறு பஞ்சிற் றுகி வைகறைக்
கோடுயர் நெடுவரை ஆடும்.” (நற்: ௨௪௭.)

இவ்வாறே பரணர் பாக்களில் காணப்படும் உவமை களை எல்லாம் எடுத்துக் காட்டிக்கொண்டே செல்வனாயின் ஏடு விரியும்.

இனி, பரணர், தம் காலத்தில் தாம் அறிய நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் ஏற்ற இடங்களில் உவமையாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்; அவ்வாறு காட்டிய நிகழ்ச்சிகளைமட்டும் எடுத்துக்கூறி மேலே செல்வோம் :

எவ்வி யிழந்த வறுமை யாழ்ப் பாணர் பூவில் வறுந் தலை; நன்னன்⁰ நறுமா கொன்று நாட்டிற் போக்கிய கோசர்; பெண்கொலை புரிந்த நன்னன்; அகுதை தந்த மடப்பிடிப் பரிசில்; அத்தியை ஈர்த்த அந்தண் காவிரி; கரிகாலன் முன்றிற்க மாட்டாராய் ஓடிய பீடில் மன்னர் ஒன்பதின்மர்; வேளிரால் அழிவுற்ற காழூர்; வேண் மகளிர் பூசலை அகுதை களைதல்; கணவனை இழந்த ஆதி மந்தி; கோசர் உயிர் செகுப்பக் கண்டு சினம் மாறிய அன்னி மிஞ்வி; பசம்பூட் பாண்டியன் கொடுத்த கள் ளுடைப் பெருஞ்சோறு; பாழியாங்கண் வேண்முது மாக் கள் வைத்த அருங்கல வெறுக்கை; ஆற்றுப் புனலில் ஆடின அத்தி; இவை, அவர் காட்டிய வரலாற்று உவமைகள்.

எ. பரணர் காலமும் அவர்காலப் புலவர்களும்

தமிழ்மொழியும், தமிழரசும் சால உயர்ந்த நிலையில் ஒளிர்வுற்றிருந்த காலம் சங்ககாலமாகும். அச்சங்ககாலம், கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகும் என்பர் வரலாற்று நூற் பேராசிரியர் பலரும்; ஆகவே, சங்ககாலப் புலவர்களுள் தலைமைக்கண் நின்ற பரணர், (கஅ00) ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் வாழ்ந்தவராவர்.

பரணர் வாழ்ந்திருந்த காலத்தில், தமிழகத்தை முடிவேந்தர் மூவரும் ஆண்டுவந்தனர்; அவர்கட்கு அடங்கியும் அடங்காமலும் ஆங்காங்கே குறுநிலமன்னர்பலர் வாழ்ந்து வந்தனர்; பேர் அரசர்கள், தம்மை யொத்த பேர் அரசர்களோடும் ஏனைய குறுநில மன்னர்களோடும் பகைகொண்டு போர் புரிந்து தம் வெற்றியை நிலைநாட்டுவதை விரும்பினர்; பேர் அரசர்களின் துணைகொண்டும் கொள்ளாதும் தம்முட் போரிடுவதைக் குறுநிலமன்னர்கள் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்; அவர்கள் முடிவேந்தர்களுக்குத் துணை போவதும், ஒரோவழி அவர்களையே பகைத்துக் கொள்வதும் உண்டு. பெரும்படையும் பேராற்றலும் பெற்ற பேரரசர்கள், தங்கள் நாட்டுக் குடிகள் அச்சமின்றி வாழ வழிசெய்து தருவர் எனினும், பகைவர்களைத் தீயிட்டு எரித்தலும், அந்நாட்டு விளைநிலங்களைத் தம் யானை முதலியவற்றால் அழித்தலும் செய்து ஆங்கு வாழ் மக்களுக்குத் துயர்பல தருவர். பரணர்காலத் தமிழ் அரசர்கள் வடநாடு சென்று ஆரியஅரசர்களை வென்று, அவர்கள் இமயத்தில் தங்கள் கொடியைப் பொறித்தும் வந்துள்ளனர்.

தமிழகம் வளத்தால் தழைத்திருந்தது; களத்தே வெற்றிடம் காண இயலாவண்ணம் நீண்ட கதிர்களைக்கொண்ட நெற்கட்டுக்களால் நிறைந்திருக்கும்; நெல் அரிவோர், தமக்கு உணவு முதலியன கொண்டுவரும் வண்டிகள் வழியில் சேற்றில் சிக்கிக்கொள்ளாவண்ணம், அவ்விடத்திய

சேற்றுநிலையினைப் போக்க, செங்கரும்பினை அரிந்து போட்டு அடுக்குவர்; தமிழக வீடுகளில், வரும் விருந்தினரை விரும்பி யேற்று உபசரிக்கும் தொழில் மிகுதியால், பெண்கள் தங்கள் கணவன்மார் வருகையினையும் அறியாராவர்.

தமிழக நகரங்களில் மண்ணை அரைத்துக் கட்டிய மாடங்கள் நிறைந்திருக்கும்; விழா இல்லாக் காலங்களிலும் மக்கள் ஆரவாரம் மிகுந்திருப்பதால், ஊரார் நெடிது விழித்திருப்பர்; மாநகர்களில் வளம் பல தலைமயங்கும் ஆவண வீதிகள் பல இருக்கும்; இரவில் நகர்க்காவலர், உறங்காக் கண்ணராய் ஊர்சுற்றிக் காவல் புரிவர்; அக்காலப் படைவீரர்கள் பலமொழி அறிந்திருந்தனர்; அவர்கள், தங்கள் மார்பில் உண்டாய புண்களை, ஊசியும் ஞாலும் கொண்டு தைத்து மருந்து வைத்து மாற்றுவர்.

தமிழ்மக்கள், திரைகடலோடிப் பெரும் பொருள் திரட்டுவர்; புறநாட்டு வாணிபம், மரக்கல வழியே நடைபெற்றது; சங்கை அரத்தால் அறுத்து வளையல், கழங்கு முதலியன செய்வர்; பொன்னின் உரை காணும் கட்டளைக் கற்களைத் தமிழர்கள் அறிந்திருந்தனர்; பொன்னுற் பல அணி செய்து மகிழ்ந்தனர்; உப்பையும் மீனையும் விற்றுப் பிழைப்போரும் இருந்தனர். பஞ்சை வில்லால் அடிக்கவும் பழகியிருந்தனர்.

தம் மகளை விரும்பி வந்தோர் வேந்தரேயாயினும், அவர் தரும் பொருள் எத்துணைப் பெரியவாயினும், அவர் பால் பெருந்தகைமை இல்லாயின், அவர்க்குத் தம் மகளைக் கொடுக்க விரும்பாப் பேர் உள்ளம்படைத்த தந்தையர் பலர் தமிழகத்தில் வாழ்ந்திருந்தனர். தம்மையொத்த வீரரோடன்றி இழிந்தோருடன் பொர விரும்பாப் பேராண்மை மிக்க தறுகண் மறவர் பலரும் இருந்தனர்.

நீர் விழாவும் பிறவிழாவும் சிறக்கக் கொண்டாடினர்; இளைஞர், அவலை வாயிலடைத்துக்கொண்டு நீரிற் குதித்து ஆடுவர்; பண்டைத் தமிழர்கள், பேய்க்குப் பலி கொடுத்த

தனர்; நரகம் உண்டு, மாண்டார்போய்ப் பிறக்கும் மறுமை உலகம் உண்டு என நம்பினர்.

அரிபெய் சிலம்பு, ஆம்பலம் தொடலை, அரம்போழ் அவ்வளை, இழை அணி போன்ற அணி வகைகளை அணிந்திருந்தனர்; வேனிற்காலத்தில் வெளியே சென்று பொழில்களில் தங்கிப் பொழுதைக் கழித்தனர்; விழாக் காணச் செல்வழித் தேர் ஏறிச்சென்றனர்; இவை போன்ற செல்வவாழ்வும் வாழ்ந்தனர்; பரணர் காலத் தமிழகத்தின் பண்பாட்டினை, அவர் பாக்களில் கண்டு மகிழ்க.

பரணர்காலப் புலவர் பலராவர்; சங்கப் புலவர்கள் நாற்பத்தெண்மர் என்றும், நாற்பத்துஒன்பதின்மர் என்றும் கூறுவர்; ஆனால், சங்க இலக்கியங்களாகிய, பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகைகளில் வரும் பாடல்களைப் பார்க்குங்கால் சங்கப்புலவர்களின் எண்ணிக்கை, முற் கூறிய எண்ணிக்கையைவிடப் பத்து மடங்கு பெருகித் தோன்றும். சங்கப்புலவர்கள் அனைவரும் ஒரேகாலத்தில் வாழ்ந்திருந்தவராகார்; சங்க காலம் என்பது, நூறு அல்லது, நூற்றைம்பது ஆண்டுகள்வரை நீடித்து இருந்ததாக அறிஞர்கள் கூறுவர்; ஆகவே, அப் புலவர்கள் எல்லாம், இந்த நூறு அல்லது நூற்றைம்பது ஆண்டுகளில் முன்னும் பின்னுமாக வாழ்ந்தவராவர் என்றே கொள்ளுதல் வேண்டும்.

பரணர் பாராட்டைப் பெற்றவர்கள், அவர்களைப் பாராட்டிய புலவர்கள் என்ற முறைகொண்டு நோக்கிய வழி, அம்முவுனர், அரிசில்கிறார், ஆதிமந்தியார், இடையன் சேந்தன் கொற்றனர், ஊன்பொதி பசங்குடையார், ஓளவையார், கபிலர், கல்லாடனர், கழாத்தலையார், கறைதின்யானையார், காகைபாடினியார், நச்சேளையார், காப்பியாற்றுக் காப்பியனர், குடவாயிற் கீரத்தனர், குண்டுகண்பாலியாதனர், குமட்டுர்க்கண்ணனர், பாலைக் கௌதமனர், பெருங்குன்றார் கிறார், மதுரைப் பேராலையார், வன்பரணர் முதலிய புலவர் பெருமக்கள்.

பரணர் காலத்திற்குச் சிறிது முன்னே பின்னே வாழ்ந்தவராவர் என்பது புலனும்.

இவர்களுள், ஆதிமந்தியாரைப் பரணர் அறிந்து பாராட்டியுள்ளார்; ஒளவையார், பரணர் பெருமை அறிந்து பாராட்டியுள்ளார்; ஆகவே, ஆதிமந்தியாரை முற்பட்டோராகவும், ஒளவையைப் பிற்பட்டோராகவும் கொள்ளலாம்.

அரிசில்கிழார், கபிலர், பெருங்குன்றூர்கிழார் ஆகிய மூவரும், பரணர் பாராட்டிய வையாவிக் கோப்பெரும் பேகனைப் பாடியுள்ளனர்.

பெருங்குன்றூர் கிழார், பேகனையேயன்றிப் பரணர் பாராட்டிய சோழன் உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னியையும் பாடியுள்ளார்.

கழாத்தலையார், பரணர்பாராட்டைப் பெற்ற சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனையும், சோழன் வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற் கிள்ளியையும் பாடியுள்ளனர்.

கழைதின்யானையார், பரணர் பாடிய வல்வில் ஓரியைப் பாடியுள்ளார்.

நக்கீரர், கபிலர், பரணர் ஆகிய முப்பெரும் புலவர்களுள், முதற் பெரும் புலவராகவும் புலவர்கள் தலைவராகவும் நக்கீரரையே கூறுவர் எனினும், காலமுறைப்படி கணக்கிட்டால், அவர்களுள் பரணரே முதற்பெரும் புலவராவர் என்று கொள்ளலாம்.

அ. பரணரைப்பற்றிய புராணக் கதைகள்

பரணர்வரலாறு குறித்துப் பல நூல்கள் பல கதைகள் கூறுகின்றன; அவரைப்பற்றிக் கூறும் நூல்கள் பழைய திருவிளையாடல் எனப்படும், செல்லிநகர்ப் பெரும் பற்றப்புலியூர் நம்பி இயற்றிய திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம், பரஞ்சோதி முனிவர் இயற்றிய திருவிளையாடற் புராணம், கடம்பவன புராணம் முதலிய தமிழ்நூல்களும், ஆலாஸ்ய மஹாத்மியம் எனப்படும் வடமொழிநூலுமாம்.

(1) திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணத்தில், சங்கப்பலகை கொடுத்த திருவிளையாடல், ஊமை தமிழறிந்த திருவிளையாடல் என்ற இரு பகுதிகளும், பரணர் முதலிய புலவர்கள் வரலாற்றை விளங்க உரைக்கின்றன; அவை கூறுவன:

மதுரையில் சங்கம் அமைத்துத் தமிழ் வளர்த்து வந்த புலவர்கள், தங்கள் புலமையின் தகுதி திறமைகளுக்கேற்ப, வரிசையாக அமர்வதற்கு விரும்பினர்; அதற்கு அவர்கள் அனைவரும் இருப்பதற்கேற்ற பெரிய இருக்கை (ஆசனம்) ஒன்று வேண்டியிருந்தது. உடனே, கபிலர், நக்கீரர், பரணர் முதலாம் புலவர்கள் அனைவரும், சொக்கநாதன் கோயில் அடைந்து, தாங்கள் அனைவரும் இருந்து தமிழாராயத்தக்க இருக்கையொன்றை அளிக்குமாறு, அக்கோயி லிடம்கொண்ட பெருமானே வேண்டினர்; இறைவனும், புலவர்கள் தம் வேண்டுகோட்கிரங்கி, ஒருவர் இருக்கத்தக்க பலகை ஒன்றை அளித்தார். அதைக் கண்ணுற்ற புலவர்கள், மறுவலும் இறைவனை நோக்கிப் “பெருமானே! நாங்கள் அனைவரும் இருக்கத்தக்க பேரிருக்கை வேண்டினோம்; ஒருவரே இருக்கத்தக்க இப் பலகை கொண்டு நாங்கள் என் செய்வோம்,” என்று குறைகூறினின்றனர்.

அவ்வேளை, “இப்பலகை புலவர்தம் புலமை அறிந்து அவர் இருக்க இடம் வளர்ந்து கொடுக்கும்,” என்று ஒரு

குரல் கேட்டது; அதுகேட்ட புலவர்கள் அகமகிழ்ந்து, பலகையைக் கொண்டுசென்று சங்க மண்டபத்தேவைத்து முதலில் நக்கீரர் அதில் அமர்ந்தார். அவரை அடுத்துக் கபிலர் அமர்ந்தார்; பின்னர் பரணர் அமர்ந்தார்; இவ்வாறே அது வளர வளரப் புலவர்கள் அனைவரும் அதில் அமர்ந்து மகிழ்ந்தனர்.

புலவர்கள் தாங்கள் அவ்வப்போது பாடிவிட்டுச் சென்ற பாடல்கள் பலவாய்ப் பெருகியதைக் கண்டு, அவற்றுள் விளக்கம் அற்றனவற்றை நீக்கிவிட்டு நல்லனவற்றைக் கொள்ள விரும்பினர். ஆனால், அதைச் செய்துமுடிக்கும் ஆற்றல் தங்களுக்கில்லை என்பதை உணர்ந்தனர். தங்கள் ஆற்றாமகண்டு மனம்நொந்து இருந்த புலவர்கள் முன்னே இறைவன் ஒரு புலவராய் வந்து அப்பாடல்களை வரிசைப் படுத்தி அவர்களோடு கலந்து வாழ்ந்துவந்தார்.

ஒருநாள், பொருள்இலக்கணத்தைப் புலவர்களுக்கு அறிவுறுத்த விரும்பிய இறைவன், “அன்பின் ஐந்திணை” என்று தொடங்கும் செய்யுளைக் கொண்ட களவியல்நூலை ஆக்கி அவர்களிடம் கொடுத்தார். அவர் நூலைப் புலவர்கள் எல்லாம் பாராட்ட, நக்கீரர் மட்டும் குறைகூறிப் பழித்தார். அதைக் கண்ட இறைவன், அவர் செருக்கை அழிக்க எண்ணங்கொண்டு அரும்பொருள் செறிந்த அழகிய பாடல் ஒன்றைப் பாடி, “இதற்குப் பொருள் கூறுக,” எனப் புலவர்களை நோக்கிக் கூறினார். அந்நிலையிலும் தம் செருக்குக் குலையாது நின்ற நக்கீரர், “இப்பாட்டு பிழையுடையது,” என்றார். உடனே இறைவன், “இவன் பொறுமை உடையன்; ஆகவே, இவன் குற்றம் என்றால் என் கவி குற்றமுடையதாகாது. நீங்கள் யாரேனும் கூறுங்கள், என் கவி குற்றமுடையதா?” என்று கேட்டுநின்றார். புலவர்கள் வாய்திறந்திலர்; அந்நிலையில், “உங்கள் முன்னிற்கும் புலவன், மதுரைச் சொக்கன்; உங்கள் பகைபோக்க வந்துளான்; பகையொழிந்து அவனை வணங்கி வழிபடுங்கள்!” என்றொரு குரல் கேட்டது.

உடனே புலவர்கள் அனைவரும் அவரை வணங்கி நின்றனர் அவரும் மறைந்தார்.

புலவர்கள் அனைவரும், இறைவன் செய்த களவிய லுக்கு உரையெழுதி முடித்தனர். பின்னர்த் தங்கள் உரைகளின் தகுதி தகுதியின்மைகளை அறிந்து கூறுமாறு இறைவன் திருமுன் நின்று முறையிட்டனர். இறைவன், புலவர் வடிவில் வந்துநின்று, “இவ்வூர் உப்பூரிசுடிகிழார் மகனார் ஊமை உருத்திரசன்மன்முன் உங்கள் உரைகளைக் கூறி, அவன் கூறும் முடிவினை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்,” என்று கூறினார். புலவர்கள், ஊமை உரைவளங் காண்பது எவ்வாறோ என உளங்கவன்றனர்; புலவர் மனக்கவலை அறிந்த மன்றாடி, “உங்கள் உரைகளை அவன்முன் படியுங்கள்; யார் உரை, கேட்டவழி கண்ணீர் உகுப்பனோ, அவ்வுரையே மெய்யுரை என உணருங்கள்,” என்று கூறி மறைந்தார். புலவர்கள் ஊமை மகனை மன்றம் கொணர்ந்து மண்டபத்தேற்றி, அவன்முன் தம் உரைகளைப் படித்தனர்; ஊமை, நக்கீரர் கபிலர் பரணர் ஆகிய மூவர் உரை கேட்டபோதே கண்ணீர் உகுத்தமை கண்டு, அவ்வுரைகள் மூன்றுமே சாலச்சிறந்தன என அறிந்து, கலந்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

(2) பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணத்துச் ‘சங்கப்பலகை தந்த படலம்,’ ‘சங்கத்தார் கலகம் தீர்த்த படலம்’ ஆகிய இரண்டும், பரணர் வரலாறுகக் கூறுவன இவை :

காசியில் அசுவமேதயாகம் செய்துமுடித்த பிரமன், தம் மனைவியர், சரசுவதி, சாவித்திரி, காயத்திரி முதலியோருடன் கங்கை நீராடச் சென்றான்; இடைவழியில் விஞ்சையன் ஒருவன் பாடிய இன்னிசை கேட்டு மயங்கிய சரசுவதி, அங்கேயே நின்றுவிட்டாள்; கங்கையடைந்த நான்முகன், நாமகள் இல்லாமை கண்டு, அவளை நீக்கி, அவ்விருவருடன் கங்கைமூழ்கிக் கரை ஏறினான். அந்நிலையில் அங்கு வந்துசேர்ந்த நாமகள், “நான் இல்லாதபோது

நீவிர்மட்டும் நீராடியது எவ்வாறு?” என்று வெகுண்டு வினாவினாள். தான் செய்த குற்றத்தை மறந்து, தன்னைப் பழிக்கும் அவளை, நான்முகன் நோக்கி, “இக்குற்றம் நீங்க நாற்பத்தெட்டுப் பிறவி, மக்களாய்ப் பிறப்பாயாக,” என்று சாபம் கொடுத்தான்; பின் சாபம் கேட்டுவருந்தும் மனைவியின் துயர்நிலை கண்டு இரங்கி, “நின் உடல் உறுப்புக்கள் என விளங்கும் எழுத்துக்கள் ஐம்பத்தொன்றில், ஆகாரம் முதல் ஹகாரம் ஈறாக உள்ள நாற்பத்தெட்டு எழுத்துக்களும், நாற்பத்தெட்டுப் புலவர்களாகவும், அகரவடிவினனான இறைவனும் ஒரு புலவனாய்த் தோன்றி, அப்புலவர்களுக்கு அறிவூட்டுவானாக,” என்று கூறிச் சாபவிடை தந்தான்.

அவ்வாறே நாற்பத்தெட்டு எழுத்துக்களும் நாற்பத்தெட்டு மக்களாய்ப் பிறந்தன; அவர்கள் அனைவரும் கூடி ஆங்காங்குச் சென்று, தம் அறிவின் திறம்காட்டி வென்று இறுதியில் மதுரை சென்றனர்; அவர்களை ஆலவாய்ப் பெருமான் புலவர் உருவில் வந்து வரவேற்றார்; அப்போது அந்நாட்டு அரசனாக விளங்கிய வங்கிய சேகரன் புலவர்களின் பெருமையறிந்து, அவர்கள் இருப்பதற்கென்றே கோயில் வடமேற்கு மூலையில் மண்டபம் ஒன்று கட்டித் தந்து பெருஞ்சிறப்புச் செய்தான்; அரசன் செய்த சிறப்பைக் கண்டு, அப்புலவர்கள்பால் அழுக்காறு கொண்ட பிறபுலவர்கள், நாடோறும் அவர்கள்பால் சென்று வாதிட லாயினர்; தொல்லை பொறுக்கமாட்டாப் புதுப்புலவர்கள், இறைவனை அடைந்து, அறிவினை அளக்கும் அளவு கோலொன்று வேண்டினர்; இறைவன் ஒருவர் இருக்கத் தக்க பலகையொன்று தந்து, “தகுதியுடையார் ஒவ்வொருவர்க்கும் ஒவ்வொரு முழம் வளர்ந்து இடம் கொடுக்கும்; இதை அறிவு அறிகோலாகக் கொண்டு உய்ம்மின்,” என்று கூறினான். புலவர்கள், பலகையைக் கொண்டு சென்று மண்டபத்தே வைத்து மலரிட்டு வணங்கி, முதன்முதலில் நக்கீரர் ஏறி அமர்ந்தார்; அவர் பின் கபிலர் ஏறினர்; பின்னர் பரணர் அமர்ந்தார்;

இவ்வாறே ஏனைய புலவர்களும் ஏறி அமர்ந்தனர். இதற்கு மேல் இப்புராணம் கூறும் கதை, முன்னர்க்கூறிய கதையினையே பெரும்பாலும் ஒத்துள்ளது.

(3) கடம்பவன புராணத்தில், லீலாசங்கிரக அத்தியாயத்தில், ஒவ்வொரு திருவிளையாடற் செய்தியும், ஒவ்வொரு செய்யுளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதில் வரும் 15, 19 பாடல்கள் இரண்டும் பரணர் வரலாற்றின் பகுதிகள் சிலவற்றை உணர்த்துகின்றன. நக்கீரர், கபிலர், பரணர் உள்ளிட்ட புலவர்கள், இறைவனிடம் பலகையினை வேண்டிப்பெற்றது முதல் உருத்திரசன்மன் உரைவளம் உரைத்தது வரையுள்ள கதைகள், முன்னர்க்கூறிய புராணங்கள் கூறிய முறைப்படியே கூறப்பட்டுள்ளன.

(4) ஹாலாஸ்ய மஹாத்மியம் என்ற வடமொழி நூல், மதுரைச் சொக்கநாதர் மேற்கொண்ட திருவிளையாடல்களை, அகஸ்தியர் சில முனிவர்களுக்கு அறிவிக்கும் முறையில் எழுதப்பட்டுள்ளது; அதில் உள்ள “சங்கத்தவர்களுக்குச் சங்கப் பலகை தந்தது,” என்ற 57-ஆம் அத்தியாயமும், “சங்கப் புலவர்களின் கலகத்தைச் சிவ பெருமான் தீர்த்தருளியது,” என்ற 61-ஆம் அத்தியாயமும் பரணர் வரலாறுக் கூறுவனவற்றைத் தொகுத்துக் காணின், அவை முழுதும் பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடலிற்கண்டவாறே உள்ளன.

இக்கதைகள் அனைத்தையும் ஒப்புநோக்கியவழி, இவையெல்லாம் ஒன்றற்கொன்று மாறுபடக் கூறுகின்றன என்பது புலனாம். திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல், பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடல் இரண்டனுள், பழைய திருவிளையாடல் எனச் சிறப்பிக்கப்பெறும் திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல் காலத்தால் முற்பட்டது. அதில் சங்கப்புலவர்களின் முற்பிறப்பு வரலாறு ஒன்றும் கூறப்படவில்லை; சங்கப்புலவர்களோடு வேறு புலவர் பலர் வாதம் புரிந்தனர் என்றும், அதனால் மனம் தளர்ந்த சங்கப் புலவர்கள், மதுரை சோமசுந்தரப் பெருமானிடம் முறையிட்டுப் பலகை வேண்டினார்கள் என்றும் கூறப்படும்

செய்திகளும் அதிற்காணப்படவில்லை; சங்கப் புலவர்கள், நாமகள் உடலுறுப்புக்களின் அம்சமாம் என்றும், நாமகள், நான்முகன்பால் பெற்ற சாபத்தின் விளைவால், அவ்வெழுத்துக்களே அப்புலவர்களாய்ப் பிறந்தன என்றும் கூறப்படும் புலவர்களின் முற்பிறப்பு வரலாறுகளும், பிறவும் வடமொழி ஆலாஸ்ய மஹாத்மியத்திலும், அதை முதல் நூலாகக்கொண்ட பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடற் புராணத்திலும் மட்டுமே கூறப்பட்டுள்ளன; ஆகவே, இவையெல்லாம் பின்னர் நுழைக்கப்பட்ட பிற்காலத்தார்கற்பனைகள் என்பதே முடிபாகக் கொள்க. இவ்வாறு, முன்னூலில் இல்லாத ஒன்று, பின்னூலில் நுழைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதும் அன்று; முன்னூலில் கூறப் பெற்ற நிகழ்ச்சிகள், பின்னூலில் முரண்படவும் கூறப்பட்டுள்ளன.

கூ. பரணர் பாடியவை என வழங்கும் பாடல்கள்

பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை பதினெண்கீழ்க் கணக்கு என்ற சங்கநூல்களுள், பரணர்பாடல்கள், எட்டுத் தொகையிலும்ட்டுமே இடம் பெற்றுள்ளன; எட்டுத் தொகைநூல்களுள்ளும், பரணர்பாடல்களைக் கொண்ட நூல்கள், நற்றிணை, குறுந்தொகை, பதிற்றுப்பத்து, அகநானூறு, புறநானூறு என்ற ஐந்துமட்டுமே. இவற்றுள், பதிற்றுப்பத்தும், புறநானூறும் புறப்பொருள் உணர்த்துவன; அவற்றுள் அவர் பாடல்களாக, முறையே பத்துப்பாடல்களும், பதின்மூன்று பாடல்களுமாக வந்துள்ளன. நற்றிணை, குறுந்தொகை, நெடுந்தொகை ஆகிய நூல்களில் வந்துள்ள அகத்துறைப்பாடல்கள் அறுபத்திரண்டில், குறிஞ்சித்திணைப்பாடல்கள் முப்பத்துமூன்று; மருதத்திணை கூறுவன இருபத்து நான்கு; பாலைத்திணையின் பார்படுவன ஐந்து. ஆக, பரணர் பாடிய பாடல்களெல்லாம், இவ் வண்பத்தைந்து பாடல்களே ஆம்.

பரணர் பாடிய பாடல்கள் என வேறு சில பாடல்களைக் கூறுவர்; அவை: பன்னிருபாட்டியல் என்னும் ஒருவகைச் செய்யுள் இலக்கணம் கூறும் நூலில் வரும் சில சூத்திரங்கள், பதினென்றும் திருமுறையில் ஒன்றெனக் கருதப்பட்ட சிவபெருமான் திருவந்தாதி, “மாலும் குறளாய்,” எனத் தொடங்கும் திருவள்ளுவமலைச் செய்யுள்.

பாட்டியல் சங்ககாலப் புலவர்கள் அறியாதது; பாட்டியல் கூறும் இலக்கணம், பண்டைத் தமிழ்ப்புலவர் பாடல்களுக்குப் பொருந்தாது, பாட்டியல் இலக்கணமே பிற்காலத்தில் உண்டாயது, இப் பன்னிருபாட்டியலும் பண்டைப் புலவரால் செய்யப்பட்டதன்று என்றே, நச்சினார்க்கினியர் போன்ற பேராசிரியர்கள் எல்லாம் கருதுவர். ஆகவே, பன்னிருபாட்டியலோடு, பரணர்க்குத் தொடர்பில்லை என்றே துணிதல்வேண்டும்.

சிவபெருமான் திருவந்தாதி, நூறு செய்யுட்கள் அந்தாதித்தொடராக அமைந்துள்ள ஒரு பிரபந்தம். பாட்டுக்களில், முன்னிரண்டடிகளில் ஓர் யமகமும், பின்னிரண்டடிகளில் வேறோர் யமகமும் அமைந்திருக்கின்றன; யமகம், மாலைமாற்று, ஏகபாதம், எழுகூற்றிருக்கை போன்ற நூல்கள் முற்காலத்தில் இல்லை. பரணர் பாக்களாகப் பண்டை நூல்களில் வரும் செய்யுட்களில், வடசொற்கள் மிக மிக அருகி ஆளப்பட்டுள்ளன; அவை அனைத்திலும் வந்துள்ள வடசொற்கள் ஐம்பதிற்கு மேற்படா; ஆனால், இவ் வந்தாதியில் வந்துள்ள வடசொற்களைக் கணக்கிட்டால் அவை நூற்றிற்கும் மேலாம். சங்கச் செய்யுட்களில் பயில ஆளப்படும், வெரீஇ, மரீஇ போன்ற அளபெடைச்சொற்கள், இவ் வந்தாதியில் யாண்டும் காணப்படவில்லை; பண்டைப் பாடல்களில் இடம் பெறாத, கின்ற என்ற நிகழ்கால இடைநிலையால் இயன்ற வினைச்சொற்கள், அந்தாதியில் அளவின்றி ஆளப்பட்டுள்ளன. மேலும், சங்க நூல்களுள், புராணக் கதைகளைப் பெரும் அளவில் குறிப்பிடும் இயல்பினதான கலித் தொகையில் காணப்படும் கதைகளினும், மிகுதியான புராணக் கதைகளை அந்தாதி கொண்டுள்ளது; கூறிய இக் காரணங்களால் சிவபெருமான் திருவந்தாதி, பரணர் இயற்றியது அன்று. பிற்காலச் சைவப்புலவர் ஒருவரால் பாடப்பட்டது என்றே கொள்ளுதல் வேண்டும்.

திருவள்ளுவமாலையில் வந்துள்ள செய்யுட்கள் எல்லாம், திருவள்ளுவர், அவர் திருக்குறள் இவற்றிடத்தில் பெருமையும், மதிப்பும் கொண்ட ஒருவரோ பலரோ அவர்களைப் பாராட்டிப் பாடிய பாடல்களை, அவை தாம் பாடியன எனப் பிறர் அறியின், அப்பாடலை மதியார் என மனத்திடைக்கொண்டு, சங்ககாலப்புலவர்கள் பெயர்களோடு இணைக்கப்பட்டுவிட்டன என்றே அறிஞர் கருதுவர்; ஆகவே, அப் பாடல்களுள் ஒன்றாய், “மாலும் குறளாய்” என்ற பாட்டும் பரணர் பாடியது அன்று என்றே கொள்க.

க0. பரணரற் பாடப்பட்டவர்கள்

பரணர்பாக்களில் இடம்பெற்றோர் பலராவர்; ஆனால், அவர்கள் அனைவரையும், பரணர் நேரிற்கண்டே பாராட்டினார் என்று கூறுதல் இயலாது. அரசர்களைக் கண்டு அவர் நேர்நின்று பாராட்டிய பாடல்கள் எனக் கூறப்படும் புறநானூறு, பத்துப்பாட்டுச் செய்யுட்களால் அறியப்படுவோர், அவர்களுள் எழுவர்மட்டுமே; அவர்கள், சோழன் உருவப்படிநேர் இளஞ்சேட் சென்னி, சோழன் வேற்படிநடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளி, சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன், சேரன் செங்குட்டுவன், பேகன், தழும்பன், தித்தன் என்பவராவர். இவர்களுள், தழும்பன், தித்தன் என்ற இருவரையும், 'ஊணூர் தழும்பனுக் குரியது.' 'உறந்தை தித்தனுக் குரியது' என்ற பொருள் தோன்றவே குறிப்பிட்டுள்ளாராதலின், பரணர் அவர்களை அடுத்து நின்று பாராட்டினார் எனக் கூறுதல்கூடாது; அதைப்போலவே, அகத்துறைப்பாடல்களால் அறியப்படும் அரசர்களையும், அவ் வரசர்களுக்குரிய ஆறும், ஊரும், காடும், மலையும் அவ் வரசர்களோடு தொடர்புடைய சில நிகழ்ச்சிகளும், உவமைகளாக ஆளப்படும் இடங்களிலேயே குறிப்பிட்டுள்ளாராதலின், பரணர் அவர்களையும் நேர்நின்று பாராட்டினார் எனக் கொள்வதற்கில்லை. ஆனால், நேர்நின்று பாராட்டினாரல்லர் என்பதினாலேயே, அவர்களையும் அவர்களோடு தொடர்புடையனவற்றையும் பரணர், அறிந்தார்வாய்க் கேட்டே பாடினார் எனக் கொள்ளுதல்கூடாது; அவர் நேரில் அறிந்தே பாடியுள்ளார்.

கண்டு பாராட்டிய அரசர்கள் எனப்படுவோரிலும், பரணர் எந்த அரசரை முதலிற் பாராட்டினார்? அவர் பாராட்டை இறுதியிற் பெற்றோன் யாவன்? என்பதையும் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. என்றாலும், அவர்களைக் கால முறைப்படி, மேற்கூறிய வரிசையில் வைத்துக் காண்பதற்கே அகச் சான்றுகள் துணைபுரியுமாதலின், அவர்கள் வரலாற்றை அம் முறையிலேயே அறிந்து கொள்வோமாக!

(1) சோழன் உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி:

சங்கநூல்களால் அறியப்பெற்ற சோழ அரசர்களுள், காலத்தால் முதற்கண்வைத்துச் சிறப்பிக்கப்பெறுவோன், உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னியே என்று கூறின், அது பொருந்தும். உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னி, கரிகாற் பெருவளத்தானைப்பெற்றுப் புகழ் கொண்ட பேறுடையான் ஆவன்; இது, ஆசிரியர் முடத்தாமக் கண்ணியார், பொருநராற்றுப் படையில், கரிகாலனை, “உருவப்பஃறேர் இளையோன் சிறுவன்” என்று பெயரிட்டு அழைப்பதால் தெளிவாகும். இளஞ்சேட் சென்னியின் மனைவி, அழுந்தூரில் வாழ்ந்த வேளிர்குடியிற் பிறந்த பெருமாட்டியாராவர்; இது, “மன்னர் பாங்கிற் பின்னராகுப்” என்ற தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல் சூத்திரஉரையில், “உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னி, அழுந்தூர்வேளிடை மகட்கோடலும், அவன் மகன், கரிகாற்பெருவளத்தான், நாங்கூர்வேளிடை மகட்கோடலும்” என்று நச்சினர்க்கினியர் கூறுவதால் உறுதியாகும்; அவ்வுரையின் பிற்பகுதி, உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னியின் மகன் கரிகாலன் என்ற பொருநராற்றுப்படைக் கொள்கையை உறுதிசெய்வதும் காண்க. இளஞ்சேட் சென்னியின் மனைவி, அழுந்தூர்வேள் மகன் என்ற கொள்கையை, இளஞ்சேட்சென்னியின் மகன் கரிகாலன், வெண்ணிப் பறந்தலையில் பெற்ற கன்னிப் போர் வெற்றி குறித்து, அழுந்தூரில் விழாக் கொண்டாடப் பெற்றது என்று அறிவிக்கும் பரணரின் அகநானூற்றுப் பாட்டொன்று அரண்செய்து நிற்பதுங்காண்க. இளஞ்சேட் சென்னி மகன் கரிகாலன் பிறப்பதற்குச் சின்னாட்களுக்கு முன்னரே மாண்டுவிட்டான் என்ப. இவன், அழகிய பல தேர்களுக்கு உரியவன் என்பதை அவன் பெயரைக் கொண்டே அறியலாம். இஃது உண்மையாம் என்பதைக்,

“கடலிடைத் தோன்றும் ஞாயிறேபோல்,

பொற்றேர்மீது பொலிவுதோன்ற விளங்குகின்றனை”

என்று கூறிப் பரணரும் உறுதி செய்வார்.

இளஞ்சேட் சென்னியைக் குறித்துப் பரணர் பாடிய பாட்டு ஒன்றே ; அவ்வொரு பாட்டிலேயே, அவன் படையின் பரப்பும் சிறப்பும், அவன் ஆண்மையும் ஆற்றலும் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளன :

“வீரர் ஏந்திய வாள்கள், பகைவர் உடலைப்பிளந்து பிளந்து, குருதிக் கறைபெற்று, செவ்வானம்போல் சிவந்து தோன்றுகின்றன ; வீரர்கள் களம் முழுதும் ஓடிப் போரிட்டமையால், அவர் காலிற் கட்டிய வீரக் கழல்கள் சித்திரவேலைப்பாடு சிதைந்து, கொல்லும் ஆனேற்றின் கூரிய கொம்புகள்போல் காட்சி யளிக்கின்றன ; கையிற் பிடித்த கேடயங்களில், பகைவர் விட்ட அம்புகள் பட்டுத் தோன்றிய துளைகள், இடம் பெயராத எழுதிவைத்த இலக்குகள்போல் இலங்குகின்றன ; குதிரைகள் மேலேறிய வீரர்கள், பகைவரைப் பாய்ந்து பாய்ந்து தாக்க, வலமும் இடமும் மாறிமாறித் திருப்புவதால், கடிவாளத்தால் தாக்குண்டு இரத்தம் கசியும் வாயுடையவாய் நிற்கும் காட்சி, மான் முதலியவற்றைக் கடித்து உண்டு இரத்தக் கறை படிய நிற்கும் புலிபோல் தோன்றுகின்றன ; யானைகள், பகைவர் கோட்டையின் வாயிற்கதவுகளை முறித்து அழித்து துனிசிதைந்த வெண்கோடுடைவாய் வெகுண்டு திரிவன, உயிர் உண்ணும் எமனைப்போல் தோன்றும் ; இளஞ்சேட்சென்னி, குதிரைகள் பூட்டிய பொற்றேர் மீது கருங்கடல் மீது எழும் செஞ்ஞாயிறுபோல், சினத்தால் சிவந்து தோன்றுவன். இளஞ்சேட் சென்னியும், அவன் படையும் இத்தகையன ஆதலைக்கண்டு, அவன் பகைவர் நாட்டுமெக்கள், தாயற்ற குழந்தை தான் உண்ணும் உணவைப் பெறமாட்டாமையால் ஓயாது அழுவதைப் போல், அரற்றலும் அழுகையும் உடையராயினர்.”

“வாள், வலந்தர மறுப்பட்டன,
செவ்வா னத்து வனப்புப் போன்றன ;
தாள், களங்கொளக் கழல் பறைந்தன,
கொல்ல் லேற்றின் மருப்புப் போன்றன ;
தோல், துவைத்தம்பிற் றுளைதோன்றுவ,

நிலைக்கொராஅ இலக்கம் போன்றன ;
 மாவே, எறிபதத்தான் இடங்காட்டக்
 கறுழ் பொருத செவ்வாயான்
 எருத்து வவ்விய புலிபோன்றன ;
 களிறு, கதவு எறியாச் சிவந்து உரையும்
 நுதி மழுங்கிய வெண்கோட்டான்
 உயிருண்ணும் கூற்றுப் போன்றன ;
 நீயே, அலங்குளைப் பரீஇ இவுளிப்
 பொலந்தேர் மிசைப் பொலிவு தோன்றி
 மாக்கடல் நிவந்தெழுதரும்
 செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினை மாதோ !
 அனையை யாகன் மாறே,
 தாயில் தூவாக் குழவி போல
 ஓவாது கூஉம் நின் உடற்றியோர் நாடே.” (புறம்: ச.)

இளஞ்சேட் சென்னியின் வீரமும் பெருமையும் இவ்
 வாறு விளங்க உரைக்கப்பட்டுள்ளதே அன்றி, அவன் பகை
 வர் யார் என்பது தெளிவாக உணர்த்தப்படவில்லை.
 பெருங்குன்றூர் கிழார் என்ற புலவரும் இவனைப் பாராட்டி
 யுள்ளார்.

(2) சோழன் வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற் கிள்ளி :

சங்கப்புலவர்கள் அறிவிக்கும் சோழ அரசர்கள் பல
 ராவர் ; ஆனால், அவர்களுள் ஒருவருக்கொருவர் என்ன
 உறவுடையவர் என்பதை அவர் பாக்களால் அறிதல் இய
 லாது ; மேலும் சோழநாடு முழுதும் ஓராட்சிக்குட்
 பட்டே இருந்தது என்று கூறல் இயலாது ; ஒரேகாலத்தில்
 சோழநாட்டின் பல பகுதிகளிலும் பல சோழ அரசர்கள்
 ஆண்டுவந்துள்ளனர் ; ஆதலின், வேற்பஃறடக்கைப் பெரு
 விறற்கிள்ளியின் தந்தை யார் ? இவனுக்குப் பின் அரசு
 கட்டில் ஏறினோன் யார் என்பதை அறிதல் இயலாது.

இவனைப் பாராட்டிய புலவர்களும் பலரல்லர் ; பரணர்,
 கழாத்தலையார் இருவரே பாடியுள்ளனர் ; அவர்களும்,

இவனை வேறுவேறு சூழ்நிலையில் பாடியிருப்பராயின், கிள்ளியின் வரலாற்றின் மேலும் சில பகுதிகள் வெளியாகி யிருத்தல் கூடும்; ஆனால், அவர்கள் இருவரும், இவன் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியையே பாடியுள்ளனர்; அதனால், கிள்ளியின் வரலாற்றின் முழுப்பகுதியையும் அறிந்து கொள்ள இயலாமற் போய்விட்டது. அவர்கள் பாக்களால் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய ஒரே செய்தி, சோழன் வேற்பஃ றடக்கைப் பெருவிறற் கிள்ளியும், சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனும் பகைத்து மேற்கொண்ட போரில், இருவர் படையும் அழிய, இருவரும் களத்திலேயே மாண்டனர் என்பதே; இதுவன்றி, வேறு எதையும் நம்மால் அறிய முடியவில்லை.

வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளி என்ற இவன் பெயர், கிள்ளி பேராற்றல் வாய்ந்தவன்; வேற்படை மிக்க வன்; வேலேந்திப் போரிடும் விறல் படைத்தவன் என்பனவற்றை விளக்கும்; இவனைக் குறித்துப் பரணர் பாராட்டிக் கூறியவற்றைப் “பரணர் பண்புகள்” என்ற தலைப்பின்கீழ்க் கண்டுகொள்க.

(3) சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன்:

சோழன் வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற் கிள்ளிக்குக் கூறிய வரலாறு இக்குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனுக்கும் பொருந்தும். அவனைப் பாடியவர்களே இவனையும் பாடியுள்ளார்கள்; அவனை ஒரு பாட்டிலும் இவனை வேறு ஒரு பாட்டிலுமாகப் பாடாமல், அவர்கள் பாடிய பாக்கள் ஒவ்வொன்றிலும் இருவரையும் ஒன்றுசேர்த்தே பாடியுள்ளார்கள்; ஆகவே, குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனும், வேற்பஃ றடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளியும் பகைவர்; இருவரும் ஒரு களத்தில் மடிந்தனர் என்பதே இவன் வரலாறுகளையும் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

சேர அரசர்களுள், நெடுஞ்சேரலாதன் என அழைக்கப்பெறுவோர் இருவர் உளர்; ஒருவன், இக்குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன்; மற்றொருவன், இமயவரம்பன் நெடுஞ்

சேரலாதன். ஆனால், இவ்விருவரும் வேறு வேறு அல்லர்; ஒருவரே என்பது அறிஞர்கள் முடிவாம். இருவர்க்கும் நெடுஞ்சேரலாதன் என்ற பெயர் ஒற்றுமை உளது; இமய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், 'குடவர்கோமான் நெடுஞ்சேரலாதன்' எனவும், 'குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன்' எனவும் பதிற்றுப்பத்துப் பதிகங்களில் அழைக்கப் பெறுகின்றான்; இம்யவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் வெற்றிச் சிறப்பு எனப்பட்ட இமயத்தில் விற்பொறித்த செய்கையைக் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனைப் பாடிய பரணரும், தம் பாட்டொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார்; பரணர், இமய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் காலத்தில் வாழ்ந்தவராவர்; ஆகவே, அவர் குறிப்பிடும் இமயத்தில் விற்பொறித்த செயல், அவரால் பாராட்டப்பெற்ற இக்குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனுக்கு உரியதாகக் கொள்ளுதலும் கூடும். கூறிய இக்காரணங்களால், இவ்விரு சேரலாதர்களும் வேறுவேறு அல்லர்; ஒருவரே என்பது உறுதியாதல் காண்க.

அவ்வாறாயின், சோழன் வேற்பஃறடக்கைப் பெரு விறற்கிள்ளியோடு போரிட்டு உயிரிழந்த நெடுஞ்சேரலாதன், சேரன் செங்குட்டுவன் தந்தையாகிய இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனை ஆவன்; இவன் தந்தை, பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன்; தாய், வெளியன் வேண்மான் மகள் நல்லினி; இவனுக்கு மனைவியர் இருவர்; ஒருத்தி, சோழன் மணக்கிள்ளியின் மகள் நற்சோனை; மற்றொருத்தி, வேளாவிக்கோமான் பதுமன் என்பவன் மகள். முன்னவள் வழியாகச் செங்குட்டுவன், இளங்கோ என்ற இருமக்களையும், பின்னவள் வழியாகக் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் என்ற இருமக்களையும் பெற்றிருந்தான்; ஆரியரை வென்றான்; அவர்கள் தலையில் நெய் வார்த்துக் கைகளைப் பின்கட்டாகக் கட்டி, அரிய பல பொருள்களைத் தண்டமாகப் பெற்றான்; அவர்கள் இமய மலையில், தன் குலக் கொடியாகிய வில்லைப் பொறித்து மீண்டான்; கடம்பமரத்தைத் தம் குலமரமாகக்கொண்டு கடலிடையே வாழ்ந்துவந்த பகைவர்

களைக் கப்பற்படை கொண்டு அழித்து, அவர் காவல் மரத்தையும் வெட்டி எறிந்தான். பரணரே அல்லாமல், கழாத்தலையார், மாமூலனார், குமட்டூர்க்கண்ணனார் என்ற வேறு புலவர்களும் இவனைப் பாராட்டியுள்ளனர். இவன், தன்னைப் பாடிய புலவர் குமட்டூர்க்கண்ணனுக்கு, உம்பற் காட்டில் ஐந்து ஊர் பிரம்மதாயமும், தென்னாட்டு வருவாயிற் பாகமும் அளித்துப் பெருமை செய்து, ஐம்பத் தெட்டாண்டு வாழ்ந்திருந்தான்.

இத்துணைப் பெருமையும், பேராற்றலும் வாய்ந்த இந்நெடுஞ் சேரலாதனை, சோழன் வேற்புறடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளியோடு பொருது அவனையும் அழித்துத், தானும் அக்களத்திலேயே மாண்டான். அக்கொடுங் காட்சினையே பரணர், கசிந்து கண்ணீர் மல்கிப் பாடியுள்ளார். இவனைக்குறித்துக் கழாத்தலையார் பாடிய புறநானூற்றுப்பாடல்களின் அடியில் அப்பாடல்கள், எப்போது, யாரால், யாரைக்குறித்துப் பாடப்பெற்றன என்பதை விளக்க வரும் கொளுவில், “போர்ப்புறத்துப் பொருது வீழ்ந்தார்,” எனவரும் தொடர்க்குப் போர் என்னும் ஊர்ப்புறத்தே போரிட்டு இறந்தனர் எனப் பொருள் கொள்வர் சிலர். அஃது ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாயின், அப்போர், சோழநாட்டில், காவிரிக்கரைக் கண் யாண்டோ ஓரிடத்தில் நிகழ்ந்தது எனக்கொள்ளுதல் வேண்டும். காவிரிக்கரையில் போர் என்ற ஊர் இருந்தது எனச் சங்கநூல்கள் அறிவிக்கின்றன. ஆனால், இருவர்க்கும் இடையில் நடந்த அப்போர், போர் என்னும் இடத்தில் நடந்தது என்பதை உறுதிசெய்யும் வேறு அகச்சான்றுகள் கிடைக்காமையால், “போர்ப்புறம்” என்பதற்குப் போர் என்ற ஊர்ப்புறம் என்று பொருள் கொள்ளாது போர்க்களத்தில் எனப்பொருள் கொள்வதே நேரிதாம்.

நெடுஞ்சேரலாதன் இறந்து வீழ்ந்து கிடக்கும் காட்சியினைக் கண்ட பரணர், கண்ணீர்விட்டுக் கலங்கிப்பாடிய பாடற் பொருள் ‘பரணர் பண்பு’ என்ற தலைப்பின்கீழ்

குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது; அதை ஆண்டுக் காண்க. அவன், ஆரியரைவென்று, அவர் தம் பழைமை மிக்க இமயமலை மீது விற்பொறித்து மீண்ட வெற்றியைப் பரணர் பாராட்டிய பாட்டின் பகுதி கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

“ஆரியர் அலறத் தாக்கிப் பேரிசைத்
தொன்று” முதிர் வடவரை வணங்குவிற் பொறித்து
வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்
வஞ்சி.” (அகம். நககூ.)

(4) சேரன் செங்குட்டுவன்.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் மக்கள் இருவருள் மூத்தோன், தென்தமிழரைத் தீதுரைத்த வடவாரியரை வணக்குவித்த செங்குட்டுவனாவன்; இளையோன், நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரத்தை ஆக்கித்தந்த ஆசிரியப் பெருந்தகை இளங்கோ வடிகளாவர். மக்கள் இருவரும், மன்னர் பலரும் சூழப் பேரத்தாணிக்கண் இருந்த நெடுஞ்சேரலாதன்முன், ஒருநாள், நிமித்திகன் ஒருவன் தோன்றி, “மன்னர் மன்னவ! நினக்குப்பின் நின் அரியணை இருந்து ஆட்சிபுரியும் ஆகூழ் உடையோன் இவ்விளையோனே,” என்றனன். செவிமடுத்த மூத்தோன் உரைத்தானை உருத்து நோக்கினன். இளையோன் அவன் அகத்துயர் அறிந்தான்; நிமித்திகன் உரைத்தது முறையன்று என்பதும் உணர்ந்தான்; மூத்தோன் துயர்தீர, முறைவாழத், துறந்துகுணவாயிற் கோட்டம் புகுந்து அறவாழ்வு மேற்கொண்டான்.

செங்குட்டுவன், கற்பும், பொற்பும் பொருந்திய கோப்பெருந் தேவியாராக, வேளிர்குலத்தாள் ஒருத்தியை மணந்து, குட்டுவன் சேரல் என்ற குமரனையும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தான்.

செங்குட்டுவன் அரியணை ஏறிய பின்னர் மேற்கொண்ட போர்களும், பெற்ற வெற்றிகளும் பலவாம்; வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளியொடு போரிட்டு

இறந்த தன் தந்தையைத் தொடர்ந்து உயிர்நீத்துப் புகழ் பெற்ற தன் தாய் நற்சோனையின் படிமத்தைக் கங்கையில் நீராட்டக் கருதி வடநாடு சென்றான். கங்கைக் கரையில் ஆரிய அரசர் பலர் ஒன்றுகூடி, அவனை எதிர்த்தனர்; அப்பேராற்றங்கரையில் எதிர்த்தார் அனைவரையும், ஒரு வனாகவே நின்று போராடி வெற்றிகொண்டான்.

சேரநாட்டின் ஒருபகுதியாகக் கொடுகூர் என்ற நாடொன்று இருந்தது. அந்நாட்டைக் கொங்கர் என்பார் ஆண்டு வந்தனர்; அண்டை நாடுகளின் அமைதியைக் குலைப்பதே அவர்கள் தொழில்; அத்தகையார், தன் அண்மையில் இருப்பதும் கூடாது எனக், குட்டுவன் கொண்டான்; கொங்குநாட்டுக் கொடுகூர் மீது படையுடன் சென்றான்; கொங்கர், சோழனையும், பாண்டியனையும் படைத்துணையாகப்பெற்றுச் செங்குட்டுவனை எதிர்த்தனர்; ஆனால், இறுதியில் படையும், கொடியும் இழந்து தோற்றுப் பின்னிட்டனர். கொடுகூர் நாட்டுத் தலைநகராகிய கொடுகூரும் குட்டுவனால் அழிவுற்றது.

கடல்நீரை அரணாகக் கொண்டு, அக்கடலிடையே வாழ்ந்து வந்த சிலர், சேரர் குலப்பகைவராய் விளங்குவது கண்ட செங்குட்டுவன், கப்பற்படையுடன் சென்று அவர்களை அறவே அழித்து வெற்றி பெற்றான்; குலப்பகை ஒழித்துக் குடிவிளங்கச் செய்த செங்குட்டுவனை நாடு வாழ்த்திற்று; மக்கள் அவனுக்குக் கடலோட்டிய வேல் கெழுகுட்டுவன், கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன், கடல் ஓட்டிய வெல்புகழ் குட்டுவன் என்றெல்லாம் பெயரிட்டுச் சிறப்பித்தனர்; புலவர், 'குட்டுவன் கடலையும் பணிகொண்டவன்,' 'அவன் வேற்படைக்கு அஞ்சிப் பணிந்து பின்னிட்டது பெருங்கடல்' என்றெல்லாம் புனைந்துரைகறிப் போற்றினர்.

மோகூரில் பழையன் என்பான் ஒருவன் பெருவீரனாய் விளங்கியிருந்தான்; இப்பழையன், மோகூர் எனவும் ஊர்ப் பெயரால் அழைக்கவும் பெறுவான்; அவன் மோகூர்,

அரிய வளம்பல வாய்ந்தது; இப்பழையனுக்குப் பகைவன், அறுகை என்பான் ஒருவன்; சேரநாட்டிற்குச் சேய்மைக்கண் சிறக்க வாழ்ந்திருந்தவன்; வெல்லும் போர் பல கண்டவன்; அச்செருக்கால், மோகூர் மீதும் போரிட்டான்; ஆனால் தோற்றான்; தோற்றபழி அஞ்சி ஓடி எங்கோ ஒளிந்து வாழலாயினன்; செங்குட்டுவன், இச்செய்தி அறிந்தான்; அறுகை, செங்குட்டுவன் அரிய நண்பனாவன்; சேய் நாட்டில் வாழ்பவனாதலின், செங்குட்டுவனோடு சேர்ந்து பழகியறியான்; ‘புணர்ச்சிப்பழகுதல் வேண்டா; உணர்ச்சிதான் நட்பாம் கிழமைதரும்’ என்று அறிந்து நடக்கும் பண்புடையான் செங்குட்டுவன்; ஆகவே, ‘அறுகை சேய் நாட்டினன் ஆயினும், என் சிறந்த நண்பனாவன்; அவனுக்கு நேர்ந்த இவ்விழிவு, எனக்கு நேர்ந்த இழிவாம்; ஆகவே, அது களைதல் என்கடன்’ எனக்கொண்டான்; மோகூர்மீது படையொடு சென்றான்; கொங்கர் செங்களத்தே, சேரர் படைக்குத் தோற்றுப் பின்னிட்ட சோழனும், பாண்டியனும் பழையன் படைத் துணைவராயினர்; பேர் அரசர் இவர்களே அன்றி, குறுநில மன்னர்களான வேளிர் பலரும் அவனுக்குத் துணை நின்றனர்; வேந்தரும், வேளிரும் ஒன்றுகூடித் துணைபுரி தலின், பழையன் பெருஞ் செருக்குற்றான்; பேராற்றல் கொண்டு போரிட்டான்; ஆயினும், அவன் ஆற்றல் செங்குட்டுவன் முன் அழிந்தது; குட்டுவன், துணை வந்தோரைத் துரத்திவிட்டுப் பழையனைப் பணியவைத்தான்; அவன் காவல் மரமாகிய வேம்பை வெட்டி வீழ்த்தினான்; அதை, முரசு செய்தற்காம் சிறுசிறு துண்டுகளாக்கி, அவற்றை, பழையன் மனைவியர் மயிரைத்திரித்துப் பெற்ற கயிற்றால் கட்டி, அவன் யானைகளைக் கொண்டே இழுத்துச் சென்று, நண்பன் இழிவு துடைத்துத்தானும் புகழ்பெற்றான்.

இவ்வெற்றிகளே அல்லாமல், கடற்கரைக்கண் அமைந்து, ‘வயலை பேரி வியலூர்,’ ‘விரிநீர் வியலூர்’ என்றெல்லாம் புகழ்ப்பெறும் வியலூரிலும் அவன் ஒரு வெற்றி பெற்றான்; வியலூர் அவனால் அழிவுற்றது;

கொல்லும் புலியொத்த போர்வீரர் பலர் ஆங்கே அவனால் அழிந்தனர்; வியலூரில் வெற்றிகண்ட செங்குட்டுவனுக்கு வேறு பணிகள் காத்துக்கிடந்தன; சோழ நாட்டில் தன் அம்மான் இறந்த பின்னர், அவன் இளைய மகன் ஆட்சித் தலைமையேற்பதைப் பொறுது, சோழர் குலத்து வந்த அரசர் ஒன்பதின்மர், நாட்டில் அமைதி குலைத்துப் பெருங்கலகம் விளைவிப்பாராயினர்; செங்குட்டுவன், அவ்வொன்பதின்மரையும், உறையூர்க்குத் தென்பால் உள்ள நேரிவாயில் என்னுமிடத்தே எதிர்த்துப் போரிட்டு ஒரு நாளிலேயே அவர்களை அழித்து நாட்டில் அமைதி நிலைபெறச் செய்து, தன் அம்மான் சேயை அரியணை ஏற்றிவைத்து அகமகிழ்ந்து மீண்டான்; இவ்வெற்றியைத் தொடர்ந்து, சோழநாட்டுத் தேவாரம் பெற்ற திருநகராகிய இடும்பாவனம் எனப்படும் இரும் பாதவனத்திலும் செங்குட்டுவன் ஒரு வெற்றிக்குரியனாயினன்.

இவையெல்லாவற்றினும், செங்குட்டுவனை உலகறியச் செய்த நிகழ்ச்சி, அவனைச் சேரருட் சிறந்தோன் ஆக்கிய நிகழ்ச்சி, கண்ணகி தேவியார்க்குக் கல்லெடுக்க வடநாடு சென்று, தென்தமிழர் திறம் அறியாது, ஆணவத்தால் அறிவிழந்து இழித்துப் பேசிய வடவாரிய அரசர் கனக விசயரை வென்று, அவர் தலைமீதே கல்லையும் ஏற்றிக் கொணர்ந்து, கோயில் கட்டிக், கடல்கூழ் இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும், நூற்றுவர் கன்னரும் வந்து வழிபட விழாவெடுத்த சிறப்பேயாகும்.

செங்குட்டுவன், இவ்வாறு சிறந்த பெருவீரனாய் விளங்குவது அறிந்த பரணர், அவனையும், அவன் ஆற்றலையும் அவன் நாடாள் திறத்தையும் நேரில் பார்த்து நன்கு உணர்ந்து மகிழ விரும்பினார். விரும்பிய பரணர், ஆண்டுத் தாம்மட்டும் சென்று மகிழ எண்ணினாரல்லர்; தம்மையொத்த பிறரையும் உடன்கொண்டு செல்லவிரும்பினார்; அவர்களை அழைத்தார்; அவன் புகழ் எடுத்து உரைத்தார்; “அத்தகையானைக் காண நான் செல்கின்றேன்; நீங்களும்

வாருங்கள்,” என்று அழைத்துக் கொண்டு செல்ல லாயினர். உடன் வருமாறு விறலியரை அழைக்கும் அவர் பாடலைப் பாருங்கள் :

“ யாமும் சேறுகம் ; நீயிரும் வம்மின் ;
துயலும் கோதைத் துளங்கியல் விறலியர் !
கொணைவல் வாழ்க்கைதும் கிளை இனிது உணர் இயர்

.....

பெருஞ்சினக் குட்டுவன் கண்டனம் வரற்கே.”

(பதிற்: சக.)

செங்குட்டுவன் நாடு சென்று சேரும் எளிமை உடையதன்று ; சேய்மைக்கண் உள்ளது ; இடையே கொடிய நிலங்களைப் பெற்றது ; செல்லும்வழி, கொல்களிறும், கொடும்புலியும் போரிடும் பெருங்காடுகளைக் கொண்டது ; நாட்டுவாழ் விலங்குகளின் கொடுமை ஒரு பால் கிடக்க, இயற்கையாலும் இடர்பல நிறைந்தது ; போரும்வழியில், மழை பெய்பாது பொய்த்துவிட்டமையால், செல்வார் உண்ணும் நீர்பெறுது பெருந்துன்பம் உறுவர் ; நீரில்லாமையால் உலர்ந்துபோன நீண்ட மூங்கில் களால் நெருப்புத்துயர் போன்றவற்றையும் பொறுத்தல் வேண்டும் ; செங்குட்டுவனைக் காண்போர், இத்தகைய கடத்தற்கரிய வழிபல கடந்துசென்றே காண்பர் ; பரணரும் அவற்றைக் கடந்துசென்றே கண்டார் : செங்குட்டுவனைக் காணவேண்டும் என்ற அவர் வேட்கை, வழியருமை உடையது என எண்ண மறுத்தது ; தாம் வந்த வழிகளின் அருமையினை அவரே, செங்குட்டுவன்பால் அறிவித்துள்ளார் :

“ வயக்களிறு

.....

வழையமல் வியன்காடு சிலம்பப் பிளிறும்
மழைபெயல் மாறிய கழைதிரங் கத்தம்
ஒன்று இரண்டு அல, பலகழிந்து, திண்டேர்
வகையில் நெடுந்தகை! காண்டு வந்திசின்.” (பதிற்: சக.)

சேரநாடு சென்று சேர்ந்த பரணர், செங்குட்டுவன் பேராற்றலையும், அவன் படையில் பணியாற்றும் போர் வீரர்களின் பேராண்மையினையும், அவனும் அவன் படையும் பெற்றிருக்கும் பெருமையால், அவன் நாடு, பகைவர்க்கஞ்சிப் பெறவேண்டிய பேர்அரண் எதையும் பெறாப் பெருஞ்சிறப்பையும் பார்த்துப் பார்த்துப் பாராட்டுவாராயினர்.

செங்குட்டுவன் பகைவர், மலையையும், கடலையும் அரணாகக்கொண்டு மலையீதும், கடலிடையேயும் கோட்டை பல அமைத்து வாழ்ந்திருந்தனர்; அப்பகைவர் கோட்டைகளை எல்லாம், செங்குட்டுவன், ஏற்ற படைகொண்டு அழித்து, அவர் நாடுகளை அகப்படுத்தினான் :

“கன்மிசை யவ்வும், கடலவும் பிறவும்
அருப்பம் அமைஇய அமர்கடந் துருத்த
ஆண்மலி மருங்கின் நாடகப் படுத்து (பதிற்: ௫௦.)

செங்குட்டுவன் மார்பிலே விளங்கும் மலர்மலைகள், அவன் பகைவர் நாட்டைப் பாழ்செய்து எழுப்பிய பெருந்தீயின் வெம்மையால் வாடிக்கருகிக் கவின் இழக்கும்:

“முனைஅடு கணையெரி எரித்தலின் பெரிதும்
இதழ்கவின் அழிந்த மாலையொடு சாந்துபுலர்
பல்பொறி மார்ப.” (பதிற்று: ௪௮.)

“பணியாப் பகைவர் இன்றும் உளர்; ‘வினை, பகை என்றிரண்டின் எச்சம், நினையுங்கால், தீயெச்சம் போலத் தெறும்’ என்பர் பெரியோர்; ஆகவே, அவர்களை வாழ விடாது வெற்றிகொள்ளுதல் வேண்டும்,” என்ற எண்ணமுடையான் செங்குட்டுவன்; அவன், அவ்வேட்கையுடையான் ஆகவே, அதைக் குறைவற நிறைவேற்றும் வழிவகைகள் யாவை என்பதை எண்ணித்துணியும் உள்ளத்தால், அவன் கண்கள் உறக்கம் கொள்வதில்; ஒருவேளை அவன் தன் எண்ணத்தை மறந்து சிறுதுயில் கொண்டால், அந்நிலையில் அவனிருக்கும் பாசறைக்கண்ணையிருந்து,

சங்கும் பிற போர்க்கருவிகளும் எழுப்பும் ஒலி, அவனுக்கு அவ்வேட்கையினை நினைப்பூட்டிவிடும்; அதனால், அவன் கண்கள் அரிதாகப்பெற்ற அச்சிது துயிலையும் செவ்வனே பெறுவதில்லை :

“ பகை வெம்மையின் பாசறை மரீஇப்
பாடரிது இயைந்த சிறுதுயில் இயலாது
கோடு முழங்கு இமிழிசை எழுப்பும்
பீடுகெழு செல்வம் மரீஇய கண்ணே.” (பதிற்று: ௧௦.)

இவ்வாறு, செங்குட்டுவன் போர்க்குணம் பலவற்றைப் பாராட்டிய பரணர், அவன் வெற்றிச் சிறப்பை வேறுவகையாலும் வியந்து பாராட்டுவாராயினர்; புலவர்கள், ஏர்க்கள உழவர்களையும், போர்க்கள அரசர்களையும் பாடும் பண்புடையவராவர்; அதனால் அரசர்களை உழவர்களாகக் கொண்டு, அவ்வுழவர்கள் தொழிலை எல்லாம் அரசர்களுக்கு ஏற்றிப் பாடுவதையும் மரபாகக் கொண்டுள்ளனர்; பரணரும் அம்முறையினைப் பின்பற்றிச் செங்குட்டுவன் போர்ச்சிறப்புக்களைப் புறநானூற்றுச் செய்யுள் ஒன்றில் பாராட்டியுள்ளார் :

உழவுத்தொழில் என்றால் அதற்கு உறுதுணையாய் மேகம் தேவை; அது, கறுத்து மழைபெய்யும் காலத்து மின்னலும் இடியும் தோன்றும். பெய்யும் மழையை நாற்றிசையும் பரவச்செய்யப் பெருங்காற்றுத் தேவைப்படும்; இவற்றால் ஈரம்கொண்ட நிலமும் அந்நிலத்தை உழும் ஏரும் வேண்டும்; நிலத்தை உழுதுபெற்ற படைச் சாலில் விதைகளை விதைப்பர்; அவை விளைந்துவிட்ட கதிர்க்கணைகள் முற்றித் தலைசாய்த்து நிற்கும்; அவற்றை அறுத்துப் போரிட்டுக் களத்தே இருந்து, இரவலர்க்கும் பிறர்க்கும் வேண்டும் உணவளித்து உழவர் மகிழ்வர்.

ஏர்உழவர்தம் இச்செயலைப் போன்றே வில்லோர் உழவனாகிய வெல்புகழ்க் குட்டுவனும் யானைகள் மேகமாக, வீரர்கைவாள் மின்னலாக, போர்ப்பறைஇடியாக, விரைந்து பாயும் குதிரைகள் வீசும்காற்றாக, வில்லினின்றும்

வெகுண்டு களமெங்கும் விரைந்து பாயும் அம்புகள் மழையாக, அம்பாலும் பிற படைக்கலங்களாலும் இறந்து வீழ்ந்தார் உடலினின்றும் ஒழுகிய செந்நீரால் சேறுபட்ட போர்களமாகிய வயலைத், தேரை ஏராகக்கொண்டு உழுது ஆயுதமாகிய படைவாளால், கீழ்மேலாக மறிக்கப்பட்ட படை முதலியவற்றின் நிரைகளாகிய படைச்சாலின்கண் வீசி எறியப்பெற்ற வேல், கணையம் போன்றவற்றை விதைகளாக வித்தி, வீரர்கள் தலைகள் வெட்டுண்டு சாயநின்ற நிலையினைப் பயிராகக் கொண்டு, களத்தே வீழ்ந்துகிடக்கும் பிணங்களைப் போராகக் குவித்து அப்போர்க்களத்தே இருந்து பாடிவரும் பாணர் முதலியோர்க்குப் போரிட்டுப் பெற்ற பகைவர்பொருள்களை வாரி வாரி வழங்குவானாயின :

“ இருப்புமுகம் செறித்த ஏந்தெழில் மருப்பின்
கருங்கை யானை கொண்ட வாசக,
நீள்மொழி மறவர் எறிவனர் உயர்த்த
வான்மீன் என, வயங்குகடிப் பமைந்த
குருதிப் பலிய முரசு முழக்காக,
அரசராப் பணிக்கும் அணங்குறு பொழுதின்
வெவ்விசைப் புரவி வீச வளியாக,
விசைப்புறு வல்வில் வீங்குநாண் உகைத்த
கணைத்துளி பொழிந்த கண்ணகன் கிடக்கை
ஈரச் சேறுவயின் தேர் ஏராக,
விடியல்புக்கு, நெடிய நீட்டி நின்
செருப்படை மிளிர்த்த திருத்துறு பைஞ்சால்
பிடித்தெறி வெள்வேல் கணையமொடு வித்தி
விழுத்தலை சாய்த்த வெருவரு பைங்கூழ்ப்
பேய்மகள் பற்றிய பிணம்பிறங்கு பல்போர்பு
கணநரி யோடு கழுதுகளம் படுப்பப்
பூதம் காப்பப் பொலிகளம் தழீஇப்
பாடுநர்க் கிருந்த பீடுடை யாள !” (புறம் : நடிகை.)

செங்குட்டுவன் போர்ச்சிறப்புக்களை இவ்வாறு பொதுவாகப் பாராட்டிய பரணர், அவன்பெற்ற வெற்றிகள்

சிலவற்றை விளக்கமாகவும் எடுத்து இயம்பியுள்ளார் ; செங்குட்டுவன் மேற்கொண்ட போர்கள் பலவாயினும், பரணரால் பாராட்டப்பெற்ற பெருமை வாய்ந்தன ; அவற்றுள் கடல்பிறக்கோட்டிய நிகழ்ச்சியும், மோகூர்ப் பழையணைப் பணியவைத்த நிகழ்ச்சியுமே ஆகும். செங்குட்டுவன் பெற்ற கடற்போரைச் சிறப்பித்துப் பரணர் பல இடங்களில் பாராட்டியுள்ளார்.

ஒருவன் ஓயாது ஒலிக்கும் அலைகளையுடைய கடல்நீர், காற்றால் அலைப்புண்டு சிறு சிறு திவலைகளாக மாறியுடைய மாறு பெரும்போரிட்ட தாள்கள் : “கால்உளைக் கடும் பிசிருடைய வால்உளைக் கடும்பரிப் புரவி யூர்ந்தநின் படுந் திரைப் பனிக்கடல் உழந்ததாளோ ;” ஒவென முழங்கும் அலைகளோடு கூடிய குளிர்ந்த கடலிடையே, மணிபோல் ஒளிவிட்டு மின்னும் வேற்படைகளைத் துணைகொண்டு சென்று, எதிர்த்த பகைவரை ஆற்றல் தோன்ற அழித்து வென்ற அரசர் குட்டுவ ! நின்முன்னோரிலும் ஒருவரும் இலர் ; அவ்வாற்றல் உடையார் இனிப்பிறப்பதும் அரிதே?

“இனியார் உளரோ? நின் முன்னும் இல்லை !

மழைகொளக் குறையாது புனல்புக நிறையாது,

விலங்குவளி கடவும் துளங்கிரும் கமஞ்சூல்

வயங்குமணி இமைப்பின் வேலிடுபு

முழங்குதிரைப் பனிக்கடல் மறுத்திசி னாரே.”

தலைமடங்கும் அலைகளையுடைய நீர்ப்பரப்பாகிய ஒலிக்கும் கடலை அரசனாகக்கொண்டு வாழ்ந்த பகைவரைச், சங்குகள் ஒலிக்கும் அக்கடலும் கலங்குமாறு வேற்படை கொண்டு சென்று, வென்று ஓட்டிய வெற்றியால் புகழ் பெற்ற குட்டுவன், “கோடுநால் பெளவம் கலங்க வேலிட்டு, உடைதிரை பரப்பிற் படுகடல் ஓட்டிய வெல்புகழ்க் குட்டுவன்.” கடலிடையே சென்று, அக்கடலை அரசனாகக் கொண்டு ஆங்கு வாழ்ந்திருந்த கடற்பகைவரோடு அரிய போர் ஆற்றிய, குளிர்ந்த கடற்கரைத் தலைவ : “நீர்புக்குக் கடலொடுமுந்த பனித்துறைப் பரதவ !” தன்னோடு எதிர்த்

துப் போரிடத்தக்க பெரும்பகை எதையும், இந்நிலவுலகில் காணமாட்டாமையால், செங்குட்டுவன் தோள்கள் தினவு கொள்ளலாயின; ஆகவே அவன், தன் தோள் பூரிக்கப் போர்புரியவேண்டும் என்ற வேட்கையையே காரணமாகக் கடலைவளைத்துப் போரிட்டான்; உயர்ந்து எழுந்து விழும் அலைகளையுடைய அக்கடல்நீர், அவன் ஆற்றலுக்குத் தோற்றுப் பின்னிடுமாறு ஒட்டிப் பெருமையாற் சிறந்தது அவன் கைவேல்:

“குட்டுவன், பொருமுரண் பெறாது
விலங்கு சினம் சிறந்து
செருச்செய் முன்பொடு முந்நீர் முற்றி
ஒங்குதிரைப்பெளவம் நீங்க ஒட்டிய
நீர்மாண் எஃகம்.”

(பதிற்று: சக, சரு, சசு, சஅ; அகம்: உகஉ.)

செங்குட்டுவன் செய்த போர்களுள், மோகூர்ப் பழையனோடு அவன் ஆற்றிய போர் ஒன்றே, பரணரால் பெரிதும் விளங்க உரைக்கப்பட்டுளது; செங்குட்டுவன் செய்துள்ள போர்களில், இப் பழையனோடு செய்த போர்தான் மிக வீரம் சிறந்த போர் என்றும் கொள்ளலாம். ஆகவே, அப்போரின் காரணத்தையும், அப்போர் நிகழ்ச்சிகளையும், அப்போரின் பின் விளைவுகளையும், பரணர், விரிவாக உரைத்துள்ளார். “அறுகை, என் நண்பன் சேய்மைக்கண் வாழ்பவனே ஆயினும், அவன் என் சிறந்த நண்பனே ஆவன்,” என்று பலரும் அறியக்கூறி, அவ் அறுகை, மோகூர் மன்னனுக்கு அஞ்சித் தன் நாட்டினின்றும் நீங்கி ஓடி மறைந்து வாழும் பழியினை ஒழித்தற் பொருட்டு, மோகூர் அரசர்களைத் தகர்த்து, நகருள் துழைந்து, அவனது வெற்றிமுரசினைக் கைப்பற்றி, அவன் காவல் மரமான வேம்பினை வெட்டி வீழ்த்தி, போர் முரசு செய்துகொள்ளும் வண்ணம் அதைச் சிறுசிறு துண்டங்களாகச் செய்து வண்டிகளில் ஏற்றிக் களிறு பல பூட்டித் தன்னாடு திரும்பினான்.”

“ வெல்போர் அறுகை

சேண னுயினும் கேளென மொழிந்து
புலம்பெயர்ந் தொளித்த களையாப் பூசற்கு
அரண்கள் தாவுநீ இ, அணங்கு நிகழ்ந்தன்ன
மோகூர் மன்னன் முரசம் கொண்டு
நெடுமொழி பணித்து அவன் வேம்புமுதல் தடிந்து
முரசசெய முரச்சிக் களிறுபல பூட்டி
ஒழுகை உய்த்தோய்.”

(பதிற்று. சச.)

வேந்தர் இருவரும், வேளிர் பலரும் படைத்துணை யாவது கண்டு செருக்குடன் எதிர்த்த மோகூர்ப்பழையன் பெரும்படை நிலைகுலைந்து ஒழியுமாறு தாக்கினான் ; பட்டொழிந்த பழையன் படைவீரர்களின் உடலினின்றும் ஒழுகிய செந்நீர், மழைநாட் புனல்போல் பள்ளம் நோக்கிப் பாயுமாறு பாழ்பல செய்தும் செங்குட்டுவன் அமைதி கொண்டான் அல்லன் ; போர்முரசு, களத்தின் நடுவே ஒலிப்ப, வாளேந்தி, அவன் நாட்டுவளத்தை அழித்து, வாழவேண்டியவர் பலரையும் வாழாவகை செய்து, பழையன் காவல் மரமாம் கருஞ்சினை வேம்பினையும் வெட்டி வீழ்த்தி வெற்றிகொண்டான் :

“ வெல்போர் வேந்தரும் வேளிரும் ஒன்றுமொழிந்து
மொய்வளம் செருக்கி மொசிந்துவரு மோகூர்
வலம்படு குழுஉநில அதிர மண்டி
நெய்த்தோர் தொட்ட செங்கை மறவர்
நிறம்படு குருதி நிலம்படர்ந் தோடி
மழைநாட் புனலின் அவற்பரந் தொழுகப்
படுபிணம் பிறங்கப் பாழ்பல செய்து
படுகண் முரசம் நடுவண் சிலைப்ப
வளனற நிகழ்ந்து வாழநர் பலர்படக்
கருஞ்சினை விறல்வேம் பறுத்த
பெருஞ்சினக் குட்டுவன்.”

(பதிற்று: சக)

செங்குட்டுவன் பெற்ற இவ்விரு வெற்றிகளை மட்டுமே பரணர் குறிப்பிட்டுள்ளார் ; அவன் பெற்ற ஏனைய வெற்றி

களோ, கண்ணகிக்குக் கோயில் அமைத்து விழாவெடுத்த பெருஞ்சிறப்போ அவர் பாடல்களில் இடம் பெறவில்லை. இதனால், செங்குட்டுவனின் இவ் வரும்பெரும் செயல்கள், அவன் வாழ்வின் பிற்பகுதியில் நிகழ்ந்தனவாதல் வேண்டும்; பரணர், செங்குட்டுவனுக்கு முன் நான்கு தலைமுறைக்கால வாழ்வுடையவராதலின், அவர், அவன் ஆட்சியின் இடைக்காலத்தே இவ்வுலகு விட்டு மறைந்தாராதல் வேண்டும்; அதனாலேயே, அந்நிகழ்ச்சிகள், அவர் பாக்களில் இடம் பெறவில்லை போலும்; இல்லையேல், தம் வாழ்நாட்காலத்தே நிகழ்ந்த சிறுசிறு நிகழ்ச்சிகளையும், விடாது உரைக்கவல்ல பரணர், செங்குட்டுவனின் இவ்வரும்பெரும் செயல்களை, அவனைப் பாடியபத்திற்கும் மேற்பட்ட பாடல்களுள் ஒன்றிலேனும் குறியாது போனமைக்கு வேறு காரணம் காண்பதற்கில்லை என எண்ணுவர் அறிஞர்.

செங்குட்டுவன் போர்ச்சிறப்பினைப் புகழ்ந்து பாராட்டிய புலவர், அவன் படைவீரர் மாண்பையும், பகைவரால் கேடு உறல் அறியா அவன் நாட்டின் சிறப்பையும் பாராட்டியுள்ளார்; 'மறனிழுக்கா மானம்,' மன்னர்க்கும், மன்னர்தம் படைவீரர்க்கும் பண்பெனத் திகழ்தல் வேண்டும் என்பர். தம்மினும் ஆண்டால் முதிர்ந்து தளர்ந்தாரையும், ஆண்டால் குறைந்து ஆற்றல் முழுதும் வாய்க்கப்பெறுதாரையும், ஒத்த ஆண்டினராயினும், போர்க்களம் புகுந்து, போர்த்திறம் புரிந்துகொள்ளாதாரையும் பகைத்துப் போரிடல் பெரு வீரர்க்கு அழகன்று; அது ஆண்மையும் ஆகாது. படை இழந்து நிற்பார் மீதம், படைவிட்டுப் பின்னிடுவார்மீதம் படை ஏவுதல் பழியாம் எனக் கொள்வது, பெருவீரராயினர்க்குப் பெருமிதம் தருவதாம். இப் பண்புகளையே 'மறனிழுக்கா மானம்' என்பர் பெரியோர். 'செங்குட்டுவன்வீரர் இவ்வினத்தைச் சேர்ந்த வீரர்களாவர்; அவர்கள், தம்மையொத்த பெருவீரர்களுடனேயே போரிட விரும்புவர்; பேராற்றல் பெறுதாரையும், புண்பெற்றுப் புகழ்கொள்ளாதாரையும் எதிர்ப்பதிலர்; போர்பல கண்டு, அப்போரில் பெற்ற புண்களினாலாய வடுக்கள்

நிறைந்த மார்பினரைத் தேர்ந்தே போரிடும் பண்பினராவர்' எனப் பரணர் பாராட்டுவது காண்க :

“ நெடுவன் னுசி

நெடுவசி பரந்த வடுவாழ் மார்பின்

அம்புசேர் உடம்பினர் நேர்ந்தோர் அல்லது

தும்பை சூடாது மலைந்த மாட்சி

அன்னோர் பெரும!”

(பதிற்று : ௪௨.)

பகைவர் படையெடுப்பைத் தடுத்த நிறுத்தும் அரண் களுள் ஒன்றாகத், தங்கள் நாட்டைச் சூழ முள்வேலி யிடு வதைப் பழங்கால வேந்தர்கள் வழக்கமாகக் கொண்டிருந் தனர்; செங்குட்டுவன் பிறநாடுகள் மீது சென்று தாக்கும் படையெடுப்பையான்; ஆகவே, தம்மீது வரும் பகைவர்களை நின்று தாங்கும் நிலைமை அவனுக்கில்லை; அவன், பகைவர் நாட்டு அரண்களைப் பாழ்செய்யும் பண்புடையான்; தன் நாட்டு அழிவைத் தடுக்கும் அரண் அவனுக்குத் தேவையில்லை; அவனோடு எதிர்நின்று போரிடும் பேராண்மை இன்றிப் பின்னிடுவர் வேந்தர் எல்லாம். ஆகவே, அவன் நாடு நோக்கி வரும் பகைவர் எவரும் இல்; பகையில்லை ஆகவே, பகைவர்படையைத் தடுத்து நிறுத்தவேண்டிய தற்காப்பு அரண்முயற்சிகள் அவன் நாட்டார்க்கு இல்லை; அதனால், அவன் நாட்டு எல்லையில், பகைவர்படைகளைத் தடுத்து நிறுத்தவல்ல முள்வேலிகள் இடப்பெறுவதில்லை; பரணர், செங்குட்டுவன்தன் இப்படைப் பெருமையினைப் பார்த்துப் பாராட்டியுள்ளார்: “முள் இடுபு அறியா ஏணி.”

செங்குட்டுவன் போர்ப் பண்புகளைப் புகழ்ந்து போற் றிய பரணர், அவன் அருள் உள்ளத்தையும், புலவர்க்கும், இரலவலர்க்கும் பொன்னையும், பொருளையும் வாரி வழங்கும் அவன் வள்ளன்மையினையும் விளங்கப் பாடியுள்ளார்.

செங்குட்டுவன், செருப்பல கடந்த சிறப்புடைய னாதலே யன்றி, கொடுத்து மகிழும் குணச் சிறப்பும் உடைய னான்; மழை பெய்யாது பொய்த்துப் போதலினால், நாட் டில் மூங்கில்கள் கருகவும், வளங்குன்றாப் பெருங்குன்றுகள்

எல்லாம் வாடவும், அருவிகள் நீர்அற்று அழகிழப்ப
வும் பெரும்பஞ்சம் தோன்றியகாலத்தில், சேரநாட்டுப்
பேராறு, கரைகளை அழித்து ஓடி, பொன்னேர் பூட்டும்
உழவர் உள்ளமெல்லாம் பூரிக்கச்செய்யுமாறு, பெருமழை
பெய்து பெருவெள்ளம் வரச்செய்யும் வானத்தைப்
போன்ற கொடைக் குணமுடையான் குட்டுவன்.

செங்குட்டுவன், பொருள்பெறு நசையால், தன்னைப்
பாடி யடைந்த புலவர் பெருமக்களை விரும்பி ஏற்று, அவர்
ஆர உண்ணுமாறு அருகிருந்து உண்பிப்பன்; ஆடல்
பாடல்களால் தன் அகம் மகிழ்ச்செய்யும் பாணர், கூத்தர்
முதலியோர்க்கு பொற்கலன் பல அளிப்பன்; கையிற்
றங்கிய யாழின் எழுந்த இசையோடு இயைய இன்குரல்
எழுப்பிப் பாடும் விறலியர்க்குப் பிடியானைகள் பல அளித்து
அன்பு காட்டுவன்; வெற்றிமேல் வெற்றியே வேட்கை
யாகக்கொண்டு, பகைவேந்தர் உள்ளம் பதைபதைக்கு
மாறு, அவர் நாட்டிற் புகுந்து போரிட்டுப் பொருள்பல
கவர்ந்துவரும் ஆண்மை நிறைந்த ஆற்றல்மறவர்க்குக்
கொல்லும் யானைகள் பல கொடுத்து மகிழ்வன்; கையில்
கோலேந்தி, ஊர் மன்றத்தும், தெருக்களிலும் வேந்தன்
விழுப்புதழ் விளங்கப் பாடும் பாணர்க்குக் குதிரைகள்
பல பரிசளித்துப் பாராட்டுவன்; இவற்றால் எல்லாம்
செங்குட்டுவன் புகழ் ஓங்குவது கண்டு அவன் பகைவர்
பொறுமை கொள்வர் எனினும், அவன் புகழ் அவர்
உள்ளத்தே அடங்கி மறைந்துபோகா மாண்புடைய
தாகவே, அவர்கள் தங்களையும் மறந்து அவன் புகழ்
பாராட்டுவர் :

“.....

ஆர்கலி வானம் தளிசொரிந் தாங்கு
உறுவர் ஆர ஒம்பாது உண்டு,
நகைவர் ஆர நன்கலம் சிதறி,
ஆடுசிறை அறுத்த நரம்புசேர் இன்குரல்
பாடு விறலியர் பல்பிடி பெறுக;
தய்வீ வாகை நுண்கொடி உழிஞை

வென்றி மேவல் உருகெழு சிறப்பின்
கொண்டி மள்ளர் கொல்களிறு பெறுக;
மன்றம் படர்ந்து மறுகுசிறைப் புக்குக்
கண்டி நுண்கோல் கொண்டுகளம் வாழ்த்தும்
அகவலன் பெறுக மாவே; என்றும்
இகல்வினே மேவில யாகவின், பகைவரும்
தாங்காது புகழ்ந்த தூங்கு கொளை முழுவின்
தொலையாக் கற்ப.”

(பதிற்று: சந.)

செங்குட்டுவன், ‘போர் பல புரிந்து பெற்ற பொருள்
கள் இவை, அருமை உடையவை; நாமக்கு வேண்டுவன
என்று கருதாது, போரிற் பெற்ற பொருள்களை எல்லாம்,
தன்பால்வந்து இரந்தார்க்கு வாரி வாரி வழங்கும் வண்மை
உடையனே அன்றி, ‘நான் துயர்நிலையில் உள்ளேன்;
என்துயர் களைந்து ஒம்புக’ என்று ஒருவர்பின் நின்று
இரப்பதைக் கனவினும் கருதாக் கவின் உடையன்;

“பெரிய வாயினும் அமர்கடந்து பெற்ற,
அரிய வென்னாது ஒம்பாது வீசிக்,
கலம்செலச் சுரத்தல் அல்லது கனவினும்
களைக என அறியாக் கசடில் நெஞ்சத்து
ஆடுநடை அண்ணல்”

—(பதிற்று: சச.)

என்று செங்குட்டுவன் தன், சுரத்தல் அல்லது இரத்தல்
அறியாச் சிறப்பைப் பரணர் பாராட்டினார். செங்குட்டு
வனைப் பாடிச்சென்ற பரணர், கூத்தர்போன்ற இரவல்
மாக்கள், அவன் இவ்வாறு சிறந்த கொடை வள்ளலாய்
விளங்குவது கண்டு, அவனை விட்டுப்பிரிந்து வேற்றார்
செல்லவோ, தம்மார் நண்ணவோ எண்ணாராய், என்றும்
அவன் பக்கலிலேயே இருக்க எண்ணுவார்:

“வெல்புகழ்க் குட்டுவற் கண்டோர்,

செல்குவம் என்னார் பாடுபு பெயர்ந்தே” —(பதிற்று: சசு.)

என்றும் பாராட்டும் பரணர்பாக்களின் நலனறிந்து மகிழ்க.

செங்குட்டுவன் ஆற்றல்மிக்க அரசனாகவும், ஏற்றோர்
இன்முகம் கண்டுவக்கும் உயர்கொடையாளனாகவும்

விளங்குவது கண்ட பரணர், அவனைச் சென்றுகண்டார்; கண்டு, “குட்டுவ! நின்னைக் காணவேண்டும் என்ற பேராசை பிடர் பிடித்துந்த, கடத்தற்கரிய வழிபல கடந்து வந்துளேன்”, ‘மழை பெயல் மாறிய கழை திரங்கு அத் தம், ஒன்று இரண்டு அல, பலகழிந்து, திண்தேர் வசையில் நெடுந்தகை’ காண்கு வந்திசின்; ஆதலின், எனக்குக் கன்றைவிட்டுப் பிரியாப் பிடியானையோடு கூடிய களிறுகள் பல வேண்டும்; அவற்றை மறுது அளித்து, என்னையும் சிறப்பித்து நீயும் மாண்புறுக! ‘துடியடிக் குழவிய பிடியிடை மிடைந்த, வேழ முகவை நல்குமதி!’ என்று பாடி நின்றார்.

முதுபெரும் புலவராய பரணர்தம் பாடல் கேட்ட செங்குட்டுவன், அவர்தம் அருமையும் பெருமையும் உணர்ந்து, அவர்க்குத் தன் நாட்டின் ஒரு பகுதியாக விளங்கிய உம்பற்காட்டின் வருவாயினை வழங்கியதோடு, அவர்பால் தன் அருமைமகன் குட்டுவன் சேரலை ஒப்ப டைத்து, அவனை அறிவுத்துறைபோய பெரியோனுக்கு மாறு வேண்டி நின்றான்.

செங்குட்டுவன் அளித்த சிறப்பினைப் பெற்ற பரணர் உள்ளம், அவன் நெடிது வாழவேண்டும் என்று விரும்பிற்று; அவ்விருப்பம், “ஆற்றல்மிக்க அண்ணல்! புகழ் பெற்ற நின் உடலை, நின்னைப் பாடிப் பரிசில்பெறும் பாண் மகளிர்மட்டுமே காண்பாராக; பெருநிலம் முழுதாண்டு, மாண்ட மன்னர்களை மறைக்கும் முதுமக்கள் தாழி காணாது ஒழிக!”

“ஆடுநடை அண்ணல் நிற்பாடு மகள் காணியர்;
காணிலி யரோநிற்புகழ்ந்த யாக்கை

.....

முரசுடைத் தாயத்து அரசுபல ஓட்டித்
துளங்குநீர் வியலகம் ஆண்டு இனிது கழிந்த
மன்னர் மறைத்த தாழி

வன்னி மன்றத்து விளங்கிய காடே.” (பதிற்று: சச.)

என்ற அவர் வாழ்த்துறையில் விளங்கிநின்றல் காண்க.

செங்குட்டுவன் சிறப்புச்செய்யச் சேரநாட்டில் சில ஆண்டு வாழ்ந்திருந்த பரணர், செங்குட்டுவன் உவக்கு மாறு, அவன் புகழ்தோன்றப் பல பாக்கள் பாடினார்; அவனை அவர் பாராட்டிய பாடல்கள், பதிற்றுப்பத்தில் ஐந்தாம் பத்திலும், புறநானூற்றிலும், அகநானூற்றிலும் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன.

(5) பேகன் :

மதுரை மாவட்டத்தில் பொதினி என்றோர் மலை யுண்டு; அது ஆவிநன்குடி என்ற பெயராலும் வழங்கப் பெறும்; மக்கள் அதைப் பழனிமலை என இப்போது அழைக்கின்றனர். ஆவிநன்குடி, முருகன் உறையும் அறு பெரும் குன்றுகளுள் ஒன்றும் என்பதற்கேற்ப, அம் மலைக் குரியோன் எனப்படும் நெடுவேள் ஆவி என்பான், முருகனைப்போத்த பேராற்றல் உடையான் என முருகனோடு உவமிக்கப்பட்டுள்ளான் : “முருகன் நற்போர் நெடுவேள் ஆவி.” அப் பொதினிமலையும் தெய்வக்காப்புடையது என்று நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன : “அருந்திறல் கடவுள் காக்கும் உயர்சிமை.”

வள்ளல்கள் என வாழ்த்தப்பெறும் பேறுபெற்றோர் எழுவராவர்; அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் வள்ளல்தன்மையில் ஒத்திருப்பது போன்றே, ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு மலையினைத் தங்களுக்கு உரிமையாகப் பெற்றிருப்பதிலும் ஒற்றுமைகொண்டிருக்கக் காரணிகளே; பாரிக்குப் பறம்பு, காரிக்கு முள்ளூர், ஓரிக்குக் கொல்லி, ஆய்க்குக் கவிரம், அஞ்சிக்குக் குதிரை, நள்ளிக்குத் தோட்டி என உரிமைப்படுத்திப் பாடி யிருப்பதைப்போன்றே, பேகனுக்குப் பொதினிமலை உரிமை உடையது எனப் புலவர்கள் கூறியுள்ளனர். பழனிமலையில் உள்ள குளத்தின் பெயராகிய வையாவிக்குளம் என்பதற்கும், அப் பொதினி மலைக்குரியோனாகிய பேகனின் மற்றோர் பெயராகிய வையாவிக்கோ என்பதற்கும் உள்ள ஒற்றுமை தொடர்பின்றி வந்ததன்று.

மலை நாட்டிற்குரிய பேகன், “பெருங்கல் நாடன்” எனப் புலவர்களால் அழைக்கப் பெறுவான். அவன் ஆவியர் குடியிற் பிறந்தவன்; புலவர்கள், “ஆவியர் கோவே,” “ஆவியர் பெருமகன்,” என்றெல்லாம் அவனை அழைப்பது காண்க; அவன் பெயர்க்கு முன்வரும், “வையாவிக்கோ” என்ற சிறப்புப் பெயரும், அவன் ஆவியர்குடியில் வந்தவன் என்பதை உறுதிசெய்தல் காண்க. தமிழ்நாட்டின் ஏனைய குடிகளின் தோற்றமும் தொன்மையும் அறியக் கூடாதனவாய்க் காணப்படுதலேபோன்று, இவ் அதியர் என்பார்தம் தொடக்க வரலாறும் அறியக் கூடவில்லை. “நெடுவேள் ஆவி அறுகோட்டு யானைப்பொதினி,” “நெடுவேள் ஆவி பொன்னுடை நெடுநகர்ப் பொதினி” என்ற தொடர்களில் வரும் நெடுவேள் ஆவி என்பவனே, இவ் ஆவியர்குடி முதல்வனாவன் என்பர் சிலர்; அஃது உண்மையாயின், இவ் ஆவியர் என்பவரும் வேந்தர்க்கு மகட் கொடுக்கும் உரிமைபெற்ற வேளிருள் ஒரு பிரிவினராவர் எனக் கொள்ளலாம்; ஆனால், மேற்கூறிய தொடர்களில் வரும் “நெடுவேள் ஆவி” என்ற சொற்றொடரை, அகநானூற்று அரும்பத உரையாசிரியர், “ஆவி நெடுவேள்” என மாற்றி, “ஆவி நெடுவேள் - குறுநில மன்னன்” எனப் பொருள்கூறி இருப்பதை நோக்கின், அந் நெடுவேள் என்பான், ஆவியர்குடியில் வந்தவன் ஆவன் என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டி யிருத்தலின், அவன், அக்குடி முதல்வன் ஆகான்; அக் குடியில் வந்தோருள் இவனும் ஒருவன் என்றே கருதுதல் வேண்டும்; இதனால், அக்குடி முதல் விளங்கவில்லை என்பதே முடிபாகக் கொள்க.

ஒருநாள் உலாப் போந்த பேகன், குளிர்த வாதை வீசவும், விசும்பில் முகிற்குலம் கறுத்துத் திரண்டு மூடிக் கொள்ளவும் கண்ட மயிலொன்று தன் தோகை விரித்து மகிழ்ந்து ஆடுதலைக் கண்ணுற்றுக் களித்து நின்றான்; அதுவும் தன்னைப்போன்றே வாதையால் வருந்துகிறது என்று எண்ணினான்; அதன்பால் இரக்கம் பிறந்தது; உடனே, வாதைக்கு அஞ்சி, அணிந்து வந்திருந்த அழகிய

தன் ஆடையை அம்மயில்மீது போர்த்து விட்டுப் போயினான்; பேகனின் அருள் உள்ளத்தையும், கொடைச் சிறப்பையும் உணர்த்தும் இவ்வரிய நிகழ்ச்சியினைப் புலவர்கள் பலரும் பாராட்டுவாராயினர்.

இவ்வாறு பெருமைமிக்க பேகனைப் பார்த்துப் பாராட்டப் பரணர் விரும்பினார்: “மழை, நீரற்று வற்றிய குளத்திலும், வித்திவான் நோக்கும் வயல்களிலும் பெய்து பயனுடையதாகிறது; ஒன்றும் வினையாக் களர்நிலத்திலும் பெய்து பயனின்றிக் கழிதலும் உண்டு. இவ்வாறு, பெய்தால் பயனளிக்கும் இடம் இது; ஆகவே ஈண்டுப் பெய்தல் வேண்டும்; பெய்தாலும் பயனுறு இடம் இது; ஆகவே ஈண்டுப் பெய்தல் கூடாது என வரையறுத்துக் கொள்ளாது, எங்கும் பெய்வதே போல், பேகனும், இரவலர்தம் தகுதி, தகுதியின்மைகளை அறிந்து நோக்கும் அறிவிலனாய்த் தன்பால் வந்து இரப்பார் யாவரே ஆயினும் அவர்க்குப் பொருள்கொடுத்து அறிவற்றவனாவன். ஆனால், அவன், இவ்வாறு கொடைத்தொழிற்கண் அறிவற்றவன் ஆவனேயன்றி, போரின்கண், அறிவின்றிக் கண்மூடிக் கொண்டு போரிடுவானல்லன். போரில், பேராண்மை இலாதார், புறமுதுகிட்டுப் புண்பெற்றோர், இனையர், முதியோர் எனப் போர்த்தகுதி பெறுதாரும் வருவர்; அவர்கள்மீது எல்லாம் அமர்தொடுத்தல் ஆண்மை உடையார்க்கு அறமாகாது; ஆண்டாலும், ஆற்றலாலும் தம்மையொத்தார்மீதே போரிடுதல் வேண்டும். இது போர் அறம்; பேகன், இவ்வறம் அறியாது போரிடான். அவன், போர்அறம் அறிந்த பேர்அறிவாளன் ஆவன்.”

“அறுகுளத்து உகுத்தும், அகல்வயல் பொழிந்தும்
உறும்இடத்து உதவாது உவர்நிலம் ஊட்டியும்
வரையா மரபின் மாரி போலக்
கடாஅ யானைக் கழற்கால் பேகன்,
கொடை மடம் படுதல் அல்லது,
படைமடம் படான்பிறர் படைமயக் குறினே.”

(புறம். கசஉ)

என, அவன் கொடையும் கொற்றமும் ஒருங்கே விளக்கும் பாடல் ஒன்றைப் புனைந்துகொண்டு அவன் ஊர் சென்றார்.

ஆவிநன்குடியடைந்த பரணர், பேகன்பெருமனை முன்னின்று, அவனையும், அவன் நாட்டையும் பாடினார்; அப்பாடல்கேட்டு அங்கே வந்தாள் பேகன் பெருந்தேவியார்; கண்ணகி என்னும் நல்லாள்; வந்தவள் முகத்தைப் பரணர் பார்த்தார்; நீலமலர் போன்ற அவள் கண்களினின்றும் சிந்தும் கண்ணீர், அவள் அணிகளையெல்லாம் நனைத்துக்கொண்டிருப்பதை அறிந்தார்; பேகன், பேராற்றல் உடையவன்; பெருங்கொடை வள்ளல்; ஆகவே, அவனுக்குரியோர் எல்லாம் இன்பவாழ்வினராவர்; ஆனால், ஈண்டு நிற்கும் இவள் அழுகிறாள்; இவள், அவனுக்கு உரிமை உடையாள் அல்லள் போலும் என எண்ணினார்; அவளை வணங்கி, “இளமையும் அழகும் உடையீர்! தாங்கள் எம்மால் விரும்பப்பெறும் பேகனுக்குப் பெருங்கிழமை உடையையோ?” என வினவினார். உடனே, அவள், மலர்போன்ற தன் கையால் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே, “நாங்கள், அவனுக்கு உரிமை உடையாரல்லர்; அவன், உங்கள் தலைவன் பேகன், எம்போன்றாள் ஒரு பரத்தையோடு உறவுடையனாய் முல்லைநல்லூரின் கண்ணே வாழ்கின்றான்,” என்று கூறினாள்.

பேகன், பரத்தையரொழுக்கம் உடையான் என்பது கேட்ட பரணர் அவன்பால் பெருவெறுப்புற்றார்; பேகன் தவறினான் எனினும், திருத்தி நல்வழிப்படுத்தல் கூடும் என்று நம்பினார்; அதைச் செய்வது தம்போன்றார் கடமை என்றும் எண்ணினார்; நட்பு, நகுதற்பொருட்டு அல்ல, தவறு கண்டவழி, மேற்சென்று இடித்தற்பொருட்டு அன்றோ? உடனே, பேகன்வாழும் நல்லூர் சென்றார்; ஆங்கே, தம்மைப்போன்றே, கபிலர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றார்கிழார் முதலிய புலவர்பெருமக்கள் பேகனோடிருந்து அறிவுரை கூறுவதைக் கண்டார்; அப்பணியில், அவர்க்குத் துணையாய்ப் பேகனை நோக்கி, “பேக! மயில், வாடைகண்டு வருந்தாது, மகிழ்ந்து ஆடும் இயல்பின

தாகவும், அது, வாடும் என்று கொண்டு அவ் வாட்டம்தீர ஆடை அளித்து அருட்செய்யும் திறமுடையாய் நீ என்பர்; ஆனால், அவ்வருட்குணம் நிற்பால் இருக்கக் காண்கிலேன்; இருக்குமாயின், நின் மனைவி, மனையின்கண் இருந்து வருந்த, ஈண்டு நீ மகிழ்ந்து வாழாய் அன்றே? நிற்பால் காணும் இவ்வொழுக்கம் இழிவுடைத்து; யாழ் இசைத்து நின்னைப் பாடுகின்றேன்; அருள் புரிவாயாக என நின்னை வேண்டுகிறேன்; இவ்வாறெல்லாம் வேண்டுவது, என் பசித் துயர் போக்க அன்று; பசியால் வருந்தும் சுற்றமும் எனக் கில்லை; ஆகவே, பொருள்வேண்டும் புன்மைஉடையே னல்லேன்; உண்மையில், எம்பெருமை அறிந்து அளிக்கும் பேர்உள்ளம் உடையையாயின், உடனே, நின் தேர்ஏறிச் சென்று, நின் மனையின்கண், நின்னையே நினைந்து நைந்துருகும் நின் மனைவியின் துயர் களைவாயாக. அதுவே யாம் வேண்டும் பரிசில்,” என்று கூறினார்.

“அறம்செய் தீமோ அருள்வெய் யோய்! என
இஃதுயாம் இரந்த பரிசில்; அஃது, இருளின்
இனமணி நெடுந்தேர் ஏறி
இன்னா துறைவி அரும்படர் களைமே.”

“அருளா யாகலோ கொடிதே.” (புறம். ௧௪௦, ௧௪௪)

புலவர்தம் நல்லுரை கேட்ட பேகன், தேர் ஏறித் தன் வீட்டைந்து மனைமாட்சியை மாண்புறச் செய்தான்; பரணர் உள்ளிட்ட புலவர்க்கெல்லாம் பெரும்பொருள் அளித்துப் பெருமை செய்தான்.

பேகன் அளித்த பரிசில்பெற்று மகிழ்ந்த பரணர், அவன் அளித்த பொருளின் பெருமையும், கொடுக்கும் அவன் உள்ளச் சிறப்பும் விளங்கப் பாடிய பாட்டொன்று, பாவலர் போற்றும் பண்புடையதாகும்.

பேகன்பால் பரிசில் பெற்று மீளும் ஒரு பாண்மகனை, இடைவழியில், வறுமையே அணிகலனாக்கொண்ட மற்றோர் பாண்மகன் காண்கின்றான்; பரிசில் பெற்ற பாண்மகன், பொற்றாமரைப்பூச் சூடித்திகழ்வதையும், அவன் உடன்

வரும் விறலியர், பொன்னரிமாலையால் மாண்புற்று விளங்குவதையும், அவர்கள், வழியை, நடந்து கடக்காது, விரைந்து செல்லும் குதிரைகள் பூட்டிய நெடிய தேர்ஏறி வந்திருப்பதையும், ஒரு குறையும்இன்றி நாட்டிடைவாழ்வாரே போல், காட்டிடையே கவலையற்று வாழும் அவர் வாழ்வினையும் கண்டான்; அக்காட்சி அவனுக்குப் பெருவியப்பை அளித்தது; ‘நம் போன்ற பாண்மகன் இவன்; இவனுக்கு ஏது இத்துணைப் பெரும்செல்வம்?’ என்று எண்ணுவானாயினன். அவன் மனக்குறிப்பினை, முகக்குறிப்பால் அறிந்துகொண்ட பரிசில் பெற்ற பாண்மகன், அவனைநோக்கி, “காக்கவேண்டிய பெருஞ் சுற்றத்தினையும், கடும்பசியையும் உடைய பாண்மகனே! வெல்லும் வேலேந்திய பேகனைக்கண்டு, பரிசில் பெறுமுன், யாம் நின்னிணும் வறுமை உடையராய் இருந்தோம்; இந்நிலையினை இன்று தான் பெற்றோம்; இது பேகன் அளித்த பரிசில்; பேகன் பெருங்கொடையாளன்; உடையினை உடுக்கவோ, குளிர் போக்கப் போர்வையினை மேற்கொள்ளவோ அறியா இயல்பிற்று மயில்; அவ்வியல்பினதாம் மயிலுக்குப் போர்வை அளித்த அருள் உள்ளம் உடையான் அவன்; அவன், வந்தோர்க்கெல்லாம் பொருள்களை வாரி வழங்குதல், கொடைப்பயன், மறுமையுலகில் வந்து பயனளிக்கும் எனக்கைம்மாறு கருதிக் கொடுப்பவன் அல்லன்; வந்து நிற்பார்தம் வறுமையின் கொடுமைகண்டே, வாரிவழங்கும் வழக்குடையான்; அத்தகையானைச் சென்று காணுங்கள்,” என அறிவித்து ஆற்றுப் படுத்தான் :

“பாணன் சூடிய பசும்பொன் தாமரை
மாணிழை விறலி மாலையொடு விளங்கக்,
கடும்பரி நெடுந்தேர் பூட்டுவிட்டு அசைஇ
ஊரீர் போலச் சுரத்திடை இருந்தனீர்!
யாரீ ரோ? என வினவ லானாக்
காரென் ஒக்கல் கடும்பசி இரவல!
வெள்வேல் அண்ணல் காண வுங்கே,
நின்னிணும் புல்லியேம் மன்னே; இனியே,

இன்னேம் ஆயினேம் மன்னே ; என்றும்
உடாஅ, போரா ஆகுதல் அறிந்தும்
படாஅம் மஞ்ஞைக்கு ஈத்த எங்கோ,
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்,
எத்துணை யாயினும் ஈத்தல் நன்றென
மறுமை நோக்கின்றோ வன்றே ;
பிறர், வறுமை நோக்கின்று அவன்கை வண்மையே.”

(புறம்: கசக)

(6) மலையமான் திருமுடிக்காரி :

தமிழகத்தைச் சேர, சோழ, பாண்டியர்களாகிய முவேந்தர் வழிவந்தோர் ஆண்டுகொண்டிருந்த அந்தக் காலத்திலேயே, அவர்களுக்கு அடங்கியும், அடங்காமலும், அதியர், ஆவியர், மலையர், வேளிர் போன்ற வேறு இன அரசர்களும் ஆண்டுவந்துள்ளனர்; மூவேந்தர்கள், குறிப் பிட்ட எல்லைக்குட்பட்ட நாட்டை ஆண்டுவந்தது போன்றே இக்குறுநில மன்னர்களும், தங்கள் ஆட்சிக்குரிய நிலமாக, ஒரு எல்லைக்குட்பட்ட நாட்டைப்பெற்று விளங்கினர்; அத்தகைய அரச இனங்களுள் ஒன்றாகிய மலையர் அல்லது மலையமான்கள் என்பவர், தென்ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ளதும், திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டது மான நாட்டை ஆண்டுவந்தனர்; அந்நாடு, பண்டைக் காலத்தில், மலாடு அல்லது மலையமானாடு என்ற பெயர் பெற்றிருந்தது; அது காடும், மலைகளும் சூழ நடுநாட்டில் இருப்பதால், கடலாலோ, பகைவர்களாலோ அழிவுறும் என்ற அச்சம் அற்றிருந்தது. அந்நாட்டிடையே, முள்ளூர் என்ற அழகிய பயன்மிக்க மலையொன்றும் இருந்தது; அந்தணர் பலர், அந்நாட்டைத் தங்கள் வாழ்விடமாக விரும்பி மேற்கொண்டிருந்தனர்.

அந்நாடாண்ட மலைய மன்னர்களுள், திருமுடிக்காரி என்பவன் சிறந்தவனாவன்; வள்ளல் எழுவருள் ஒருவன் என்ற புகழிற்குரியான்; தன்னைப் பாடிவரும் பாணர், கூத்தர், புலவர் முதலிய இரவலர்க்குக் களிதும், தேரும்

கொடுத்துச் சிறப்புச் செய்தவன்; பேராற்றல் மிக்க பெருவீரன்; பேர்அரசர் மூவர்க்கும் படைத்துணைபோகும் பெரும்படை வலியுடையவன்; சேரமான் மாந்தரம் சேரல் இரும்பொறையும், சோழன் இராசசூயம்வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் பொருதவழி, சோழர்படைக்குத் துணைபோய் வெற்றிபெற்று வீரெய்தினான். தனக்குரிய முள்ளூர் மலையினைக் கைப்பற்றவேண்டும் என்ற பேராசை கொண்டு பெரும்படையுடன் வந்த ஆரிய அரசர்களை, அலறத் தாக்கி வென்று துரத்தினான்; கொல்லிமலைக்குரிய வில்லாண்மை மிக்க வல்வில்லூரி என்பாளைக் கொன்று, அவன் கொல்லியைத் தன் நண்பன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பானுக்கு அன்பளிப்பாக அளித்தான்; ஆண்டுத் தான்பெற்ற வெற்றி விளங்கித்தோன்றுமாறு, அக்கொல்லிநகர்த் தெருக்களில், நால்வகைப்படையும் சூழ்ந்துவர, பேர் ஆரவாரத்துடன் வலம் வந்து, வெற்றிவிழாக் கொண்டாடினான்; பகைவர்நாட்டுப் பசுநிரைகளைக்கவர்ந்து வருவதில், தன்னை ஒப்பாரும், மிக்காரும் இல்லாப் பெருவீரனாய் விளங்கினான்.

பெரும்புலவர்பலருடைய பாராட்டைப்பெறும் பேறு இம்மலையனுக்குண்டு; பரணர், இவன் வில்லாண்மையும், கொடைச்சிறப்பும் விளங்கப் பாடிப் பாராட்டியுள்ளார்; “மலையமான், பகைவர்களின் பசுநிரைகளைத் தன் வில்லாண்மை காட்டி ஒட்டி வருவான்; தன் நாடு நோக்கி வந்து தன்பால் இரந்துநிற்பார்க்கு அவன் அளித்த தேர்கள் பலப்பல; அதனால், அவன் நாளோலக்கம் காண வேண்டி வேற்று நாட்டினின்றும் கூத்தர்பலர் விரும்பி வந்து வாழ்த்தி நிற்பர்; அவன்முன் நின்று அவர்கள் முழவினை முழக்கிப் பாடி மகிழ்வார்,” என்று பாடிய அவர் பாட்டில், அவர், அவனைத் தேர்வண்மலையன் என்ற பெயரிட்டு அழைக்கின்றார்; ‘மலையன், பரிசிலர்க்களித்த தேர்களின் எண்ணிக்கை, அவன் முள்ளூர்மலையிற் பெய்த மழைத்துளியினும் பலவாம்’ என்றெல்லாம் புலவர்கள் பாராட்டியுள்ளனர் எனினும், அவனுக்குத் ‘தேர்வண்

மலையன்' எனச் சிறப்புப்பெயரிட்டுப் பாராட்டிய பெருமை பரணரையே சாரும்.

“

முனையூர்ப்.....

பல்லா நெடுநிறை வில்லின் ஒய்யும்

தேர்வண் மலையன் முந்தைப் பேரிசைப்

புலம்பிரி வயிரியர் நலம்புரி முழுவின்

மண்ணூர் கண்.”

(நற்: ௧௦௦.)

(7) ஆய் ஆண்டிரன் :

தமிழக மலைகளுள் தலைசிறந்ததாகக் கருதப்படும் பொதியமலைக்குரிய ஆய், கடையெழுவள்ளல்களுள் ஒருவனாவான் ; அப்பொதியமலைச்சாரலைச் சேர்ந்த ஆய்குடி என்னும் ஊரும் அவன் உடைமை ; இவன் பெயர், ஆய் அண்டிரன் எனவும் வழங்கப்பெறும் ; அண்டிரன் என்பது ஆந்திரன் என்னும் தெலுங்குச் சொல்லின் திரிபாம் எனக்கொண்டு, இவன் தெலுங்குநாட்டினன் ; அகத்திய முனிவர், தமிழ்நாடு போந்தகாலை உடன்கொணர்ந்த பதினெண்குடி வேளிருள் ஒருவன் என்றெல்லாம் ஆராய்ச்சி யாளர் கூறுவர். ஆய், புலவர் பலர்தம் பாராட்டைப் பெற்றவன் ; “மோசி பாடிய ஆய்” எனப் புலவர் ஒருவர் இவனைச் சிறப்பித்தலும் காண்க.

ஆய், அமர்கடந்து சிறக்கும் ஆண்மையாளன் ; தமிழகத்தில் புகுந்து, பெருந்தொல்லை விளைத்து வந்த கொங்கர் என்ற நாடோடிப் போர்வீரர்கூட்டத்தைப் பொதியமலையிலிருந்து, மேலைக் கடற்கரைவரை துரத்திச் சென்றுவிட்டான் எனின் அவன் வில்லாண்மைக்கு வேறு சான்று வேண்டாவன்றே ? ஆய் சிறந்த வள்ளன்மை உடையான் ; அவன் வள்ளல்தன்மையினை வியந்து பாராட்ட, அவன், தனக்கு நாகம் நல்கிய நல்லாடை ஒன்றை, ஆலமர் நீலகண்டனுக்கு அளித்து மகிழ்ந்தான் என்ற ஒரு கதையினையும், அக்கால மக்கள் கட்டிவிட்டிருந்

தனர் ; அவன், தன்பால் வந்து இரந்தார்க்கு அவர் தகுதி நோக்காதே, களிறும் தேரும் கணக்கின்றி ஈவன். அவன் கொடுக்கும் பொருள்களுள் யானைக்கொடையே மிகுதியாக இருப்பதைக் கண்ட புலவர் ஒருவர், “ஆய்! நின்நாட்டு யானைகள், ஒருமுறை கருவுற்றால், பத்துக்கன்றுகளைப் பெற்றுத் தருமோ?” என வியந்து ஷினவுவார். இவ்வாறு கொடுக்கும் அவன், இம்மைச் செய்தது மறுமைக்காம் எனக் கணக்கிடும் வாணிப உள்ளம் உடையான் அல்லன்.

ஆய்ய், இவ்வாறு, அருந்திறலும், பெருங்கொடையும் உடையானதலை அறிந்த பரணர், தாம் பாடிய அகநானூற்றுப் பாக்கள் இரண்டினுள், அவன் மலையின் மாண்பையும், கொடைகொடுக்கும் அவன் உள்ளத்தின் உயர்வையும் புகழ்ந்து பாராட்டியுள்ளார்.

“ஆய்குடி என்னும் அவன் நாடு, நன்மைபல செறிந்தது; தெற்கே இருப்பது; அவன் ஆய்குடிநாட்டு மலை தெய்வத்தன்மை உடையது; அம்மலையின் பக்க மலைகளில் ஒன்று கவிரம் என்பது; அது அணுகுதற்காக அருமை உடையது; அம்மலையில் உள்ள, மலரால் நிறைந்த சுளைகளில் சூரமகளிர் மகிழ்ந்து ஆடுவர்.”

“.....

தெனாஅது

ஆய்ய் நன்னாட்டு அணங்குடைச் சிலம்பில்

கவிரம் பெயரிய உருகெழு கவாஅன்

நேர்மலர் நிறைசுனை உறையும்

சூர்மகள்.”

(அகம் : ௧௯௮.)

இது அவன் மலையைப் பாராட்டியது.

“ஆய்ய், தன்பால் வந்து பொருள்வேண்டி நிற்போர், அப்பொருளைப் பெறும் தகுதிஉடையராயினும், அல்லராயினும் அவர்கள் அனைவர்க்கும், மிடாக்களில் ஆக்கி வைத்திருக்கும் சோற்றை, அவர்கள் கையிற் கொணரும் உண்கலன் நிறையக் கொடுப்பன்; அவன் காடு, யானைக

ளால் நிறைந்தது; அக்காடுகளுக்கிடையே, அவனுக்கு உரிமையாய் இருந்தது தலையாறு என்னும் ஊர்; அவ்வூரில் வளர்ந்த மூங்கில்கள், வளம் நிறைந்தது; அதனால், அம் மூங்கிலின் இரு கணுக்களுக்கிடையே உள்ள இடம் மிக நீண்டிருக்கும்.”

“வல்லினும் வல்லா ராயினும் சென்றோர்க்குச்

சாலவீழ் நெடுங்குழி நிறைய வீசம்

மாஅல் யானை ஆஅய் கானத்துத்

தலையாற்று நிலைஇய சேய்உயர் பிறங்கல்

வேயமைக் கண்.”

(அகம். கடுஉ)

ஆஅய், நாடும் கொடையும் கண்டு பரணர் பாராட்டியது இது.

(8) அதியமான் நெடோன் அஞ்சி :

சேலம் மாவட்டத்தில் உள்ள தர்மபுரி, பண்டைக் காலத்தில், தகடூர் என்ற பெயர்பூண்டிருந்தது; அத் தகடூரைத் தலைநகராகக் கொண்ட, சேரநாட்டின் ஒரு பகுதியை அதியர் என்பார் ஆண்டுவந்தனர்; அதியர்குடி வந்தோர், அமரரை வணங்கி, அவர்க்கு ஆவுதி அளித்து, அவர்கள் நாட்டுக் கரும்பினைத் தமிழகத்திற்கு ஆதியிற் கொணர்ந்தோராவர் என்ற பெருமையுடையது அக்குடி. அதியர், அண்டை நாட்டாராகிய சேரர்க்கு உறவினர்; குதிரைமலை, அவர்க்குரிய மலை. இவ்வதியர் குடியிலே வந்த அரசர் பல்லோருள்ளும் அன்பும், ஆண்மையும், அருளும், ஆற்றலும் அமைய ஆண்ட அரசன் அஞ்சி என்பவன்; அஞ்சி, அஞ்சாது அமர்புரியும் ஆற்றல் மறவராம் மழவர் என்ற வீரர்க்குத் தலைவனாவன்; அவர் துணை கொண்டு, அவன் பெற்ற வெற்றிகள் பலவாம்; மூவேந்தர் துயரையும் முன்னின்று துடைக்கும் முழுவலிபடைத் தோன் என்ற புகழிற்குரிய திருமுடிக்காரியின் திருக்கோவலூரை, அஞ்சி முற்றி அழித்தான் எனின், அவன் ஆற்றலுக்கு, வேறு சான்று வேண்டாவன்றே? தன் காலத்தில், தொண்டைநாட்டுக் காஞ்சியைத் தலைநகராகக்

கொண்டு, தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியை ஆண்டுவந்த தொண்டைமானிடத்தில், தன் அவைக்களப்புலவராம் ஔவையாரை அனுப்பி, அவர்வழி, தன் படையின் பெருமையினை அவன் அறியச்செய்து, அவன் ஆற்ற இருந்த அருஞ்சமரைத் தடுத்து வெற்றிபெற்றான்; அவன் தலைநகர் தகடூர், தகர்க்கலாகா அரண் பல உடையது; தகடூர் யாத்திரை என்ற நூல், அத்தகடூர்க்கண், அவனுக்கும், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பானுக்கும் நடைபெற்ற பெரும் போரினையும், அதில் அதியமான் இறுதியில் இறக்க; அவன் தகடூர் அழிவுற்றதையும் அழகாக எடுத்துக்கூறுகிறது.

அஞ்சி, எழுபெரும் வள்ளல்களுள் ஒருவனாவன் எனப்புலவர்கள் புகழ்ந்துள்ளனர்; அஞ்சியைப் பாடிப் பாராட்டிய புலவர், பலராயினும், அவருள், அவனைப் பெரிதும் பாராட்டி, அவன் அரசவைப் புலவராய் அமர்ந்து இருந்தார் ஔவையாராவர்; அஞ்சியின் அருள்உள்ளத் திற்கு எடுத்துக்காட்டாய் இருந்தது, அவன், தன் அன்பிற்குரிய ஔவையார்க்கு, அரிய நெல்லிக்கனியொன்றை அளித்த அருட்செயலேயாம்.

அஞ்சி, கோவலார்எறிந்து பெற்ற வெற்றியைப் புலவர் பலரும் போற்றினர்; அவ்வாறு போற்றினாருள் பரணரும் ஒருவராவர்; பரணர் பாராட்டிய பெருமைகண்டு, அஞ்சியின் அவைக்களப்புலவராம் ஔவையார், அகம்மிக மகிழ்ந்து, “அஞ்சி! நின்னைப் பரணனும் பாடினன்!” என்று பாராட்டியுள்ளார். பரணர், அஞ்சியைப் பாராட்டியுள்ளார் எனினும், ஔவையார் கூறுவது போல், அவன், கோவலாரை அழித்துப்பெற்ற வெற்றியைப் பாராட்டிய பாட்டு எதுவும் இப்போது கிடைத்திலது; அகநானூற்றுச் செய்யுள் ஒன்றில், “அஞ்சி, குதிரைமலைக்குரியவன்; அவன் ஆற்றல் மறவர், பகைவார் நாடு புகுந்து, அந்நாட்டுப் பசுக்களைப் போரிட்டுக் கவர்ந்து வருவர்; ஆண்டு நிகழும் அம் மாடுபிடிசண்டையின் ஈற்றில் தாம் பெற்ற வெற்றியைப்பாராட்டத் தம் கையில் உள்ள

துடியினை, அதன் வாரும் தளர்ந்து போகுமாறு ஒங்கி அடித்து ஒலிமிக எழுப்பி ஆரவாரம் செய்வர்," என்று அவன் ஆண்மையினைப் பொதுவாகவே பாராட்டியுள்ளார்.

“நெடுநெறிக் குதிரைக் கூர்வேல் அஞ்சி,
கடுமுனை அலைத்த கொடுவில் ஆடவர்,
ஆகொள் பூசலில், பாடுசிறந்து ஏறியும்
பெருந்துடி.” (அகம். நுஎஉ)

(9) கண்டிரக் கோப்பெரு நள்ளி:

நள்ளி எனவும், கண்டிரக்கோப் பெருநள்ளி எனவும் வழங்கப்பெறும் இவன், கடையெழுவள்ளல்களுள் ஒருவனாய்க், குமணனுக்கு முற்பட்டோன் எனப்போற்றப் படுவோனாவன். தோட்டி என்ற மலைக்கும், அதைச்சூழ உள்ள மலைநாட்டிற்கும் உரியோன்; வில்லாற்றல் மிக்க வீரர்க்குத்தலைவன்; இவன், தன் நாடுநோக்கி வருவார்க்கு யானையும், தேரும், பொன்னும், பொருளும் அளிப்பான்; இவன் அளிப்பது மட்டும் அன்று; இவன் இல்லாக் காலத்தில், இவன் நாடுநோக்கிச் செல்வார்க்குப் பிடியானைகள் பலவற்றை இவன் பெண்டிரும் அளிப்பர்.

ஒருநாள் நள்ளி, காட்டில் வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தான்; அக்காலை, அவ்வழியே வந்த வன்பரணர், வறுமையாலும், வழிநடைவருத்தத்தாலும் மெலிந்து மரமொன்றின்கீழ் இருந்தனர்; இருந்தாரை, அந்நிலையிற் கண்ட நள்ளி, தான் வேட்டையாடிக் கொன்ற விலங்கின் தசையைக் கடைகோலால் உண்டாக்கிய தீயில் சுட்டு அவர்க்கும், அவரோடு வந்தார்க்கும் வழங்கினான்; ஆரப் பசித்த அவர்கள், அதுதீர உண்ட பின்னர், மீண்டும் வழியே செல்லலாயினர்; அந்நிலையில், நள்ளி, “காட்டில் வாழ்கிறேன்; கையில் ஒன்றுமிலேன்,” என்று கூறிக் கழுத்தில் அணிந்திருந்த ஆரமொன்றை அவர்க்கு அளித்தான்; அவன் இன்னான் என்பதை அறியாத வன்பரணர், “வேண்டாதபோதே விருந்தேற்றுப் போற்றும் நீயார்?”

என்று வினவ, அதற்கு விடையளியாதே வெளியேறினான்: பின்னர் வழிவந்தோரால், அவள் நள்ளி என்பதறிந்த புலவர் அவனை உள்ளத்தாலும், உரையாலும் பாராட்டினார்.

இத்தகைய பெருவள்ளலாம் நள்ளியின் சிறப்பையும், அவன்வீரர்தம் வில்லாற்றலையும், காடு செறிந்த அவன் மலையின் காந்தள்மலரின் கடவுள்கூடும் கவின்கு மணத்தையும் பரணர் பாராட்டியுள்ளார்.

“வல்வில் இளையர் பெருமகன் நள்ளி,
சோலை யடுக்கத்துச் சுரும்புண விரிந்த
கடவுட் காந்தள்.”

(அகம். கடுஉ)

(10) வல்வில் ஓரி:

கடையெழு வள்ளல்களுள் ஓரியும் ஒருவன்; விற்போரில் வல்லனாய், வல்வில் ஓரி எனப் பாராட்டப் பெறுவன்; இவன் வில்லாற்றல் குறித்து வன்பரணர் கூறிய விளக்கம் வியத்தகு சிறப்புடையதாம். ஓரியின் கைவில்லினின்றும் புறப்பட்டு விரைந்து சென்ற அம்பு, தொடக்கத்தில் வேழத்தை வீழ்த்திப் பின்னர் புலியின் உயிரைப்போக்கி, மானை மாளச்செய்து, பன்றியின் உயிரைப்பறித்து இறுதியில் புற்றில் அடங்கியிருக்கும் உடும்பின் உடலிற்சென்று தைத்து நிற்கும் என்று வரிசையாகக் கூறுவர். மேற்குத்தொடர்ச்சிமலையைச் சேர்ந்த கொல்லிமலை இவனுக்குரியது; அம்மலையில் அழகே உருவெனத் திரண்ட பாவையொன்றுண்டு. அவன்நாட்டு மக்கள், உழுதொழில்தவறி உணவின்றி வருந்தும் காலத்தில், காட்டில் யானைகளைக்கொன்று, அவற்றின் கொம்புகளை விலையாகக்கொடுத்து உணவுபெற்று உண்பர். ஓரி, காரியோடு போரிட்டு இறந்தான்; அதன்பின் அவன் கொல்லிமலையும், காரியின் நண்பராம் சேரவேந்தர்க்கு உரிமை உடையதாயிற்று; ஓரியைக் கொன்ற காரி, அக்கொல்லி நகரில், வெற்றி விழாக் கொண்டாடி, அந்நகர்த் தெருக்கள் வழியாக ஊர்வலம் வந்தான் என்ப.

ஓரி, மாரிபோல் வழங்கும் மாபெரும் வள்ளல் ; அவன் கொல்லிமலை, பழம்பல கொண்ட பலாமரங்களால் நிறைந்தது ; திண்ணிய தேர் ஏறித்திரியும் ஓரியின் காடு, மணம் மிக்க மலர்களால் சிறந்தது ; அவற்றின் நாற்றம், நாற்புறமும் சென்று நலம்பெறும் என்னப்பரணர் கூறுவர்.

“மாரி வண்மகள் ஓரிக் கொல்லி” (நற்: ௨௬௫)

“ஓரி, பல்பழப் பலவின் பயங் கெழு கொல்லி” (அகம்: ௨௦௮)

“திண்தேர்
கைவள் ஓரி கானம் தீண்டி
எறிவளி சுமழும் கூந்தல்” (குறுங்: ௧௧௯)

“வல்வில் ஓரி கானம் நாறி” (நற்: ௬)

(11) கரிகாலன் :

கரிகாலன், உருவப்படிதேர் இளஞ்சேட் சென்னியின் அருமைத் திருமகனாவன் ; அவன் தாய், அழிந்தூர் வேள் பெற்ற மகள்: அவன் மனைவி, நாங்கூர் வேள்பெற்ற மகள்; அவன் மகள், ஆட்டனத்தியின் அருமை மனைவியார் பெரும்புலவர் மணியாம் ஆதிமந்தியார். அவன் அம்மான் இரும்பிடர்த்தலையார்; கரிகாலன் பிறப்பதற்குச் சின்னாட்கு முன்னரே, தந்தை விண்ணுலகெய்தினான் ; நாடாட்சியில் நாட்டம் கொண்டிருந்த, அவன் தாயத்தார், பிறந்து கடிதினையனாய் கரிகாலனைக் கடுஞ்சிறையில் இட்டனர்; சின்னாள் சிறையகத்தேவாழ்ந்து, பின்னர்த் தன் வாட்டுணை கொண்டு வெளியேறி விடுதலை பெற்றுத் தனக்குரிய அரசரிமையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான்.

பின்னர், நீடாமங்கலத்திற்கு அண்மையில், கோயில் வெள்ளி என இப்போது வழங்கும் வெண்ணிவாயில் என்னுமிடத்தே, தன்னை எதிர்த்த, சேரமான் பெருஞ் சேரலாதன், பாண்டியன் ஒருவன், வேளிர் பதினொருவர்

ஆகிய அவ்வளவு பேரையும் வென்று ஓட்டினான் ; மறு வலும், வாகை என்னுமிடத்தே, ஒன்பது அரசர்கள் அவனோடு பொருது, குடையும் முரசும் களத்தே ஒழிய, நண்பகலிலேயே தோற்றோடினர் ; இப் பெருவெற்றிகளே அல்லாமல் அவன் தமிழ் நாட்டில் ஆங்காங்கே வாழ்ந்து வந்த, ஒளியர், அருவாளர், பொதுவர், முதலியோரையும் வென்றான் ; வடநாடு சென்று, வச்சிரம், மீகதம், அவந்தி முதலாய அந்நாட்டு அரசர்களை வென்று அவர்கள் அளித்த அரும்பொருள் பலபெற்று, இமயத்தில் வெற்றிக் கறிகுறியாகப் புலிக்குறி பொறித்து மீண்டான் ; காவிரிக்கு இருமருங்கும் கரைகட்டி நாட்டை வளம்படுத்தி, ‘வளவன்’ என்ற பெயர் பெற்றான் ; புகார்நகரைப் புதுப்பித்துப் புறநாட்டுவாணிபம் வளர வழிசெய்து, உள்நாட்டுச் செல்வ நிலையினைச் செழிப்புறச் செய்தான். தன்னைப்பாடிய புலவர், கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்க்கும் பதினாறு நூறுபிரம் பொன் பரிசளித்துப் பெருமை செய்தான்.

இவ்வாறு, தமிழ் அரசர்களுள் தலைசிறந்தோன் எனப் பாராட்டப்பெறும் கரிகாற்பெருவளத்தான் வாழ்க்கை யில் நிகழ்ந்த அரும்பெரும் செயல்கள் மூன்றினைப்பரணர், தம் அழகிய அகநானூற்றுப் பாடல்கள் மூன்றினுள் அமைத்துப் பாராட்டியுள்ளார்.

“கொடிய சினமும், கடியவலியும் உடைய புகழ்மிக்க கரிகால்வளவன், கள்ளாண்டு மகிழ்வோர் ஆரவாரம் மிக்க வெண்ணிவாயில் என்னுமிடத்தே தன்னை எதிர்த்துப் போரிட்ட வேந்தர்இருவரும், வேளிர் பதினொருவரும் தங்கள் வீரமுரசினைப் போர்க்களத்தே போட்டுவிட்டு நிலை கெட்டு ஓடுமாறு வென்று, அவர்தம் வலியனைத்தையும் அழித்த அந்நாளில், அவன் ஆண்டுப்பெற்ற வெற்றி குறித்து, அவன் தாய் பிறந்த அழுந்தூரில், விழாவெடுப் போர் எழுப்பிய ஆரவாரம், அம்மம்ம் ! மிகப் பெரிதாம் !” எனக் கரிகாலன் வெண்ணியில் பெற்ற கன்னிப்போர் வெற்றியினை வியந்து பாராட்டினார் ஒரு பாட்டில் :

“காய்சின மொய்ம்பின், பெரும்பெயர்க் கரிகால்,
ஆர்கலி நறவின் வெண்ணி வாயில்,
சீர்கெழு மன்னர் மறவிய ஞாட்பின்,
இமிழ்இசை முரசம் பொருகளத்து ஒழிய,
பதினொரு வேளிரொடு வேந்தர் சாய
மொய்வலி அறுத்த ஞான்றைத்
தொய்யா அழுந்தார் ஆர்ப்பு.”

(அகம்: உசக.)

“கரிகாலன், விரைந்து செல்லும் குதிரைகளைக்
தொண்டதாகி, மாற்றார் மனத்திற்கு மருட்சியை விளைவிக்
கும் மாபெரும் தானையுடன், வெற்றிதரும் இடம் என
அறிந்து விரும்பியிருந்த வாகைப்பறந்தலையில், அவன் முன்
நின்று அமர்செய்ய ஆற்றமாட்டாது, தம் வெண்கொற்றக்
குடைகளையெல்லாம் ஒழித்துவிட்டு, நடுப்பகலிலேயே
ஒடிய மன்னர் ஒன்பதின்மரும், பெருமையறியாப் பேதை
யர் ஆவர்,” என்று வளவன் வாகைப்போர்வெற்றியினை
வகுத்துரைத்துள்ளார், வேறு ஒரு பாட்டில் :

“விரியுளைப் பொலிந்த பரியுடை நன்மான்
வெருவரு தானையொடு வேண்டுபுலத்து இறுத்த
பெருவளக் கரிகால் முன்னிலைச் செல்லார்,
சூடா வாகைப் பறந்தலை, ஆடுபெற
ஒன்பது குடையும் நன்பகல் ஒழித்த
பீடில் மன்னர் போல
ஒடுவை மன்.”

(அகம்: கஉரு.)

இவ்வாறு, கரிகாலன்பெற்ற இருபெரும் வெற்றிகளை
விளங்க உரைத்து வியந்து பாராட்டிய பரணர், மற்றொரு
பாட்டில், காவிரியாற்றின் கழார்த்துறை, மருதமரங்கள்
வளர்ந்த தோட்டங்களாலும், தழைத்து வளர்ந்த கதிர்களை
உடைய வயல்களாலும் நிறைந்து கவின்பெற விளங்கு
வதையும், அக்கழார்த்துறையில் நிகழும் புனல்விழாவினை
யும், அப்புனல்விழாக் காணக் கரிகாலன், தன் பெரிய சுற்
றம் சூழ வந்திருப்பதையும், அவன் மகிழுமாறு ஆற்றில்
குதித்து ஆடிய ஆட்டனத்தியின் ஆடற்சிறப்பையும், அழ
காக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் :

“மலிபுனல் பொருத மருதோங்கு படப்பை
ஒலிகதிர்க் கழனிக் கழாஅர் முன்துறைக்
கலிகொள் சுற்றமொடு கரிகால் காண

.....

புனல்நயந் தாடும் அத்தி.”

(அகம் : நடனக்.)

(12) ஆட்டனத்தியும், ஆதிமந்தியும் :

அத்தி என்பான், ஆற்றுப்புனலில் ஆடும் தொழிலில் வல்லதைல்பற்றி ஆட்டனத்தி என அழைக்கப்பெற்றனன். அவன் சேரநாட்டினன் ; ஆதிமந்தியாரின் ஆருயிர்க் கணவனாவன் ; ஆதிமந்தியார், மன்னன் கரிகால்வளவன் மகள் ஆவார் ; புலவரும் போற்றும் புலமையுடையார் ; வெள்ளிவீதியார் என்ற பெண்பாற்புலவரின் பாராட்டைப் பெற்ற பெரும்புலவராவர்.

காவிரிஆற்றில் கழார்ப்பெருந்துறையில் ஆண்டு தோறும் புதுப்புனல் வருங்கால் பெருவிழா நிகழும் ; ஆற்றுப்புனலில் குதித்து ஆடவல்ல அந்நாட்டு இளைஞர், அன்று ஒருங்கே சேர்ந்து ஆடித் திரிவர் ; அவ்வாடல் காணச் சோழநாட்டு மக்களும், மன்னனும் ஆண்டு வந்து மகிழ்வர் ; ஓராண்டு நடைபெற்ற விழாவின்போது, கரிகாலனுடன் ஆதிமந்தியும், ஆட்டனத்தியும் வந்திருந்தனர் ; விழாக் கண்டு அகமகிழ்ந்திருந்தான் ஆட்டனத்தி ; அவனும் ஆடவல்லவன் ; ஆடவல்ல அவனால், பிறர் ஆடுவதைப் பார்த்திருக்க இயலவில்லை போலும் ! அவனும் ஆட விரும்பினான் ; புனலாட்டிற்கேற்ற புதுமுறை ஆடையணிந்து ஆற்றில் குதித்து ஆடத் தொடங்கிவிட்டான் ; அவன் ஆடல்கண்டு அனைவரும் அகம் மகிழ்ந்தனர் ; அவன் ஆடல் அத்துணைச் சிறந்திருந்தது ; ஆயினும் அவன் வேற்றாரினன் ; அவ்வாற்றில் அதற்குமுன் ஆடி அறியாதவன் ; ஆகவே, ஆற்றின் ஆற்றலும் தன்மையும் அறிந்து ஆட அவனால் இயலாது போயிற்று ; அதனால் ஆடிக்கொண்டிருந்த அவன், ஆற்றுப்புனலால் அடித்துக்கொண்டு போகப்பட்டான்.

அவன் ஆடல் சிறப்பால் செம்மார்திருந்த ஆதிமந்தியாரும் பிறரும் பெருங் கவலையுற்றனர்; அவனை ஆற்றிட மெல்லாம் தேடித் திரிந்தனர்; அகப்படுவோனாகத் தெரிந்திலது; வழியில் வருவார் போவார் எவரையும், அவன் உருவும் திருவும் அறியக்கூறி வினவிக்கொண்டே சென்றார் ஆதிமந்தியார். காவிரி கடலோடு கலக்கும் வரையிலும் காணாது, கலங்கிக் கண்ணீர்விட்டுத் தேடித் திரிவாராயினர்; இறுதியில், கடற்கரை அருகே ஆற்றுப்புனலில் அலைப்புண்டதால் அயர்ந்து அந்நீர்வழிச் சென்றானே மருதி என்பாள் கண்டு, அரிதின் முயன்று கரை சேர்த்து ஆதிமந்தியார்பால் ஒப்படைத்தாள்; ஆனால், அந்தோ! அவனைக் கரைசேர்க்கும் முயற்சியால், மருதி கடல்வாய்ப்பட்டு மறைந்து மாண்புற்றாள்.

ஆட்டனத்தி ஆதிமந்தியார்தம் இவ் வரலாற்றினைத் தமிழ்மக்கள் நன்கு உணருமாறு, பரணர் பல பாக்களில் உரைத்துள்ளார். கச்சம் கழலும் கட்டி இடையில் ஒலிக்கும் பாண்டில் மணியும், மார்பில் மணம் நாளும் மாலையும் அணிந்து, தலைத்து வளர்ந்த தலையிரும், பருத்து உயர்ந்த தோளும் உடையனாய் ஏறுபோன்ற எழில்மிகு நடையும், பேர்அழகும் கொண்டு பெருமிதம் தோன்ற நிற்கும் ஆட்டனத்தியையும், அவன் அப்புனலில் ஆடிய சிறப்பையும் பரணர் பாராட்டிப் பாடியுள்ளார்.

ஆடிய அவனைக் காவிரி ஈர்த்துக்கொண்டதும், அவன் மறைவு கண்டு, மாறாத்துயர்கொண்டு அவன் மனைவி ஆதிமந்தியார், அறிவும் பிறிதாகி, அவன் உருவும் திருவும் உணரக்கூறி, “அவனைக் கடல் கொண்டது; புனல் ஒளித்தது; சுரியலம் பொருநனைக் கண்டீரோ? ஆட்டனத்தியைக் காணீரோ?” என வழியில் எதிர்ப்படுவார் எவரையும் வினவிக்கொண்டே நாடுதோறும், ஊர்தோறும் அலைந்து திரிந்த ஆற்றொணாத் துயர்க்காட்சியினைக் கண்ணீர்விட்டுக் கலங்கிக் காட்டியுள்ளார்.

பனிவார்கண்ணளாய்ப் பலவாறு புலந்து அலைந்து திரியும் ஆதிமந்தியார் அகம் மகிழும் வண்ணம், ஆற்றில்

அடித்துக்கொண்டு போகப்பட்ட அவள் கணவனைக் காட்டிக்கொடுத்துக் கரைசேர்த்து, அம் முயற்சியில் கடலில் மறைந்து மாண்புற்ற மருதி என்பார்தம் மாண்புறு வர லாற்றினையும் வரைந்து வாழ்த்தியுள்ளார் :

“

கச்சினன், கழலினன், தேந்தார் மார்பின்ன,
வகையமைப் பொலிந்த வனப்பமை தெரியல்
சுரியலம் பொருநனைக் காண்டிரோ? என
ஆதிமந்தி பேதுற்று இனையச்
சிறை பறைந்து உரைஇச் செங்குணக் கொழுகும்
அந்தண் காவிரி ” (அகம் : எசு.)

“

முழவுமுகம் புலராக் கலிகொள் ஆங்கண்
கழாஅர்ப் பெருந்துறை விழவின் ஆடும்
நட்டெழில் பொலிந்த ஏந்துகுவவு மொய்ம்பின்,
ஆட்ட னத்தியின் நலன்நயந்து உரைஇத்
தாழிரும் கதுப்பின் காவிரி வவ்வலின்
மாதிரம் துழைஇ, மதிமருண்டு, அலந்த
ஆதி மந்தி காதலற் காட்டிப்
படுகடல் புக்க பாடல்சால் சிறப்பின்
மருதி யன்ன மாண்புகழ் பெறீஇயர் ” (அகம் : ௨௨௨.)

“

ஏற்றியல், எழில்நடைப் பொலிந்த மொய்ம்பின்
தோட்டிரும் சுரியல் மணந்த பித்தை
ஆட்ட னத்தியைக் காணீரோ? என
நாட்டின் நாட்டின், ஊரின் ஊரின்,
கடல்கொண்டன்று எனப், புனல் ஒளித்தன்று எனக்
கலுழ்ந்த கண்ணள், காதலற் கெடுத்த
ஆதிமந்தி ” (அகம் : ௨௩௬.)

“

கலிகொள் சுற்றமொடு கரிகால் காணத்
தண்பதம் கொண்டு தவிர்ந்த இன்னிசை
ஒண்பொறிப் புனைகழல் சேவடிப் புரளக்

கருங்கச்சு யாத்த காண்பின் அவ்வயிற்று
இரும்பொலம் பாண்டில் மணியொடு தெளிர்ப்பப்
புனல்நயந் தாடும் அத்தி அணிநயந்து
காவிரி கொண்டொளித் தாங்கு ” (அகம் : ௩௭௬.)

“ மந்தி
பனிவார் கண்ணள் பலபுலந் துறையக்
கடுத்திற் றல் அத்தி ஆடணி நசைஇ
நெடுநீர்க் காவிரி கொண்டொளித் தாங்கு ”
(அகம் : ௩௭௭.)

.(13) நன்னன் :

நன்னன், சேரர்குலத் தொடர்புடையவன் ; வேளிர் மரபிலே வந்தவன் ; இது அவன், “நன்னன் உதியன்” எனவும், “நன்னன் வேண்மான்” எனவும் அழைக்கப்படுதலால் புலனும் ; நன்னன், கொண்கான நாடாண்டவன் ; ஏழில்மலையும், பாழிச்சிலம்பும், பாரமும் அவனுக்கு உரியவை ; பாடிவரும் பாணர் முதலியோர்க்குப் பகைவரை அழித்துப் பெற்ற பெரும்பொருளை, வந்தார்தம் தகுதி நோக்கி வரிசை அறியாதே வாரி வழங்கும் வள்ளியோனாவன் ; போராற்றலும், பேராண்மையும் உடையவன் ; அரிய நண்பர்களாகப் பெரிய வீரர்களான மிஞ்லி, ஏற்றை, அத்தி, கங்கன், கட்டி, புன்றுறை, கணையன் முதலியோரைப் பெற்றிருந்தான்.

பெரும்படையும் நண்பர்கள் துணையும் பெற்றுள்ள செருக்கால், மேலைக்கடலைச் சேர்ந்த புன்னாட்டின்மீது நன்னன் போர்தொடுத்தான். அவன் செயல்கண்டு, அந்நாட்டு மக்கள் அஞ்சியவழி, ஆய் எயினன் என்பான், ‘அஞ்சற்க’ என அவர்க்கு அடைக்கலம் கூறி ஆதரித்தான். அதனால், ஆய் எயினனுக்கும். நன்னனுக்கும் இடையே பகைதோன்றி வளரலாயிற்று ; நண்பன் முயற்சிக்குத் தடையாயினான் ஆய் எயினன் என்பது கண்ட மிஞ்லி, அவனைப் பாழியில் எதிர்த்து மேற்கொண்ட போரில், வென்று கொன்றான். இறந்த எயினன், எவ்வுயிர்க்கும்

இரங்கும் அருள்உள்ளத்தான் ஆதலின், அவன் மறைவு கண்டு பறவைஇனமும் இரங்கி அழுவது காணப்பொறு றாய், நன்னன் சின்னஞ் கரந்துறைந்தான்.

எயினன் உரிமை மகளிர்க்கு, அகுதை என்பான் உறு துணையாய் வந்தானாதல் அறிந்த நன்னன், அவனோடு பகை பூண்டு அழிக்க எண்ணினான். ஆனால், நன்னனுக்குப் பகைவராய் கோசர் என்பார் அவன் உள்ளக்கருத்து அறிந்தவராதலின், அகுதையை, நன்னன் அணுகி அழிக்க லாகா இடத்தே வைத்துக் காத்தனர். பிண்டன் என்பா னொருவன், பெருந்தொல்லை அளித்துவருவது அறிந்த நன்னன், போரிட்டு அவன் ஆற்றலையும் அழித்து அடக் கினான்.

இவ்வாறு, தன் பகைவர்களான எயினன், அகுதை, பிண்டன் முதலியோரை முறையே கொன்றும், ஒடி ஒளி யத் துரத்தியும், வென்று அடக்கியும் வீறுகொண்டான் எனினும், பகையற்ற பெருவாழ்வு வாழ்தல் நன்னனால் இயலாது போயிற்று; புதுப்பகைகள் தோன்றலாயின; நன்னன் பகைவளர்தற்கு அவன் போர்வெறியேயன்றி அவன்பால் இருந்த குணஇழிவுகளும் காரணமாம்.

நன்னன் தோட்டம் நறுமாமரங்களாற் சிறந்தது; ஒருநாள் அம் மரத்துக் காயொன்று, அருகே ஓடிய அருவி யில் மிதந்துவந்தது; நீராட வந்த பெண் ஒருத்தி, அக்காய் நன்னனுடையது என அறியாளாய் எடுத்து உண்டனள்; அஃது அறிந்தான் நன்னன்; அவளைக் கொலைசெய்யத் துணிந்தான்; அந் நிலையில், அவள் பெற்றோர், நன்னன் நல்லியல்பற்றவன் என்பதை உணர்ந்து எதிர்த்து வழக்காடாது 'அவள்நிறைப் பொன்னால்செய்த பாவையும், எண்பத்தோர் யானைகளும் ஈடாகக் கொடுக்கிறோம்; ஏற்று அவளை விடு' என வேண்டியும் கேளாது கொலைபுரிந்தான்.

நன்னன் இக் கொடுஞ்செயலை நாடு அறிந்து கண் டித்தது; பெண்கொலைக்குக் காரணமாயது, நன்னன் நறுமா என அறிந்த கோசர், அவன் நாட்டிற்றுகுந்து,

அருமையுடன் அவன் போற்றிவளர்த்த அம்மாவினை வெட்டி வீழ்த்தித் துண்டுகளாக்கித் தம்முர்க்குக் கொண்டு சென்றனர்; இவ்வாறு பகை பெருகிற்று; கடைசியில் கடம்பின் பெருவாயில் என்னுமிடத்தே, களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரலோடு போரிட்டு நன்னன் இறந்தான்; அவன் காவல் மரமாம் வாகையும் அழிவுற்றது.

இவ்வாறு வாழ்விழந்து மறைந்து போனதுமட்டுமே யல்லாமல், நன்னன் இந் நிலவுலகு உள்ளவரை நீங்காப் புழியும் உடையனாயினன்; தான் இழுக்குற்றதோடு, அவ் விழிவு, தன் குடிக்கும் நின்றுநிலைபெறச் செய்துவிட்டான்; “பெண்கொலை புரிந்த நன்னன்” என நன்னனைப் பரணர் பழிதூற்றினார்; “நீ, பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் மருகன்” என வேறு ஒரு புலவர், நன்னன் வழிவந்தோனைப் பழிக்கிறார்.

நன்னனைக் குறித்துக் கூறப்பட்ட இவ் வரலாற்றில் பரணர்பாக்களால் அறியப்பெற்றன, நன்னனுக்கும் மிஞ்லிக்கும் உள்ள நட்புறவும், அவனுக்கும் ஆய் எயினனுக்கும் உள்ள பகையும், எயினன் உரிமைமகளிர்பால் இரக்கம்காட்டி, நன்னன் பெரும்பகையினை அகுதை பெற்றதும், நன்னன் பெண்கொலை புரிந்து பெற்ற பழியும், அப்பழிதீரக், கோசர் அவன் மாவினை அழித்ததும் ஆகிய வரலாறுகளே ஆம். இவ் வரலாறுகளை விளங்க உரைக்கும் பரணர் பாக்கள் பலவாகும்; ஆதலின், அவற்றை எல்லாம் எடுத்து எழுதின் ஏடு விரியுமாதலின், அவற்றை அப் பெருநூல்களிலேயே கண்டு கொள்க.

(14) மிஞ்லி:

நன்னன் நண்பர்களுள் மிஞ்லி என்பானும் ஒருவன்; பகைவர்தம் அரண்பல அழித்த ஆற்றல்வாய்ந்த மிகப் பெரிய படை யுடையான்; போராற்றலைப் பெருகப் பெற்றவன்; பகைவர்படையாற்றலைப் பாழ்செய்யும் போர் துணுக்கம் பலவும் பயின்றவன்; நெடிய தேர்ஏறித் திரிப

வன் ; தன் நண்பன் நன்னனோடு பகைகொண்டு, அவன் போர்தொடுத்த புன்னாட்டார்க்கு அஞ்சல் என்று அடைக்கலம் அளித்து ஆதரித்த ஆய் எயினனை அழித்தொழிக்க எண்ணினான். எண்ணிய எண்ணம் ஈடேறின், பாழிநகர்ப் பேய்க்குப் பலி தருவேன் எனக் கூறிப் பரவினான் ; ஆய் எயினனைப் பாழியில் எதிர்த்துப் போரிட்டான் ; எயினன், மிஞ்லியின் படையில் பெரும்பகுதியினரைக் கொன்று குவித்தான் ; ஆயினும், எதிர்த்தார் எவரையும் அழிக்கும் ஆற்றல்வாய்ந்த ஆய் எயினன், மிஞ்லியோடு போரிட்டுத் தளர்ந்து இறந்துவீழ்ந்தான் ; வீரெய்தி வெற்றிபெற்ற மிஞ்லி, வாக்களித்தவாறே பேய்க்குப் பலி கொடுத்து, களவேள்வியும் ஆற்றி மகிழ்ந்தான்.

மார்பும், தோளும் மறையப் போர்க்கவசம் பூண்டுகளம் நோக்கிச்செல்லும் இயல்பினனான மிஞ்லி, தனக்கு உற்றதுயர் போக்கி உறுதுணை புரிந்தது அறிந்த நன்னன், தனக்குரியதும், வேளிர் பெரும்பொருளால் நிறைந்ததுமான பாழிநகரையும் பாரததையும் நண்பனுக்கு நல்கி நன்றி செலுத்தினான் ;

மிஞ்லியின் வரலாறு பரணர் பாட்டால்மட்டுமே அறியப்படும் ; அகத்துறைப்பாடல்கள் ஐந்தில் அவன் வரலாறு உரைக்கப்பட்டுள்ளது ; அவற்றுள் ஒரு செய்யுள்,

“முறையில் வழாஅது ஆற்றிப் பெற்ற
கறையடி யானே நன்னன் பாழி,
ஊட்டரு மரபின் அஞ்சவரு பேஎய்க்கு
ஊட்டெதிர் கொண்ட வாய்மொழி மிஞ்லி,
புள்ளிற்கு ஏம மாகிய பெரும்பெயர்
வெள்ளத் தானே எயினன் கொன்றுஉவந்து
ஒன்வாள் அமலை ஆடிய ஞாட்பு.” (அகம் : கசஉ.)

(15) ஆய் எயினன் :

ஆய் எயினன், வேளிர்வழி வந்தோனாவன் ; “வேளியன் வேண்மான் ஆய் எயினன்” என, அவன் அழைக்கப்

பெறுதல் காண்க. முருகனை ஒத்த முழுவலி உடைய எயினன், அருள் உள்ளம் உடைய அண்ணலாய்ப் பறவைகள் பால் பேரன்பு கொண்டிருந்தான்; தன்பால் அன்பு கொண்டு பாடிவரும் பாணர்க்கும், கூத்தர்க்கும், பொருநர்க்கும், வெண்கோட்டு யானைகள் வேண்டிவ ஈந்து மகிழும் மனவளம் உடையவன்.

நன்னன் என்பான், புன்னாட்டின்மீது போர் தொடுத்து எழுந்தானாக, அவன் செயல்கண்டு ஆற்றாத ஆய் எயினன், அந் நாட்டு மக்களை நோக்கி, 'அஞ்சற்க; ஆறுத்துயர் தீர்க்க நான் உள்ளேன்' என்று கூறி, கூறியதோடு அமையாது, நன்னனின் நண்பனும் மிஞ்லியோடு, அந் நன்னனுக்குரிய பாழியில் பெரும்போர் செய்தான். ஈண்டுப் போரிட்டால், நன்னன் ஆண்டு புன்னாடுவிட்டுப் போதருவன் என எண்ணினான் போலும்! இஃது அவன் கருத்தாயின், எயினனைப் போர் துணுக்கம் அறிந்த பெருந்தலைவன் எனப் போற்றுதல் வேண்டும். போரில் மிஞ்லியின் படையை முற்றும் அழித்தான் எனினும், இறுதியில் அவனால் உயிரிழந்தான். பிறர்துயர் தீர்க்கத் தன் உயிர் கொடுத்த பெருந்தகையின் உடல், ஞாயிற்று ஒளியால் ஊறு உறாவண்ணம் பறவைகள் ஒன்று கூடி உயரே பறந்து நீழல் செய்தன. புள்ளும் இரங்கும் பேர் அருளாளனும் ஆய் எயினன் அழிவிற்குத் தானே காரணமாம் என்பதை நாட்டார் அறிவர் ஆதலின், அவர்முன் வர நாணி நன்னன் ஒளிந்து திரியலாயினன். எயினன் உரிமைமகளிர், தங்கள் அணிமலர் இழந்து அழலாயினர்: அழும் அவர்துயர் போக்கி ஆறுதல் உரைக்க, நன்னன் பேராற்றல் கண்டு அஞ்சி எவரும் முன் வாராராக, அகுதை என்பான் துணிந்துவந்து துயர்போக்கித் துணை புரிந்தான்.

ஆய் எயினன் வரலாறு, அகநானூற்றுப்பாக்கள் ஐந்தில் இடம் பெற்றுள்ளன; அவ்வைந்து பாடல்களையும் பாடினார் பரணரே ஆவர்: மிகவிரியுமென அப் பாடல்கள் ஈண்டுக் காட்டப்பட்டில.

(16) அகுதை :

அகுதை, அஃதை எனவும் அழைக்கப்பெறுவான் ; இவன் கூடல்மாநகரை வாழ்விடமாகக்கொண்டவன் ; மறப்போர் மன்னன் ; மாற்றார்படையினைப் பழியொடு மடராப் போர்நெறி நின்று வெல்லும் வீரர்களால் நிறைந்தது அவன் படை ; ‘அகுதை, பகைவர்கைப் பொற் சக்கரப்படையால் மார்பிற்புண்பட்டான்’ என்ற பொய் யுரை ஒன்று, ஒருகாலத்தே தோன்றி மறைந்தது என்பர். அகுதை, அரசவையிருந்து இரந்துவரும் பாணர்க்கும் பொருநர்க்கும் நன்கலனும், கொல்களிறும் நாஸ்தோறும் அளித்து மகிழும் மாண்புடையான்.

நன்னனுக்குரிய பாழிப்பறந்தலையில், நன்னன் நண்பன் மிஞ்லியோடு, ஆய்எயினன் பொருது இறந்தான் ; இறந்தான் உடலையும் காண அஞ்சி, நன்னன் ஒளிந்து கொள்வானாயினன். எயினன் உரிமை மகளிர், தம் மங்கல அணிகளை மலர்களோடும் இழந்து அழுவாராயினர் ; அவர் துயர்நிலை கண்ட அகுதை, ஆங்குச்சென்று அம்மகளிர்க்கு ஆறுதல் உரைத்து அவர் துயர்மாற்றினான் ; தன்பகைவன் உரிமைமகளிர்க்கு உறுதுணையாயினான் அகுதை என்ப தறிந்த நன்னன், அவன்மீது மாறுச்சினம் கொண்டான் ; கோசர் என்பார், அஃதறிந்தனர் ; அவர்கள் நன்னன் பகைவராய் அவன் கொடுங்குணம் அறிந்திருந்தனர் ; ஆகவே, அவனால் அன்புகாட்டி நல்லது செய்த அகுதைக்கு அழிவுநேருமோ என அஞ்சினர் ; அதனால், அவனை, நன்ன னால் நண்ணற்கரிய அரசுணிலே வைத்துக் காத்தனர்.

“ இன்கடும் கள்ளின் அகுதை, களிற்றொடு
நன்கலன் ஈயும் நாண்மகிழ் இருக்கை ” (அகம் : எசு)

“ வெளியன் வேண்மான் ஆய் எயினன்,

.....

உற்ற செருவில் புண்கூர்ந்து வீழ்ந்தென

.....

பெருவிதுப் புற்ற பல்வேள் மகளிர்
குருஉப்பும் பைந்தார் அருக்கிய பூசல்
வசைவிடக் கடக்கும் வயங்குபெருந் தானே
அகுதை களைதந் தாங்கு” (அகம்: ௨௦௮)

(17) அன்னி மிஞிலியும் அழந்தூர்த் திதியனும்:

மேற்குக்கடற்கரையை அடுத்து, விந்திய மலைக்குத் தெற்கே துளுநாடு என்றோர் நாடுண்டு; அந்நாட்டில் கோசர் என்ற மரபினர் வாழ்ந்து வந்தனர்; காலம் செல்லச் செல்ல, அவர்கள் தாயகத்தின்நீங்கித் தமிழகத்தின் கீழ்க்கடற்கரைவரை பரவிவாழத்தொடங்கினர். ஆதனெழினி என்பானுக்குரிய செல்லுர்க்குக் கிழக்கே கடலைச் சார்ந்துள்ள நியமம் என்ற ஊர் அவர் உடைமையாயிற்று. பெருந்திறல் பெற்ற போர்வீரர்களாய் விளங்கினமையால், பேர்அரசர்களும் இவர்களை மதித்துப் பெருமைசெய்தனர்; நன்னன் நறுமாவைக்கொன்று நாட்டிற் போக்கியவரும் இக்கோசர்களே.

நாடோடிவாழ்க்கையைக் கைவிட்டு நிலைத்த குடியினராய் வாழத்தொடங்கிய கோசர், உழவுத்தொழிலை உரிய தொழிலாக மேற்கொண்டனர்; இவர்கள் விளைநிலத்தை அடுத்து வாழ்ந்தவளே அன்னிமிஞிலி என்பவள்; அன்னிமிஞிலிக்கு ஒரு தந்தை இருந்தார்; அவர் வாய்மை வழுவாதவர்; தங்கள் பசுக்களை மேய்த்து வருவது அவர் தொழில்; அவ்வாறு மேய்த்து வருங்கால், ஒருநாள் அவர் பசு, அடுத்துள்ள கோசர்நிலத்தில் விளைந்திருந்த பயிரை மேய்ந்துவிட்டது; தங்கள் பயிர் அழிந்து போனமைகண்ட கோசர், அவரைப் பிடித்துத்துன்புறுத்தி அவர் கண்ணையும் போக்கிவிட்டார்கள்; தந்தைக்கு நேர்ந்த துன்பநிலையினை அன்னிமிஞிலி கண்டாள்; கோசர்பால் கடுஞ்சினம் கொண்டாள்; என் தந்தையின் கண்போக்கிக் கொடுமைசெய்த கோசரைக் கொன்று பழிதிர்க்காமுன் உணவும் உண்ணேன்; நல்லாடையும் உடேன்,” என்று குளுரைத்தாள்; அவர்களை அழிக்கும்

திருமயாத்தல் அவர்களை அழிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த ஆண்
களைப்பாவன்? என்றெல்லாம் எண்ணினான்.

அக்காலை, அழுந்தூரில் திதியன் என்பான் ஒருவன் இருந்தான்; இவ் அழுந்தூர் என்பது, மாயூரத்திற்கு மேற்கே உள்ள திருவழுந்தூராகும். திதியன் பேராற்றல் வாய்ந்த பெரும்படையுடையவன்; களம்பல கண்ட குதிரைப்படையுடையவன்; நெடிய வலிய தேர்ப்படையினையும் பெற்றிருந்தான்; இவ்வாறு அவன் படைப் பலமும், பெருவலியும் உடையான் என்பதறிந்த அன்னிமிஞ்லி, அழுந்தூர் சென்று அவனைக்கண்டு தன் குற்ற கூறி முறை வேண்டி நின்றான்; தந்தைபால் அவள் கொண்டிருக்கும் அன்பையும், தவறுசெய்தாரைத் தண்டித்தல் வேண்டும் என்பதில் அவள் கொண்டுள்ள உறுதிப்பாட்டினையும், அவள் தந்தை செய்த சிறு தவற்றுக்குக் கோசர் அளித்த தண்டனையின் கொடுமையினையும் அறிந்த திதியன், அன்னிமிஞ்லியைத்தேற்றி, கோசர் குடிவாழ் நிலம் நோக்கி நடந்தான்; குற்றம் புரிந்த கோசரைக்கண்டு கொன்றான்; தந்தை கண் அவித்த கோசர் அழிந்தனர் என்பதறிந்த அன்னிமிஞ்லி, அகம் மகிழ்ந்து, எண்ணியது எய்தினேன் எனச்செம்மாந்து, உண்ணாது உடாது இருந்ததைவிட்டு அணிபல அணிந்து அனைவரும் போற்ற அழுந்தைநகரில் வாழ்ந்து வரலாயினள்:

“முதைபடு பசுக்காட்டு அரில்பவர் மயக்கி
பகடுபல பூண்ட உழவுறு செஞ்செய்
இடுமுறை நிரம்பி ஆகுவினைக் கலித்து,
பாசிலை அமன்ற பயறு ஆபுக்கென
வாய்மொழித் தந்தையைக் கண்களைந்து, அருளாது
ஊர்முது கோசர் நவைத்த சிறுமையின்,
கலத்தும் உண்ணாள், வாலிதும் உடாள்,
சினத்திற் கொண்ட படிவம் மாறாள்,
மறங்கெழு தானைக் கொற்றக் குறும்பியன்
செருவியல் நன்மான் திதியற்கு உரைத்து, அவர்
இன்னுயிர் செகுப்பக் கண்டு சினம் மாறிய
அன்னி மிஞ்லி.” (அகம்: ௨௬௨)

(18) தித்தன் வெளியன் :

இவன், தித்தன், மாவண் தித்தன், தித்தன் வெளியன் என்றெல்லாம் அழைக்கப்பெறுவன் ; இவன் பெயர் தித்தன் வெளியன் என்று அழைக்கப்பெறுவதைக் கொண்டு, இவன் இயற்பெயர் வெளியன் என்பது ; அவன் தித்தன் என்பான் மகனாவன் என்று சிலர் கருதுவர் ; ஆனால், பரணர் ஒருவரே, பல இடங்களில் ‘மாவண் தித்தன் உறந்தை’ எனவும், ‘தித்தன் உறந்தை’ எனவும், ‘தித்தன் வெளியன் உறந்தை’ எனவும் கூறியுள்ளார் ஆதலின், உறந்தைக்குரியோன் ஒருவனைக் குறிப்பிடும் இம்முத் தொடர்களும் ஒருவனையே குறிக்கின்றன என்று கொள்ள வேண்டியுளது ஆதலின், இத்தொடரைத் தித்தன் மகன் வெளியன் என்ற பொருளுடையதாகக் கொள்வது பொருந்தாமை அறிக.

தித்தன் வெளியன், உறந்தையிலிருந்து ஊராண்டவன் ; உறந்தை, நொச்சிவேலியால் சூழப்பெற்றது ; அந்நகரைச்சூழ அமைந்த காவற்காடு கற்களால் நிறைந்து பகைவர்க்குக்கடத்தற்கு அருமை உடையது ; அந்நகரை அடுத்து உள்ள கானலம்பெருந்துறையில் கலங்கள் பல நிறைந்திருக்கும் ; நெல்வளம் மிக்கமைகண்டு, “பிண்ட நெல்லின் உறந்தை” எனவும், “வெண்ணெல் வேலி உறந்தை” எனவும் புலவர் புகழ்ந்து பாராட்டுவர். இவ்வாறு வளம்பெறுதற்குக் காரணமாய் காவிரியாறு, உறந்தைநகர்க்கண் ஓடக்கோலும் நிலைபெறா ஆழம் உடையதாகும். உறந்தை பெற்ற இச்சிறப்புகளுக் கெல்லாம் மேலாக, அறம் நின்றநிலைபெறும் அவையினையும் உடையது என்ற உறுபுகழும் அதற்கு உண்டு.

பெரும்புகழ்பெற்ற உறந்தையில் வாழும் பேறுபெற்ற தித்தன் வெளியன், தன்னளவிலும் புகழ்உடையனாவன் ; அவன் புகழ் விளக்க, அவனுக்கு அமைந்துள்ள ‘மாவண் தித்தன்’ என்ற பெயரும், அவன் பெயருக்கு முன்வரும் ‘மழைவளம் தருஉம்’ என்ற சிறப்படையும் போதிய

வாதல் காண்க. அவன் தன்னைப் பாடி நிற்கும் பாணர்க்குப் பெரும்பொருள் அளித்துப் புரந்த புகழ் உடையவன்; அவன் நாளவை நாட்டுமக்களால் பாராட்டப்பெறும் பெருமை வாய்ந்தது; தித்தன் வெளியன், கற்பாலும் பொற்பாலும் சிறந்த ஐயை என்ற அருமைமகளையும் பெற்றிருந்தான்.

தித்தன் பெரிய வீரன்; பகைகண்டுகொல்லும் பெருஞ்சினம் உடையான்; கட்டி என்பான் ஒரு வீரன்; அவன் தன் நண்பனாகிய பாணன் என்பானையும் துணை கொண்டு தித்தனோடு போரிடவந்தான்; வந்தவர் ஊர் எல்லையிலேயே, தித்தன்நாளவையில், அவனைப் புகழ்ந்து ஒலிக்கும், கிணையோசையினைக் கேட்டனர்; கேட்ட உடனே, இத்துணைப் பெரும்புகழுடையானைப் போரிட்டு வெல்லுதல் இயலாது; போரிட்டால் நாம் பொன்றாது மீள்வதே அரிதாம் என எண்ணினர்; எவரும் காண வராது ஆங்கிருந்து ஓடி ஒளிந்தனர்; இச்செய்திகேட்டு அன்றைய தமிழ்நாட்டே அவர்கள் செயல்கண்டு எள்ளி நகையாடிற்று. அத்துணைப் புகழுடையான் அவன் என்பது அறிந்தே பரணர் அவனைப் பல பாக்களில் பாராட்டியுள்ளார்.

“ஐயை தந்தை,

மழைவளம் தருஉம் மாவண் தித்தன். (அகம்: சு.)

“நுண்கோல் அகவுநர்ப் புரந்த பேரிசைச்
சினங் கெழுதானைத் தித்தன் வெளியன்.”

(அகம்: கடுஉ.)

“வலிமிகு முன்பின் பாணனோடு மலிதார்த்
தித்தன் வெளியன் உறந்தை நாளவைப்
பாடின தெண்கிணைப் பாடுகேட்டு அஞ்சிப்
போரடு தானைக் கட்டி
பொராஅது ஓடிய ஆர்ப்பு”

(அகம்: உஉசு.)

(19) பாணன், கட்டி, பொருநன், கணையன் :

பாணன், ஒரு வடநாட்டு வீரன் ; மற்போர் வல்லவன் ; தன் நாட்டிலேயே அன்றிப் பிற நாடுகளிலும் தன் பேராண்மை காட்டும் பெருவலியுடையான் ; காப்புமிகுந்த இடங்களில் இருக்கும் பகைவர்பசுநிரைகளையும் கவர்ந்து வரும் சூழ்ச்சியும் திறனும் உடையான் ; இவன் கட்டி என்பானைத் தன் உயிர்நண்பனாகக் கொண்டு வாழ்ந்தான் ; கட்டி என்பானும் வடநாட்டைச் சேர்ந்தோனே ஆவன் ; அவன்பாலும் பெரும்படையொன்று இருந்தது ; வேற்படையும் கொண்டு விளங்கினான் ; இவ்வாறு இயல்பால் ஒத்த நண்பர்கள் இருவரும் தமிழகம் வந்தனர்.

தமிழகத்தில் கணையன் என்பான் ஒரு வீரன் இருந்தான் ; அவன் அரசவையில், அவன் அன்பிற்குரிய நண்பனாக, ஆரியப்பொருநன் என்ற வடநாட்டு மற்போர் வீரன் ஒருவன் வாழ்ந்துவந்தான் ; கணையன், தன் நண்பனே பெருந்திறல்பெற்ற மாபெரும் மல்லனாவன் என்று பெருமை கொண்டாடிக்கொண்டிருந்தான் ; அதை அறிந்தனர், பாணனும் கட்டியும். பாணன், அப்புகழுவையைப் பொறுது, ஆரியப் பொருநனைப் போருக்கழைத்தான் ; இருவருக்கும் மற்போர் தொடங்கிவிட்டது ; போரில், ஆரியப்பொருநன் தோள்களைப் பாணன் தன் மார்போடு அணைத்து இறுகப் பிடித்துக்கொண்டான் ; அவன் பிடியினின்றும் தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளப் பொருநன், தன் முழுவலியும் காட்டி முயன்றான் ; ஆனால், அந்தோ ! பாணன்பிடி பெரும்பிடியாகிவிட்டது ; அதனால், பொருநன் தோள்கள் பாணன் கைகளிலேயே நிற்க, அவன் உடல் மட்டும் அறுபட்டு வெளிப்பட்டு வீழ்ந்தது ; கணையன் கண்டான் ; வெல்லும் மல்லன் எனத் தன்னால் புகழ்ப் பெற்ற பொருநன் தோற்று உயிர்விட்டது தனக்கே பழி என உணர்ந்தான் ; நாணம் கொண்டு நடுங்கினான்.

பொருநனை வென்ற போர்வெறி தணிந்திலது ; பொருது புகழ்பெற்ற பாணனையும் துணைகொண்டு, கட்டி, உறந்தை நகர்க்கண் வாழ்ந்திருந்த வள்ளற் பெருந்தகை

யாம் தித்தன் வெளியனை வெல்ல எண்ணினான் ; இருவரும் உறந்தை சென்றனர் ; உறந்தை நகர்ப்புறத்தே அவர் செல்லும்போது, கிணையோசை கேட்டனர் ; கிணையின் பேரொலி கேட்ட அவர்கள், பெரிதும் வியந்து, அப் பேரொலி எங்கிருந்து வருகிறது? பேரொலியால் போற்றப்படும் பெரியோன் யாவன்? என அவ்வழி வந்தாரை வினவினர் ; அவர்கள்வழி, அவ்வொலி, தித்தன் நாளவையினின்றும் வருகிறது என்று உணர்ந்தனர் ; அஞ்சினர் ; அங்குச் சிறிதும் நில்லாது ஓடிமறைந்தனர் ; அவர்கள் செயல் அறிந்து அன்றைய தமிழலகமே எள்ளி நகையாடிற்று. பரணர், இச்செய்திகளை எல்லாம் அகநானூற்றில் எடுத்து விளக்கியுள்ளார்.

சேரன் ஒருவன் படைத்தலைவர்களுள், கட்டி கணையன் என்ற இருவர் இடம்பெற்றுள்ளனர் ; அவர்களே, இங்குக்கூறிய கட்டியும், கணையனு மாதலும் கூடும்.

“ பாணன்

மல்லடு மார்பின் வலிஉற வருந்தி

எதிர்தலைக் கொண்ட ஆரியப் பொருநன்,

நிறைதிரள் முழவுத்தோள் கையகத்து ஒழிந்த

திறன்வேறு கிடக்கை நோக்கி, நற்போர்க்

கணையன் நாணி யாங்கு ”

(அகம்: ௩௮௬.)

(20) பசும்பூட் பாண்டியன் பகையும் நட்பும்:

நக்கிரர், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைப் பாராட்டியவர் என்பது, அகநானூற்றாலும், நெடுநல்வாடையாலும் தெளிவாம் ; தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், எவ்வியின் மிழலையைக் கைப்பற்றினான் என்று மாங்குடிகிழார் கூறுகிறார் ; தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைப் பாடிய நக்கிரர், பசும்பூட் பாண்டியன் ஒருவன் கொங்கரை ஓட்டினான் என்று கூறுகிறார் ; பசும்பூட் பாண்டியன் படைத் தலைவன் அதிகன் என்பான் வாகைப் பறந்தலையில் பட்டது

கண்டு கொங்கர் ஆர்த்தனர் என்றும், பசும்பூண் பெருந் திறல் என்பான் ஒருவன் எவ்வியை அடக்கினான் என்றும் பரணர் கூறுகிறார்; இவற்றையெல்லாம் ஒப்புநோக்கிய வழி, பசும்பூட் பாண்டியன் என்ற பெயர், தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனையே குறிக்கும் எனக் கொள்க.,

பசும்பூட் பாண்டியன், அதிகன் என்பானைத் தண்டத் தலைவனாகப் பெற்றிருந்தான்; அதிகன் வேங்கைமலைக் குரியவன்; அவ்வேங்கை பகைவரால் கோடற்கரியது; பலாநிறைந்து பயனளிப்பது; அதிகன், தன்பால் வந்து இரந்து நிற்போர்க்கு இல்லை என்னுமல் ஈயும் இயல்புடையான்; அதிகன் வேங்கைமலையில், அவன் அரசனின் யானைப்படைகள் நிறுத்தப்பெற்றிருக்கும். இவ்வதிகள், கூகைக்கோழியின் வாகைப்பறந்தலையில் நடந்த போரில் இறந்துவிட்டான்; அவன் இறந்தது கண்டு கொங்கர் மகிழ்ந்து ஆரவாரித்தனர்.

பசும்பூட் பாண்டியன், தான் அதிகன் போன்ற பெரும்படைத் தலைவரைப் பெற்றிருப்பது கண்டும், தனக்கு அடங்கிவாராத எவ்வி என்பான் மீது பெருஞ்சினம் கொண்டான். எவ்வி, நீருரில் வாழ்ந்தவன்; வறியோர்க்கு வழங்கும் வள்ளியோன்; வாட்போர் வல்லவன்; பசும்பூட் பாண்டியனுக்குப் பணியாது வாழ்ந்த பெருவீரன்; ஆனால், பேர்அரசனாகிய அவனால் அழிவுற்றான்; எவ்வி இறந்தான் என்பது கேட்ட பரணர் பெருந்துயர் உற்றுப்பலம்பினர்; அவர்கள் தலை, பூவால் பொலிவுறுவதை இழந்தது. எவ்வியை வெற்றிகொண்ட பசும்பூட் பாண்டியன், அரி மணவாயில் உறத்தூரில் படையாளர்க்குச் சோறிட்டு மகிழ்ந்தான்.

(21) மற்றும் பலர் :

இவ்வாறு ஒரு சிறிது வரலாறு விளங்க வந்தோரே அல்லாமல் வேறு பலரும் பரணர் பாக்களால் அறியப்படு

கின்றனர் ; பரணர், மத்தி என்பானுக்குரிய கழார், “ பல் வேல் மத்தி கழார் ” என மத்தியையும், காழர்க்குரியவன் கழுவுள் ; அவன் காழர் வேளிர் பதினாள்வரால் பாழாக்கப் பெற்றது “ ஈரெழுவேளிர் இயைந்தொருந்தெறிந்த கழுவுள் காழர் ” எனக்கழுவுளையும், அழிசி ஆர்க்காட்டிற்குரியவன் ; ஆற்றல் வாய்ந்த அவன் மக்களுள் சேந்தன் என்பான் சிறந்தவன் ; ஆற்றில் புனலாடுவார்க்குத் தொல்லைந்த யானையைப் பிடித்து மருதமரத்தோடு பிணித்துப் புகழ் பெற்றவன் என அழிசியையும், அவன் மகன் சேந்தனையும், பெரிய படையும், போர் வெல்லும் ஆற்றலும் உடையவன் ; தன்பால் வந்து குறைகூறி இரப்போர் கொள்கலம் நிறையக் கொடுப்பன் என மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோவையும், வேற்படையும், யானைப்படையும் நிறைந்த பெரும் படையுடையவன் ; ஓரியைக் கொன்று கைப்பற்றி, காரி தந்த கொல்லிமலைக் குரியவன் ; தொண்டகர்க்குத் தலைவன் எனப் பெரும்பூட் பொறையனையும், யானை மிதித்தலால் உண்டாய தும், வழுதுணங்காய் அளவுள்ள துமான தழும்பைப் பெற்றுத் தழும்பன் என அழைக்கப்பெறுபவன் ; வாய்மை வழுவாதவன் ; பாணர் பலரைப் போற்றிக் காத்தவன் ; ஊனுரை உறைவிடமாகக் கொண்டவன் எனத் தழும்பனையும், இருப்பையூரில் வாழ்ந்தவன் ; வயவன் எனவும் அழைக்கப்பெறுபவன் ; தெவ்வரைத் தேய்க்கும் திறல் உடையான் ; வருவோர்க்குத் தேர் வழங்கும் வள்ளன்மையுடையவன் என விரானையும், குறும்பூரார் ஆரவாரிக்க வேந்தர்களோடு பொருதவன் என விச்சியர் பெருமகனையும், காவிரிக்கரையில் போர் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவன் ; சோழர்படைத்தலைவன் எனப் பறையனையும், நாட்டில் நல்லன அல்லது நடைபெறுவண்ணம் நாடுகாவல் மேற்கொண்டோன் ; சோழர்படைத்தலைவன் என வல்லங்கிழவானையும், புலிகள் திரிய, தேன்சொரிய நிற்கும் பொதியமலைக்குரியவன் எனப் பொதியில்தியனையும் நமக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்துள்ளார்.

கக. பரணர் பாக்களால் அறியப்பெற்ற ஆறு, மலை, ஊர்கள்

பரணர், தமிழக முழுதும் சுற்றிப் பார்த்தவராதலின், ஆங்காங்குள்ள ஆறுகள், மலைகள், ஊர்கள் இவற்றின் இயல்பினை ஏற்ற இடங்களில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். அவர் பாக்களால் அறியப்படும் ஆறுகள், சோழநாட்டுக் காவிரியும், சேரநாட்டுப் பேராறுமாம்; காவிரி பெரும் புனல் பாய்ந்தோடும் பண்புடையது; “கழைநிலை பெருக் காவிரி,” “கழையனைத் தறியாக் காவிரி;” காவிரியாற்றில், கழார்ப்பெருந்துறையில் ஆண்டுதோறும் புதுப்புனல் வருங்கால் புனல்விழா நடைபெறும்; விழாக்காண, அந் நாட்டு அரசனும் மக்களும் வருவர். பேராறு, மலைகள், புல்லும் அற்று வற்றவும், மூங்கில்கள் வாடி உலரவும், மழைபெய்யாது பொய்த்த காலத்தும், கடத்தற்கு அருமை உடையதாகுமாறும், கரைகளை உடைத்துக் கொண்டு செல்லுமாறும், பெருவெள்ளம் வரப்பெற்று, பூத்தேர் பூட்டுவோர்க்குப் பேருவகை பெருகச் செய்யும்.

அவர் பாக்களால் அறியப்படும் மலைகள், இமயம், ஏழில், கவிரம், கொல்லி, பறம்பு, பொதியில், வேங்கை முதலியன. இமயம்: இமயம் பொற்கோடுகளுடையது; “பொன்னுடை நெடுங்கோட்டு இமயம்.” அம்மலைவாழ் அரமகளிர் அன்னப்பார்ப்புகளை விரும்புவர்; இமயமலையில் யானைகள் மிகுதி. ஏழில்: மலையாளநாட்டில் கண்ண னாருக்கு வடக்கே உளது. பெண்கொலைபுரிந்த நன்ன னுக்குரியது. “நன்னன் ஏழில் நெடுவரை,” கவிரம்: பொதியில் மலையின் ஓர் பகுதிக்குப் பெயரே கவிரம். நிறையச் சுனைகளை உடையது; ஆய் என்பான் நாட்டில் இருப்பது.

“ஆ அய் நன்னாட்டு அணங்குடைச் சிலம்பின்
கவிரம் பெயரிய உருகெழு கவான்
நேர்மலர் நிறைசுனை.”

கொல்லி : வல்வில் ஓரிக்குரிய இம்மலையைக், காரி என் பான் அவ்வோரியைக் கொன்று, தன்நண்பன் சேர னுக்கு அளித்தான் ;

“காரி, செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வில்
ஓரிக்கொன்று சேரலர்க் கீத்த
செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி.”

இம்மலையில் கண்டாரை வருத்தும் பாவையொன்றுண்டு ; அது கொல்லிப்பாவை என அழைக்கப்பெறும். அதன் இயல்பினை,

“கால்பொருது இடிப்பினும் கதழுறை கடுகினும்
உருமுடன்று எறியினும் ஊறுபல தோன்றினும்
பெருநிலம் கிளரினும் திருநல உருவின்
மாயா இயற்கைப் பாவை.”

என நன்கு விளக்குவர். பறம்பு : பறம்புமலை பாரிக்கு உரியது என்பர் ; ஆனால், பரணர், பறம்பு நன்னனுக்கு உரியது என்பர் ; இம்மலையில் சாணைபிடிப்போன், அரக் கொடு கல்லைச்சேர்த்துச் செய்த சாணைக்கல் உண்டு எனவும், அவ்வாறு சேர்ந்த கல் சிதைக்கலாகா உறுதிப் பாடுடையது எனவும் கூறுவர்.

“நன்னன் பறம்பில்
சிறுகா ரோடன் பயினைடு சேர்த்தியகல்.”

பொதியில் : தெற்கே இருப்பது ; திதியனுக்கு உரிமை உடையது. இம்மலையின் சாரலில் கவிரம் என்ற பெயர் கொண்ட குன்றும் உண்டு. வேங்கை : அதிகன் என்பா னுக்கு உரியது ; எளிதிற் கைப்பற்றுவதற்கு இயலாதது ; பலாமரங்களால் நிறைந்து பயன் தருவது,

“அதிகன்,
கோளற வறியாப் பயங்கெழு பலவின் வேங்கை.”

அரிமணவாயில், அலைவாய், அருந்தார், ஆர்க்காடு, ஆல முற்றம், இருப்பை, உறத்தார், உறையூர், ஊனூர், கழார், காமூர்,

குறும்பூர், குன்றூர், கூடல், தொண்டி, நீடூர், பாரம், பாழி, புகார், போர், மட்டவாயில், மரந்தை, முசிற், மோகூர், வஞ்சி, வாகை, வெண்ணி முதலிய ஊர்களை அறிந்து கூறியுள்ளார்.

இவற்றுள் சிலவற்றின் பெயர்களை மட்டுமே குறிப்பிட்டுச் செல்லும் பரணர், பலவற்றின் வரலாறுகளை விளங்க உரைத்துள்ளார். அழுந்தூர் : அன்னிமிஞ்லியின் தந்தை கண்ணைப் போக்கிய கோசரைக் கொன்ற திதியனுக்குரியது ; கரிகாலன், வெண்ணிப்பறந்தலையில் பெற்ற வெற்றி குறித்து விழாக்கொண்டாடிய ஊர். உறையூர் : தித்தனுக்கு உரியது ; அங்கு நடைபெறும் அவன் நாளோலக்கம் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்தது. கழார் : காவிரிக் கரையில் உளது ; மருதமரங்கள் நிறைந்தது ; புனல் விழாக் கொண்டாடும் சிறப்புடையது ; ஆட்டனத்தி ஆடி மறைந்த இடமும் அதுவே. பாரம் : நன்னனுக்கு உரியது ; பின்னர் நன்னனூல், தன் நண்பன் மிஞ்லிக்கு அன்பளிப்பாக அளிக்கப்பட்டது. பாழி : போர் பல கண்டது ; அரிய காவலை உடையது ; வேளிர் பெரும்பொருள் வைத்துக் காத்து நின்ற பெருமை உடையது ; ஆய் எயினனைக் கொன்ற மிஞ்லி, பேய்க்குப் பவி கொடுத்த இடம் இதுவே. வாகை : கரிகாலனை எதிர்த்த ஒன்பது அரசர்கள், தங்கள் கொடி படை குடை ஒழித்து ஒடித்தோற்றது, இவ்வாகைப் போரில் என்ப. வெண்ணி : கரிகாலன் கன்னிப்போர் நிகழ்ந்த இடம் இது ; இங்கே நடந்த போரில், வேந்தர் இருவரையும், வேளிர் பதினொருவரையும் வென்றான் ; இவ்வெற்றியைப் பாராட்ட அழுந்தூரில் விழாக்கொண்டாடினர்.

இவ்வாறு தமிழகத்தின் பெரும்பாலான இடங்களை அறிந்து கூறிய புலவர் பரணரே ; அவர் பெற்றிருந்த இந் நிலநூல் அறிவே, இன்று தமிழகத்தின் சங்ககாலத்திய வரலாற்றினை அறிய விரும்புவோர்க்குப் பெருந்துணை புரிகிறது.

இவர் அறங்குடிகொண்ட நெஞ்சப்பாங்கினர் ; அறந்திறம்பியவரின் செயல்களை மன்னராயினும் பின்னர் வேறு

யாரே ஆயினும், எடுத்துரைத்துத் தெருட்டும் நீர்மையார்; வெளிப்படுத்தும் மேன்மையாளர்; இவைகட்குச் சான்றாக அவர் பேகனுக்கு அவன் மனைவிபால் கொண்ட வெறுப்பை நீக்கி விருப்புறச்செய்து ஒன்றுபடுத்திய வரலாறும், மாங்கனிக்காகப் பெண்ணைக் கொன்ற நன்னன் பழியை உலகறியத் தூற்றி யுரைத்த நடுநிலை திறம்பாச் செப்பமும் விளக்குவனவாம். இவர்போன்ற நல்லிசைப் புலவர்தம் ஒழுகலாறுகள், தமிழர் நெறிமுறை கோடா நீர்மையை உலக மக்கட்கு எடுத்துக்காட்டி விளக்கும் சிறப்புடையனவாம்.

இவர்தம் பாக்கள் முழுதும் துருவிப் பார்த்தால் அதனிடையே உண்மை வரலாறுகளே புலனாகின்றன. இவர்காலத்தில் நிகழ்ந்தவற்றை ஆங்காங்கே நிரல்படுத்து ஏற்ற இடத்தில் அமைத்து விளக்கும் நுண்மானுழைபுல மிக்க ஒண்மையாளராய்த் திகழ்கின்றார். இவர் பாடல்களில் அரசர்கள் வள்ளல்கள் மக்கள் நிலை முதலியன நன்குணருமாறு அமைந்து கிடக்கின்றன.

இத்தகைப் புலவர் பெருமகனுக்கு நாம் செய்யும் கடப்பாடு அவர்தம் உண்மை வரலாற்றை அறிந்து மகிழ்வதேயாகும்.

வாழ்க பரணர் ! வாழ்க அவர் வரலாற்றுணர்வு !

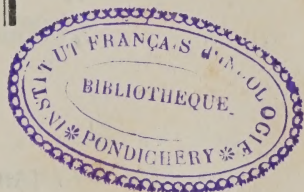
RE 4036.

HIST-LIT
TA
38
(1-C).

கழக வெளியீடு: கூசக

சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் வரிசை - III

ந க் கீ ர்

புலவர், கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.,
எழுதியது

திருநெல்வேலித் தேன்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடேட்,
திருநெல்வேலி. : : சென்னை-1.

First Edition: / Jan., 1953

[All Rights Reserved]

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY :: MADRAS-1.

Head Office :

24, EAST CAR STREET, THIRUNELVELLI

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras-1,

பதிப்புரை

நக்கீரர் சங்கப்புலவர்களுள் தலைமணியாகத் திகழ்
பவர். இவர்தம் நூல்கள் அரிய கருத்துநயங்களும் நுட்ப
திட்பங்களும் செறிந்தவை. இவர் புலமைப் பெருமிதத்
தால் அஞ்சாநெஞ்சம் படைத்த அருந்திறல் வீரரும்
ஆவர். இவர்தம் வரலாற்றைத் தமிழ்மக்கள் யாவரும்
அறிந்து இன்புற விழைவர்.

அவ்விழைவுக்கு விருந்தாக நக்கீரர் வரலாற்றை
புலவர் திரு. கா. கோவிந்தன் அவர்கள், அவர்தம் பாநயங்
களின் ஆய்வுடன் நன்முறையில் ஆக்கித்தந்துள்ளார்கள்.

இதனைச் சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் வரிசையில் மூன்றா
வதாக வெளியிட்டுள்ளோம். நம் தமிழக நன்மக்கள்
யாவரும் இதனை வாங்கிக் கற்று எம்மை ஊக்குவிப்பார்க்
ளென நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்,

உள்ளுறை

	பக்கம்
க. தோற்றுவாய்	1
உ. பிறப்பு, குலம், சமயம்	2
ங. வாழ்க்கைநிலை	8
ச. பெருமை	10
ரு. குணநலம்	13
சு. நக்கீரர் காலமும் அவர்காலப் புலவர்களும்	24
எ. நக்கீரர் பாராட்டிய அரசர்கள்	29
அ. நக்கீரரைப்பற்றிக் கூறும் கதைகள்	43
கூ. நக்கீரர் இயற்றிய நூல்கள்	62
கௌ. களவியல் உரை	71
கக. திருமுருகாற்றுப்படை	82
கஉ. நெடுநல்வாடை	94

ந க் கீ ர ர்

க. தோற்றுவாய் ,

உலக உயர்தனிச் செம்மொழிகளுள் ஒன்று என்ற உறுபுகழ் பெற்ற பெருமொழி, நம் செந்தமிழ் மொழி; அது, அப்புகழ் பெறுவதற்குக் காரணமாய் வீளங்குவன, எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு, ஐம்பெருங் காப்பியம், ஐஞ்சிறு காப்பியம், போன்ற பேரிலக்கியங்களும், தொல்காப்பியம் போன்ற ஒல்காப் புகழ் கொண்ட இலக்கணநூல்களும் ஆம்.

இத்தகைய இலக்கிய இலக்கணப் பெருஞ்செல்வங்களைப் பெற்றுப் பேணித்தந்தவர், கடல்கொண்ட மதுரையிலும், கபாடபுரத்தும், மதுரையிலும் இருந்து தமிழாய்ந்த புலவர்பெருமக்களாவர்; மதுரையில் அமைந்த கடைச் சங்கத்து இருந்து தமிழாய்ந்த புலவர்கள் நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்ப; ஆனால் அவர்கள் தொகை, நானூற்றுத் தொண்ணூறுக்கும் மேலாம். அவர்களுள் தலைமைக்கண் நின்றார் நக்கீரர், கபிலர், பரணர், என்ற முப்பெரும் புலவராவர்; இவர்கள் மூவருள்ளும் முதற்கண் வைத்துப் போற்றப்பெறும் பெருமையுடையாரும், தமிழ்ச்சங்கத் தலைவர் என்ற தகுதிப்பாட்டினைப் பெற்றாரும் ஆய் பெரும்புலவர் நக்கீரர் ஆவர். தமிழ்ப் புலவர்களுள் தலைமைக்கண் நின்று தமிழ் வளர்த்த அவர்தம் வரலாற்றை அறிந்து மகிழ்வோமாக.

உ. பிறப்பு, குலம், சமயம்

தமிழ் வளர்த்த புலவர்களுள் பலர்தம் வரலாறு அறியப் பெறுவதில்லை; இயற்பெயர் தாமும் அறியப்பெறாப் புலவர்களும் உளர்; அத்தகைய குறைபாடு, நக்கீரர் பால் இல்லை; அவர்பெயர், மதுரைக்கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் என அழைக்கப் பெறுவதினாலேயே, அவர் மதுரையில் பிறந்தவர்; கணக்காயனார் என்பார்தம் அருமை மகனார்; நக்கீரனார் என்ற இயற்பெயருடையார் என்ற வரலாறுகள் உணர நிற்கும் பேறு நக்கீரர்க்கு உண்டு.

மதுரை, தமிழ்வளர்த்த பெருமை உடையது; “கூடலின் ஆய்ந்த ஒண்தீந்தமிழ்” எனப் போற்றுவர் மணிவாசகப் பெருந்தகையார்; தமிழகத்தின் புலவரெல்லாம் தன்பால் வந்துகூடித் தமிழாய்ந்த பெருமையுடையது; அதுவே யன்றி, ஐம்பதின்மார்க்கு மேற்பட்ட புலவர்களின் பிறப்பிடமாகவும், வாழ்விடமாகவும் விளங்கிய பெருமையுடையது; புலவர்கள் தமிழ்வளர்க்கப் பேரவை அமைத்துப் பெருந்துணைபுரிந்த பாண்டிய மன்னர்களின் தலைநகரம் தகுதியும் மதுரைக்கே உண்டு.

இத்தகைய மாண்புமிக்க மதுரைமா நகரில் கணக்காயர் ஒருவர் இருந்தார்; இந்நகர், கணக்காயர் பலர் வாழத் தக்க மாபெரும் நகரமாகும். ஆதலின், ஆங்கே, கணக்காயர் பலர் வாழ்ந்திருப்பர், எனினும் அவர்களுள் நக்கீரனாரின் அருமைத் தந்தையார் பெரும்புகழ் பெற்று விளங்கிய காரணத்தால், மதுரைக் கணக்காயனார் என்ற சிறப்பினை அவர் ஒருவரே பெற்று விளங்கினார்; தமிழ்எழுத்துக்களைத் தமிழ்க்கணக்கு, தமிழ்நெடுங்கணக்கு எனப் பெயரிட்டு அழைப்பர்; இளஞ்சிறுர்கட்கு எழுத்துக்களைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியரைக் கணக்காயர் என அழைப்பது வழக்கம்; அதனால், நக்கீரனாரின் தந்தையார், தமிழ்எழுத்துக்களைப் பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரியராவர் என்பர் சிலர்; ஆனால், கணக்கு என்பதற்குத் தமிழ் எழுத்துக்கள் என்ற பொரு

ளும் உண்டு எனினும், அஃது ஒன்று மட்டுமே பொருளாகாது; வேறு பொருள்களும் உண்டு.

தமிழ் நூல்களுள், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, ஆகிய நூல்களை பதினெண் மேற்கணக்கு என்றும், நாலடி, நான்மணி, நானுற்பது, நாலேந்தினை, முப்பால், கடுகம், கோவை, பழமொழி, மாமுலம், கைந்நிலை, காஞ்சி, ஏலாதி என்ற பதினெட்டு நூல்களையும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்றும் வழங்குவர் ஆதலால், கணக்கு என்பது நூல் எனப் பொருள்பட்டு, கணக்காயர் என்ற சொல் நூல் உணர்த்தும் ஆசிரியர் எனப் பொருள்படும் ஆதலாலும், மணிமேகலையில் வரும் சமயக்கணக்கர் என்ற சொல், சமயநூல்வல்ல ஆசிரியர் எனப் பொருள்படும் ஆதலாலும், நிகண்டிகள், கணக்காயர் என்ற சொற்கு ஒத்துரைப்போர், நூலுரைப்போர் எனப் பொருள்தருகின்றன ஆதலாலும், பிங்கலத்தில், 'எழுத்தும் எண்ணும் கணக்கென்றாகும்' என வருதலின், இலக்கியமேயன்றி இலக்கணமும் கணக்கென அழைக்கப்பெறும் என்பது புலனாம்; ஆதலாலும், மதுரைக் கணக்காயர், எழுத்தெழுதக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் அன்று, தொல்கேள்வித்துறைபோகிய நல்லாசிரியர் ஆவர் என்பது புலனாம்; மதுரைக் கணக்காயனர் பாடிய பாடல்கள் அகத்திலும் புறத்திலும் இடம் பெற்றிருப்பதொன்றே அவர் புலமைக்கு எடுத்துக் காட்டாதல் காண்க.

இவ்வாறு, வழிவழித் தமிழ்வளர்த்த குடியிலே வந்தவர் நக்கீரர்; நக்கீரரைப் பெற்றெடுத்த தந்தையார்? அவர் பிறந்த பொன்னாடு எது? என்பதை அறியும் வாய்ப்புக்கிடைத்தது; ஆனால் அவர் பிறந்த குலம்பாது என்பதை, அறியும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. கபிலர், அந்தணர் குலத்தினர் என்பதை, “யானே, பரிசிலன்; மன்னும் அந்தணன்,” “அந்தணன் புலவன் கொண்டு வந்தனென்” என்ற அவர் பாடலும், “புலனழகக் கற்ற அந்தணான்” என்ற மாறோக்கத்து நப்பசலையார் பாட்டும் அறிவிப்பதைப்போலவும்,” “உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசி, பெருங்குன்றார்ப் பெருங்கௌசிகன், கடியலூர் உருத்

திரங் கண்ணன் என்பன அந்தணர்க்குரியன,” எனப் பேராசிரியர், அறிவிப்பதைப் போலவும், தன் குலம் யாது என்பதை நக்கீரரோ, அவர் குலம்யாது என்பதைப் பிறரோ அறிவித்தார் அல்லர்; கோவூர்கிழார், ஆவூர்கிழார் முதலியோர், வேளாளர்க்குரிய கிழார் என்னும் அடையாளப்பெயர் பெற்றிருப்பதைப்போல், தம்குலம் அறிவிக்கும் அடையாளப்பெயர் எதையும் நக்கீரர் பெறவில்லை.

இவ்வாறாகவும், நக்கீரர், வேள்வி இயற்றாது, சங்கறுக்கும் தொழில் மேற்கொண்ட பார்ப்பனர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றும், விசுவப்பிராமணர் குலத்தினர் என்றும் கொள்ளும் வழக்கொன்று நிலவுகிறது; அவ்வாறு கொள்வதற்கு ஆதாரமாய் நிற்பன, “கொங்கு தேர் வாழ்க்கை” என்னும் செய்யுட் பொருள்பற்றி இறையனார்க்கும், நக்கீரனார்க்கும் நிகழ்ந்த சொற்போரில், இறைவன் நக்கீரரை நோக்கி,

“அங்கம் குலங்க அரிவாளில் நெய்தடவிப்
பங்கம் பட இரண்டு கால்பரப்பிச்—சங்கதனைக்
‘கீர் கீர்’ என அறுக்கும் கீரனே என்கவியை
ஆராயும் உள்ளத் தவன்?”

என்று கூறி எள்ளி நகையாடினாராக, அது கேட்டு வெகுண்ட நக்கீரர்,

“சங்கறுப்பது எங்கள் குலம்; தம்பிராற்கு ஏது குலம்
பங்கமறச் சொன்னால் பழுதாமே—சங்கை
அரிந்துண்டு வாழ்தும்; அரனரைப் போல
இரந்துண்டு வாழ்வதில் லை.”

என்று எதிருரைத்துப் பழித்தார் என வழங்கும் ஒரு கதையும்,

“வேளாப் பார்ப்பான் வாளரந்து மித்த.

வளைகளைத் தொழிந்த கொழுந்து”

(அகம். உச)

என்ற அகநானூற்றுச் செய்யுளில் வரும் வேளாப்பார்ப்பான், யாகம் பண்ணுத ஊர்ப்பார்ப்பான், இவர்களுக்குச் “சங்கறுக்கையும் தொழில்” என்ற பழைய உரையும் ஆகும்.

“‘பார்ப்பான்’ என்பது ஒரு காரணப் பொதுச்சொல் ; இச்சொல் அடையின்றிக் கூறுங்கால், இடுகுறி மாத்திரையாய் ஒரு சாதியுட் பிறந்தானைக் குறிக்கும் ; அடையொடு படுக்குங்கால், வேறு பிறரைக் குறிப்பது மாகும்... ‘வேளாப்பார்ப்பார்’ என்பது, கொற்றொழில் புரியும் மரபினரைக் குறிப்பதாகும்.... பொற் கொல்லராகிய கம் மாளர்கள் தம்மை ‘விசுவப் பிராமணர்’ எனக் கூறிக்கொள்வதற்கு ஆதாரம் இருத்தல் வேண்டும் ; அகப்பாட்டுரைகாரர், ‘ஊர்ப்பார்ப்பான்’ எனக் கூறுவதும் இக்கருத்துப் பற்றியே போலும், விசுவப்பிராமணன் எனினும் ஊர்ப்பார்ப்பான் எனினும் ஒக்கும். விசுவம் : உலகம்,” என்று கூறி நக்கீரர் பார்ப்பாராகார் ; வேண்டுமானால், விசுவப் பிராமணர் குலத்தினர் எனக்கொள்ளுதல் கூடும் என்பதை ஒருவாறு ஒப்புக் கொள்வாரும் உளர்.

இக்கூற்றுக்கள் எல்லாம், இறையனார்க்கும், நக்கீரர்க்கும் சொற்போர் நடைபெற்றது என்ற கதையினை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன ; அக்கதை ஆதாரமற்றது என்பது, பின்னர் நக்கீரரைப்பற்றிய கதைகளின் ஆராய்ச்சியின்போது அறிவிக்கப்படும். அக்கதை ஆதாரமற்றது ; எனவே, குடமுடையான் வீழ்ந்தக்கால் குடமும் விழுந்தவாறு போல அக்கதையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு கூறப்படுவன எல்லாம் தள்ளப்படும் என உணர்க. அக்கதையினை நம்பி, நக்கீரர் தொழில் சங்கறுப்பது என்பதை ஏற்றுக்கொண்ட பின்னரே, சங்கறுப்போர் எக்குலத்தினர் என்பதை ஆராய்தல் வேண்டும் ; அக்கதையினையே ஏற்றுக் கொள்ளாதவழி, சங்கறுப்போர் யார்? அவர்குலம் யாது? என்பதை ஆராய்தல் அறிவுடைமை ஆகாது ; ஆகவே, சங்கறுப்போர் எக்குலத்தினர் என்பதற்கு

விளக்கம் அளிக்கும், அகநானூற்று அடிகளும், அதன் உரையும், நக்கீரர் குலம் அறிவார்க்குத் துணைபுரியா என்க.

கீர் என்ற சொல், வடமொழியில், சொல் அல்லது கலைக்கடவுள் எனப்பொருள்படும்; அக்கால மக்களுள், மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் பெரும்புலமை பெற்றுப் புலவர்க்கெல்லாம் தலைவராய் விளங்கியமை கண்டு “சொல் வல்லான்” என்ற பொருள் தோன்ற கீரன் எனப்பெயரிட்டனர் எனவும், அவர் புலமையும் பெருமையும் அறிந்து, அறிஞர்கள், ‘ந’ என்ற சிறப்புப்பொருள் உணர்த்துவதோர் இடைச்சொல்லையும், உயர்வுகுறித்து வரும் உயர் திணை ஒருமைப்பன்மை உருபாகிய ‘ஆர்’ என்பதையும், அவர் பெயர்க்கு முறையே முன்னும் பின்னும் கொடுத்து நக்கீரனார் எனவழங்கினர் எனவும் கூறுவாரும் உளர். அவர் தொழிலும், குலமும் அறிவிக்கும் பாட்டு எனவழங்கும் அப்பாட்டுள், ‘கீர் கீர் என அறுக்கும் கீரன்’ என்ற தொடரில் வரும், “கீர் கீர்” என்ற சொற்கள், சங்கறுக்குங்கால் உண்டாகும் ‘கீர் கீர்’ என்ற ஒலி எனப்பொருள் படுவதும் காண்க. கீர் = ஒலி; மொழி = ஒலிவடிவம். மொழிவல்லோன் = கீரன்; இவ்வாறு, கீரன் என்ற பெயர்க்குத் தாம் கொண்ட காரணத்தை அவர்கள் நிலைநாட்டுவர்.

நக்கீரர் வாழ்ந்த சங்ககாலத் தமிழர்களிடையே சமயப்பூசல் இடம் பெறவில்லை; கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி என்ற இயற்கைக் கடவுளரையே வழிபட்டு வந்த தமிழர்கள், காலம் செல்லச் செல்ல சிவன், நிருமால், முருகன் போன்ற வைதீகக் கடவுளர்களையும் வணங்கத் தொடங்கி விட்டனர்; சைவமும், வைணவமும் அல்லாமல் வேறுபிற சமயங்களும் அவர்களிடையே பரவி யிருந்தன; தமிழர்கள், தாங்கள் விரும்பிய சமயத்தை மேற்கொண்டு வாழ உரிமை பெற்றிருந்தனர்; ஒரு சமயத்தை மேற்கொண்டு வாழ்ந்த ஒருவர், சின்னஞ் சுழித்து அச்சமயத்தை விட்டு வேறு சமயத்தை மேற்கொள்வதை அக்காலச் சமயவிதிகள் தடை செய்வதில்லை. இவ்வாறு சமயவாழ்வில் சமரசம் நிலவிய காலத்தில் வாழ்ந்தவர் நக்கீரர்.

ஆகவே, அவர் தாம் விரும்பி வழிபடு கடவுளாக முருகனை மேற்கொண்டார்; அவன்பால்கொண்ட அன்பின் பெருக்கால், தம் புலமைநலமெல்லாம் தோன்றி விளங்கும் திருமுருகாற்றுப்படை பாடிப் பரவியுள்ளார்; திருமுருகாற்றுப்படை, சங்ககாலத் தமிழர்களிடையே நிலவிய சமயநிலையினைத் தெள்ளத் தெளிய எடுத்துக் காட்டும் இயல்புடையது; நக்கீரர், முருகனை வழிபடு கடவுளராகக் கொண்டு வாழ்ந்தவரே எனினும், பிறசமய வேறுப்பாளர் அல்லர்; இஃது, அவர் இயற்றிய ஆற்றுப் படையில் பிறகடவுளரைப் போற்றிப் புகழ்வதாலும், பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனைப் பாடிய பாட்டில், சேற்றத்தில் சிவனையும், வலியில் வாலியோனையும், புகழில் மாயோனையும், முன்னியது முடித்தலில் முருகனையும் ஒத்தவன் என்று கூறிச் சிவன், பலதேவன், திருமால், முருகன் ஆகியோரைப் பாராட்டியிருப்பதாலும் தெளிவாகும். நக்கீரர் சமயம் இஃது என்பதை, இத்தகைய அவர் பாடல்களாகிய அகச்சான்றுகளே அல்லாமல், நம்பியாண்டார்நம்பி இயற்றிய திருத் தொண்டர் திருவந்தாதியும், அவர் வரலாறு குறித்து வழங்கும் பிறபுராணங்களும் விளங்கக் கூறியுள்ளன.

௩. வாழ்க்கைநிலை

புலவர்கள் வரலாற்றினை அறிவதற்கு வழித்துணையாய் விளங்குவன அவர் இயற்றிய பாடல்களே; அவர் பாடல்கள் எல்லாம் அகப்பாடல்கள், புறப்பாடல்கள் என இருவகைப்படும்; அகப்பாடல்கள், அன்பின் ஐந்தினை தழுவி, சுட்டி ஒருவர் பெயர் குறியாது வருவன ஆதலின், அவை வரலாறு அறியத் துணைபுரிவன அல்ல; தங்கள் அன்பிற்குரிய அரசர்களை, தங்கள் வறுமைபோக வழங்கிய வள்ளல்களைப் பாடிய பாக்கள் புறப்பாக்களே ஆதலின், அப்புறப்பாக்களே வரலாறு உணர்த்துவதில் பெருந்துணைபுரியும்.

நக்கீரர் பாடிய பாக்களுள் புறத்துறை தழுவின பாடல்கள் ஐந்தே; அவற்றுள்ளும், இரண்டு பாடல்கள் வரலாற்றுச் சிறப்பில்லாதன : ஒன்று பொருண்மொழிக் காஞ்சியாய்ப் பொருளுரை கொண்டது; மற்றொன்று முருகனைப் பாராட்டிய திருமுருகாற்றுப்படை. ஆக இவ்வாறு, அவர்பாடிய பாக்கள் எல்லாம் புறப்பொருளுரைக்கும் பெருமை இலவாய்க் காணப்படுதலால், அவர் வரலாற்றினை நம்மால் நன்கு அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. நக்கீரர், எந்த அரசன் அவையிலும் இருந்து பாடியவர் அல்லர்; இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன் மாறனுக்கும், நக்கீரனுக்கும் உள்ள தொடர்புயாது என்பதை, அவனை அவர் பாடிய பாட்டு புலப்படுத்தவில்லை; தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைப் பாராட்டி நெடுநல்வாடையும் அவர் வரலாறுபற்றி ஏதும் குறிப்பிடவில்லை; பிடவூர்கிழான் பெருஞ்சாத்தனைப்பாடிய புற நானூற்றுப் பாட்டில், அவனைக் காண்பதற்கு முன்னாள் நண்பகலில் சுரனுழந்து வருந்தியதாகவும், மாலையில் அவன் வாயில் முன் நின்று வாழ்த்தியதாகவும், அவன் இவரை அன்புடன் ஏற்றுத் தன் மனைவியை அழைத்து, “என்னைப் போற்றுவதுபோல் இவனையும் போற்றுக,” என்றான் எனவும், அன்று முதல் “அவனை மறந்ததும்

இலன்; பிறரை உள்ளியதும் இலன்," எனவும் கூறியுள்ளார். இதனால், நக்கீரரும் ஏனைய புலவர்களைப் போன்றே வறுமையால் வாடி, வழிபல கடந்து வள்ளியோரை உள்ளிச் சென்றவராவர் என உணரலாம்.

நக்கீரர், மக்களொடு துவன்றி மனையறம் காத்த மாண்புடையாராவர்; மங்கலம் எனப்படும் மாட்சிமிகு மனையாளையும், நன்கலம் எனப்படும் நன்மக்கட் பேற்றையும் பெற்றவர். தந்தை மதுரைக்கணக்காயர் எனவும், மகன் கீரங்கொற்றனார் எனவும் தம்குடிவழி உரைத்த நக்கீரர், தம் சான்றாண்மை கேட்டுப் பெரிதுவக்கும் பேறு பெற்ற தாய் யார்? தம் மனைவியார்? என்பதை அறிவித்தாரல்லர். தந்தை கணக்காயனார் ஒரு பேராசிரியர்; தன்பால் வந்து பயின்றார் பலர்க்கும் தமிழ் அறிவித்த தகைமைசால் ஆசிரியர்; மகன் மாபெரும் புலவனார். இவ்வாறு, வழி வழியாகத் தமிழ்மொழிக்குத் தொண்டு செய்த தொல்குடியில் தோன்றிய வாழ்வினராவர்.

நக்கீரர், சங்கறுக்கும் தொழிலுடையார் என்ப; அது பொருந்தாப் பொய்யுரை என்பது முன்னரே அறிவிக்கப்பட்டது; அவர் தம் தந்தையார் மேற்கொண்ட கணக்காயர் தொழிலுடையார் என்றும் கூறுவதற்கில்லை; சங்கத் தமர்ந்து தமிழாராய்வதையே, அவர், தம் தொழில் என மேற்கொண்டார் போலும்!

சு. பெருமை

நக்கீரர், தமிழ்ச்சங்கப் புலவர்களுள் தலைவராம் தகுதியுடையார் என்பதும், சங்கப்புலவர்களைக் குறிப்பிடும் நூல்கள் எல்லாம் நக்கீரரை முதற்கண்கூறியே, பிறபுலவர்களைக் கூறுகின்றன என்பதும் அவர் பெருமைக்குரியனவாகும். தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்திற்கு உரைகண்ட பேராசிரியர், “கடைச்சங்கத்தாருட் களவியற் பொருள் கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர்,” எனப் பெயர் கூறிப்போற்றி, அவர்கள், “புலவுத்துறந்த நோன் புடையராகலாற் பொய்கூறார்,” எனப் புகழ்வதாலும் நக்கீரர் பெருமை நன்கு வெளியாகும்.

“நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த,
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப”

என்ற தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் நூற்பா உரையில், நக்கீரர், ‘ஒன்னுர்த்தெறலும், உவந்தாரை ஆக்கலும் வல்ல தவம் வரப்பெற்றவராவர்,’ எனப் பேராசிரியர் போற்றுவதும் இவர் பெருமைக்கோர் எடுத்துக்காட்டாம். சங்கத்தமர்ந்து தமிழாய்ந்துவரும் நக்கீரர்முன், ஆரியம்வல்ல கொண்டான் என்னும்பெயருடைக்குயவன் ஒருவன் வந்து நின்று, வடமொழியை வாழ்த்தி, தமிழை இழித்துக்கூற, அதுகேட்ட நக்கீரர் ஆரூச்சினம் கொண்டு, ‘எம் தாய் மொழியை இழித்துக்கூறிய நின்னை இன்னே இறக்கும் படிச் செய்கிறேன்’, என்று கூறி,

“முரணில் பொதியில் முதற்புத்தேள் வாழி!

பரண கபிலரும் வாழி! — அரணிலா

ஆனந்த வேட்கையான் வேட்கோக் குயக்கொண்டான்

ஆனந்தம் சேர்க்குவா கா!”

என்ற பாட்டைப்பாட, அவ்வேட்கோ, அவ்விடத்திலேயே வீழ்ந்து மாண்டான்; பின்னர் பலர்வந்து ‘அவன் பிழை பொறுத்து உயிர்தருக’ என்று வேண்டிக்கொள்ள,

“ ‘ஆரியம் நன்று; தமிழ்தீது’ என உரைத்த
காரியத்தால் காலக்கோட் பட்டாணைச் — சீரிய
அந்தண் பொதியில் அகத்தியனார் ஆணையால்
செந்தமிழே தீர்க்ககவாகா ”

என்று பாடி அவனைப் பிழைப்பித்தார். பேராசிரியர்,
இவ்விரு பாக்களையும் எழுதி, “இவை தெற்கண் வாயில்திற
வாத பட்டிமண்டபத்தார் பொருட்டு நக்கீரர், ஒருவன்
வாழவும், ஒருவன் சாவவும் பாடிய மந்திரம் அங்கதப்
பாட்டாயின,” என்று எழுதுவர். இதனால், நக்கீரர்,
பேராசிரியர் காலத்திலேயே, ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்ல
நிறைமொழி மாந்தராகப் பெருமை செய்யப் பெற்றார்
என்பது புலனாம்.

மேலும், சுற்பனைக் களஞ்சியமாகிய துறைமங்கலம்
சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், இவரை, “இனைவறு குறுமுனி
இலக்கணம் பெறப்புனைதரும் இலக்கியப் புலவர் சிங்கம்,”
எனப் போற்றுவதும், கந்தபுராண ஆசிரியராகிய கச்சியப்ப
சிவாசாரியரும், இவரைப், “பொய்யற்ற கீரன் முதலாம்
புலவோர்,” எனப் புகழ்வதும், இவர் பெருமை உணர்த்து
வன காண்க.

மதுரை மேலைமாசி வீதியின் மேல்சிறகில் அமைந்து,
சங்கத்தார் கோயில் எனவழங்கும் நக்கீரர் கோயிலும்,
திருப்பரங்குன்றத்தில் நடைபெறும் பங்குனித் திருவிழா
நான்காம் நாளன்று நடைபெறும் நக்கீரனாரச்சிறை
மீட்டருளிய திருவிழாவும், அன்று நிகழும் நக்கீரர்
திருவுருவ உலாவும், நக்கீரர்தம் தெய்வத்தன்மைக்குச்
சான்றாதலும் காண்க. இவ்வாறு, புலவருட் புலவர், மறை
மொழிவல்ல நிறைமொழிப் புலவர், என்றெல்லாம் போற்
றப்படும் பெருமை உடையவர் நக்கீரர்.

௫. குணநலம்

‘பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தம்

கருமமே கட்டளைக்கல்.’

(குறள். ௫௦௫)

என்பர் ஆதலின், ஒருவர் செய்த செயல்களை அறிந்தே, அவருடைய குணங்குற்றங்களை மதிப்பிடல் இயலும். நக்கீரனார்பால் அமைந்து கிடக்கும் குணநலங்களை அறிய விரும்புகிறோம்; ஆனால், அவர் வாழ்க்கையினையோ, வாழ்வில் அவர் மேற்கொண்ட செயல்களையோ நம்மால் அறியமுடியவில்லை. நக்கீரனார் உள்ளார்; அவர் பாக்கள் உள்ளன; நக்கீரனார் பாக்களில்தான் நக்கீரனரை நாம் காண்கிறோம்; பாக்கள், பாடுவோர்தம் மனதைப் படம்பிடித்துக்காட்டும் என்ப; ஆகவே, நக்கீரனார் தம் பாடல்களைப் பார்த்து அவர் பண்பை அறிதலே நன்று; அவர் பாடலைப் பயின்று பார்ப்பார்க்குப் புலப்படும் நக்கீரனார் பண்புகள் பற்பலவாம்.

“பொறுமை புலவர்க்கு அணிகலன்” என்ற பொய்யுரைக்கு எடுத்துக்காட்டாய் நிற்பவர் நக்கீரர். “நக்கீரன் பொறுமை உடையவன்” என ஆலவாயின் அவிர்சடைக் கடவுளே கூறினார் எனின், அவர் பொறுமைக்கோர் எல்லையுண்டோ? என்றெல்லாம் பேசுவர் சில இழிமக்கள். நக்கீரர், புலவர் பலர்க்குத் தலைவராம் தகுதியுடையவர் எனக் கூறுவோரே, அவர் பொறுமையே உருவாக்கொண்டவர் எனக்கூறுகின்றனர்; பொறுமையில் பொல்லாங்குகளை உணர்ந்த புலவர்கள், பொறுமை உடையான் ஒருவனைத் தங்கள் தலைவராகக் கொண்டனர் என்பது எவ்வாறு பொருந்துமோ அறியேம்!

நக்கீரனார் நூல்களை நுணுகி நோக்கினார்க்கு, அவர், அழுக்காறு இலாத இயல்பினை ஒழுக்காறாக் கொண்ட உயர் பேராளர் என்பது புலனாம்; நக்கீரர் தம்மையொத்த புலவர்களைப் போற்றும் பண்புடையவராவர். “புலவருட் புலவனாய்ப் போற்றப் படுவோன் யான்; நான் பிற புலவர்களைப் புகழ்வதா? புலவர்களன்றோ என்னைப் புகழ்தல் வேண்டும்” என்று எண்ணியவரல்லர். தம் காலத்தும்,

அதற்கு முன்னும் வாழ்ந்து பெரும் புகழ்பெற்ற புலவர் பெருமக்களை நக்கீரர் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளார்.

பாரி, பறம்பாண்ட பெருவீரன் ; சிறந்த கொடையாளன் ; அவன் புகழ் பரவுவதுகண்டு அழக்காறு கொண்டு, அவனை அழிக்க எண்ணிய மூவேந்தர்கள் அவன் பறம்பரணை முற்றுகையிட்டனர் ; முற்றுகை பலநாள்நீடித்தது ; உள்ளிருப்போர்க்கு உணவுக்குறை யொன்றும் உண்டாகவில்லை எனினும், அரிசி உணவு இல்லாக்குறை யொன்றும் மட்டு மிருந்தது ; அதைப் பாரியின் நண்பரும் பெரும்புலவரும் ஆய கபிலர் உணர்ந்தார் ; பறம்பிற்குள்ளே நெல்லரிசி கிடைத்தல் அரிது ; அரிசி அரணிற்ரு வெளியிலிருந்தே வருதல் வேண்டும் ; அதற்கு ஓர் உபாயங் கண்டார் ; பறம்பு மலைக் கிள்ளைகளைப் பிடித்துப் பழக்கினார் ; கோட்டையைக் கடந்து வெகுதொலைவு சென்று, ஆங்குள்ள வயல்களினின்றும் கதிர்களை வாயிற் கொளவிக்கொணருமாறு பணித்தார் ; அவையும் அவ்வாறே செய்தன ; அகவாழ் வீரர் அரிசி உணவு பெற்றனர் ; அதனால் ஆற்றல் மிகுந்து விளங்கிய அவர்கள் துணையால், பாரி, பறம்பரணைக் கடந்து வெளிப் போந்து வேந்தரை வென்று துரத்தினான். இவ்வாறு பாரி பெற்ற வெற்றிக்குக் காரணமாய கபிலரின் செய்கையைக் கேட்ட நக்கீரர் அவர்தம் இவ்வரும்பெரும் செயலைப் போற்றினார். அவர் செயலைப் போற்றியதோடு அவரையும், “உலகெலாம் பரவிய புகழூடையார் ; பலரும் புகழும் புகழூடையார் ; வாய்மை வழுவாப் பெரும்புலவன்,” என்றெல்லாம் போற்றிப் போற்றி புகழ்ந்துள்ளார் :

“உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
வாய்மொழிக் கபிலன் சூழச், சேய் நின்று
செழும்செய் நெல்லின் விளைகதிர் கொண்டு,
தடந்தாள் ஆம்பல் மலரொடு கூட்டி,
யாண்டுபல கழிய வேண்டுவயின் பிழையாது,
தாளிநீஉக் கடந்து, வாளமர் உழக்கி
எந்து கோட்டு யானை வேந்தர் ஓட்டிய
கடும்பரிப் புரவிக் கைவண் பாரி” (அகம். எஅ)

ஊணூர் என்றோர் ஊர்; அவ்வூர்க்குரியோன் தழும்பன் என்பவன்; அவன் வழுதுணைத் தழும்பன் என்ற காரணப் பெயராலும் அழைக்கப் பெறுவான்; அவனையும் அவன் ஊணூரையும், அவ்வூணூருக்கு அப்பாலுள்ள மருங்கூர்ப் பட்டினத்தையும் பாராட்டிய நக்கீரர், “தழும்பன், வாட்போர் வல்லவன்; தமிழ்நாடு முழுதும் வென்றவன்; புகழ்ந்து நிற்பார்க்குப் பெரும்பொருள் கொடுக்கும் நாளோலக்கச் சிறப்பினன்,” என்றெல்லாம் அவனைப் பாராட்டினார்; இவ்வாறு அவனைத் தாம் பாராட்டியதால், பாராட்டவேண்டிய அளவு, அவனைப் பாராட்டியதாக அவர் உள்ளம் அமைதி கொள்ளவில்லை; அவனை மேலும் பாராட்ட விரும்பினார். உடனே, “தழும்பன், தூங்கல் ஓரியார் பாராட்டைப் பெற்ற உயர்ந்த பெரும்புகழ் உடையான்” என்று பாராட்டினார்; பின்னரே அவர் உள்ளம் அமைதி யுற்றது; இவ்வாறு தாம் பாராட்டியது பெருமையன்று; தூங்கலோரியார் பாராட்டியதே பெரும்புகழாம் எனக் கூறும் நக்கீரர்தம் உள்ள உயர்வே உயர்வு!

“வாய்வான்,

தமிழகப் படுத்த, இமிழிசை முரசின்,

வருநர்க்கு வரையாப் பெருநா ளிருக்கைத்,

தூங்கல் பாடிய ஒங்குபெரு நல்லிசைப்

பிடிமிதி வழுதுணைப் பெரும்பெயர்த் தழும்பன்”

(அகம். ௨௨௭)

“இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி,

வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு”

(குறள். ௮௧)

என்றும்,

“சுற்றத்தால் சுற்றப் படஒழுகல், செல்வந்தான்,

பெற்றத்தால் பெற்ற பயன்”

(குறள். ௫௨௪)

என்றும் கூறுவர் வள்ளுவர். “செல்வர்க்கழகு செழுங்கிளை தாங்குதல்” என்பர் பிறரும். “நாடெலாம் வாழக்

கேடொன்றும் இல்லை” எனவுங் கூறுவர்; உலகில் நாம் மட்டும் தனித்து வாழ்கிறோம் இல்லை; நம்மைச் சூழப் பலரும் வாழ்கின்றனர்.

ஆகவே, அவர்கள் எல்லாம் வாட, நாம் மட்டும் வாழ எண்ணுதல் கூடாது; அது நடவாது; ஆகவே, வாழ விரும்புவோர் ஒவ்வொருவரும், தம்மைச் சூழ இருப்போரும் நன்கு வாழ வேண்டும் என்று எண்ணுதல் வேண்டும்; எண்ணுவது மட்டும் அன்று; அதற்கு ஆவனவும் ஆற்றுவதல் வேண்டும்; இன்றேல் அவர் தாழ்வு, நம் வாழ்வைப் பாழாக்கும். ஆகவே, உலகில் உயர்ந்து வாழ விரும்புவோர், கெட்டுப்போன கேளிர்தம் கேடுபோக்கிப் போற்று வதையும், உணவின் றிப் பசித்த உறவினர், ஒன்றும் குறை வின்றி உண்டிவாழவும், கேளும் கிளைஞரும் அல்லராய், ஊரில் வாழ்வோர் பேரன்பு கொள்ளப்பழகி வாழவும் வழி செய்தல் வேண்டும். இத்தகைய வாழ்விற்குப் பெருஞ் செல்வம் வேண்டும்; அப்பெரும் பொருள் பெறவது ஆண்மகன் கடனாம்; இல்லறத்தில் நின்றார் நல்லறம் இது என்பதை நக்கீரர் நன்கு உணர்ந்தவர்; இந்த உண்மையினைத் தாம் உணர்ந்ததோடு உலகிற்கு உணர்த்தவும் விரும்பினார்; அன்பும், அறிவும், அருளும், ஆற்றலும் அமையப் பெற்ற ஆண்மகன் ஒருவனை ஆக்கிக் கொண்டு, அவன் இவ்வுண்மையை உணர்ந்து, அதன்வழியே நாடு கடந்து சென்று நற்பொருள் பலசேர்த்துக் கொண்டு வீடு நோக்கி வருங்கால், தாம் அறிந்த உண்மையினை உலகோர்க்கு உணர்த்துவதாகப் பாடி வழிகாட்டியுள்ளார்:

“கேள்கேடு ஊன்றவும், கிளைஞர் ஆரவும்,
கேளல் கேளிர் கெழீஇயினர் ஒழுகவும்,
ஆள்வினைக்கு எதிரிய ஊக்கமொடு புகல்சிறந்து

.....

பெறலரும் நன்கலன் எய்தி, நாடும்

செயலரும் செய்வினை முற்றினம்”

(அகம். கூஉ)

செல்வம் உடையார்பால் கல்வி நில்லாமையும், கல்வி உடையார்பால் செல்வம் நில்லாமையும் உலகில் இயல்பாகி விட்டது;

“ இருவேறு உலகத்து இயற்கை; திருவேறு;
தெள்ளிய ராதலும் வேறு.” (குறள். ந.௭௪)

இந்நிலை உலகில் வாழும் எவர்க்கும் நன்மை விளை விப்பதாகாது; மக்களிடையே பணம் வளருகின்ற அளவு, மனமும் வளர்தல் வேண்டும்; மனம் வளர்தலின்றித் தான் மட்டும் வளர்ந்த பணம், பாழ்பல செய்யும். இன்றைய உலகின்நிலை இதுதான்; செல்வம் நில்லா இயல்பினை உடையது; நில்லாத செல்வத்தை நிலையுடைத்து என்று உணர்தல் புல்லறிவு; அப் புல்லறிவால், அதைப் பெருகப் பிடித்துப் பேணிவைத்தல் பெருங்கேடாம்; எங்கும் நில்லாது இயங்கிக்கொண்டே இருக்கும் இயல்புடைய செல்வத்தைச் சேர்த்துப் பிணித்துவைப்பதால் உலகில் கேடுறுவார், அதைப் பெறமாட்டாப் பல்கோடி மக்கள் மட்டும் அன்று; அதைப் பேணிவைத்திருக்கும் தனக்கும் கேடாம். “ஆழ அழுக்கி முகக்கினும் நாழிமுகவாது நாணழி” என்ப. பெரும்பொருளைச் சேர்த்துவைத்தார், அச்செல்வத்தாலாய முழுப்பயனையும் பெற்றுவிடுவர் என எண்ணுவது இயலாது; செல்வம் குறைந்துவிடுமே என்ற அச்சம் அவரை அனுபவிக்கவிடாது; நுகர விரும்பிய வழி, இடையூறுகள் பல வந்துநேரும்.

“ வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால் கோடி,
தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது ” (குறள். ந.௭௭)

என்பர் வள்ளுவர்; இஃது இயற்கைமுறை; இவ்வியற்கைக்கு மாறாகச் சென்றால் எண்ணற்ற துயர்உற வேண்டும். இந்த உண்மைகளைச் செல்வம் படைத்தோர் உணர்தல்வேண்டும்; அவர்கள் உணர்ந்துவிட்டால், உலகிற்குக் கேடே இல்லை யாம். ஆனால், திருவினை உடையராகிய அவர்கள், தெள்ளிய ரல்லர்; அதனால் அதை உணரமுடியவில்லை; இந்நிலையில் அறியாத அவர்க்கு அறிவூட்டும் நல்லோர் நாட்டிற்குத்

தேவை; அந்நல்லோர் கூறும் அறிவுரையே, நாட்டிற்கு உண்டாகும் கேடுகளைப் போக்கவல்லது.

இவ்வுண்மைகளை உணர்ந்தவர் நக்கீரர்; தம் காலத்தே நாடாண்ட அரசர்கள் பெரிய நாட்டை ஆளவேண்டும்; உலகம் அனைத்தையும் ஒரு குடைக்கீழ்க் கொணர்ந்து தாம் ஒருவராகவே ஆளவேண்டும் என்ற பேராசை கொண்டவராவர்; அதற்காக அவர்கள் ஆற்றிய போர்களும், ஆற்றும் போர்களும் எண்ணில; அப்போரால் நேர்ந்த அழிவுகள் அவ்வற்றன என்பதை உணர்ந்தவர்; அவர்களின் இவ்வாசையைப் போக்க நக்கீரர் பெரிதும் விரும்புகிறார். அதை நிறைவேற்றும் வழி யாது என்பதை எண்ணுகிறார். அரசர்களின் இவ்வாசைக்குக் காரணம், பெரும்பொருளைப் பெற்றால் பேரின்பம் எய்தலாம் என்ற பேதைமையே என்பதை உணர்ந்தார்; ஆகவே, அச்செல்வத்தின் இயல்பையும், கோடிதொகுத்தார்க்கும் கொள்ளத்தக்கன ஒரு பிடியே என்ற உண்மையையும் எடுத்து இயம்பிச் செல்வம் படைத்தோர்க்குச் செவியுணவு அளித்துத் தொண்டாற்றுகிறார்; நக்கீரர் தம் இவ்வுள்ளத்தின் விளைவே “தெண்கடல் வளாகம்” என்ற பொருண்மொழிக்காஞ்சிப்பாடல். இஃது அவர் அறவுரை.

“குளிர்ந்த கடல்நீரால் சூழப்பெற்ற இவ்வுலகம் முழுதையும், பிறர் எவர்க்கும் உரிமை இன்றித் தான் ஒருவனாகவே நின்று, ஓர் அரசின் கீழ்வைத்து ஆளும் பேரரசனுக்கும், இரவும் பகலும் உறங்காது, உணவிற்காக என்று உயிர்களை வேட்டையாடுவதையே தொழிலாகக் கொண்ட ஒருவனுக்கும் உண்ணும் உணவு ஒருநாழி அளவு உணவே; பெரும்பொருள் சேர்த்தமையால், பேரரசன் வயிறு நானாழி உணவை உட்கொள்வதில்லை; அதைப் போலவே, அரசன் அணியும் ஆடைகள் இரண்டே; வேட்டை ஆடுவோனுக்கு வேண்டப்படுவதும் இரண்டே; பிறப்பு, இறப்பு முதலிய பிறவும் இருவர்க்கும் ஓர் இயல்பினவே; பெரும்பொருள் பெற்றுவிட்டமையால், பிறவாயாக்கையும், இறவாநிலையும் பெற்றவனாகான்; வாழ்வின்

இயல்பு இஃது என உணர்ந்த மக்காள்! செல்வத்துப் பயன் இல்லார்க்குக் கொடுத்து உதவுதலாம்; செல்வத்தின் அவ்வியல்பை மறுத்துத் தாமே தனித்து உண்ண விரும்பு வாராயின்; அவரால் அதை உண்டு தீர்த்தல் இயலாது; அவர்கள் துகர்ச்சிக் கிடையூறாய், நூறாயிரம் வந்துசேரும்," என்று கூறியுள்ளார்.

“தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை இன்றி,
வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமை யோர்க்கும்,
நடுநாள் யாமத்தும் பகலும் துஞ்சான்,
கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா ஒருவற்கும்,
உண்பது நாழி; உடுப்பவை இரண்டே;
பிறவும் எல்லாம் ஒரொக் கும்மே;
செல்வத்துப் பயனே ஈதல்;
தும்ப்பேம் எனினே தப்புந் பலவே,” (புறம். கஅக)

‘செல்வத்துப் பயனே ஈதல்’ என்ற இவ்வுண்மையினை மற்றும் பல இடங்களிலும் எடுத்துரைத்துச் செல்கிறார்; கணவன்மார் கடத்தற்கரிய வழிபல கடந்து பொருள் பெற்று வருதல், தம்வாயிலில் வந்து இருகை ஏந்தி நிற்பார்க்குப் புதிய பொருள்களை அவர் வேண்டும் அளவும் விரும்பி அளிப்பதற்காகவே என்ற உண்மையை மகளிர் உணர்ந்து மற்றையோர்க்கு உரைப்பதாகவும் உணர்த்தியுள்ளார்:

“இரப்போர் எந்துகை நிறையப் புரப்போர்
புலம்பில் உள்ளமொடு புதுவதந் துவக்கும்
அரும்பொருள் வேட்டம்”

இவ்வாறு “செல்வத்துப் பயனே ஈதல்; செல்வத்துப் பயனே ஈதல்,” என எங்கும் எடுத்து இயம்புவது, தமக்குப் பொருள் வேண்டும் என்ற புன்மையாலன்றி, ஏழைகளாகி இரப்போர் உள்ளம் எரிமலையாகி இன்னல் பல நேராமல் நாடுவாழ வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தாலாம்.

உலகில், ஒருவர்க்கு நண்பர் போல் நல்லன செய்வார் வேறு எவரும் இலர்; ஆகவே, ஒவ்வொருவரும் தக்கார் ஒருவரைத் தம் உயிர் நண்பராகக் கொள்ளுதல் வேண்டும்; ஆனால், அந் நண்பர்களை மேற்கொள்ளுங்கால் மிகவும் விழிப்புடையராதல் வேண்டும்; ஒருவர் தோற்றத்தைக் கண்டே அவர்கள் இயல்பினை உணர்தல் எவர்க்கும் இயலாது; உள்ளுறுப்புக்களையும், உயிர்த்துடிப்பினையும் படம் பிடித்துக் காட்டவல்ல அறிஞர்கள், உள்ளத்துடிப்பினை உள்ளவாறு உணர்ந்து அறிவிக்கும் ஆற்றலைப் பெற்றாரல்லர்; தோற்றத்தால் நல்லவர் எனப்பட்டார் இயல்பால் தீயராதலையும், இயல்பால் நல்லவர், தீயார் போல் தோன்றலையும் உலகில் காண்கிறோம். ஆதலின், நண்பர்களை மேற்கொள்வோர், தோற்றப்பொலிவு கண்டு நல்லார் எனக்கொண்டுவிடுதல் கூடாது; நண்பர்கள் உள்ளுணர்வு ஒத்தவராதல் வேண்டும்; உள்ளத்தாய்மை உடையராதல் வேண்டும்; இவ்வாறன்றி, அற்ற குளத்தில் அறுநீர்ப்பறவைகளைப் போல் ‘உறின் நட்டு அறின் ஒருஉம் ஒப்பிலா’ரையும், ‘வினைவேறு சொல்வேறு பட்டா’ரையும் நண்பராகக் கொள்ளுதல்கூடாது; ஒருவரை நண்பராகக் கொண்டபின்னர் அவரைப் பிரிதல் அத்துனை எளிய செயல் அன்று; பேயொடு பழகினும் பிரிவரிது. ஆகவே, ஆராயாது மேற்கொண்ட நண்பர்கள் நல்லரல்ல ராயின், அவரால் பலகோடி துன்பம் உண்டாம். ஆதனால் நண்பர்கள் தொன்மையான குடியிலே வந்தவராய், உயிர் ஒத்துப்பழகும் உயர்வுடையராய், குற்றத்தின் நீங்கிய உள்ளமுடையராய் இருத்தல் வேண்டும்; அத்தகைய நண்பர்களைப்பெற்றார் பெரும்பேறுபெற்றவராவர். நாட்டு மக்களுக்கு நல்லனகூறி, நன்னிலையில் வைக்க எண்ணும் நக்கீரர், நட்பின் இயல்பினை நன்கு விளக்கி உள்ளார்.

“உயிர்கலந்து ஒன்றிய தொன்றுபடு நட்பில்,

செயிர்தீர் நெஞ்சமொடு செறிந்தோர்”

(அகம். ௨00)

நக்கீரர், கடவுளறிற் சிவனையும், மக்களிற் செழி யுனையும் தவிர பிறர் எவரையும் பாடார் என்ற குற்றச்

சாட்டினைச் சிலபுராணமுடையார் கூறுவர்; ஆனால், நக்கீரர். பாக்களைப் பயின்றவர் எவரும் அவர்க்கு அத்தகைய குற்றச்சாட்டினைக் கூற அஞ்சவர். பிறைமுடிச்சடையானையன்றிப் பிறரைப் பாடார் என்ற குற்றச்சாட்டு பிழையுடையது என்பது திருமுருகாற்றுப்படை ஒன்றிலேயே உறுதி செய்யப்படும்; இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனைச், சிவன், திருமால், பலதேவன், முருகன் ஆகிய நாற்பெருந் தெய்வங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பாடிய நக்கீரர்பால் பிறதெய்வ வெறுப்பு உண்டு எனக் கூறுவது எவ்வாறு பொருந்தும்? நக்கீரர், சமயநெறியில் சமரச உணர்வுடையவராவர் என்பது முக்காலும் உறுதி. சமயநெறியில் அவர்பால் காணப்படும் இச் சமரச உணர்வு, உலக நெறியிலும் இருக்கக்காணலாம். நெடுஞ்செழியனைப் பாராட்டி ‘நெடுநல்வாடை’ பாடினார் என்பது உண்மை; ஆனால், அவனைத்தவிர பிறர் எவரையும் பாடினாரல்லர் எனல்பொருந்தாது.

இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனைப் பாராட்டியுள்ளார்; சோழநாட்டுப் பிடவூர்கிழான் பெருஞ்சாத்தனை “மறவலேனே”; அவனையன்றிப் “பிறர் உள்ளேனே” என்று பாராட்டியுள்ளார்; அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றிலேயே.

“ஆரங் கண்ணி அடுபோர்ச் சோழர்,
அறங்கெழு நல்லவை உறந்தை.”

எனச் சோழரையும், அவர் உறந்தை நகரையும்,

“அரண்பல கடந்த முரண்கொள் தானே,
வாடா வேம்பின் வழுகூடல் நாளங்காடி,”

எனப் பாண்டியரையும், அவர் கூடலையும்,

“ஆள்கோட் பிழையா அஞ்சவரு தடக்கைக்
கடும்பகட் டியானை நெடுந்தேர்க் கோதை
திருமா விபனகர்க் கருவூர் முன்துறைத்
தெண்ணீர் உயர்கரைக் கவைஇய தண்ணூண் பொருரை”

எனச் சேரனையும், அவன் கருவூரையும், ஆன்பொருநை ஆற்றையும் குறிப்பிட்டுப் பாராட்டியுள்ளார். இவ்வாறு ஒரே பாட்டில் மூவரையும் பாராட்டும் பண்பினராகிய நக்கீரர்பால், பாண்டியனைத் தவிரப் பிறர் எவரையும் பாடாப் பிழையுண்டு எனல் எவ்வாறு பொருந்தும்?

கூறியகுணங்கள் எல்லாவற்றினும் நக்கீரர்பால் அமைந்துள்ள இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்டு மகிழும் உணர்வு பெரிதும் பாராட்டற்குரியதாம். இயற்கைக் காட்சிகளை ஆழ்ந்துணரும் அவர் அறிவின் பயனாலன்றோ, முருகனை நீலக்கடல் மீதெழும் செஞ்ஞாயிறு எனக்கூறி மகிழ்வாராயினர்; நீலக்கடல் மீது எழும் செஞ்ஞாயிற்றுக் காட்சியினைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்க்கு அல்லால், அக்காட்சியைக் கோலக்கலாப மயில்மீது அமரும் குமரனுக்கு உவமை கூறல் இயலாதன்றோ? நக்கீரர் பாக்களில் வரும் ஒவ்வொரு தொடரும் அவர்தம் இயற்கையுணர் அறிவைப்புலப் படுத்தும் இயல்பினவே எனினும், திருமுருகாற்றுப் படையில் இறுதி அடிகள் குறிக்கும் அருவிவீழ்ச்சியின் அழகும், நெடுநல்வாடையின் முதல் அடிகள் சில குறிக்கும் கூதிர்காலக் கொடுமையும் அவர்தம் அப்பண்பிற்குச் சாலச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்களாம்.

மிக உயர்ந்த மலை உச்சியினின்றும் அருவிவிழுகிறது; சேய்மைக்கண்ணின்று நோக்குவார்க்கு அவ் அருவி, “வானத்திடத்தே பறக்கும் பல்வேறு துணிக்கொடிகளைப் போலத்தோன்றுகிறது; அருவி ஓடிவருகிறது; அது வழியில், அகிலை அடித்துக்கொண்டுவருகிறது; பெரிய சந்தனமரத்தைச் சாய்த்துவருகிறது; சிறுமூங்கில்கள் அலையும்படி அவற்றின் வேரைப் பிளந்துவருகிறது; அருவி ஓடிவரும் வேகத்தால், உயர்ந்த மலையிடத்தே ஈக்கள் மொய்க்க இருந்த தேனடை உடைந்துகெடுகிறது; ஆசினிப் பலாப்பழங்கள் சிதைந்து அவற்றின் சுளைகள் அருவியில் சிதறுகின்றன; மலையுச்சியில் உள்ள சுரபுன்னையின் மலர்கள் உதிர்கின்றன; ஆசினியையும் புன்னையையும் இருப்பிடமாகக்கொண்டு வாழும் முசுக்கலைகள் நடுங்குகின்றன;

இவ்வாறு நடுங்கவரும் அருவி, பெண்யானைகள் நடுங்குமாறு எடுத்தெறிந்து, ஆண்யானைகளின் வெள்ளியதந்தங்களை வேண்டும் அளவு வாரிக்கொண்டு, பொன்னையும் மணியையும் வாரி இறைத்துக்கொண்டு, பொன்னின் பொடிகளைத் தூவிக்கொண்டு, வாழைமரத்தையும் தெங்கின் குலைகளையும் மோதிக்கொண்டு, மிளகுக்கொடிகள் சாய, மயிலும் கோழியும் அஞ்சி ஓட, காட்டுப் பன்றிகளும் கரடிகளும் முழைகளினுள்ளே ஓடி ஒளிய, காட்டுப்பசுக்கள் ‘அம்மா!’ என்று அலற, இழும் எனும் ஓசை எங்கும் பரவ விழுந்து ஓடுகிறது,” என்று கூறும் அத்தொடர்கள், அருவிக்காட்சியை அகங்கொள்ளக் காட்டுவதோடு, தொடர்களின் சொல்லோசை அருவியோசையை ஒலிக்கவும் செய்யும் அருமையே அருமை!

“பலவுடன்

வேறுபல் துகிலின் துடங்கி, அகில்சமந்து,
ஆரம் முழுமுதல் உருட்டி, வேரல்
பூவுடை அலங்குசினை புலம்ப வேர்க்கீண்டு,
விண்பொரு நெடுவரைப் பரிதியில் தொடுத்த
தண்கமழ் அலர்இரூல் சிதைய, நன்பல
ஆசினி முதுகளை கலாவ, மீமிசை
நாக நறுமலர் உதிர, யுகமொடு
மாமுக முசுக்கலை பணிப்பப், பூதுதல்
இரும்பிடி குளிர்ப்ப வீசிப், பெருங்களிற்று
முத்துடை வான்கோடு தழீஇத், தத்துற்று,
நண்பொன், மணி நிறம் கிளரப், பொன்கொழியா,
வாழை முழுமுதல் துமியத், தாழை
இளநீர் விழுக்குலை உதிரத் தாக்கிக்,
கறிக்கொடிக் கருந்துணர் சாயப், பொறிப்புற
மடநடை மஞ்ஞை பலவுடன் வெரீஇக்,
கோழி வயப்பெடை இரியக், கேழ்வெரூடு
இரும்பனை வெளிற்றின் புன்சாய் அன்ன
குருஉமயிர் யாக்கைக் குடாவிடி உளியம்
பெருங்கல் விடரளைச் செறியக், கருங்கோட்டு
ஆமா நல்லேறு சிலைப்பச், சேணின்று
‘இழும்’ என இழிதரும் அருவி.”

(திருமுருகு. உகடு-உகக)

என்றும் பொய்யாது பெய்யும் இயல்பினதான மேகம், 'புதுமழை பெய்து விட்டது; வெள்ளம் பாயும் பள்ள இடங்களில் இனியும் இருப்பின் தங்கள் ஆடு மாடுகளுக்கு ஆகாது என்பதறிந்த இடையர், மேட்டுநிலங்களைத் தேடிச்சென்று தங்குவாராயினர்; ஊருக்கு அணித்தே உள்ள இடங்களில் மேய்த்து ஊரில் தங்கிப் பழகிய அவர்கள், இனி அவ்வாறு செய்வதற்கில்லையே என்று ஏங்குவாராயினர்; இவ்வருத்தத்தோடு குளிரின் கொடுமையும் அவர்களை வருத்துவதாயிற்று; பல் பறைகொட்டும் தங்கள் குளிர் போக்க, தீயை எழுப்பிக் கைகளைக் காய்ச்சிச் சூடேறிய கைகளைக் கன்னங்களிலே வைத்துக் குளிரைத் தாங்கிக்கொண்டு வேற்றார்களில் வாழலாயினர்; குளிரின் கொடுமையால், விலங்குகள் தங்கள் தொழிலாகிய மேய்தலையும் மறந்து மடியலாயின; குரங்குகள் குளிரால் உடல் குன்றி வருந்தலாயின; மரங்களில் வாழும் பறவைகள் குளிர்காற்றால் அலைப்புண்டு தரைமிசை வீழ்ந்து துன்புறலாயின; கறவைப்பசுக்கள் குளிரின் கொடுமையால், பால் உண்ணவரும் தம் கன்றுகளுக்கும் பால்கொடாமல் உதைக்கலாயின; குன்றுகளும் குளிரால் நடுங்கலாயின; அத்தகைய கொடுமை மிக்க 'கூதிர்க்காலம்' என்று கூதிர்க்காலத்தில், காலமாறுபாட்டால் கொடுந்துன்பம் கொள்ளும் உயிர்களின் இயல்பை உள்ளவாறே உணர்த்துகின்றார்.

“வையகம் பணிப்ப வலனேர்பு வளைஇப்
பொய்யா வானம் புதுப்பெயல் பொழிந்தென,
ஆர்கலி முனைஇய கொடுங்கோல் கோவலர்
ஏறுடை இனவிரை வேறுபுலம் பரப்பிப்
புலம்பெயர் புலம்பொடு கலங்கிக், கோடல்
நீடிதழ்க் கண்ணி நீரலைக் கலாவ,
மெய்க்கொள் பெரும்பனி நலியப் பலருடன்
கைக்கொள் கொள்ளியர் கவுள்புடையூஉ நடுங்க,
மா, மேயல் மறப்ப, மந்தி கூட,
பறவை படிவன வீழ்க், கறவை
கன்றுகோள் ஒழியக் கடிய வீசிக்
குன்று குளிர்ப்பன்ன கூதிர்.” (நெடுநல். க-கஉ)

கூ. நக்கீரர் காலமும் அவர்காலப் புலவர்களும்

கடைச்சங்க காலத்தைக் காண முயன்றவர் பலர்; சங்க இலக்கியங்கள் அளிக்கும் வரலாற்றுக்குறிப்புக்கள், அப்பாக்களால் பாராட்டப் பெற்ற அரசர்கள் ஆகியோரைக்கொண்டு, சங்ககாலம், பாரதகாலம் என்பார் சிலர்; சங்ககாலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு என்பார் பலர்; சங்ககாலம் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு என்பார் மற்றும் சிலர்; சங்ககாலம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு என்பார் வேறுசிலர்; இவ்வாறு கடைச்சங்கம் நிலவிய காலத்தைப் பற்றிப் பலர் பலவாறு கூறினும், அது, கி. பி. முதல், இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் நிலவிற்று என்ற உண்மையினையே வரலாற்று நூற்பேராசிரியர் பலரும் ஒப்புக் கொள்வர். சங்ககாலம் இரண்டு நூற்றாண்டுக்காலம் வரை நீண்டு இருந்தது ஆதலின், சங்ககாலப்புலவர்களை எல்லாம் ஒரே காலத்தில் ஒப்ப வாழ்ந்தோராகக் கொள்ளுதல் இயலாது; ஒரு சிலர் தொடக்கத்திலும், ஒரு சிலர் இடைப்பட்ட காலத்தும், மற்றும் சிலர், அதன் இறுதிக் காலத்தும் வாழ்ந்திருந்தனர் என்றே கொள்ளுதல் வேண்டும். அந்நிலையில், இக் கட்டுரைத் தலைவராகிய நக்கீரர், சங்கத்தொடக்கத்தில் இருந்தவரன்று; சங்கத்தின் இடைப்பட்ட காலத்தின் இறுதியிலும், இறுதிக் காலத்தின் தொடக்கத்திலும் இருந்தவராவர் என்பதையே உள்ள சான்றுகள் உறுதி செய்கின்றன; அவ்வாறு கொண்டால் அவர் காலம், கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியாம் என்று துணியலாம்.

தமிழகம், உலகமக்கள் உள்ளத்தில் உயரிய இடத்தைப் பெற்றிருந்த பெருமைமிக்க காலத்தில் நக்கீரர் வாழ்ந்திருந்தார்; நக்கீரர், தாம் கண்ட தமிழுலகத் தனிச் சிறப்புக்களை எல்லாம் தாம்பாடிய பாக்களில் வைத்துப் பாராட்டிப் பின்னுள்ளோரும் பார்த்து மகிழ்வழிசெய்துள்ளார். தமிழரசர்கள் உலகெலாம் ஒரு குடைக்கீழ் ஆள வேண்டும் என்ற உயர்பேருள்ள முடையராய்

விளங்கினர்; அதற்கான படையும் பண்பும் அவர்கள்பால் இருந்தன; போரில் புறங்காட்டிப் பிழைக்கும் பீடிலாரை ஆடவர் எனக் கொள்ளாது பெண்டிர் எனக் கொண்டு பழித்தனர்; தோற்ற வீரர்கள் கையில் வாளும் வேலும் தாங்கற்கு உரியர் அல்லர்; பெண்களைப்போல் பந்தும், பாவையும் கொண்டு ஆடற்குரியர் என அறிவிக்கும் முகத்தான், தம் அரண்களின் தலைவாயிலில் பந்தையும், பாவையையும் கட்டிவைத்தனர். தமிழ்நாட்டுப்பேரூர்களில் எல்லாம் கொடிபல துடங்கும் நாளங்காடிகளும், அறங்கூர் அவைகளும், அரசரும் செல்வரும் வேனிற்காலத்தே இருந்து மகிழும் இலவந்திகைப் பள்ளிகளும் நிறைந்து காணப்படும்; தமிழகம் வெளிநாட்டு வாணிபத்தால் வளம் பெற்றுத் திகழ்ந்தது.

“வேறுபல் நாட்டின் கால்தர வந்த
பலவுறு பண்ணியம் இழிதரும் நிலவுமணல்”

வெளியிலே மகிழ்ந்து ஆடுகிறார் நக்கீரர். வீடுகளில் போட்ட சோற்றுப் பலியினைத் தின்ற காக்கைகள், கடலிடையே நிற்கும் கப்பல்களின் பாய்மரங்கள் மீது சென்று தங்கும் சிறப்பினையும் காட்டுகிறார்.

“காக்கை, தூங்கல் வங்கத்துக் கூம்பிற் சேக்கும்
மருங்கூர்ப் பட்டினம்.”

பிறநாட்டு வாணிபத்தால் வளம் பெற்றதோடு, தமிழகம் பிறநாட்டுத் தொழில் வல்லார் பலரையும் பெற்றுத் திகழ்ந்தது; யவனர் கொணர்ந்த மதுவையும், அவர்கள் செய்த தளித்த பாவைவிளக்குகளையும் பெற்று மகிழ்ந்தனர் தமிழர்கள்;

“யவனர் நன்கலம் தந்த தண்கமழ் தேறல்.”

“யவனர் இயற்றிய விளைமாண் பாவை.

கையேந்து ஐஅகல்.”

(நெடுநல். ௧௦௨)

தமிழர்க்கு நீர் உண்ணும் கலம் பொன்னாலாயது; அவர்கள் வேனிற்காலத்தே குளிர்ந்த சந்தனம் பூசவேண்டும்;

கூதிர்காலத்தே வெப்பம்தரும் கத்தூரி அணிய வேண்டும் என்றும், கோடையின் வெம்மை போக்க விசிறியும், குளிரின் கொடுமை போக்கப் புகைதரும் கனற்சட்டியும், கோடையில் குடிக்கக் குளிரீர்தரும் வாய்குவந்த கலங்களும் தேவை என்றும் அறிந்திருந்தனர். தம்மீது வீரர்கள் ஏந்திவரும் வெற்றிக் கொடியோடு யானைகள் நுழையும் அளவு உயர்ந்த வாயில்களை உடைய கோட்டைபோன்ற மாளிகைகளைக் கட்டி வாழ்ந்தனர். தமிழர் புகைபோல் மெல்லிய ஆடைகளையும் பெற்று, அவற்றை மாசுபோகத் துவைத்துக் கஞ்சியிட்டுப் பெறவும் அறிந்திருந்தனர்; தமிழ்நாட்டுப் பாண்மகள், வாளைமீனுக்கு விலையாக நெல்லைப்பெற மறுத்து முத்தம் பொற்கலமும் பெற்று விற்கும் வாணிப வாழ்வை மேற்கொண்டு விளங்குகிறாள். தமிழர்கள் செல்வமதிப்பீட்டு முறையினை நக்கீரர் ஒருபாட்டில் விளக்குகிறார்; தமிழ்நாட்டுத் தாய் ஒருத்தி தன் மகள் வறியவன் ஒருவனை மணந்துகொண்ட நிலை கண்டு வருந்துகிறாள்; அவள் வறுமை வாழ்வினள் என்பதை, அவள் வீட்டிற்கு ஒரே தூண்தான் உண்டு என்றும்; அவள் வீட்டில் ஒரே பசுதான் உண்டு என்றும் கூறுகிறாள். “ஓர் ஆயாத்த ஒரு தூண் முன்றில்.” வீட்டு அமைப்பு முறையினையும், வீட்டில் வாழ்பசுக்களின் எண்ணிக்கையினைக் கொண்டே, தமிழர்கள் ஒருவரின் செல்வநிலையினை மதிப்பிட்டு வந்தனர்.

தமிழர்கள், மணமாகா மகளிர்க்குக் காலில் சிலம்பணிந்து, அவர்கள் மணமாகாதவர்; மணக்க விரும்பு வோர் மணக்க முன் வரலாம் என அறிவித்து, அவர்கள் மணம்செய்துகொள்ளும் முன்னாள், அச்சிலம்பைக் கழித்துவிட்டு, அவர்கள் மணம்பெற்ற மகளிராயினர்; இனி வேறு ஆடவர் எவரும் அவர்களை மணநோக்குடன் பார்த்தல் கூடாது என அறிவித்து வாழ்ந்தனர்; மணநாளன்று முன்னாள் நிகழும் இச்சடங்கைச் சிலம்புகழிநோன்பு எனப் பெயரிட்டுப் போற்றினர்; கார்த்திகைத் திங்கள் கார்த்திகை நாளன்று, தமிழர்கள், தெருக்களில்

பல விளக்குகளை வரிசையாக ஏற்றி, மாலைகள் அணிந்து விழாக் கொண்டாடினர்.

“மதிநிறைந்து,
அறுமீன் சேரும் அகலிருள் நடுநாள்
மறுகுவிளக் குறுத்து மாலை தூக்கிப்
பழவிறல் மூதூர்ப் பலருடன் துவன்றிய விழவு.”

தமிழகப் புது மணமகளிர், இளம்மகளிர் பலர் துணை செய்ய, அடுப்பில் பால்உலைஏற்றித் தங்கள் நிலத்தில் விளைந்த நெற்கதிர்களை முறித்துப் போட்டுச் சோறுக்கி யும், அவலிடித்தும் மகிழ்வர்; தமிழர்கள் கருணைக்கிழங்கைச் செந்நெல்லாலாகிய வெண்சோற்றோடு கலந்து உண்பர்; தங்கள் குதிரைகளுக்கு அரிசிமாவைத் தயிரிட்டுப் பிசைந்த கூழினைக் கொடுப்பர். இத்தகைய செல்வ வாழ்வினராய் அவர்கள், “செல்வத்துப் பயனே ஈதல்; துய்ப் பேம் எனினே தப்புந் பலவே” என்ற நல்லறிவுடையராய்க்

“கேள்கே ணேறவும், கிளைஞர் ஆரவும்
கேளல் கேளிர் கெழீஇயினர் ஓமுகவுமே.”

செல்வம் ஈட்டிச் செழிக்க வாழ்ந்தனர். நக்கீரர் பாக்களின் துணைகொண்டு நாம் காணும் தமிழகத்தின் காட்சி இது.

நக்கீரர் பாராட்டிய அரசர்களுள் சிறப்புடையோர், தலையாலங் கானத்துச் செருவேன்ற நெடுஞ்செழியன், இலவந்தி கைப்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன், கிள்ளிவளவன், பிடவூர் கிறான் பெருஞ்சாத்தன் முதலியோராவர். இவ்வரசர்களைப் பாராட்டிய புலவர்கள் எல்லாம் நக்கீரர் காலத்தில் வாழ்ந்தோராவர் என்று கொள்ளலாம். அவ்வாறு நோக்கியவழி, ஆலத்தூர் கிறார், ஆலம்பேரி சாத்தனார், இடைக்குன்றார் கிறார், எருக்காட்டுர்த் தாயங்கண்ணனார், ஓளவையார், கல்லாடனார், காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், குடபுலவியனார், குறுங்கோழியூர் கிறார், கூடலூர் கிறார், கோவூர் கிறார், பொதும்பில் கிறார் மகனார், மருதனிள நாகனார், மாங்குடி மருதனார், வடம வண்ணக்கன் பெருஞ் சாத்தனார் முதலிய புலவர் பெருமக்கள்

நக்கீரர் காலத்தவராவர் என்று கொள்ளலாம். நக்கீரர், கபிலர், பரணர் முதலியோரைக் கொண்ட தமிழ்ச்சங்கத் திற்குத் தலைவராவர் ; சங்கப் பலகைமீது கபிலரும், பரணரும் அமர்வதற்குமுன் அமர்ந்தவர் நக்கீரரே எனப் புராணங்கள் கூறுகின்றன எனினும், புலவர்கள் பாடிய சங்கச் செய்யுட்களைத் துணைகொண்டு நோக்கியவழி நக்கீரர், பரணர் கபிலராய் பெரும்புலவர்கள் காலத்தில் வாழ்ந்தவரல்லர் ; அவர்களுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்தவரே என்ற முடிபே கொள்ளக் கிடக்கிறது. நக்கீரர், கபிலரைப் பாராட்டியுள்ளார் என்பதும் ஈண்டு நினைவூட்டற்பாலது ; நக்கீரர் பாராட்டிய நெடுஞ்செழியன், பரணர் பாராட்டிய செங்குட்டுவனுக்கு ஒரு தலைமுறை பிற்பட்டவன் என்றே அறிஞர்கள் கருதுவர்.

எ. நக்கீரர் பாராட்டிய அரசர்கள்

ஒளவையார், அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் அவைக்களப் புலவராகவும், கபிலர், பறம்பிற் கோமான் பாரியின் அவைக்களப் புலவராகவும், பரணர், கடல்பிறக்கோட்டிய வெல்புகழ்க் குட்டுவன் அவைக்களப் புலவராகவும் அமர்ந்து, அவ்வவ்வரசர்களைப் பாராட்டினார்கள் என்பதைப்போல், நக்கீரர், இன்ன அரசன் அவைக்களத்தே வாழ்ந்தார் என்று கூறுதற்கில்லை. நக்கீரர் பாராட்டைப் பெற்ற அரசர்களுள், பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனே, முதன்மை பெற்றுள்ளான் எனினும், அவர், அவன் அரசவை சென்று கண்டு பாராட்டியுள்ளார் எனக் கொள்வதற்கில்லை; அவ்வரசர்களுள் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன் ஒருவனையே, அவர் நேர்நின்று பாராட்டியுள்ளார்; தாம் இருந்து வாழ்ந்த அரசவை என நக்கீரர் கூறுவது, சோழநாட்டுப் பிடவூர்கிழான் பெருஞ்சாத்தன் அரசவை ஒன்றையே; ஏனைய அரசர்கள் எல்லாம், நக்கீரர் பாடலில் இடம்பெறும் பேறுபெற்றவர்களே; அவர்தம் முன்னின்று தம்மைப் பாடிய பேற்றினைப் பெற்றவரல்லர்.

இவ்வாறு, நக்கீரரால் பாராட்டைப் பெற்றவராகவும், அவர் பாக்களில் இடம்பெற்றோராகவும் உள்ள அரசர்கள், பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன், பிடவூர்கிழான் பெருஞ்சாத்தன், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், கரிகாலன், கிள்ளிவளவன், தித்தன், திதியன், எவ்வி, அன்னி, திரையன், பறையன், எருமையூரன், தழும்பன், முசுண்டை முதலியோராவர்.

இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறன், சங்கப் புலவர்களுள் சிறந்தார் எனப்படும் மதுரை மருதன் இளநாகனார், காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், ஆவூர் மூலங்கிழார், வடமவண்ணக்கண் பேரிசாத்தனார் முதலியோராலும் பாராட்டப் பெற்றோனாவன்; மக்கள் பலரும், மனைவியும் உடன்வாழ வாழ்ந்தோன்; ஆனால், தன்பால்

வந்து பாராட்டிய புலவர்க்கு அவர்கள் வேண்டும்போதே அளிக்கும் அருங்குணம் அமையப்பெறுதவனாய்க் காணப்படுகின்றான். தன் குறைகண்டு திருத்தி நல்வழிப்படுத்தப் புலவர்கள் கூறும் பொருளுரைகளைப் பொன்னேபோல் ஏற்றுப் போற்றும் இயல்பினனாவன்; நக்கீரர், இவனைப் பாராட்டிய பாட்டில், நன்மாறன், சினத்தால் சிவனையும், வலியால் பலராமனையும், புகழால் திருமாலையும், முன்னியது முடித்தலால் முருகனையும் ஒத்துளான்; ஆகவே, அவனுக்கு அரியது என எதுவும், எப்போதும் இருந்ததில்லை; அதனால், அவன், யவனர் தந்த தண்கமழ் தேறலைப் பெண்கள் பொற்கலத்தே வார்த்துத்தர உண்டு மகிழ்ந்து வாழ்வான் என்றுகூறி, “அவன் அம்மகிழ்ச்சியிற் சிறிதும் குறையாது காலேக்கதிரோனும், மாலைமதியோனும் போல் நெடிது வாழ்க!” என வாழ்த்தியுள்ளார் :

“

தோலா நல்லிசை நால்வ ருள்ளும்
கூற்றொத் தீயே, மாற்றரும் சீற்றம் ;
வலியொத் தீயே, வாலி யோனை ;
புகழ்ஒத் தீயே, இகழுநர் அடுநனை ;
முருகொத் தீயே, முன்னியது முடித்தலின் ;
ஆங்காங் கவரவர் ஒத்தலின், யாங்கும்,
அரியவும் உளவோ நினக்கே ; அதனால்,
இரவலர்க்கு அருங்கலம் அருகாது ஈயா ;
யவனர், நன்கலம் தந்த தண்கமழ் தேறல்,
பொன்செய் புனைகலத்து ஏந்தி, நாளும்
ஒண்டொடி மகளிர் மடுப்ப மகிழ்சிறந்து
ஆங்கினிது ஒழுகுமதி ! ஒங்குவான் மாற !”

(புறம். ௫௬)

சோழநாட்டுப் பிடவூர்கிழான் பெருஞ்சாத்தன், முடியுடை வேந்தர்க்கு மகட்கொடுக்கும் உரியராய உழுவித்து உண்ணும் வேளாளரில் பிறந்தோன் என்ப. இஃது, “உழுவித்துண்போர் மண்டிலமாக்களும், தண்டத்தலைவரு

மாய்ச் சோழநாட்டுப் பிடவூரும், அழுந்தூரும், நாங்கூரும், நாவுரும், ஆலஞ்சேரியும், பெருஞ்சிக்கலும், வல்லமும், கிழாரும் முதலிய பதியில் தோன்றி வேள் எனவும், அரசு எனவும் உரிமை எய்தினோருமாய்.....முடியுடை வேந்தர்க்கு மகட்கொடைக்கு உரிய வேளாளராகுப” என்ற தொல்காப்பிய உரையால் தெளிவாகும். பிடவூர், சோழநாட்டில் உறையூர்க்குக் கீழ்ப்பால் உள்ளதொரு வைப்புத்தலம். அதில் மாசாத்தனார் கோயிலொன்றும் உளது; அச்சாத்தனார் பெயரே, இப்பாட்டுடைத் தலைவனுக்கும் பெயராயிற்று போலும்.

பெருஞ்சாத்தனைப் பாடிய பாட்டில், நக்கீரர், “அவன் வாயிலின்முன் தடாரிப் பறையோடு நின்ற என்னைக்கண்ட சாத்தன், நெடிதுநேரம் அங்கேயே நின்றுவிடாமலும், மிக்க நேரத்தைப் பேசியே கழித்துவிடாமலும் விரைந்து உட்சென்று அருங்கலம்பல கொணர்ந்து தந்தான்; தந்த தோடு அமையாது, என்னை அரண்மனையுள்ளே அழைத்துச் சென்று, தன் மனைவிக்குக் காட்டி, “என்பால் அன்பு கொண்டு என்னைப் போற்றிப் பேணுவதைப்போலவே, இவனையும் போற்றிக் காப்பாயாக,” என்றுகூறி நலம்பல நல்கினான்; அன்றுதொட்டு அவனை நான் மறந்திலேன்; அவனையன்றிப் பிறரை நினைந்து பாராட்டலும் இலேன்,” என்று கூறிப் பெருஞ்சாத்தனின் புகழைப் பாராட்டியுள்ளார்:

“தடாரி யோடு

ஆங்குநின்ற ஏற்கண்டு

சிறிதும் நில்லான், பெரிதும் கூறான்;

அருங்கலம் வரவே அருளினன்; வேண்டி,

.....யென வுரைத்தன்றி நல்கித் தன்மனைப்

பொன்போன் மடந்தையைக் காட்டி இவனை

என்போல் போற்று என்றோனே; அதற்கண்டு

அவன் மறவலேனே; பிறர் உள்ளேனே.”

(புறம். ந.கூடு)

சங்ககாலப் பாண்டிய மன்னர்களுள், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் தலைசிறந்தோனாவன். இவனைப் பாடிய புலவர் பலராவர்; பத்துப் பாட்டுள், நெடுநல்வாடையும், மதுரைக்காஞ்சியும், இவன் புகழ்பாடவந்த பாடல்களாம். இவ்வாறு இவன் புலவர் பலர் பாராட்டைப் பெறுவதற்குக் காரணமாயது, அவன் தலையாலங்கானத்தே பெற்ற பெருவெற்றியே யாகும்; நெடுஞ்செழியன், அரியணை ஏறுங்கால் மிகமிக இளையன்; பொதியமலைப் பல்வளமும், கொற்கைத்துறை முத்தும் பெற்று, பாண்டியநாடு பெருஞ்செல்வத்தால் பொலிவுற்று விளங்கிற்று; இதைக் கண்ணுற்றனர் அவன் பகையரசர்கள்; யானைக்கண்ணேய் மாந்தரம் சேரல்இரும் பொறையும், ஒரு சோழனும், திதியன், எழினி, எருமையூரன், இருங்கோ வேண்மான், பொருநன் ஆகியோர் அவன் பகைவராவர்; இவர்கள் எழுவரும், “நெடுஞ்செழியன் கடிதினையன்; அவனை வென்று பெறும் பொருள் மிகப்பலவாம்” என்று எண்ணிய அவர்கள், அனைவரும் கூடி, அவனை அவனுர் வாயிலிடத்திலேயே எதிர்த்தனர்; இளைஞனே எனினும், ஈடிலாத் திறலுடையனாதலின், அவர் செயல்கண்டுநாணி, “அவர்களை அழித்து, அவர்கள் முரசோடு அவர்களையும் கைக்கொள்ளேனாயின், ‘கொடுங்கோலன் எங்கள் அரசன்’ எனக் குடிகள் என்னைப் பழிதூற்றுக! புலவர்கள் என் நாட்டைப் பாடாதொழிக! இரப்போர்க்கு ஈயலாகா இழிநிலையினை நானும் எய்துவேனாக!” என்று வஞ்சினம் கூறித் தன் வாயிலில் வந்து நின்ற அவர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டான்; அவன் போர்வன்மைக்கு ஆற்றாது, அரசர்கள் தோற்றோடலாயினர்; தோற்றோடும் அவரைத் துரத்திச் சென்று, தஞ்சைமாவட்டத்தில், தலையாலங்கானம் என்னும் இடத்தில் மடக்கிப் போரிட்டு வென்றான்; எதிர்த்த ஏழரசர்களையும் இளமைக் காலத்திலேயே வென்ற சிறப்பறிந்து, அவ் வெற்றிச்செயலை அவன்பெயரோடு இணைத்து வழங்கினர்; தன் நாட்டுள் புகுந்து நலிவு செய்ய முயன்ற பகைவர்களைப் பாழ்செய்து வென்ற நெடுஞ்செழியன்,

பின்னர்ப் பகைவர் நாடுகளுள் தான்புகுந்து போரிடலாயினன். ஒருமுறை கொங்குநாடு நோக்கிச் சென்று, வழியிற் கிடந்த நாடு பலவற்றையும் கைக்கொண்டு இறுதியில் கொங்கரையும் ஒட்டி வெற்றி பெற்றான்; இவ் வெற்றி குறித்து அவன் கூடல்நகரில் விழாவும் கொண்டாடினார்; கொங்கரோடு நடத்திய இப்போரில், பாண்டியர் படைத் தலைவனாகிய அதிகன் என்பான் இறந்தான்; பகைவர் படைத்தலைவன் பட்டான் என்று கேட்டுக் கொங்கர்கள் ஆரவாரமும் செய்தனர். மற்றொருமுறை செழியன் சேரனாடு சென்று, செல்வத்தால் சிறந்த அவன் முசிறித் துறையை முற்றிச் சேரன் யாணைப்படைகளை அழித்து வென்று மீண்டான். இவ்வாறு சேய் பல நாடுகளையும் வென்று கொண்ட செழியன், தன் நாட்டின் அணித்தே, நீரீர் என்னும் ஊரில் அரசிருந்த எவ்வி என்பாளை வென்று அவனுக்குரிய மிழலைக்கூற்றத்தையும், வேளிர்க்குரிய முத்தூர்க்கூற்றத்தையும் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்திக் கொண்டான்.

தலையாலங்கானத்தில், நெடுஞ்செழியன் நடத்திய போரைப் பாராட்டியவர் பலராயினும், அக்களத்தில், அவனோடு போரிட்ட பகைவர்கள் யாவர் என்பதைப் பெயர்கூறி விளக்கியவர் நக்கீரர் ஒருவரே:

“கொய்சவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழியன்,
ஆலங் கானத்து அகன்தலை சிவப்ப,
சேரல், செம்பியன், சினம்கெழு திதிடன்,
போர்வல் யாணைப் பொலம்பூண் எழினி,
நாரரி நறவின் எருமை யூரள்,
தேங்கமழ் அகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தின்
இருங்கோ வேண்மான், இயல்தேர்ப் பொருநன் என்று
எழுவர் நல்வலம் அடங்க, ஒருபகல்
முரசொடு வெண்குடை அகப்படுத்து உரைசெலக்
கொன்று களம் வேட்ட ஞான்று
வென்றிகொள் வீரர் ஆர்ப்பு” (அகம். நகூ)

நெடுஞ்செழியன் பெற்ற கன்னிப்போர் வெற்றியாகிய தலையாலங்கானத்துச் செருவினையே யன்றி, அவன்,

கொங்குநாட்டுப் படையெடுப்பையும், முசிறி முற்றுகை யிணையும் நக்கீரர் பாராட்டியுள்ளார்.

“கொங்கர் ஒட்டி,
நாடுபல தந்த பசம்பூட் பாண்டியன்
பொன்மலி நெடுநகர் கூடல் ஆடிய
இன்னிசை ஆர்ப்பு” (அகம். ௨௫௩)

“கொய்சுவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழியன்
முதுநீர் முன் துறை முசிறி முற்றிக்
களிறுபட எருக்கிய கல்லென் ஞாட்பின்
அரும்புண் உறுநர்.” (அகம். ௫௭)

இவ்வாறு நெடுஞ்செழியன் பெற்ற வெற்றிகள் மூன்றினை விளங்க உரைத்த நக்கீரர், அவன் பாசறையில் போர்வீரர்களோடு வாழும் பாசறைவாழ்க்கையினை விளக்கும் திறம் வியத்தற்குரியதாகும் :

பகைவர் யானைப்படைகளை, அவற்றின் வலிய பெரிய கைகளை வெட்டிவீழ்த்திக், கொன்று அழித்த போரில், நெடுஞ்செழியன் வீரர்களிற் பலர் வாட்புண் பெற்று விட்டனர்; இதை அறிந்தான் அவன்; அறிந்த நேரம், இரவின் நடுயாமம்; குளிர்ந்த வாடைக் காற்று வீசிக்கொண்டிருக்கும் குளிர்காலம்; மழைத்துளிகள் மாறாது வீழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மழைக்காலம்; எனினும் காலத்தின் அருமையினை எண்ணினால்லன்; புண்பட்ட வீரரைக் கண்டு ஆறுதல் உரைத்து அன்புகாட்டி வரவேண்டும் என்ற ஆசை, அக்காலத்தின் கொடுமையை மறக்கச் செய்தது; வாடை வீசுவதால், தெற்கே சாய்ந்து விளங்கும் அழல்களைக் கொண்ட பெரிய பாண்டில் விளக்குகளைப் பலர் ஏந்தி முன்னே சென்றனர்; தலையில் வேப்பந்தாரும், கையில் நெடிய வேலும் கொண்ட படைத்தலைவன் அரசன் முன்னே செல்கின்றான்; மழைத்துளி மன்னன் மீது விழாமை குறித்து வெண்கொற்றக் குடை ஏந்தி ஒருவன் பின்னே வருகிறான்; நெடுஞ்செழியன், காற்றால் அலைப்புண்டு கீழே விழும் மேலாடையினை இடக்கையால் பற்றிக்

கொண்டு, தோளில் தொங்கும் வாள் மீது வைத்த வலக் கையனாய், வழியில் வரிசையாக நிற்கும் குதிரைகள் உதறிய அவற்றின் உடல்மேல் நீர் தன் மேல்படச் சேறு நிறைந்த தெருவிலே நடந்து சென்று, படைத்தலைவன் புண்பெற்ற வீரர்களையும், அவர்கள் பெற்ற புண்களின் நிலையினையும் காட்டிக் கொண்டே முன்னே செல்ல, பின்னே அவ்வீரர்களுக்கு அன்புரை வழங்கிக் கொண்டே செல்கிறான்; இவ்வாறு பேயும் உறங்கும் நடுயாமத்திலும் உறக்கம் ஒழித்துப் போர் மேல் சென்ற எண்ணமும் சூழ்ச்சியும் உடையனாய் வாழும் நெடுஞ்செழியன் பாசறைவாழ்க்கை நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது;

“மின்னவிர்

ஒடையொடு பொலிந்த வினைநவில் யானே
நீள்திரள் தடக்கை நிலமிசைப் புரள,
களிறுகளும் படுத்த பெரும்செய் ஆடவர்,
ஒளிறுவாள் விழுப்புண் காணிய புறம் போந்து,
வடந்தைத் தண்வளி எறிதொறும் நுடங்கித்
தெற்கேர்பு இறைஞ்சிய தலைய நற்பல்
பாண்டில் விளக்கில் பரூஉச்சுடர் அழல்,
வேம்பு தலையாத்த நோன்காழ் எஃகமொடு
முன்னோன் முறைமுறை காட்டப், பின்னர்,
மணிபுறத் திட்ட மாத்தாட் பிடியொடு
பருமம் களையாப் பாய்பரிக் கலிமா,
இருஞ் சேற்றுத் செருவின் எறிதுளி விதிர்ப்பப்,
புடைவீழ் அந்துகில் இடவயின் தழீஇ,
வாள்தோள் கோத்த வன்கட் காளை,
சுவல்மிசை அமைத்த கையன், முகனமர்ந்து,
நூல்கால் யாத்த மாலை வெண்குடை,
தவ்வென்று அசைஇத் தாதுளி மறைப்ப
நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான்
சிலரொடு திரிதரும் வேந்தன்
பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே”

(நெடுநல்வாடை. ககஅ-அஅ)

சோழன் உருவப்பஃறேர் இளம்சேட் சென்னியும், அழுந்தூர் வேன்மகள் ஒருத்தியும் அருந்தவம் பல ஆற்றிப் பெற்ற மகனே கரிகாலன்; பிறப்பதற்குச் சின்னாட்களுக்கு முன்னரே, தந்தையை இழந்து விட்டான் ஆதலின், பிறக்கும் போதே பேரரசு உரிமை பெற்றுப் பிறந்தான் என்ப. இளமையில், நாடாட்சியில் நாட்டம் கொண்டிருந்த தாயத்தாரால் சிறையுற்றுப் பின்னர்த் தன் வாள்வலியும், அம்மான் இரும்பிடர்த் தலையார் துணையும் பெற்றுப் பகைவர்தம் திண்ணிய காவலை அழித்து வெளிப் போந்தான்; வெளியேறுங்கால், பகைவர் வைத்த தீயால், கால் வெந்துற்றுக் கருகக் கரிகால் என்ற பெயருடைய னாயினான். வெளியேறி, விடுதலை பெற்றுத் தன் அரசரிமையினை அடைந்த பின்னர்த் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனும், செழியன் ஒருவனும், பதினொரு வேளிரும் கூடி எதிர்க்க, எதிர்த்தாரைக் கோயில் வெண்ணியில் வெற்றி கொண்டு, தாய் பிறந்த ஊரில் அதுகுறித்து விழாக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தான். மீண்டும் வாகைப்பறந்தலைக்கண் வந்தெதிர்த்த ஒன்பது மன்னர்களின் குடைகளையும் முரசினையும் கைக்கொண்டு வென்று துரத்தி வீறு கொண்டான். தமிழ்நாட்டில் ஆங்காங்கே வாழ்ந்து வந்த ஒளியர், அருவாளர், பொதுவர் போன்றாரையும், கங்கைக்கரை வாழ் பேரரசுகளாகிய வச்சிரம், மகதம், அவந்தி அரசர்களையும் தன் ஆணை உணருமாறு செய்தான். காவிரிக்குக் கரை அமைத்து நாட்டுவளம் பெருக்கினான்; புகார்ப் பெருந்துறையைப் புதுப்பித்துப் புறநாட்டு வாணிபத்தை வளர்த்துச் செல்வநிலையினைச் செழிப்புறச் செய்தான். கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடிய பட்டினப்பாலை கேட்டுப் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசளித்துப் பெருமை கொண்டான்.

இத்தகைய பேரரசன் செய்த அரும்பெரும் செயல் ஒன்றை, நக்கீரர் தாம் பாடிய அகநானூற்றுச் செய்யுள் ஒன்றில் அமைத்துப் பாராட்டியுள்ளார்; எந்த நாட்டில் செல்வநிலைகண்டு பிறநாட்டு மக்கள் எல்லாம்

பிழைப்பு நோக்கி ஆண்டு வரவிரும்புவரோ, அந்நாடே நாடு எனப் போற்றப்படும்; அதற்கு மாறாக, வளம் இழந்து வறுமையுற்ற காரணத்தால், பிழைக்கப் பிறநாடு நோக்கிச் செல்லவேண்டிய நிலையினை விரும்பும் மக்களைக் கொண்ட நாடு நாடெனப்படாது; ஆகவே, நாடாள் அரசர் தம் கடமை, செல்லும் குடிகளின் செல்வநிலையினைச் சீர்செய்து, அவர்களைச் செல்லாவாறு நிறுத்திக் காப்பதாம்;

“பதியெழு வறியாப் பழங்குடி கெழீஇய
பொதுவறு சிறப்பின் புகார்”

என இச்சிறப்பைப் புலவர்களும் போற்றுவர். அத்தகைய பெரும்பணியினை ஆற்றிப் புகழ்பெற்றவன் கரிகாலன்; இவன், தான் ஆட்சிக்கு வருமுன், நாடு பெற்றிருந்த அரசியல் குழப்பத்தால், தம் செல்வ நிலையேய்ந்து சீர் அழிந்து வேற்றிடம் செல்ல விரும்பிய தன் நாட்டுக் குடிகளைப் போகாவாறு போற்றிக்காத்தான். கரிகாலன் கடமை அறிந்து செய்த இவ்வரும் செயலே,

“செல்குடி நிறுத்த பெரும்பெயர்க் கரிகால்” (அகம். ௧௪௧)

எனக் கூறிப்பாராட்டியுள்ளார் நம் நக்கீரர்.

சங்க காலத்தில், கரிகாலனுக்குப் பின்வாழ்ந்த சோழ அரசர்களுள் சிறந்து விளங்கிய பேரரசன் கிள்ளிவளவனான்; பேராண்மையும் பெரும்புலமையும் பெற்ற பேரரசனாகிய இவன் போர்நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றையும் புலவர்பலர் போற்றியுள்ளனர்; கிள்ளிவளவன் என்ற பெயருடையார் பலர் காணப்படுதலாலும், அவன் போர் நிகழ்ச்சிகளாகப் புலவர் கூறுவன ஒன்றற்கொன்று முரண்படுவனவாகத் தோன்றுதலாலும் இவன் வரலாற்றை அறிவதில் அறிஞர்கள் விழிப்புடையராதல் வேண்டும்.

இவனைப் பற்றிய இரு நிகழ்ச்சிகளை நக்கீரர் குறிப்பிட்டுள்ளார்; துளு நாட்டைச் சேர்ந்த கோசர் தமிழகத்துட் புகுந்து தமிழரசுகளுக்குத் தொல்லைபல விளைத்து

வந்தனர் ; அதனால், அக்கோசரை அழித்து ஒழித்தல் வேண்டும் என அக்கால அரசர்கள் அனைவரும் முயன்றுள்ளனர் ; அத்தகைய முயற்சியில் கிள்ளிவளவனுக்கும் பங்குண்டு என்கிறார் நக்கீரர் ; வாய்மை வழுவா நெறியால் விளங்கும் புகழ்பெற்றுச் செல்வத்தாலும் சிறந்து காணப்பட்ட கோசர்கள், தொல்லைவிளைத்துக் கைப்பற்றிய நாடுகளை, அவர்களின் பெரும்படையைப் பாழ்செய்து கைப்பற்றக் கிள்ளி விரும்பினான் என்று நக்கீரர் கூறுகிறார் :

“வாய் மொழி நிலையு சேண்விளங்கு நல்லிசை
வளங்கெழு கோசர் விளங்குபடை தூறி
நிலங்கொள வெஃகிய பொலம்பூட் கிள்ளி” (அகம். ௨௦௫)

பழையன் மாறன் என்பான் ஒருவன், பாண்டியர்படைத்தலைவனாய் விளங்கினான் ; அவன் படைவலி கண்டு பேரரசர் பலரும் அஞ்சி வாழ்ந்தனர் ; கிள்ளிவளவன், வெள்ளம் போல் பரந்த பெரும்படையுடன் பழையன் வாழ்ந்திருந்த கூடல் நகரை அடைந்து ஆங்கே, நெடிய பல தேர்களையும், அணிபல அணிந்து தோன்றும் யானைப் படைகளையும் உடைய பழையனை எதிர்த்துப் போராடிச் சாய்த்து, பகைமன்னரின் ஊரைக் கைப்பற்றிக் கொணர்ந்தான் ; தம்குலப் பகைவனாகிய பழையன் பெற்ற இத்தோல்வி கண்டு சேரநாட்டு அரசன் களித்தான். என்ற ஒரு வரலாற்றை நக்கீரர் கூறியுள்ளார் ;

“நெடுந்தேர்
இழையணி யானைப் பழையன் மாறன்
மாடமலி மறுகிற் கூட லாங்கண்
வெள்ளத் தானையொடு வேறுபுலத் திறுத்த
கிள்ளி வளவன் நல்லமர் சாஅய்க்
கடும்பரிப் புரவியொடு களிறுபல வவ்வி
ஏதில் மன்னர் ஊர்கொளக்
கோதை மார்பின் உவகையிற் பெரிதே” (அகம். ௩௪௬)

கிள்ளி வளவனைப் பாடிய புலவர் எவரும், அவன் பாண்டி நாட்டை வென்றான் என்று யாண்டும் கூறவில்லை

ஆதலாலும், மாறாக, அவன் சேரர்க்குரிய கருவூரை முற்றி அழித்தான் எனப்படரும் கூறியிருப்பதாலும், கூடல்நகரில் நடைபெற்ற இப்போரில் பெற்ற வெற்றி கண்டு சேர அரசன் மகிழ்ந்தான் என்று கொள்வதினும், ஆங்கே தன் பகைவன் ஒருவன் பெற்ற பெருந்தோல்வி கண்டே மகிழ்ந்தான் எனக்கொள்வதே நேரிதாம் ஆதலாலும், பழையன், கிள்ளிவளவன் இருவரில், கிள்ளி வளவனே சேரர்களின் பெரும்பகைவனாய்க் காணப்படுகின்றனன் ஆதலாலும், பழையன் படைத்தலைவனே அன்றிப் பேரரசனல்லன் ஆதலாலும், கிள்ளிவளவன், பழையனைப் போரில் சாய்த்து “மன்னர் ஊர் கொண்டான்” எனக்கூறுவது பொருந்தாது ஆதலாலும், பழையன், தன் தலைநகர் வந்து தங்கிய கிள்ளிவளவனைச் சாய்த்து மன்னனாகிய அவன் ஊரைக் கைக்கொண்டான் ; அதுகண்டு, கிள்ளிவளவன் பகைவனாகிய சேரன் மகிழ்ந்தான் எனக்கொள்வது பொருந்துவதாகத் தோன்றுவதாலும் அவ்வாறு கொள்வாரும் உளர். அவ்வாறு கொண்டால், அது கிள்ளிவளவன் தோல்வியைக் குறிப்பதாகும்.

தித்தன், தித்தன் வெளியன், மாவண் தித்தன் என்று அழைக்கப் பெறுவானொரு சோழர்குலக் குறுநில மன்னன் உறையூரில் வாழ்ந்திருந்தான் ; நாள்தோறும் அரசவையில் இருந்து வருவார்க்குப் பொன்னையும் பொருளையும் வாரி வழங்கும் வள்ளன்மை உடையவன் ; பெரிய வீரன் ; இவனை வெல்லக்கருதி, பாணன் என்ற பெரிய மல்லன் ஒருவனையும் துணைகொண்டு வந்த கட்டி என்பவன், இவன் நாளோலக்கச் சிறப்பைக்கேட்டு அஞ்சி ஒடிவிட்டான் என்று தித்தனின் வெற்றிச்சிறப்பை ஒரு புலவர் விளக்குவார். ஐயை என்ற பெயர் கொண்டு, கற்பும் பொற்பும் பொருந்திய மகள் ஒருத்தியைத் தித்தன் பெற்றிருந்தான். தித்தன் உறந்தை காவற்காடுகளால் சூழ்ந்து பெறுதற்கு அருமை உடையது ; வெண்ணெல் வயல்களால் சூழ்ந்து வளம் நிறைந்தது ; வாய்மை தவறாது,

வழக்கறியும் அவையினை உடையது; இத்தகைய சிறப்
புக்குரிய தித்தனையும் அவன் உறந்தை நகரையும் நக்கீரர்,

“பலநல்ல புலன் அணியும்

சீர்சான்ற விழுச்சிறப்பின்

சிறுகண் யானைப் பெறலரும் தித்தன்

செல்லா நல்லிசை உறந்தை”

(புறம். நகநு)

எனப் புகழ்ந்து பாராட்டியுள்ளார்.

புன்னைமரத்தைக் காவல் மரமாகக் கொண்டு வாழ்ந்த
திதியன் என்பானொரு வீரனையும், அவன் புன்னைமரத்தை
அழிக்க வேண்டும் என விரும்பும் அன்னி என்பானையும்,
அவனை அவ்வினையை மேற்கொள்ளாவாறு அறிவுரை கூறித்
திருத்த முயன்றவனும், நீடுநில் வாழ்ந்தவனும், வேற்படை
யால் விழுப்புகழ் உடையவனும், வள்ளலும் ஆகிய எவ்வி
என்பானையும் நமக்கு அறிமுகம் செய்வித்து, நக்கீரர்
எவ்விதின் அறிவுரை கேளாத அன்னி, திதியனுக்குரிய
குறுக்கைப் பறந்தலை என்ற போர்க்களத்தில் அவனோடு
போரிட்டு அவன் புன்னை மரத்தையும் அழித்துத் தானும்
அழிந்தான் என்ற வரலாற்றையும் அறிவிக்கிறார்;

“பல்வேல் எவ்வி,

நயம்புரி நன்மொழி அடக்கவும் அடங்கான்

பொன்னிணர் நறுமலர்ப் புன்னை வெஃகித்

திதியனோடு பொருத அன்னி போல

விளிகுவை”

(அகம். கஉசு)

வேங்கட மலைக்குரியவனும், வேற்படை மிக்கவனும்,
சிறந்த செல்லாச் சேனையும் தூரம்வரை பரவியபுகழ்
உடையவனும், பொற்புண்பல பூண்டவனும் ஆகிய திரை
யன் என்பவனையும், பூஞ்சோலை பலவற்றால் பொலிந்து
தோன்றும் பவத்திரி என்ற அவன் ஊரையும் நக்கீரர்
அறிந்து உணர்த்தியுள்ளார்:

“செல்லா நல்லிசைப் பொலம்பூண் திரையன்

பல்பூங் கானல் பவத்திரி.”

(அகம். நசு0)

வேங்கட மலைக்கு வடக்கே வாழும் வடுகர் தலைவனும், பகைவரை வென்று அவர்கள் நாட்டுப் பசுநிறைகளைத் தந்து தன் மன்று நிறையுமாறு நிறுத்த வல்லவனும், தனக்கு நிகரான வலியுடையார் எவரையும் பெறமாட்டாப் பெருந்தோள் பெற்றவனும் ஆகிய எருமை என்பானையும், அவனுடைய நாட்டில் பாயும் அயிரி என்னும் ஆற்றினையும் அறிந்து கூறியுள்ளார்; வடுகர் பெருமானாகிய இவ் எருமை என்பானையே அன்றி நெடுஞ்செழியனோடு தலையாலங் கானத்துச் செருவில் போரிட்ட எருமையூரன் என்பான் ஒருவனையும் நக்கீரர் அறிந்துள்ளார்; இருவரும் ஒருவரோ, அன்றி வேறுபட்டவரோ அறிகிலம்:

“கன்றுடைப் பெருநிறை மன்றுநிறை தருஉம்
நேரா வன்தோள் வடுகர் பெருமகன்
பேரிசை எருமை நன்னாட்டுள்ளதை அயிரியாறு”

(அகம். உடுந்)

“நாரரி நறவின் எருமையூரன்”

(அகம். டுசு)

வாட்போர் வல்லவனும், தமிழ்நாடு முழுதினையும் வென்று பெற்ற புகழுடையானும், தன்னைப்பாடிவரும் பாணர்முதலியோர்க்கு வரையாது வழங்கும் நாளோலக்கச் சிறப்புடையவனும், தூங்கலோரியார் என்ற புலவர் பெருந் தகையின் பாராட்டைப் பெற்ற சிறப்புடையவனும், போரில் பெண்யானையால் மிதியுண்டு பெற்ற புண் தழும்பு, பெரிய வழுதுணங்காய் அளவு பெரிதாதல் கண்டு மக்கள் இட்டு வழங்கிய வழுதுணைத் தழும்பன் என்ற பெயருடைய வனும் ஆகிய தழும்பனையும் அவனுடைய காவல் செறிந்த ஊணுரையும், அவ்வுணுர்க்கு அப்பால் உள்ள பெருஞ் செல்வம் உடைமையால் பெரும்புகழ்பெற்ற உப்பங்கழி களால் சூழப்பெற்ற மருங்கூர்ப் பட்டினத்தையும் நக்கீரர் அறிந்து பாராட்டியுள்ளார்:

“வாய்வான்,

தமிழகப் படுத்த இமிழிசை முரசின்
வருநர் வரையாப் பெருநா ளிருக்கைத்
தூங்கல் பாடிய ஒங்குபெரு நல்லிசைப்

பிடிமிதி வழுதுணைப் பெரும்பெயர்த் தழும்பன்
கடிமதில் வரைப்பின் ஊணார் உம்பர்,
விருநிதி துஞ்சம் வீறுபெறு திருநகர்
இருங்கழிப் படப்பை மருங்கூர்ப் பட்டினம்”

(அகம். ௨௨௭)

நக்கீரர், முசுண்டை என்பாணையும், வேம்பி என்ற அவன் ஊரையும் அறிந்து பாராட்டியுள்ளார். முசுண்டையின் வள்ளற் றன்மையை வாயார வாழ்த்தியுள்ளார். பாணர் நாள்தோறும் வந்து பாடிநிற்பினும், அவர்களுக்கு ஆனேற்றின் திமிலில் சந்தனம் பூசி, கழுத்தில் மலர்மாலையும் பொன்னரி மாலையும் புனைந்து, கொம்புகளுக்குப் பொற்பூண் செறித்து அதை முன்னே கொடுத்து, அதைத் தொடர்ந்து சிறந்த பெரிய உணவையும் அளித்து, இறுதியாக நெடிய தேரையும், பெரிய யானையையும் வழங்கி வழியனுப்பும் வள்ளியோன் முசுண்டை என்று கூறுகிறார் :

“இன்குரல் அகவுநர் இரப்பின் நாடொறும்
பொன்கோட்டுச் செறித்துப் பொலந்தார் பூட்டிச்
சாந்தம் புதைத்த ஏந்துதுளங்கு எழில்இமில்
ஏறு முந்துறுத்துச் சால்பதம் குவைஇ
நெடுந்தேர் களிறொடு சுரக்கும் கொடும்பூண்
பல்வேல் முசுண்டை வேம்பி”

(அகம். ௨௪௬)

அ. நக்கீரைப்பற்றிக் கூறும் கதைகள்

நக்கீரர் முதலிய சங்கப்புலவர்களின் பிறப்புக் குறித்தும், அவர்கள் சங்கத்தமர்ந்து தமிழாராய்தற்கு வேண்டிய பலகை பெற்றது குறித்தும், இறைவன் களவியல் இயற்றியது குறித்தும், நக்கீரனுக்கும் இறையனுக்கும் நடைபெற்ற சொற்போர் குறித்தும், நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படை பாடுதற்கான காரணம் குறித்தும், வேறு பிறகுறித்தும் பலநூல்களில், பலகதைகள் பலவாறு கூறப்படுகின்றன. அவற்றைத் தனித்தனியே எடுத்துக் கூறி ஆராய்ந்து உண்மைகாண்பது நன்றும். சங்கப்புலவர்கள் பிறப்பும், அவர்கள் சங்கப்பலகை பெற்றதும், புலவர்கள் எல்லோர்க்கும் பொதுக்கதை ஆதலின் அவற்றை விரித்துக் காணுது வேண்டிய அளவு கண்டு செல்லலாம்.

களவியல் குறித்த கதை, “ களவியலுரை ” என்ற தலைப்பின் கீழ் ஆராயப்படும். ஆகவே, அதை இங்குக்கூற வேண்டுவதில்லை. நக்கீரர்க்கும், இறைவற்கும் நிகழ்ந்த தாகக் கூறப்படும் கதைகளே நக்கீரர் வரலாற்று நெருங்கிய தொடர்புடையதாதலின் அதைச் சிறிது விரித்து உரைத்தல் நன்றும். ஆகவே, ஈண்டு கண்டு ஆராயப் பெறுவன, சங்கப்புலவர் பிறப்பு, சங்கப்பலகை பெற்றது, நக்கீரர் - இறைவர் வாதம், அவர், முருகாற்றுப்படை பாடிய வரலாறு ஆகிய இக்கதைகளே.

புலவர் பிறப்பினைக் குறித்துக் கூறப்படும் கதைகள் பலநூல்களில் வந்துள்ளன. நக்கீரைப் பற்றியும், அவர் காலப் புலவர்களைப் பற்றியும் கூறும்நூல்கள் பலவாயினும் அவர்கள் பிறப்புக் குறித்துக் கூறும் நூல்கள் வடமொழி ஆலாஸ்ய மகாத்மியம். அதை முதல்நூலாகக்கொண்டு பரஞ்சோதி முனிவர் இயற்றிய திருநீயாடல் என்ற இரண்டு மட்டுமே ஆம். திருவினையாடல்களுள் காலத்தால் முற்பட்டுப் பழைய திருவினையாடல் எனப் பெயர்பெறும் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி இயற்றிய திருவாலவாயுடையார் திருவினையாடற் புராணத்தில் புலவர்கள் பிறப்புக்

குறித்து ஏதும் கூறப்படவில்லை. இனி, கதையினை நோக்குவோம்.

பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணம் கூறும் நக்கீரர் முதலாம் புலவர்களின் பிறப்பு:

பாண்டிய நாட்டை வங்கியசேகரன் என்பவன் ஆண்டு வரும் காலத்தில், காசியில், நான்முகன் பத்து அசுவமேத யாகங்கள் செய்து முடித்துவிட்டுக் கங்கையில் நீராட வேண்டித் தம் மனைவியராகிய சரசுவதி, சாவித்திரி, காயத்திரி மூவரையும் உடனழைத்துக்கொண்டு சென்றான்; இடைவழியில், வித்தியாதர மகனொருத்தி பாடிய இன்னிசை கேட்டு மயங்கிய நாமகள் அங்கேயே நின்று விட்டாள். கங்கைக்கரை சேர்ந்த நான்முகன், நாமகள் வாராமைகண்டு, அவள் இன்றியே ஏனைய இருவருடன் நீராடிக் கரை ஏறினான். அந்நிலையில் ஆங்கு வந்து சேர்ந்த நாமகள், அவர் செயல் கண்டு சினந்து, 'நான் இல்லாத போது நீங்கள் மட்டும் நீராடியது எவ்வாறு?' எனக் கேட்டாள். செய்த குற்றத்தை மறந்து தன்னைப் பழிக்கும் அவளை நான்முகன் நோக்கி, "குற்றம் நின்னுடையதாகவும் என்னைப் பழித்தனை ஆதலின், இக்குற்றம் நீங்க, நாற்பத்தெட்டுப் பிறவி மக்களாய்ப் பிறந்து மண்மேல் துன்புற்று வாழ்வாயாக," என்று சாபம் கொடுத்தான். சாபம் கேட்டஞ்சிய கலைமகள், கணவனை வணங்கி, "மானிடப் பிறவியில் பிறந்து பெறும் பெருந்துயரை எவ்வாறு ஆற்றுவேன்?," என அழலாயினள். நான்முகன், அவள் பிழை உணர்ந்து வருந்துவது கண்டு, "நின் உடல் உறுப்புக்களென விளங்கும் எழுத்துக்கள் ஐம்பத்தொன்றில் ஆகாரம் முதல் ஹகாரம் நான்கு உள்ள நாற்பத்தெட்டு எழுத்துக்களும் நாற்பத்தெட்டு புலவர்களாகவும், அகர வடிவின னான இறைவனும் ஒரு புலவனாய்த் தோன்றி, அப்புலவர் தமக்கு அறிவூட்டும் ஆசிரியனாகுக," என்று கூறிச் சாப விடை தந்தான்.

அவ்வாறே நாற்பத்தெட்டு எழுத்துக்களும் தமிழ் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் நாற்பத்தெட்டு மக்க

ளாய்ப் பிறந்தன. அம்மக்கள், கலை பல அறிந்து கற்றுத் துறைபோய புலவர்மணிகளாயினர்; பின்னர், பல்வேறு இடங்களுக்கும் போய், ஆங்காங்கிருந்த புலவர்களோடு வாதிட்டு வென்று இறுதியில் மதுரை சென்றனர்; ஆங்கே, ஆலவாய்ப்பெருமான் புலவர் உருவில் வந்து அவர்களை வரவேற்று உடன் கூட்டிச் சென்று மறைந்தார்; புலவர்கள் அவர் செயல் கண்டு வியந்து, வெவ்வேறு செய்யுட்களால் பாடிப் பரவுவாராயினர்; பின்னர் ஆங்கிருந்து அரண்மனை அடைந்து பாண்டியன் வங்கிய சேகரனைக் கண்டனர்; அரசன் புலவர்களின் பெருமை அறிந்து, கோயில் வடமேற்கு மூலையில் அவர்கள் இருந்து தமிழாராயத்தக்க சங்க மண்டபம் ஒன்றை அமைத்து, அதில் இருக்குமாறு அவர்களை வேண்டினன்; அவர்களும் அவனளித்த வரிசை பலவற்றோடு ஆண்டுச்சென்று அகமகிழ்ந்து அறிவாராய்ச்சி மேற்கொண்டு இருக்கலாயினர்.

மதுரையில் சொக்கநாதர் நடத்திய திருவிளையாடல் களை அகத்தியர் சில முனிவர்களுக்கு அறிவிக்கும் முறையில் எழுதப்பட்டுள்ள வடமொழி ஆலாஸ்ய மகாத்மியத்தில், நக்கீரர் முதலாம் புலவர்களின் பிறப்பு முறை, பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடல் பகரும் முறையினையே முழுதும் ஒத்திருப்பதால் அதை மீண்டும் கூறுதல் தேவையில்லை.

புலவர்கள் சங்கப்பலகை பெற்ற வரலாறு குறித்துக் கூறும் நூல்கள், பழைய திருவிளையாடல் எனப்படும் நம்பி திருவிளையாடல், பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடல், வடமொழி ஆலாஸ்ய மகாத்மியம் முதலியனவாம். அவற்றுள், பழைய திருவிளையாடல் கூறும் நிகழ்ச்சி இது :

மதுரைச் சங்கமண்டபத்தே அமர்ந்து தமிழாராய்ந்து வந்த புலவர்கள், தங்கள் புலமையின் தகுதி திறமைகளுக்கேற்ப, வரிசையாக அமர்வதற்கு விரும்பினர்; அதற்கு அவர்கள் அனைவரும் ஒருங்கிருக்கத்தக்க பேராசனம் ஒன்று தேவைப்பட்டது. அதனால், நக்கீரர், கபிலர், பாணர் முதலாம் புலவர்கள் அனைவரும் கோயிலை அடைந்து

ஆலவாய்ப் பெருமான் முன் நின்று, தங்கள் உள்ள விருப்பத்தை உணர்த்தி வணங்கி நின்றனர். இறைவன் அவர்கள் வேண்டுகோட்கிணங்கி, ஒருவர் இருக்கத்தக்க ஒரு முழச் சதுரப் பலகை ஒன்றை அளித்தார்; பலகை கண்ட புலவர்கள், “அந்தோ, எல்லோரும் இருக்கத்தக்க நெடிய பலகை ஒன்றை நாம் வேண்டினோம்; இறைவன் இதைத் தந்துள்ளான்; இதைக்கொண்டு நாம் என் செய்வோம்?” என உளம் தளர்ந்து உரைத்தனர்; புலவர்தம் தளர்ச்சியறிந்த பெருமான், “புலவர்தம் புலமை அறிந்து, அத்தகையோர் அனைவர்க்கும் அது வளர்ந்து இடம் கொடுக்கும்,” என்ற குரல் கொடுத்தனன். அது கேட்ட புலவர்கள் அகம் மகிழ்ந்து பலகையைக் கொண்டுபோய்த் தமிழ் மன்றத்தின் நடுவேயிட்டு, முதலில் நக்கீரர் அதில் அமர்ந்தார். பின்னர், அது மீண்டும் ஒருவர் இருக்கத்தக்க அளவு வளர்ந்தது; அதில் கபிலர் அமர்ந்தார்; அது மேலும் வளர, பரணர் அமர்ந்தார்; அஃது இவ்வாறே வளர வளரப் புலவர்கள் அனைவரும் அமர்ந்து, அகமகிழ்ந்திருந்து தமிழாராய்வாராயினர்.

இனி, புலவர்கள் சங்கப்பலகை பெற்ற வரலாறு குறித்துப் பரஞ்சோதியார் கூறும் கதையினைக் காண்பாம்:

அரசன், புதுப் புலவர்களுக்கு வரிசை பல வழங்கியதைக் கண்ட அந்நாட்டுப் பழம் புலவர்கள் மனம் புழுங்கி, அவர்களுடன் வாதிட்டுத் தோற்றனர்; வேற்றூரில் வாழ் புலவர்களும், அவ்வாறே புதுப்புலவர்களுடன் சொற்போர் நிகழ்த்திச் சோர்ந்தனர்; இவ்வாறு வந்த புலவர்களோடு இருந்த புலவர்கள் ஒருவர்பின் ஒருவராய் வாதிடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டுவிட்டனர்; நாள்தோறும் வருவார் போவார் எல்லோருடனும் வாதிடவேண்டி வந்ததைக்கண்ட புதுப் புலவர்கள் உள்ளம் தளர்ந்து துயருற்றனர்; பின்னர் தங்கள் துயர்போக்கி உயர்வளிப்போன் உமையொருபாகனும் இறைவனே என உணர்ந்து கோயிலை அடைந்து ஆண்டவனை வணங்கி, “அண்ணலே! எம்மோடு வாது செய்ய எல்லோரும் வருகின்றனர்; வருவார்தம்

அறிவினை எளிதில் அளந்து காணத்தக்க அளவுகோல் ஒன்று தேவை; அவ்வாற்றல் வாய்ந்த பலகை யொன்றைத் தந்தருள்வீர்,” என வேண்டினர்; வேண்டுவார்க்கு வேண்டிவன அளிக்கவல்ல இறைவன், அவர்கள் முன்புலவர் உருக்கொண்டு தோன்றி, ஒரு பலகையைக் காட்டி, “இது இருசாண் தூரமுள்ளது; ஆனால், அறிவிற்பிறந்தது; ஆற்றலிற்பெரியது; நும்போல் புலவர் ஒவ்வொருவருக்கும், ஒவ்வொரு முழம் வளர்ந்து கொடுத்து இடந்தரும்; எடுத்துச்சென்று அளவுகோலாக் கொள்ளுங்கள்,” என்று கூறி அதை அவர்கைக்கொடுத்து மறைந்து சென்றார். புலவர்கள் பலகையைக் கொண்டு சென்று, மண்டபத்துள் வைத்து, மலரும் மணந்தரு புகையும் காட்டி வழிபட்டு, அவர்களுள் நக்கீரர் முதன்முதலில் ஏறி அமர்ந்தார்; அவரைத் தொடர்ந்து கபிலரும், கபிலரைத் தொடர்ந்து பரணரும், பரணரைத் தொடர்ந்து பிற புலவர்களும் பலகையில் ஏறி இருந்து மகிழ்ந்தனர்.

இவ்வரலாறே சிறிதும் மாறுபாடின்றி, ஆலாஸ்ய மகாத்மியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது; பரஞ்சோதியார் தம் நூலுக்கு ஆலாஸ்ய மகாத்மியத்தையே முதல் நூலாகவும் கொண்டுள்ளார்; ஆகவே, அவ்வாலாஸ்ய மகாத்மியம் கூறும் வரலாற்றை ஈண்டு மீண்டும் விரித்துரைத்திலன்.

இனி, நக்கீரர்க்கும், இறையனார்க்கும் நடைபெற்ற வாதம் குறித்து வழங்கும் கதைகளைக் காண்போம். இக்கதைகளைக் கூறும் நூல்கள் பரஞ்சோதிமுனிவர் இயற்றிய திருவிளையாடற் புராணமும், சீகாசத்திப் புராணமும் ஆம். அவற்றுள் திருவிளையாடற் புராணம் கூறுமாறு:

நக்கீரர் முதலாம் புலவர்கள் நாற்பத் தெண்மரும், ஆலவாயுடையான் அளித்த அறிவு அறியும் பலகை மீதமர்ந்து தமிழ் அறிந்து வருவாராயினர்; இறைவனும் ஒரு புலவராய் அவருடன் கலந்து வாழ்ந்திருந்தான்; அவர்கள் அவ்வாறு வாழ்ந்து வர, மதுரையில் பாண்டிய நாட்டாட்சிப் பொறுப்பை வங்கியசூடாமணி என்னும் சண்பக மாறன் மேற்கொண்டு, அரசோச்சி வரலாயினன்; இள

வேனிற் காலம் வந்துற்றது ; இளந்தளிர் விட்டு எழில் மிக விளங்கும் மரங்களையும், மலரிடைப் புகுந்து மணங் கொண்டு வீசும் தென்றலையும், கண்டும் உற்றும் களி கொள்ள விரும்பிய வங்கியசூடாமணி, தன் மனைவியோடும் மலர் வனம் புகுந்து ஆண்டுள்ளதோர் செய்குன்றின் மேல் இருந்து இயற்கையின் எழில் கண்டு மகிழ்ந்திருந்தான் ; அக்காலே, தென்றல் பண்டுபோல் கமழாது புதுமணம் கமழ்தலை உணர்ந்தான் ; என்றும் இல்லா இம்மணம், தென்றற்கு இன்று எவ்வாறு கிடைத்தது? இம்மணந்தரும் பொருள் யாது? என்று எண்ணி எண்ணிப் பார்ப்பானாயினன் ; உற்று நோக்கி வருவான் முன், அதேநறுமணம் தன் மனைவியின் கூந்தலினின்றும் வருவதை உணர்ந்தான் ; அறிதோற்றியாமை காண்டலே போல், தன் மனைவியின் கரு நெறிக் கூந்தலினின்றும் கமழ்கிறது எனின், இம்மணம் இவள் கூந்தற்கு இயல்பா யமைந்ததோ அன்றி மலரும் மணமுடைப் பொருளும் பெற்றுச் செயற்கையானமைந்ததோ என்று ஐயுறலாயினன் ; ஐயத்தைத் தன் அறிவால் தெளிந்து கொள்ளமாட்டா வங்கியசூடாமணி, “என் உளத்துள் தாய இவ் ஐயத்தை உணர்ந்து செய்யுள் செய்ய வல்லார் பெறுக ஆயிரம் பொன்,” என அறிவித்து, அப்பொன் முடிந்த கிழியைச் சங்க மண்டப முன்னர்த் தூக்கினான். புலவர்கள் அரசன் ஐயம் யாதாம் என எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தும் அஃது அறிய மாட்டாராயினர் ; அது குறித்து அவர்கள் பாடிய பாட்டொன்றும், அரசன் உட்கருத்து ணர்த்தும் ஆற்றலைப் பெறுமை யுணர்ந்து புலவர்கள் பெரிதும் உளங்கவல்வாராயினர்.

இஃது இவ்வாறாக, ஆதிசைவ மரபிற்றோன்றி இளம் பருவத்திலேயே இருமுதுகுரவரையும்இழந்து, பிரமசரியம் மேற்கொண்ட தருமி என்னும் அந்தணச் சிறுவன் ஒருவன், ஆலவாய்ப் பெருமான் அடிமுன் வீழ்ந்து, “எந்தையே! அடியேன் தந்தையையும் தாயையும் இளமையிலேயே இழந்தவன் ; எவர்துணையும் இன்றி இன்றுவரை துயர் வாழ்வுடையேன் ; அதனால், மணம் செய்து கொள்ளும் மன

முடையேன்; நல்லாள் ஒருத்தியொடு இல்லறம் மேற்கொள்ள எனக்கு நின்மலரடி அருச்சிக்கும் மாண்பு வராதன்றோ? எல்லாம் அறிந்தவன் நீ; எனக்குத் தந்தையும் நீ; தாயும் நீ; என் மனத்துயர் போக்குதற்கு ஏற்றதோர் சமயம் இது; அரசன் உள்ளக் கருத்தினைத் தெள்ளிதின் உணர்த்தும் செய்யுளொன்று தருக,” என இருகை கூப்பி இரந்து வேண்டினன்.

தருமியின் வேண்டுகோட் கிரங்கிய தம்பிரான்,

“கொங்கு தேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி!
காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ;
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியல்
செறி எயிற்று அரிவை கூந்தலின்
நறியவும் உளவோ நீ அறியும் பூவே” (குறுந். ௨)

என்னும் செய்யுளை இயற்றித் தந்தருளினன். பெற்ற தருமி பெருமகிழ்வுற்று, அதனைக்கொண்டு போய்ச் சங்கப் புலவர்களுடத்தே கொடுத்தனன்; புலவர்கள், பாட்டு, சொல்வளமும் பொருள்வளமும் செறியத் தோன்றும் பொலிவினைக் கண்டு “நன்று! நன்று!” என வியந்து பாராட்டினர்; பான்டியன் முன் சென்று பாட்டின் பொருளுரைத்துப் பாராட்டினர்; மன்னன் தன் சிந்தையுறு ஐயம் அறிந்து பாடப் பெற்றுள்ளமை உணர்ந்து உவந்தான். “புலவருடன் சென்று தருமி கிழி பெறுக,” என்றனன். அரசன் ஆணைபெற்ற தருமி, சங்க மன்டபம் புகுந்து ஆங்குத் தூக்கிய கிழியை அறுக்கத் துணிந்தான். ஆனால் அந்தோ! அந்நிலையில் அவ்வழிப் போந்த நக்கீரனார் “பாட்டுப் பிழையுடையது! பொற்கிழி பெறும் பேறு பெற்றாய் அல்லே,” எனக் கூறிவிட்டனர்.

வேதியன் வருந்தினான்; கோயிலுட் புகுந்து சிவன் திருமுன் செய்யுளை வைத்து விட்டு, “எந்தையே! ஏழைத் தருமி யான் வறுமையில் வாழ்ந்து பழகி விட்டவன்; ஆதலின் பொற்கிழி பெற முடிய வில்லையே என வருந்துகின்றேன் அல்லன்; சின்னஞரும் சிற்றறிவும் உடைய புலவர்கள்

பேரறிவும் பிறவா யாக்கையும் உடைய பெருமான் பாட்டில் பிழை காண்பதா? இறைவ! நின்னை, இனியார் மதிப்பார்? நினக்கு இவ் விழிவா? அதுவும் என் பொருட்டு நேர்ந்ததே! என்று என் உள்ளம் ஏங்குகிறது,” என்று கூறி நின்றான். உடனே, கோயிற் குடிகொண்ட பெருமான் ஒரு புலவனாய்த் தோன்றி வெளிப்பட்டுச் சங்கத்தை அடைந்து மண்டபத்தின் நடுவண் நின்று, “என் பாட்டில் பிழை கண்டவன் யாவன்?” என்று வினவினார்; நக்கீரர், “குற்றம் கண்டவன் நானே” என்று இயம்பினார்; இறைவன் “கூறிய குற்றம் யாது?” என்று வினவ, “செய்யுள் சொல்லால் வழுவுடையதன்று; பொருட் குற்றம் உடையது; கூந்தல் மணம் பெறுவது மலர்களால்; இயற்கையில் பெறுவது இல்லை; இஃது உலக உண்மை; அற்றாக, ‘அரிவை கூந்தலின் நறியவும் உளவோ?’ என்ற இப்பாட்டு, மகளிர் கூந்தற்கு மணம் இயற்கையால் நேர்ந்தது எனக் கூறுகிறது; அவ்வாறு கூறுதல் உலகவழக்கொடு மாறுபடக் கூறலாம் ஆகவே, பொருளால் குற்றம் உடையது” என்று விடையிறுத்தார்; இறைவன், “பத்தினிப் பெண்டிர் கூந்தலும் மணத்தைச் செயற்கையால் பெறுவதாமோ?” என்ன, நக்கீரர் “ஆம்” என்றார்; “வானர மகளிர் கூந்தலுக்கும் மணம் செயற்கைதானே?” என, இறைவன் மீண்டும் வினவ, “அதுவும் அன்னதே” என்றார் நக்கீரர்; இறைவன் மீண்டும் நக்கீரனரை நோக்கி “நின் வழிபடு கடவுளாய காளத்தி நாதன் பாகத்தமர்ந்த ஞானப் பூங்கோதையார் கூந்தலும் அன்னதோ?” என்று வினவ, நக்கீரனார், ஒரு சிறிதும் அஞ்சாது “ஆம்; அதுவும் அத்தன்மைத்தே” என்று கூறினார்.

நக்கீரர் சொற்கேட்ட சிவன், தம் நுதல்விழியினைச் சிறிதே காட்டினார்; ஆனால், அவர் கண் கண்டும் நக்கீரனார் அஞ்சினரல்லர்; “ஒரு கண் காட்டுவதால் மட்டுமல்ல; நின் உடலெல்லாம் கண் கொண்டு காட்டினும் அஞ்சேன்; நின் பாட்டுப் பிழையுடையது என்பதை மாற்றிக் கொள்ளேன்; இப்போதும் கூறுகிறேன் நிற்பாட்டு குற்றம் குற்

றமே” என்று கூறுவாராயினர்; ஆனால் இதற்குள், எரி விழியின் வெம்மை அவரை வாட்டவே, அதனைப் பொற மாட்டாது பொற்றாமரைக் குளத்துள் வீழ்ந்தார்; புலவர் உருக் கொண்டு போந்த இறைவனும் மறைந்தார்.

நக்கீரனரை இழந்த புலவர்கள், அரசிழந்து வருந்தும் குடிகளே போல் வருந்தி, அந்தோ! நக்கீரரை இல்லா நம் தமிழ் மன்றம் மெய்யுணர்வில்லான் கல்விபோலவும், மதியிழந்த வாளைப்போலவும், சிறந்த நடுமணி இழந்த வடத் தைப்போலவும் பொலிவு குன்றுமே என ஏங்கினர்; துயர் பொறுக்கலாற்றாப் புலவரெல்லாம், “இறைவனோடு வாது செய்து பிழையுற்றாரும் உய்வரோ? இறைவனை விரும்பினால் உய்யுமாறு உண்டாம்; பெருமான், பிழை பொறுக்கும் உளமுடையான் அன்றோ? வேண்டுவார்க்கு வேண்டி வன அளிக்கவல்ல அருட்கடலாம் அவனையே சென்று வேண்டுவோம்” என்று எண்ணி, இறைவன் திருமுன் சென்று “ஆலமுண்ட அண்ணலே! பிழையுள்ள பொறுத்திடுதல் நின் பண்பன்றோ? நக்கீரர் பிழை கண்டு ஒறுத்த நீ, இனி அதைப் பொறுத்து அருள்புரிதலையும் வேண்டுகின்றோம்” என்று கூறிக் குறையிரந்து நின்றனர். அருட்பெருங்கடலாகிய இறைவன், புலவர்தம் வேண்டுகோட்கிரங்கி, அருளுருவாம் அம்மையோடும், பொற்றாமரைத்தடம் அடைந்து, அதில் கிடந்து வருந்தும் நக்கீரனரைத் தம் அருட்கண்ணால் நோக்கினார்; உடனே நக்கீரர், உள்ளமும் உடலும் தூயராகி ஞானப் பூங்கோதையார்தம் தெய்வக் கூந்தலுக்கும் குறைகூறிய தன் பிழையினைப் பொறுத்தாண்ட பெருங்கருணைத் திறத்தினை நினைந்து நினைந்துருகி, “கைலாபாதி காளத்திபாதி அந்தாதி” பாடித் துதித்தார். இறைவன் நக்கீரனார் கையைத் தம் திருக்கையாற் பற்றிக் குளத்தினின்றும் கரையேற்றி யருளினார். அருவுருவாய் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் பெருமான் அருட்கோலம் கொண்டுவந்து கைகொடுத்துக் கரையேற்றும் பேறுபெற்ற புலவர் ஏறாகிய நக்கீரர், ‘கோபப் பிரசாதம், பெருந் தேவபாணி, எழுகூற்றிருக்கை’ முதலியன பாடிப்

பரமனைப் பரவினார். தருமியும் பொற்கிழிபெற்றுச் சென்றனன். பின்னர்ச் சிலநாட் சென்று, ஆலவாயின் அழல் நிறக்கடவுள் அகத்தியனாரை அழைத்து நக்கீரனுக்கு இலக்கண உபதேசம் செய்வித்தருளினார்.

நம்பி திருவிளையாடல், இதே கதையினைச் சிற்சில வேறுபாடுகளுடன் கூறுகிறது :

“கொங்கு தேர் வாழ்க்கை” என்ற தம் செய்யுட்டுக்கு குறை கூறினார் நக்கீரனார் என அறிந்து அவரோடு வாதிட வந்த இறைவன், நக்கீரரை நோக்கி,

“அங்கம் குலங்க அரிவாளில் நெய்தடவிப்
பங்கம்பட இரண்டு கால்பரப்பிச்—சங்கதனைக்
கீர்கீர் என அறுக்கும் கீரனே என்கவியை
ஆராயும் உள்ளத் தவன்?”

என்று கூறி நக்கீரனார் தம் தொழிலையும், அவர் குலத்தையும் எள்ளி நகையாடினார் என்றும், அது கேட்ட நக்கீரர்,

“சங்கறுப்பது எங்கன்குலம்; தம்பிராற்கு ஏதுகுலம்?
பங்கமறச் சொன்னால் பழுதாமே—சங்கை
அரிந்துண்டு வாழ்தும் அரனாரைப் போல
இரந்துண்டு வாழ்வ திலை.”

என்ற எதிர்ப் பாட்டுப்பாடி பரமனைப் பழித்தார் என்றும் அப்புராணம் கூறுகிறது.

சீகாளத்திப் புராண நக்கீரர் சருக்கம், இறைவர்க்கும் நக்கீரர்க்கும் நிகழ்ந்த இவ் வாத வரலாற்றை விரித்துரைக்கும் முறை:—

புலவர்கள் தமிழ் ஆராய்ந்திருந்த காலத்தில், பாண்டியமன்னன், ஒருநாள், தன் பொன்மாடத்து மேனிலேமேல் தன் ஆருயிர்க் காதலியோடும் அமர்ந்திருந்தான்; அப்போது அங்கு வீசிய இளந்தென்றல் அரசமாதேவியின் குழல் மணத்தைக் கொண்டுவிச, அரசனும், இம்மணம், நம் மனைவியின் குழல் மணமே எனத் துணிந்தான். அவ்

வாறு துணிந்த அவன், தான் கருதிய இதனை அமைத்துச் செய்யுள் செய்ய வல்லார்க்கு ஆயிரம் பொன் அளிப்பேன் என்று கூறி, ஆயிரம் பொன்னையும் கிழியொன்றில் முடிந்து சங்க மண்டபத்தின்முன் தொங்கவிட்டான். புலவர் பலரும் பொன்னைப்பெற வேண்டிப் பாடல் பாடினார்; ஆனால், அவர் பாக்கள், தம் மனத்தின் கருத்தினைக் கொண்டிராமை கண்டு அரசன் அவற்றை மறுத்து விட்டான்; பொற்கிழி பெறுவாரை இன்றிக் கிடந்தது.

இந்நிலையில் பாண்டிநாட்டில் பெரும் பஞ்சம் வந்துற்றது. மதுரை வாழ்மக்கள் வாழ்விடம்தேடி வேறு நாடு செல்வாராயினர்; அப்போது ஆலவாய்ப்பெருமானைப் பூசித்து அருச்சிக்கும் தருமி எனும் அந்தணன், இனியும் இங்கிருப்பின் நாம் உயிர் பிழைத்தல் அரிது; ஆகவே, செல்வமலிந்த நாடு நோக்கிச் செல்வதே செய்ய வேண்டி வது எனத் துணிந்து, இறைவன்பால் விடைபெறச் சென்று, “பெருமானே! பஞ்சத்தால் பிழைக்கும் வழியறியேன்; மேலும் இங்கு இருப்பின் சாவேன்; ஆதலின் இப்பஞ்சம் போம்வரை, பிறநாடு புகுந்து வாழ்ந்து பின்னர் வருவேன்; வந்து நின்திருவடி தொழுவேன்; வாழ்த்தி வழியனுப்புக,” என்று வேண்டினன். அடிவணங்கும் அவன் துயர் உணர்ந்த ஆண்டவன், “பொருளின்றிப் பிறநாடு செல்லும் நின் எண்ணத்தை விட்டுடாழிக! மனத்தடக்கிய பொருள் தோன்றப் பாட வல்லார்க்கு வழுதி ஆயிரம்பொன் அளிக்கத் துணிந்துளான். அவன்பால் இச் செய்யுளைக் காட்டி அப்பொருள் பெற்று வாழ்க” என்று கூறி, “கொங்குதேர் வாழ்க்கை” என்னும் செய்யுள் அமைந்த ஏட்டினை அந்தணன் கைக் கொடுத்தார்.

தருமி, பாண்டியன் முன் சென்று பாட்டைப் பாடி நின்றான்; பாண்டியன், பாட்டின் பொருள் தன் உள்ளக் கருத்தினை உணர்த்துவதறிந்து மகிழ்ந்து “நன்று நன்று இச்செய்யுள்” எனப் பாராட்டி, புலவர்தம் பாராட்டையும் பெற்றுவருக என அனுப்பினன். தருமி, தமிழ்ப்

புலவர் முன் நின்று, பரமன் பாட்டைப் பாடிக்காட்டினார்; புலவர்கள் எல்லோரும் பாராட்டினர்; ஆனால், அவருள் ஒருவராய்த் தலைமையேற்று நிற்கும் நக்கீரர், “இப்பா, குற்றமுடைத்து” என்று கூறி மறுத்தனர்; அந்தணன் “ஆண்டவன் பாட்டும் பிழையுடையதா?” என்று எண்ணித் துணுக்குற்றுக் கோயிற்குச் சென்று நடவுளிடத்தில் நடந்தது கூறினன். இறைவன் தமிழ்மன்றம் வந்து, “என் பாட்டில் பிழைகண்டார் யார்?” என்று கேட்க, நக்கீரர், “நான்” என்றார்; இறைவன் “குற்றம் யாது?” என்று வினவ, “பெண்கள் கூந்தலுக்குச் செயற்கை மணம் உண்டே அன்றி, இயற்கை மணம் இல்லை; ஆனால், நின் பாட்டு இயற்கை மணம் உண்டு என உரைக்கிறது; ஆதலின், நிற்பாட்டு இல்லது கூறல் என்னும் குற்றமுடைத்து” என்று கூறினார். இறைவன், “அரம்பையர் குழலுக்கும் மணம் செயற்கையில் உண்டாயதுதானோ?” என, நக்கீரர், “அதுவும் அத்தகையதே” என்றார். பின் இறைவன், “இறைவி கூந்தல் எத்தன்மைத்து?” என, நக்கீரர், “அதுவும் அத்தன்மைததே” என்று சிறிதும் தயங்காது கூறினார். உடனே இறைவன் தம் நுதல்விழியினைச் சிறிதே காட்டினார்; ஆனால் நக்கீரனாரோ, அதைக் கண்டும் சிறிதும் அஞ்சாது நின்று, “ஒருகண் அல்ல; உடலெலாம் கண்கொண்டு காட்டினும் அஞ்சேன்; நின் செய்யுள் குற்றம் குற்றமே” என்று கூறினார். சிவபெருமான் சினங்கொண்டு, “என் பாட்டிற்கும் பிழை கண்டு, எம் மனைவி கூந்தலுக்கும் குறை கூறினாய் ஆதலின், குட்டநோய் கொண்டு உலகெலாம் அலைக!” என்று சாபம் தந்தனர். இறைவன் கூறிய வன்சொற் கேட்ட நக்கீரர் உடல் நடுங்கி, “கருணையம் கடலே, அறிவிலேன் கூறிய பொய்யுரையினைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும்” என்று பற்பல கூறிப் பலகால் வணங்கினார்; இறைவன், நக்கீரனார் தம் வழிபாடு கண்டு இரங்கி, “இந்நோய் கயிலை காணிற்றீரும்” என்று கூறி மறைந்தார். அரசனும் புலவரும் அவர் திருவிளையாடல் கண்டு வியந்து போற்றினர்; தருமி கிழிபெற்று மகிழ்ந்தான்.

ஆண்டு சில சென்றன ; நக்கிரைஞர்க்குத் தொழுநோய் முதிர்ந்து பெருந்துயர் தந்தது ; நக்கிரர், “இதனைக் கயிலை கண்டு ஒழிப்பேன்” எனத் துணிந்து புலவர்கள் பால் வருந்தி விடைபெற்று வையையின் வடகரை அடைந்தார்; அக்கரை நின்று மதுரைமாநகரையும், நகர் உறை இறை வனையும் அரசனையும் புலவர்களையும் நினைந்து, “அந்தோ ! புலவர்கள் இனி என்னை மறந்து விடுவார்களோ ? அரசன் இனி என்னை நினைப்பனோ ? சங்கப்புலவர்கள் நாற்பத் தெழுவரே என உலகம் எண்ணிவிடுமோ ?” என்றெல்லாம் வாய்விட்டழுதார்.

பின்னர் மழைபெயல் மாறிய கழைதிரங்கு அத்தம் பல கடந்து வேங்கடம் கண்டு வடநாடு சென்று, ஏமகூடம், காசி, கேதாரம் முதலாம் வடநாட்டுச் சிவத்தலங்களைத் தரிசித்து, இமயம் நோக்கிச் செல்வாராயினர் ; உள்ளங்கால் வெள்ளெலும்பு தோன்ற நடந்து செல்லும் நக்கிரர் வழியில் கடல்போற் பெரிய குளமொன்றினையும், அக்குளக் கரையில் பந்தர் இட்டாற்போற் றழைத்துப் படர்ந்த பெரிய ஆலினையும் கண்டார் ; ஆங்குச் சென்று சிறிது இளைப்பாறினர் ; அங்ஙனம் இருப்புழி, அம்மரத்து இலை ஒன்று உதிர்ந்து, ஒருபாதி நீரிலும், ஒருபாதி கரையிலுமாக வீழ்ந்து, பின்னர் அவ்விருபாதியும் முறையே மீனும், பறவையுமாய் உருக்கொண்டு, ஒன்றை யொன்று கவ்வி ஈர்த்தன. நக்கிரர், அப்புதுமை கண்டு வியந்து நின்றார் ; அந்நிலையில், ஒரு பெரும்பூதம் தோன்றி நக்கிரரைக் கவர்ந்து சென்று மலைக்குகை யொன்றினுள் அடைத்துத் தாழிட்டுச் சென்றது. அக்குகையினுள், அவருக்கு முன்னே அடைபட்டிருந்த தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பது மக்களும் நக்கிரனரை அணுகி, “ஐய ! ஆயிரம் மக்களை ஒருங்கு சேர்த்தே உண்ணும் இயல்புடையது இப்பூதம் ; நேற்றுவரை நாங்கள் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பதின்மரே இருந்தோம் ; இன்று நீ வந்தமையால் ஆயிரம் நிறைந்துவிட்டது ; நீராடச் சென்ற பூதம் வந்து நம்மை எல்லாம் கொன்று விழுகும் ;

இவ்விடர், இன்று நின்னல் வந்துற்றது” என்று கூறி வருந்தினர்.

அவர் உரைத்தன கேட்ட நக்கீரர். அவர்க்குத்தம்மால் நேர இருக்கும் இடர்போக்க எண்ணி, முருகக் கடவுளின் திருவடித்தாமரைகளை உள்ளத்தே கொண்டு ஆறு எழுத்தோதி திருமுருகாற்றுப்படையினைப் பாடினார். ஆறுமுகக் கடவுள் அவர் முன் தோன்றி, ஆங்கிருந்தாரை அணுகத் தோன்றிய பூதத்தையும், கதையாலடித்துக் கொன்று அவர்கள் அனைவரையும் விடுவித்தார். பின்னர், முருகன், நக்கீரனார் ஆங்கு வந்த காரணத்தை அவர் கூறக் கேட்டு, இறைவன், “கயிலைகாண” எனப் பொதுவாகக் கூறினார்.

வடகயிலையினையே காணவேண்டும் என்னும் நியதி இல்லை; தென்கயிலையாம் காளத்தியைக் காணினும் இந் நோய் நீங்கும் என்று எண்ணி, நக்கீரரை நோக்கி, “இப் பொய்கையில் மூழ்கினால் கயிலையைக் காண்பை” எனக்கூறி மறைந்தார். அவரும் அவர் ஆணைமேற்கொண்டு அக்குளத்தில் மூழ்கி எழுந்தார்; எழுந்து நோக்கியவழி, தாம் நிற்கும் இடம் தென் கயிலையாகிய காளத்தி நகராதல் அறிந்தார்; கயிலையும், காளத்தியும் ஒன்று என உணர்த்திய அறுமுகப்பெருமான் திருவடிகளைப் போற்றினார்; பின்னர்க் கயிலைநாதனையும், காளத்திநாதனையும் மாறி மாறி வணங்குவோராய்க் “கயிலைபாதி, காளத்திபாதி அந்தாதி” பாடிப்பரவினார். தம் உடற்பிணி போக்கிய வாறே, உயிர்ப்பிணியும் போக்கி ஆட்கொள்ளுமாறு ஆண்டவனை வேண்டி, வேண்டியவாறே அவர் திருவடி நிழலில் கலந்தருளினார்.

திருப்பரங்கிரிப் புராண நக்கீரர் சருக்கம், நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படை பாடிய சூழ்நிலை குறித்து, காளத்தி புராணத்தில் காணப்பட்ட முறையோடு மாறுபட்ட ஒரு கதையினைக் கூறுகிறது; அது கூறுமாறு :

நக்கீரர், நான்தோறும் திருப்பரங்குன்றம் சென்று, ஆங்குள்ள சரவணப் பொய்கையில் நீராடிப் பூசை முடித்துச் செல்வது வழக்கம். நக்கீரர், கடவுளரில் சிவனையும், மக்களில் செழியனையு மன்றிப் பிறரொருவரையும் பாடுவதில்லை என்னும் உறுதி உடையாராவர்; நக்கீரர் பாராட்டைப் பெறப்பெரிதும் விரும்பிய முருகன், அவர் உறுதிப் பாட்டினை உணர்வோனாதலின், அவரை அச்சுறுத்தித் தன் எண்ணத்தை ஈடேற்றிக் கொள்ளத் துணிந்தான். உடனே, தன் பால் உள்ள அண்டாபரணன் என்பானை விளித்து, “சரவணப் பொய்கையில் நீராடவரும் நக்கீரரை யாதேனும் குறை கற்பித்து நமது மலையிற் சிறை செய்க” என்று பணித்தனன்.

அவனும் சரவணப் பொய்கை அடைந்து அவர் வருகை நோக்கியிருந்தான்; நக்கீரனார் வழக்கம்போல் வந்து நீராடிக் கரை ஏறி அஞ்செழுத் தோதிக் கொண்டே ஆலமரத்தடியில் அமர்ந்தார்; அந்நிலையில் அண்டாபரணன், அவர்காணுமாறு, ஆலமரத்து இலை யொன்றைக் கிள்ளி இட்டான்; அது கரையிலொருபாதியும், நீரிலொருபாதியுமாக விழுந்தது; கரையில் விழுந்த ஒரு கூறு குருகாயும், நீரிற்படிந்த மற்றொருகூறு கயலாயும் வடிவுற்று ஒன்றை யொன்று ஈர்க்கத் தொடங்கின; அதனைக் கண்டார் நக்கீரர்; அவ்விரு உயிர்கள் மீதும் இரக்கம் கொண்டு அவற்றைப்பற்றி நகத்தினுற் பிரித்து விட்டார்; அவையிரண்டும் அந்நிலையிலேயே வாய்திறந்து குருதி கக்கி உயிர் துறந்தன. உடனே, அண்டாபரணன் நக்கீரர் முன் தோன்றி, “முருகனுறையும் குன்றில் கொலை புரிந்தனை” எனக்குற்றம் சாட்டி அவரைக் கொண்டிபோய், மலைக்குகை ஒன்றினுள் அடைத்திட்டான்; நக்கீரனார், இவ்விடர்ப்பாடு முருகனைப் பாடாக் குறையால் வந்தது என்று அறிந்து, “உலகம்” என்று தொடங்கி, “கிழவன்” என முடித்துத் திருமுருகாற்றுப்படை பாடிப்பரவினார்; முருகன் அவர் கனவு நிலையிற்றேன்றி, “நம்மைக் கிழவன் என்று பாடினை; நாம் கிழவனாய் வரப்பல்லாண்டு ஆகும்” என்று கூறிச் சென்றான்; உடனே நக்கீரர்,

“குன்றம் எறிந்தாய் ; குரைகடலில் சூர்தடிந்தாய் ;
புன்தலைய பூதப் பொருபடையாய் ;—என்றும்
இளையாய் ; அழகியாய் ; ஏறார்ந்தான் ஏறே ;
உளையாய்என் உள்ளத் துறை ”

என்ற வெண்பாப் பாடி வணங்கினார். இப்பாட்டில் நக்கீரர், தம்மை “இளையாய்” என்று அழைத்திருப்பது கண்ட முருகன், அன்பு கூர்ந்து அவர் முன் தோன்றிச் சிறைவீடு செய்து மகிழ்ந்தான்.

இறைவன், “கொங்குதேர் வாழ்க்கை” என்ற செந்தமிழ்ப்பாடல் பாடித்தந்து தருமிக்குப் பொற்கிழி பெற்றுத் தந்த நிகழ்ச்சி,

“பொதியப் பொருப்பன் மதியக் கருத்தினைக்
கொங்குதேர் வாழ்க்கைச் செந்தமிழ் கூறிப்
பொற்குவை தருமிக்கு அற்புடன் உதவி ”

எனக் கல்லாடத்திலும்,

“நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்கம் ஏறி
நற்கனகக் கிழிதருமிக்கு அருளினை காண் ”

எனத் திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளன.

இனி, இங்கு எடுத்துக் கூறிய கதைகள் ஒன்றோடொன்று மாறுபடும் முறைகளுள் சிலவற்றைக் காண்போம் :

திருவிளையாடற் புராணம், பாண்டியன் பெயர் வங்கிய சூடாமணி என்னும் சண்பகமாறன் என்று கூறுகிறது ; காளத்திப் புராணம் பெயர் கூறுது, வறிதே பாண்டியன் என்று கூறுகிறது.

திருவிளையாடற் புராணமுடையார், பாண்டியன் இளவேனிற் காலத்து ஒருநாள் இளமரக்காவிற் புகுந்து மனைவியோடு வைகினான் என்றார் ; காளத்திப் புராணமுடையார், பாண்டியன் தன் மாளிகை மேனிலைமேல் மனைவியோடிருந்தான் என்றார்.

திருவிளையாடற் புராணமுடையார், தாய் தந்தையரை இளம்பருவத்தே இழந்த தருமி மணம் கொளற்கு வேண்டும் பொருள் வேண்டி இறைவனை இரந்தான் என்றார்; காளத்திப் புராணமுடையார், பாண்டி நாட்டில் பஞ்சம் தோன்ற வறுமையால் வாடி வேறு நாடு போதற்கு எண்ணித் தன்பால் விடை கேட்க வந்த தருமிக்கு இறைவனே செய்யுள் இயற்றித் தந்தார் என்று கூறுகிறார்.

திருவிளையாடற் புராணமுடையார், செய்யுள் பெற்ற தருமி, அதை முதலில் புலவர்க்குக்காட்ட, அவர்கள் வியந்து அரசனுக்கு உரைப்ப, அவனும் மகிழ்ந்து தருமியைப், 'பொற்கிழி பெற்றுச்செல்க' எனப்பணிப்ப, அவ்வாறே அவனும் போந்து கிழியினை அறுக்கப் புகுங்கால் நக்கீரர் மறுத்தார் என்றார்; காளத்திப்புராணமுடையார் செய்யுளைப் பெற்ற தருமி, முதலில் பாண்டியனிடம் சென்று காட்ட அவனுவந்து, 'புலவர்கள் பாராட்டையும் பெற்றுவருக,' என்ன, அவ்வாறே அவனும் புலவர்க்குக் காட்டியவழி 'நக்கீரர் குற்றம் கண்டார்,' என்று கூறுகிறார்.

திருவிளையாடற் புராணமுடையார், இறைவன், "நீர் வழிபடும் ஞானப்பூங்கோதையார் கூந்தலும் அத்தகையதோ?" என்றார் என்று கூறுகிறார். காளத்திப் புராணமுடையார், வாளா, 'இறைவி கூந்தலும் அத்தகைத்தோ?' என்றார் என்று கூறுகிறார்.

திருவிளையாடற் புராணமுடையார், இறைவன் திறந்துதல்விழி வெப்பம் பொறுது நக்கீரனார் பொற்றாமரைக்குளத்தில் விழுந்தார் என்றார்; காளத்திப் புராணமுடையார், இறைவன் நக்கீரனரைக், 'குட்ட நோய் கொள்க', என, அதற்கு அஞ்சித் தொழுத நக்கீரனரைக் 'கயிலை காணின் இது தீரும்,' என்று கூறி மறைந்தார் என்றார்.

காளத்திப் புராணம் உடையார், நக்கீரர், தம் நோய் தீரக் கயிலை நோக்கிச் சென்ற போது இடைவழியில் ஒரு குளக்கரையில் பூதத்தால் சிறைப்பட்டு, ஆங்குத் தமக்கு

முன் அடையுண்டிருந்தாரைக் காத்தற்குத் திருமுருகாற்றுப்படை பாடினார் என்றார்; பரங்கிரிப் புராண முடையார், தன் பரங்குன்றில் நீராடித் தன்னை வணங்காது செல்லும் நக்கீரனின் பாராட்டைப்பெற வேண்டிய முருகன், பரங்குன்றில் சிறை செய்தவழி நக்கீரனார் பாடினார் திருமுருகாற்றுப்படை என்று கூறுகிறார்.

காளத்திப் புராணம், முருகன் மீது நக்கீரர் பாடிய பாட்டாகத் திருமுருகாற்றுப்படை ஒன்றை மட்டுமே குறிப்பிடுகிறது; பரங்கிரிப் புராணம், திருமுருகாற்றுப்படையோடு, “குன்ற மெறிந்தாய்” என்ற வெண்பாவையும் நக்கீரனார் பாடினார் என்று கூறுகிறது.

பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடல், நக்கீரர் இயற்றிய வேறு பிரபந்தங்கள் என்ற வரிசையில், கயிலைபாதி காளத்திபாதி யந்தாதி, கோபப்பிரசாதம், பெருந்தேவ பாணி, திருவெழு கூற்றிருக்கை என்னும் நான்கு நூலையும் சுட்டுகிறது; நம்பி திருவிளையாடல் அந்தாதியை மட்டும் சுட்டுகிறது.

நக்கீரர் முதலாம் புலவர்களின் பிறப்பு, அவர்கள் சங்கப் பலகைபெற்றது ஆகிய நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும் போதும் அந்நூல்கள் பெரிதும் மாறுபடக் காண்கிறோம். பழைய திருவிளையாடல் எனப்படும் நம்பி திருவிளையாடலில் சங்கப்புலவர்களின் முற்பிறப்புக் குறித்து ஒன்றும் கூறப்படவில்லை; சங்கப்புலவர்களோடு பழைய புலவர் பலர் வாதம் புரிந்தனர்; அதனால் மனம் தளர்ந்தே புலவர்கள் பலகை வேண்டினர் என்னும் செய்தியும் நம்பி திருவிளையாடலில் காணப்படவில்லை; எழுத்துக்கள் நாமகளின் உடற்கூறுகளின் அம்சமாம் என்றும், அவ்வெழுத்துக்களே புலவர்களாய்ப் பிறந்தன என்றும் கூறப்படும் புலவர்களின் முற்பிறப்பு வரலாறு வடமொழி ஆலாஸ்ய மகாத்மியத்திலும், அதை முதல் நூலாகக் கொண்ட பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடற் புராணத்திலும் மட்டுமே கூறப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு நக்கீரர் வரலாறு உரைக்கும் நூல்களாகிய, பரஞ்சோதி திருவிளையாடல், நம்பி திருவிளையாடல், காளத்திப் புராணம், பரங்கிரிப் புராணம் ஆகிய நான்கும், ஒரு புராணம் கூறிய வரலாற்றை ஒரு புராணம் கூறுமையும், ஒரு புராணத்தில் ஒருவகையாற் கூறப்பட்ட நிகழ்ச்சி, ஒரு புராணத்தில் முற்றிலும் மாறுபடக் கூறப்பெறுவதும் ஆய இயல்புகள் உடையவாய்க் காணப்படுகின்றன; மேலும், அக்கதைகளின் நிகழ்ச்சிகளைக் காரண காரியம் கொண்டு ஆராயின், அவை அவ்வெல்லைக்குள் அடங்காது விரிந்து செல்லும் இயல்பினவாய்க் காணப்படுதலின், அவற்றின் உண்மை அன்மைகளை அறிதல் அருமையுடையதாம். ஆதலின், அவற்றை அறிவோர், தம் அறிவின் திறம் கொண்டு துணிந்து கொள்வார்களாக.

க. நக்கீரர் இயற்றிய நூல்கள்

நக்கீரர் இயற்றிய பாக்களாக, எட்டுத்தொகை, பத்துப் பாட்டு நூல்களில் காணப்படுவன முப்பத்தேழு பாடல்களாம். நற்றிணையில் ஏழு; குறுத்தொகையில் எட்டு; அகநானூற்றில் பதினேழு; புறநானூற்றில் மூன்று; பத்துப்பாட்டில் திருமுருகாற்றுப்படை, நெடுநல்வாடை ஆகிய இரண்டு.

இவையேயன்றி, பதினேரான் திருமுறையிற் காணப்படும் (க) கைலைபாதி காளத்திபாதி அந்தாதி, (உ) திருவீங்கோய் மலை எழுபது, (ஈ) திருவல்லஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை, (ச) திரு வெழு கூற்றிருக்கை, (ஐ) பெருந்தேவபாணி, (க) கோபப் பிர சாதம், (எ) காரெட்டு, (அ) போற்றித் திருக்கலி வெண்பா, (க) திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம் ஆகிய ஒன்பது நூல்களும் (க0) நக்கீரர் நாடடி நாற்பது என்ற நூலும் ஆகப்பத்து நூல்களையும் இயற்றியவர் நக்கீரரே என்று கூறுவர் சிலர்.

இவைகளுடன், திருமுருகாற்றுப்படைக்குப்பின் வரும் “குன்ற மெறிந்தாய்” எனத் தொடங்கும் வெண்பா முதலாம் பத்து வெண்பாக்களையும், “தானே முழு துணர்ந்து” என்ற திருவள்ளுவமலைச் செய்யுளையும், தன்குடி கூறிப்பழித்த பரமனுக்குப் பதில்கூறும் முகத் தால் பாடிய “சங்கறுப்பது எங்கள் குலம்” என்ற வெண்பாவையும், “ஆரியம் நன்று; தமிழ் தீது” என்றுரைத்த கொண்டான் என்னும் குயவனைச் சாவவும், வாழவும் பாடிய பாக்கள் எனப்படும் “முரணில் பொதியின்,” “ஆரியம் நன்று” என்ற வெண்பாக்களையும் பாடிய வரும் நக்கீரரே என்பர். இச்செய்யுட்களே அல்லாமல், இறையனார் இயற்றிய “களவியல்” எனப்படும் அகப் பொருள் நூலுக்கும் நக்கீரனார் உரை எழுதினார் என்ப.

இவற்றுள் களவியல் உரை, நெடுநல்வாடை, திரு முருகாற்றுப்படை ஆகிய நூல்களைப்பற்றிப் பின்னர்த் தனித்தனி தலைப்புகளின் கீழ் ஆராயப்படும். எட்டுத் தொகை நூல்களில் வரும் நக்கீரர் பாக்களைக் கொண்டே

அவர் வரலாறு, அவர் பாராட்டிய அரசர்கள், அவர் காலம் ஆகியவை ஆராயப்பட்டன. அன்றியும், அப்பாக்களை மீண்டும் எடுத்து ஆராய்தல் தேவை இல்லை ஆதலின், அவை பற்றிய ஆராய்ச்சியினையும் விடுத்து, நக்கீரர் இயற்றிய நூல்கள் எனப் பதினேரான் திருமுறையில் வருவனவற்றையும், பிற தனிப்பாடல்களையும் ஆராய்ந்து நோக்குவோமாக.

அவைபற்றிய ஆராய்ச்சியினை மேற்கொள்வதற்கு முன், அந்நூல்களைப்பற்றி அறிந்து கொள்ளுதல் நன்றும் :

(க) கைலைபாதி காளத்திபாதி யந்தாதி :—கைலை நோக்கிச் சென்ற நக்கீரர், இடைவழியில் முருகன் அருள் பெற்று, அவர் ஆணையால் ஆண்டுள்ளதோர் பொய்கையில் மூழ்கி, காளத்திநகரில் உள்ள பொன் முகாரியில் எழுந்து, கைலையும் காளத்தியும் ஒன்றென உணர்ந்து அவ்விரு இடங்களிலும் அமர்ந்த பெருமானை மாறிமாறிப் பாடியது என இதன் வரலாறு கூறுவர். நூறு நேரிசை வெண்பாக்களைக் கொண்டது. இறுதிப் பாட்டின் இறுதிச்சீர், முதற் பாட்டின் முதற்சீராகக் கொண்டுவருவது.

(உ) திருவீங்கோய்மலை எழுபது :—சோழநாட்டில் உள்ள தேவாரம் பெற்ற திருப்பதிகளில் ஈங்கோய்மலை என்பதும் ஒன்று ; ஈங்கோய்மலை சிவபிரான் விரும்பி உறையும் மலை—“ ஈங்கோயே, பூமயிலி தாதை பொருப்பு” என்ற பொருளமைத்துப் பாடிய எழுபது நேரிசை வெண்பாக்களால் ஆகிய ஒரு நூல் இது. குறிஞ்சி நிலத்தின் இயல்புகளைக் குறைவறக் கூறுவது.

(ஈ) திருவலஞ்சுழி மும்மணிக் கோவை :—சோழ நாட்டுத் தேவாரம் பெற்ற திருப்பதிகளில் திருவலஞ்சுழியும் ஒன்று. மூவேறு மணிகளை முறை முறையாக் கோத்தாற்போல் ஆசிரியம், வெண்பா, கலித்துறை ஆகிய மூவகைப் பாக்களானும் முறைப்படப் பாடப்பட்ட பதினைந்து செய்யுட்களைக் கொண்டதொரு சிறு நூல். அவ்வூர் ஈசன்மீது அன்பு கொண்டு பாடிய பாடல்கள்.

(சு) திருவேழுகூற்றிருக்கை :—இஃது ஒரே செய்யுளைக் கொண்ட ஒரு நூல். இணைக்குறள் ஆசிரியப்பாவால் இயன்றது ; ஒருவகை எண்ணலங்காரம் தோன்ற பாடப் பெற்ற சித்திரச் செய்யுள்.

(ரு) பெருந்தேவபாணி :—தேவபாணியாவது, தெய்வத்தை முன்னிலைப்படுத்திப் பரவும் ஒருவகைப் பாட்டு. இது தனக்குப் பயன் உண்டாகச் சிவபெருமானை முன்னிலைப்படுத்திப் பாடப் பெற்றுள்ளது.

(கூ) கோபப் பிரசாதம் :—இறைவன், மறக்கருணையும் அறக்கருணையும் ஆய இருபெரும் குணம் உடையவன் ; தீயோரை மறக்கருணை கொண்டு தண்டித்துத் திருத்தி நல்வழிப் படுத்தலும், நல்லோர்க்கு அறக்கருணை காட்டி நன்னிலையில் நிறுத்தலும் செய்வன். இம் முறையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு, சிவபெருமான், மறக்கருணையும் அறக்கருணையும் கொண்டு செய்த அருட்செயல்களை அடுத்தடுத்துக் கூறும் ஒரு நூல் ; அதனாலேயே “கோபப் (மறக்கருணை) பிரசாதம் (அறக்கருணை)” என்ற பெயர் பெற்றது. இணைக்குறளாசிரியப்பாவால் இயன்றது.

(எ) காரேட்டு :—இறைவன் திருவடிக்கண் அன்பு கொண்டார், இயற்கைக் காட்சிகளை எல்லாம் இறைவன் திருவுருவங்களாகவே கொள்வர் என்ற உண்மையினை உணர்த்துவது. கார்காலத்து முகிலை விளக்கிப் பாடும் எட்டு நேரிசை வெண்பாக்களால் ஆகிய ஒரு சிறு நூல். முகிலின் கருமை நிறமும், மின்னலும், சிவபெருமானின் நீலகண்டம், செஞ்சடை ஆகியவற்றை முறையே ஒத்துள்ளன என்ற பொருள்படப் பாடப் பெற்றுள்ளது.

(அ) போற்றித் திருக்கலி வேண்பா :—கலிவேண்பாவாலாகிப் போற்றி என்னும் வாய்பாடு கொண்டு இறைவனைப் போற்றிப் பரவும் ஒரு சைவசமயச் சார்புடைய நூல்.

(கூ) திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம் :—சைவ நாயன்மார்களுள் ஒருவராகிய கண்ணப்ப நாயனார் வரலாற்

றைச் சுருங்கச் சொல்லல், விளங்கவைத்தல் என்னும் சுவைகள் தோன்றுமாறு கூறும் ஓர் அகற்பாவால் ஆய தொரு நூல்.

இனி, இந்நூற்கள் நக்கீரரால் பாடப்பெற்றன அல்ல என்பதற்கு ஆதாரமாகக் கூறப்படுவனவற்றையும், அவற்றை மறுத்து இவை அவராற் பாடப்பட்டனவே என்பதற்கு ஆதாரமாகக் கூறப்படுவனவற்றையும் முறையே காணல் நன்று ; இவை நக்கீரரால் பாடப்பட்டன அல்ல என்பார் கூறுவன :—

(அ.) இப்பாக்களில், கட்டளைக்கலித்துறைச் செய்யுட்கள் கலந்துவருகின்றன. கட்டளைக்கலித்துறை போன்ற பாவினங்களைச் சங்ககாலப் புலவர்கள் வழங்கவில்லை.

(ஆ.) அந்தாதி, மும்மணிக்கோவை போன்ற நூல்களைப் பழந் தமிழ்ப் புலவர்கள் மேற்கொண்டிலர். இவை போன்ற நூல்களுக்குத் தொல்காப்பியத்தில் இலக்கணம் வகுக்கப்படவில்லை. நக்கீரர் இயற்றியன எனக் கூறப்படும் இந்நூல்கள், அந்தாதியாகவும் மும்மணிக்கோவையாகவும் உள்ளன.

(இ.) எட்டுத்தொகையில் வரும் நக்கீரர் பாடல்கள் அவர் பாடிய திருமுருகாற்றுப்படை, நெடுநல்வாடை ஆகிய சங்கப் பாடல்களுக்கும், இந்நூல்களுக்கும் உள்ள நடைவேற்றுமை மிக மிகப் பெரிது.

(ஈ.) அந்தாதி போன்ற இந்நூல்கள் பிற சமயங்களைப் பழிக்கும் பண்பின ; சங்கநூல் பாடிய நக்கீரர் சமய நெறியில் சமரச உணர்வுடையவர்.

(உ.) சங்கச் செய்யுட்கள் உரையாசிரியர்களால் மேற்கோட் செய்யுட்களாக எடுத்தாளப்பெற்றுள்ளதே போல் இந்நூல்கள் அவர்களால் ஆளப்பெறவில்லை.

இக்காரணங்கள் பொருந்துவன அல்ல என்பார் கூறுவனவற்றை இனிக் காண்போம் :—

(1) “சீவகசிந்தாமணிப் பாடல்களெல்லாம் கொச்சகமே” என்று நச்சினூர்க்கினியவர் கூறுவர். ஆகவே, திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவையில் காணப்படும் கட்டளைக் கலித்துறைச் செய்யுளைத் தொல்காப்பியர் கூறிய வாறு கொச்சக ஒருபோகுயாப்பின் வேறுபட்டு வந்ததாகக் கோடல் அமையும். தொல்காப்பியனாரை ஒழிந்த ஆசிரியர் பதினொருவருட் சிலர்பாவினமும் கொண்டார் ஆகலின், அதனை இனமெனவே கொள்ளினும் அமையும். ஆகவே, பாவினம் என்ற காரணம் காட்டித் தள்ளிவிடுதல் பொருந்தாது.

(2) பிரபந்தங்களும், அந்தாதியும் ஆகியவற்றைப் பிற்காலத்தார் கொள்வதற்குத் தொல்காப்பியர் இடம் வைத்துச் சென்றார்; தொல்காப்பியர்க்கு அவ்வெண்ணம் உண்டு என்பதைப் பேராசிரியரும், நச்சினூர்க்கினியரும், “விருந்து” முதலாய் செய்யுட்களின் இலக்கணம் கூறும் பகுதிகளுக்குத் தாம் எழுதியுள்ள உரையால் விளக்குவர். ஐங்குறுநூற்றின் நெய்தல் எட்டாம் பத்தும், பதிற்றுப்பத்தின் நான்காம் பத்தும் அந்தாதியாக அமைந்திருத்தலின் பண்டைக்காலத்தில் அந்தாதி முறையில்தான் எனல் பொருந்தாது.

(3) நடை வேறுபாடு உண்டு என்பதை மறுக்கவில்லை.

(4) இந்தக் காரணத்தையும் மறுக்கவில்லை. மாறாக இவ்விரு காரணங்களையும் உறுதி செய்வதற்கான ஆதாரங்களை அள்ளித் தந்துள்ளனர். “இவற்றிடை உள்ள நடை வேற்றுமை இறப்பவும் பெரிதே. சங்க நூல்களில் வட சொற்கள் எங்கேனும் ஒன்றிரண்டு அருகியே வழங்கும். இவற்றில் அவ்வாறின்றி வடசொற்கள் மிகப்பல விரவியுள்ளன. சங்கச் செய்யுட்களில் அளபெடைகளும், ‘செய்யு’ என்னும் வாய்பாட்டுச் சொற்களும் மிக்குள்ளன. திருமுருகாற்றுப்படையின்கண் மட்டும் நாற்பது அளபெடைச் சொற்களும், ஒருபது ‘செய்யு’ என்னும் வாய்பாட்டு எச்சச் சொற்களும் வந்துள்ளன. இவ்வொன்பது

நூல்களிலும் ஓரளபெடையாதல், ஒரு 'செய்பு' என்னும், எச்சமாதல் கண்டிலம். இன்னும், அவற்றிடை கிறு கின்று ஆநின்று என்னும் இடைநிலைகள் வழங்கவில்லை. இவற்றிடை ஒன்பது கின்றிடைநிலைச் சொற்கள் வந்துள் ளன; இங்ஙனம் பல்லாற்றாநும் வேறுபட்ட நடையினை யுடைய நூல்களைக் கடைச்சங்கத்திருந்த நக்கீரனாரே இயற்றினராவரோ என ஐயுறவுண்டாதல் இயல்பே" என்று அவர்களே கூறியுள்ளனர்.

(5) இக்காரணத்தையும் மறுக்காமல், துணை செய் கின்றனர்: "உரையாளர்கள் எடுத்தாளாமையினுற் போந்த இழுக்கொன்று மில்லையாயினும், இவை சங்கப்புலவர் வாக்கென்பதில் அவர்கட்கும் கருத்தில்லை போலும் எனக் கொள்ளப் படுமன்றே?" என அவர்கள் எழுதுவதும் காண்க.

இனி, இந்நூல்களை இயற்றியவர் நக்கீரனாரே என்ப தற்கு ஆதாரமாகக் கூறப்படுவன:—

(1) இவற்றுட் சில நூல்களை விதந்து, அவை சங்கப் புலவராகிய நக்கீரனார் பாடியன என்று புராணங்கள் கூறு கின்றன; புராணக்கதைகட்கு இந்நூல்கள் பொருத்த முடையவாகவுமுள்ளன; புராணங்கள் இவற்றை ஆதரித் தல் போன்றே இவற்றிலுள்ள சில பாகங்கள் புராணக்கதை களை ஆதரித்து நிற்கின்றன.

(2) தருமிக்குப் பொற்கிழி யளித்ததனைத் தேவார மும் கல்லாடமும் சுட்டிக் கூறுகின்றன.

(3) நம்பியாண்டார் நம்பிகள் இப்பிரபந்தங்களைப் பதினொராம் திருமுறையிற் ரொகுத்துள்ளார்.

இனி, இவ்விரு திறத்தார் வாதங்களையும் ஒப்பு நோக்கி உண்மை காண்பதை நாம் கடமையாகக் கொள்வோமாக.

இப் பாடல்கள், நக்கீரர் பாடியன அல்ல என்பதற்கு ஆதாரமாகக் கூறப்பட்ட காரணங்கள் ஐந்துள், நடை வேற்றுமை உண்டு, பிற சமயப்பழித்தல் காணப்படுகிறது,

உரையாசிரியர்களால் ஆளப்படவில்லை என்பனவே சிறப்புடையன ; அவற்றை இப் பாடல்கள் நக்கீரர் பாடியனவே என்பதை ஆதரிக்க முன் வந்தோர் மறுக்கவில்லை ; மாறாக ஒப்புக் கொண்டுள்ளனர்.

பாவினமும், பிரபந்தங்களும் பிற்கால நூல்கள் என்ற குற்றச்சாட்டினை மறுப்போர், அவற்றிற்கான ஆதாரங்களை வலிந்து வருவித்துள்ளனர். தொல்காப்பியத்தில் பாவினம் கூறப்படவில்லை என்பதையும், பிரபந்தங்களுக்குத் தொல்காப்பியர் இலக்கணம் கூறிற்றிலர் என்பதையும் அவர்கள் ஒப்புக் கொண்டுள்ளனர்.

இவற்றால், இவை நக்கீரனார் பாடின அல்ல என்பதற்கான ஆதாரங்களை மறுக்கக் கூறிய காரணங்கள் போதியனவும் அல்ல, பொருத்தமானவையும் அல்ல என்பது உறுதி செய்யப்படும்.

இந் நூல்கள் நக்கீரரால் இயற்றப்பட்டனவே என்பதை ஆதரிக்கக் கூடிய காரணங்களுள் ஒன்று, பாக்களைப் புராணங்கள் சுட்டிக் கூறுகின்றன ; புராணக்கதைகளைப் பாக்கள் குறிப்பிடுகின்றன என்பது ; புராணங்களின் வன்மை மென்மைகளே இன்னும் உறுதி செய்யப் படவில்லை ; இவ்வாறு உறுதிசெய்யப் பெறாத ஒன்றைக் கொண்டு, உறுதி செய்யப் படாத பிறிதொன்றை உறுதி செய்ய முற்படுதல், குருடனுக்குக் குருடன் கோல் கொடுத்த கதை போலாம்.

தேவார ஆசிரியர்கள், சங்க காலத்திற்கு எத்தனையோ நூற்றாண்டுகள் கழித்து வாழ்ந்தவராவர் ; அவர்கள் சங்க கால நிகழ்ச்சிகளை நேரில் அறிந்து கூறுபவர் அல்லர் ; சொல்வழி வந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டவாறு பாடுபவர் ; ஆகவே அவர்கள் கூறினார்கள் என்பதினாலேயே அவை உண்மையாகி விடும் என்று கொள்ளுதல் கூடாது ; தேவார ஆசிரியரும் நக்கீரர் வாழ்க்கையில் நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்ச்சியைத் தான் குறிப்பிட்டுள்ளாரே ஒழிய, நக்கீரனார் பாடினார் இப் பாக்களை என்று கூறினரல்லர்.

இந் நூல்களை நம்பியாண்டார் நம்பிகள் பதினேரந் திருமுறையில் கோத்தார் என்ப. நம்பியாண்டார் நம்பிகள், தேவார ஆசிரியருக்கும் பிற்பட்டவர். தேவார ஆசிரியர்களின் சான்றே ஒப்புக் கொள்ளப் பெறவில்லை எனின், நம்பியாண்டார் நம்பியின் செயல் அந் நூல்கள் நக்கீரர் இயற்றியன என்பதை உறுதி செய்து விடாது. மேலும், ஆதரவாளர்கள், “நம்பியாண்டார் நம்பிகள் காலத்தின் பின்னரும் சில பிரபந்தங்கள் பதினேரந் திருமுறையிற் சேர்க்கப் பட்டுள்ளன என்பதற்கு ஆதார மிருக்கிறது,” என்று கூறுவதும் ஈண்டு நோக்கற் பாலன.

இவ்வாறு, இந் நூல்கள் நக்கீரனாரால் இயற்றப் பட்டன அல்ல என்பதற்குக் காட்டப் பெற்ற காரணங்கள் நன்கு மறுக்கப் படவில்லை; மாறாக அரண் செய்யப் பட்டுள்ளன; அவை அவர் பாடியனவே என்பதற்குக் காட்டப் பெற்ற காரணங்கள் அத்துனை வலியுடையன அல்ல என்பன விளங்குதல் காண்க.

இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, “இவற்றின் கண் (நக்கீரர் பாடியன எனக் கூறப்படும் நூலின் கண்) ‘கற் கொண்டெறிந்த சாக்கியன் அன்பும்,’ ‘சீர்மலி சிலந்திக்கு இன்னரசளித்’ததும் கூறப்படுதலை நோக்குழி, இவை கடைச்சங்க மழிந்து ஒன்றிரண்டு நூற்றாண்டுகளானபின் இயற்றப் பெற்றவையாகு மெனக் கருதுதலும் கூடும். அவ்வாறாயின், இவையிற்றை ஆக்கியோர் நக்கீரர் என்னும் பெயருடைய வேறுபுலவர் எனக்கொள்ள வேண்டும். அங்ஙனம் கொள்ளின், கதைப்பொருத்தம் பலவும் சிதைந்து சுவைகுன்றுமாகலின் சங்கப்புலவராகிய நக்கீரனாரே இவற்றை ஆக்கியோர் எனயாம் கொள்ளுதும்” என ஆதரிப்போர் கூறுவது, அவை நக்கீரரால் இயற்றப் பட்டன அல்ல என்பதைக் குன்றின்மேல் விளக்கென உறுதி செய்தல் காண்க.

இவ்வாறு இந்நூல்கள், நக்கீரனாரால் இயற்றப்பட்டன அல்ல என்பதை உறுதி செய்யப்படுவது போன்றே, பிற

தனிப்பாடல்களும் அவர் இயற்றியன அல்ல என்பது உறுதியாம். அதற்கு ஆதாரமாக, மேற்கூறிய நூல்களை நக்கீரனாரே இயற்றினார் என ஏற்றுக் கொள்ளும் அறிஞர் ஒருவர் கூறுவனவற்றையே எடுத்துக்காட்டுகிறேன் : “இனி, ‘குன்றம் எறிந்ததுவும்’ என்னும் செய்யுளும், ‘குன்றமெறிந்தாய்’ என்னும் செய்யுளுமொழிய வேறு எட்டுச் செய்யுட்கள் திருமுருகாற்றுப்படைச் சுவடிகளின் கீழ் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. மற்றவையும், ஆசிரியர் நக்கீரனாரியற்றியனவெனக் கொல் என்று ஆராயப் புகுந்தவழி, அச்செய்யுட்களின் ‘வீரவேல்’ ‘தாரைவேல்,’ ‘தீரவேல்’ என்றற்றொடக்கத்து விரவியற் சொற்றொடர்களும், ‘நம்பு கிலேன்’ எனும் தொன்னெறிப்பட்டியலாச் சொல் லமைப்பும் ‘கோலப்பா,’ ‘வேலப்பா’ முதலிய தொன்று தொட்டு நடவா வழக்கும் பயிலக் காண்டலானும்....அவை பிற்காலத்தாரால் நூற்சிறப்பாக எழுதப்பட்டனவா மென்பது இனிது விளங்கும்.”

“காய்தல் உவத்தல் அகற்றி ஆய்தல் அறிவுடையார் கண்ணதே” என்ப; அத்தகைய ஆய்வாளர் உலகத்து அரியர்; அந்நெறி நின்று நோக்குவார்க்கு, எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டுநூல்களில் காணப்படுவன ஒழிய உள்ள ஏனைய பாடல்கள் எல்லாம் நக்கீரனார் இயற்றியன அல்ல என்பது புலனாம். இவ்வாறு கூறுவதால், அப்பாக்களைக் குறைகூறுவது நோக்கமல்ல என்றும் உணர்க.

க0. களவியல் உரை

அகத்திணைப் பொருள் உரைக்கும் அறுபது சூத்திரங் களைக் கொண்ட ஒரு நூலை இறைவன் இயற்றித் தந்தான் எனவும், அது இறையனர் அகப்பொருள் என்னும் பெயருடையது எனவும், கூறுவர்; தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்திற்கு உரைகண்ட பேராசிரியரும், நச்சினூர்க் கினியரும், இந்நூலைக் “களவியல்” என்றும் “இறையனர் களவியல்” என்றும் பெயரிட்டு அழைப்பர். இறையனர் இயற்றிய களவியலுக்குக் கணக்காயனர் மகனார் நக்கீரனார் உரைகண்டார் என்றும் அறிஞர்கள் கூறுவர். களவியலுக்கு உரைகண்டவர் கணக்காயனர் மகனார் நக்கீரனார் என்பதை, “மதுரை ஆலவாயிற் பெருமானடி களாற் செய்யப்பட்ட நூற்கு நக்கீரனாரால் உரைகண்டு, குமாரசுவாமியாற் கேட்கப்பட்டது” என்ற இந்நூல் உரைப்பாயிரமும், “இக்கருத்தானே நக்கீரரும் ஐந்திணை யுள்ளும் களவு நிகழும் என்று கொண்டவாறு உணர்க” என்ற நச்சினூர்க் கினியர் உரையும், “கடைச் சங்கத் தாருட் களவியற் பொருள் கண்ட கணக்காயனர் மகனார் நக்கீரனார்” என்ற பேராசிரியர் உரையும், “கணக்காயனர் மகனார் நக்கீரனார் உரைத்த இறையனர் பொருளுரை” என்ற அடியார்க்கு நல்லார் உரையும் உறுதி செய்கின்றன.

களவியல் உரை, கிடைத்துள்ள உரைகளுள் தொன்மை வாய்ந்தது; தமிழ் நூல்களுக்கு உரைகண்ட ஆசிரியர்களாகிய, பேராசிரியர், நச்சினூர்க்கினியர், அடியார்க்கு நல்லார் ஆகியோரால் பாராட்டப்பெறும் பெருமை வாய்ந்தது; தமிழ்மொழி மிகத் தொன்மையான காலத்திலேயே சிறந்த உரைநடையினைப் பெற்றிருந்தது என்ற பெருமையினைத் தருவது; முத்தமிழ் போற்றிய முச்சங்கங்களின் வரலாற்றை விளங்க உரைத்த முதல் நூல் இக்களவியல் உரையே.

களவியலும் அதன் உரையும் தோன்றிய முறை குறித்துக் கதைகள் பல வழங்குகின்றன; கதைகளைக்

கூறும் நூல்களில் களவியல் உரையும், நம்பி திருவிளை யாடல், திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல் என அழைக்கப்பெறும் பழைய திருவிளையாடற் புராணமும் சிறந்தன; அவற்றுள் களவியல் உரை கூறுவன :

“பாண்டியனாடு பன்னிருயாண்டு வற்கடம் சென்றது; செல்லவே, பசி கடுகுதலும், அரசன் சிட்டரை எல்லாம் கூவி, ‘வம்மின்; யான் உங்களைப் புறந்தரகில்லேன்; என் தேயம் பெரிதும் வருந்துகின்றது; நீயிர் துமக்கறிந்தவாறு, புக்கு நாடு நாடாயின ஞான்று என்னை உள்ளிவம்மின்’ என்றான் என, அரசனை விடுத்து எல்லாரும் போயின பின்றைக் கணக்கின்றிப் பன்னீரியாண்டு கழிந்தது; கழிந்த பின்னர், நாடு மலிய மழைபெய்தது; பெய்தபின் அரசன், ‘இனி, நாடு நாடாயிற்றாகலின், நூல் வல்லாரைக் கொணர்க’ என்று எல்லாப்பக்கமும் போக்க, எழுத்ததி காரமும் பொருளதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குந் தலைப்பட்டிலே மென்று வந்தார்; வர, அரசனும் புண்டபடக் கவன்று, ‘என்னை? எழுத்தும் சொல்லும் யாப்பும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம் பெறேமேயெனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்’ எனச் சொல்லாநிற்ப, மதுரை ஆலவாயின் அழனிற் கடவுள் சிந்திப்பான்: ‘என்னை! பாவம்! அரசற்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று; அது தானும் ஞானத் திடையதாகலான், யாம் அதனைத் தீர்க்கற்பாலம்’ என்று, இவ்வறுபது சூத்திரத்தையுஞ் செய்து, மூன்று செப்பித முகத்து எழுதிப் பீடத்தின் கீழிட்டான்.

“இட்ட பிறறை ஞான்று, தேவர்குலம் வழிபடுவான், தேவகோட்டத்தை எங்குந் துடைத்து, நீர் தெளித்துப் பூவிட்டுப் பீடத்தின் கீழ் என்றும் அலகிடான், அன்று தெய்வத் தவக்குறிப்பினான் அலகிடுவனென்று உள்ளங் குளிர அலகிட்டான்; இட்டாற்கு அலகிடுமே இதழ் போந்தன; போதரக் கொண்டுபோந்து நோக்கினாற்கு வாய்ப்புடைத் தாயிற்றோர் பொருளதிகாரமாய்க் காட்

டிற்று ; காட்ட, பிராமணன் சிந்திப்பான் ; ‘அரசன் பொரு
ளதிகாரம் இன்மையிற் கவல்கின்றனென்பது கேட்டுச்
செல்லா நின்றதுணர்ந்து நம்பெருமான் அருளிச்செய்
தானாகும்’ என்று, தன் அகம் புகுதாதே, கோயிற் றலைக்
கடைச்சென்று நின்று, கடைகாப்பார்க் குணர்த்த, கடை
காப்பார் அரசற்குணர்த்த, அரசன் ‘புகுதுக’ என்று பிரா
மணனைக்கூவ, சென்று புகுதுக் காட்ட, ஏற்றுக்கொண்டு
நோக்கி ‘பொருளதிகாரம், இதுநம்பெருமான் நமதிடுக்கண்
கண்டு அருளிச் செய்தானாகற்பாலது’ என்று அத்திசை
நோக்கித் தொழுதுகொண்டு நின்று சங்கத்தாரைக் கூவு
வித்து, ‘நம்பெருமான் நமது இடுக்கண் கண்டு அருளிச்
செய்த பொருளதிகாரம் ; இதனைக் கொண்டு போய்ப்
பொருள் காண்மின்’ என, அவர்கள், அதனைக்கொண்டு
போந்து, கனமாப்பலகை ஏறியிருந் தாராய்வுழி, எல்லாரும்
தாம்தாம் உரைத்த உரையே நல்லதென்று சிலநாளெல்லாங்
சென்றன ; செல்ல, நாம் இங்ஙனம் எத்துணை உரைப்பினும்
ஒருதலைப்படாது ; நாம் அரசனுழைச் சென்று, நமக்கோர்
காரணிகளைத்தரல் வேண்டுமென்று கொண்டு போந்து
அவனாற் பொருளெனப்பட்டது பொருளாய், அன்றெனப்
பட்டது அன்றாய் ஒழியக் காண்டுமென, எல்லாரும் ஒருப்
பட்டு அரசனுழைச் சென்றார் ; அரசனும், எதிர்சென்று,
‘என்னை ? நாலுக்குப் பொருள் கண்டீரோ?’ என,
‘அஃது காணுமாறு எமக்கோர் காரணிகளைத்தரல்
வேண்டும்’ என, ‘போமின், துமக்கோர் காரணிகளை
எங்ஙனம் நாடுவேன் ? நீயிர் நாற்பத்தொன்பதின்மரா
யிற்று ; துமக்கு நிகராவர் ஒருவர் இம்மையினின்றே’
என்று அரசன் சொல்லப் போந்து கனமாப் பலகையின்
ஏறியிருந்து, ‘அரசனும் இது சொல்லினான் ; காரணி
களைப் பெறுமாறு என்னைகொல்?’ என்று சிந்திப்புழி,
‘சூத்திரம் செய்தான் ஆலவாயில் அவிர்சடைக் கடவு
ளன்றே ! அவனையே காரணிகளைத் தரல் வேண்டுமென்று
சென்று வரங்கிடத்தும்’ என்று வரங்கிடப்ப, ‘இடையா
மத்து, இவ்வூர் உப்பூரிசூடி கிழார் மகனாவான் உருத்திர
சன்மனென்பான், பைங்கண்ணன், புன்மயிரன், ஐயாட்

டைப்பிராயத்தான், ஒரு மூங்கைப் பிள்ளைஉளன் ; அவனை அன்னவன் என்று இகழாது, கொண்டு போந்து ஆசன மேலீரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரப்பொருள் உரைத்தால், கண்ணீர் வார்த்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்க்கும் மெய்யாயின உரை கேட்டவிடத்து ; மெய்யல்லா உரை கேட்டவிடத்து வாளா இருக்கும் ; அவன் குமார தெய்வம் ; அங்கோர் சாபத்தினுற் றேன்றினன் ' ஏன மூக்காலீசைத்த குரல் எல்லோர்க்கும் உடன்பாடாயிற்றாக, எழுந்திருந்து தேவர் குலத்தை வலங்கொண்டு போந்து, உப்பூரிசுடி கிழாநுழைச் சங்கமெல்லாம் சென்று, இவ்வார்த்தை யெல்லாம் சொல்லி, ஐயனாவான் உருத்திரசன்மனைத் தரல் வேண்டுமென்று வேண்டி, கொடு போந்து, வெளியது உடஇ, வெண்பூச்சூட்டி, வெண்சாந்தணிந்து, கனமாப் பலகையேற்றிக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருளுரைப்ப எல்லாரும் முறையே உரைக்கக் கேட்டு வாளா இருந்து, மதுரை மருதனிளநாகனார் உரைத்தவிடத்து ஒரோவிடத்துக் கண்ணீர் வார்த்து மெய்ம்மயிர் நிறுத்தி, பின்னர்க் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் உரைத்தவிடத்துப் பதந்தொறுங்கண்ணீர் வார்த்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்ப இருந்தான் ; இருப்ப, ஆர்ப்பெடுத்து மெய்யுரை பெற்றும் இந்நூற்கென்றார் ”.

*

*

*

*

“ இனி, உரை நடந்து வந்தவாறு சொல்லுதம் ”

“ மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார், தம் மகனார் கிரங்கொற்றனர்க் குரைத்தார் ; அவர், தேனூர்கிழார்க் குரைத்தார் ; அவர், படியங் கொற்றனர்க் குரைத்தார் ; அவர், செல்வத்தாசிரியர் பெருஞ்சுவனர்க் குரைத்தார் ; அவர், மணலூராசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ் சேந்தனார்க்குரைத்தார் ; அவர், செல்லூராசிரியர் ஆண்டைப் பெருங்குமாரனார்க்குரைத்தார் ; அவர், திருக்குன்றத்தாசிரியர்க்குரைத்தார் ; அவர், மாதவளனார், இளநாகனார்க்குரைத்தார் ; அவர் முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனார்க்குரைத்தார் ; இங்ஙனம் வருகின்றது உரை.”

பழைய திருவிளையாடல், “புலவர்கள், தாங்கள் அவ்வப்போது பாடிவிட்டுச்சென்ற பாடல்கள் பலவாய்ப் பெருகியதைக் கண்டு அவற்றை அவற்றின் தகுதிக்கேற்ப வரிசைப்படுத்த விரும்பினர்; ஆனால், அதை அவர்களால் ஆற்ற முடியவில்லை; தங்கள் ஆற்றாமை கண்டு மனம் நொந்து இருந்த புலவர்கள் முன்னே ஆலவாய்ப்பெருமான் ஒரு புலவராய் வந்து அப்பாடல்களை ஆராய்ந்து ஒழுங்கு படுத்திக் கொடுத்தார்; புலவர்கள், ‘புதுப்புலவர் சொக்கர் போலும்’ எனக்கருதிப் போற்றி வணங்கினர்; அவரும், அவர்களுடன் ஒருவராய் இருந்து தமிழாராய்ந்து வாழ் வாராயினர்.

“ஒருநாள், புலவர்கள் பொருள் இலக்கணப் பொரு ளறியமாட்டாது மயங்கியிருந்தாராக, புதுப்புலவர் ‘அன் பின் ஐந்திணை’ என்று தொடங்கி அறுபது சூத்திரங் களைக் கொண்ட அகப்பொருள் நூலை ஆக்கி அவர்களிடம் தந்தார்; புலவர்களெல்லாம், அப்பொருள் இலக்கணத் தோடு பொருந்த நிற்கும் தத்தம் செய்யுட்களைக் கண்டு, அவர் நூலைப் போற்றிப் புகழ்வாராக, நக்கீரர் பொறுமை உடையராய், “என்பாக்களுள் ஐந்தாம் பாட்டுக்கு ஒப் பான பாடல், உங்கள் பாடல்களுள் ஒன்றுமே இல்லை” என்று கூறுவாராயினர்; அது கேட்ட புதுப்புலவர், “பேரவைக்கண்ணின்று இவ்வாறு தன்னை வியந்து கூறும் ஒருவன் பெரும்புலவனாகான்” என்கூறி நக்கீரர் செருக் கையும் அழிக்க எண்ணி அரும்பொருள் அமைந்த அழகிய பாட்டொன்றைப் பாடிக்காட்டிப் “புலவர்களே! இதற்குப் பொருள் கூறுங்கள்” எனக்கூறி நின்றார்; புலவர்கள் எவரும் ஏதும் கூறினரல்லர்; ஆனால் நக்கீரர் மட்டும் “பாட்டுப் பிழையுடையது” என்றார். இறைவன், “இவன் பொறுமை உடையவன்; ஆதலின், இவன் குற்றம் என்றால் என் கவி குற்றமுடையதாகிவிடாது; நீங்கள் யாரேனும் கூறுங்கள். என் கவி குற்றமுடையதா?” என்று கேட்டு நின்றார். புலவர்கள் வாய் திறவாது வாளா இருந்தனர். அந்நிலையில், “உங்கள் வழக்கைத்தீர்க்க இறைவனே புதுப்

புலவனாய் உங்கள்முன் வந்துளான் ; ஆதலின், அறியாமை ஒழிய அவனை வணங்குங்கள் ” என்ற குரல்கேட்டது ; அதனைக் கேட்ட புலவர்கள், அவரை வணங்குவதற்கு முன்னரே, நக்கீரர் வணங்கிப் பிழைபொறுக்கவேண்டினார் ; இறைவன், தன் பெயர் மதுரைப் பேராலவாயர் என்கூறி மறைந்தார். அவர் செய்த பொருள் நூல் ‘இறைவனார் பொருள்’ என்னும் பெயரில் வழங்கலாயிற்று.

“இறைவன் செய்த களவியலுக்கு உரை எழுதி முடித்த புலவர்கள், தத்தம் உரையே சாலச்சிறந்தது எனவாதிடலாயினர் ; வாதத்தில் முடிவு காணமாட்டா அவர்கள், தங்கள் உரைகளின் தகுதி தகுதியின்மைகளை அறிந்து கூறுமாறு இறைவன் திருமுன் நின்று முறையிட்டனர் ; ஆலவாயின் அவர் சடைப்பெருமான் புலவர்களை நோக்கி, “ இவ்வூர் உப்பூரிகுடி கிழார் மகன், ஊமை உருத்திர சன்மன்முன் உங்கள் உரைகளைக்கூறி, அவன் கூறும் முடிவினை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள் ” என்று கூறினார் ; புலவர்கள் ஊமை உரைவளங்காண்பது எங்ஙனம் ? என்று உளம் கவன்றனர். அவர் கவலையறிந்த இறைவன், “ உங்கள் உரைகளை அவன்முன் படியுங்கள் ; எவர் உரை கேட்டுக் கண்ணீர் உகுப்பனோ அவர் உரையே சிறந்ததாம் எனக் கொள்ளுங்கள் ” என்று கூறினார். புலவர்களும் அவ்வாறே, ஊமைமகளை மன்றம் கொணர்ந்து மண்டபத்தே இருத்தி, மலரிட்டு வாழ்த்தி வணங்கித் தத்தம் உரைகளை உரைத்தனர் ; ஊமை, நக்கீரர் கபிலர் பரணர் ஆயமுவர் உரைகளைக்கேட்டபோது கண்ணீரும் களித்தலும் உடையனாதல் கண்ட புலவர்கள், அம்முவர் உரைகளையும் சிறந்தனவாக் கொண்டுமதித்தனர். ” என்று கூறுகிறது.

களவியல் உரை தோன்றிய வரலாறு குறித்துக் கூறப்படும் இவ்விரு கதைகளையும் நோக்கினால், அவற்றுட்கூறப்படும் பலநிகழ்ச்சிகள் முரண்படுவனவாதல் விளங்கும். களவியல் உரை, பொருள்இலக்கணம் பெற

மாட்டாமல் வருந்திய அரசன் கவலையைப் போக்க இறைவன் களவியல் நூல் செய்தளித்தான் என்று கூறுகிறது ; திருவிளையாடல், பொருள் இலக்கணம் அறிய மாட்டாது மயங்கிய புலவர்களுக்காகப் பொருள் நூல் செய்தளித்தான் என்று கூறுகிறது ; களவியல் இயற்றிய பொருள் இலக்கணத்தை இறைவன் செப்பேட்டில் எழுதிக் கோயிற் பீடத்தின்கீழ் வைத்தான் என்று கூறுகிறது ; திருவிளையாடல், புலவர் மாறுபாடு போக்கப் புலவர் உருக் கொண்டு வந்த இறைவன், பொருள் இலக்கணத்தை ஆக்கிப் புலவர்களிடையே கொடுத்தான் என்று கூறுகிறது. களவியல் ஊமை உருத்திரசன்மன், மதுரை மருதன் இள நாகனார் இயற்றிய உரைகேட்ட வழி ஒரோ வழிக் கண்ணீர் விட்டான் ; நக்கீரர் இயற்றிய உரையை உரைத்தவிடத்துப் பதந்தொறும் கண்ணீர்விட்டான் ; ஆகவே, புலவர்கள் நக்கீரர் உரையினையே உண்மை உரை எனக் கொண்டனர் எனக் கூறுகிறது ; திருவிளையாடல், உருத்திரசன்மன், நக்கீரர் கபிலர் புரணர் ஆகிய மூவர் உரை கேட்டுக் கண்ணீர் சொரிந்தான் ; ஆகவே புலவர்கள் அம்மூவர் உரையினையும் மெய்யுரை எனக்கொண்டு போற்றினர் என்கிறது.

களவியலுக்கு உரை கண்டவர் நக்கீரர் என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதற்குத் தடையாய் விளங்கும் சில செய்திகள் ஆக களவியல் உரையில் காணப் படுகின்றன ; நக்கீரர் சங்க காலப் புலவர் ; சங்க காலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு என்பர் ; ஆகவே, நக்கீரர் இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவராவர். களவியல் உரையில் மேற் கோள்களாக வரும் செய்யுட்கள், அரிகேசரி, அரிகேசரி பராங்குசன், வரோதயன் என்ற பெயர்களைக் கொண்ட பாண்டிய அரசன் ஒருவனையும், அவன், வல்லம், கோட்டாறு, நெல்வேலி, பாழி, விழினும் முதலிய இடங்களில் பெற்ற வெற்றிகளையும் குறிப்பிடுகின்றன ; சங்க காலப் பாண்டியர் பெயர்கள் எல்லாம், அறிவுடை நம்பி, நன்மாறன், மாறன் வழி, பெரும்பெயர் வழி, முதுகுடுமிப் பெருவழி,

நெடுஞ் செழியன் எனக் காணப்படக், களவியல் உரை குறிக்கும் பாண்டியன் பெயர், வடமொழி வாசகங்களாய் விளங்குகின்றன ; இத்தகைய வடமொழிப் பெயர்கள், கி. பி. 600 க்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் நாடாண்ட பாண்டியர்களுக்கே வழங்கப் பட்டுள்ளன.

களவியல் உரை குறிக்கும் விழிஞப் போர், கி. பி. 765-815 ல் ஆட்சிபுரிந்த பராந்தக நெடுஞ்சடையன் காலத்திலேயே முதன் முதலாக நடைபெற்றதாகச் செப்பேடுகளும், கல்வெட்டுக்களும் சான்று பகர்கின்றன. ஆகவே, எட்டாம் நூற்றாண்டு நிகழ்ச்சியாகிய விழிஞப்போரை அறிந்து கூறும் களவியல் உரை, இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தோரால் வரையப் பெற்றது என்பது பொருந்தாமை அறிக. எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டாதி சங்கநூல்களுக்குக் காலத்தால் சிறிது பிற்பட்டது எனக் கருதப்படும் சிலப்பதிகாரச் செய்யுட்கள் சில, களவியல் உரையில் மேற்கோள்களாகக் காட்டப் பட்டுள்ளன.

“பகுவாய் வராஅல்” என்ற பாட்டு நக்கீரர் பாடியது; இப் பாட்டில் வரும் “தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது” என்ற தொடரை, வருதல் என்றசொல், தன்மை, முன்னிலை ஆகிய இரு இடத்திலேயே அன்றி படர்க்கைக் கண்ணும் வருதற்கு உதாரணமாகக் காட்டி “என்று சொல்லினார் சான்றோர் என்பது” என்று கூறுகிறது அவ்வுரை ; அவ்வுரை எழுதினார், நக்கீரனாரேயாயின், அவர் தம் பாடலையே எடுத்துக் காட்டி, அதை யாரோ பாடிய பாடலைக் குறிப்பார் போல், “என்று சொல்லினார் சான்றோர்” என்று கூறார். ஆகவே, அவ்வாறு கூறும் இவ்வுரையாசிரியர், அப் பாட்டின் ஆசிரியராகிய நக்கீரர் ஆகார் எனக் கொள்வாரும் உள்.

இவ்வாறு களவியல் நூலும், அதன் உரையும் தோன்றிய முறை பற்றிக் கூறும் சான்றுகள் இரண்டும் பெரிதும் முரண்படுவனவாகக் காணப்படுதலாலும், அந்நூலுக்கு உரை எழுதியவர் எனக் கூறப்படும் நக்கீரர் காலத்

திற்கு ஐந்துநூற்றாண்டு பிற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை அவ்வுரை அறிவிக்கிறது என்பதால் கால முரண்பாடும் காணப்படுதலாலும், அவ்வுரையாசிரியரின் வேறு பட்டவர் நக்கீரர் எனத் தோன்றுமாறு அவ்வுரை இருக்கின்றது ஆதலாலும், “உப்புரிசுடிகிழார் மகனாவான் உருத்திரசன்மன் செய்தது இந்நூற்கு உரை என்பாரும் உளர்; அவர் செய்திலர்; மெய்யுரை கேட்டார் என்க.” என்று எழுதி அவ்வுரை எழுதப் பெற்ற அக்காலத்திலேயே, அந் நூலுரையாசிரியர் நக்கீரர் ஆகார் என்ற கருத்தும் நிலவியிருந்தது என்பதை, அவ்வுரையே உறுதி செய்கிறது ஆதலாலும், களவியலுக்கு உரை கண்டார் நக்கீரனாரே என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதில் சிறிது ஐயப்பாடும் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

எழுதினார் யாரேயாயினும் களவியல் உரை, தமிழக வரலாற்றினுக்குத் துணைபுரிந்து தமிழ்மொழிக்குச் சிறப்பளிக்கும் தனிப் பேருரையாம் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. தமிழ்வளர்த்த சங்கங்கள் மூன்றின் வரலாற்றினை, விளக்கமாகவும், விரிவாகவும் முதல் முதல் அறிவித்த பெருமை களவியல் உரைக்கே உரித்து. அது அறிவிக்கும் முச்சங்க வரலாறு இது:

“தலைச் சங்கம் இடைச் சங்கம் கடைச் சங்கம் என மூவகைப் பட்ட சங்கம் இரீஇயினார் பாண்டியர்கள். அவருள் தலைச்சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாரும், திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளும், குன்றெறிந்த முருகவேளும், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரும், நிதியின் கிழவனுமென இத் தொடக்கத்தார். ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்பு; அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப் பட்டன எத்துணையோ பரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருகும், களரியாவிரையுமென இத் தொடக்கத்தன. அவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்திற்கியாண்டு சங்கமிருந்தாரென்ப. அவர்களைச் சங்கமிரீஇயினார், காய் சினவழுதி முதலாகக் கடுங்கோன் ஈருக என்பத்தொன்பதின்மர்

என்ப. அவருட் கவியரங்கேறினர் எழுவர் பாண்டியர் என்ப; அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரை என்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியம்.

“இனி இடைச்சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாரும், தொல்காப்பியனாரும், இருந்தையூர்க் கருங்கோழியும். மோசியும், வெள்ளூர்க் காப்பியனும், சிறு பாண்டரங்கனும், திரையன் மாறனும், துவரைக் கோனும், கீரந்தையுமென இத் தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருள்ளிட்டு மூவாயிரத் தெழுநூற்றுவர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன கலியும் குருகும் வெண்டாளியும் வியாழமலை யகவலும் என இத்தொடக்கத்தன என்ப. அவர்க்கு நூல், அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும், மாபுராணமும், இசை நுணுக்கமும், பூதபுராணமுமென இவையென்ப. அவர், மூவாயிரத் தெழுநூற்றியாண்டு சங்கமிருந்தாரென்ப. அவரைச் சங்கமிரீஇயினார் வெண்டேர்ச் செழியன் முதலாக முடத்திருமாறனீராக ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட் கவியரங்கேறினர் ஐவர் பாண்டியர் என்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத் தென்ப. அக்காலத்துப் போலும் பாண்டியனாட்டைக் கடல் கொண்டது.

“இனி, கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் சிறுமேதாவியாரும், சேந்தம் பூதனாரும், அறிவுடையாரனாரும், பெருங்குன்றார் கிழாரும், இளந்திருமாறனும், மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனாரும், மருதனிள நாகனாரும், கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனாரும் என இத் தொடக்கத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்ப; அவருள்ளிட்டு நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற்பாடப்பட்டன நெடுந்தொகை நானூறும், குறுந்தொகை நானூறும், நற்றிணை நானூறும், புறநானூறும், ஐங்குறுநூறும், பதிற்றுப்பத்தும், நூற்றைம்பது கலியும், எழுபதுபரிபாடலும், கூத்தும், வரியும், சிற்றிசையும், பேரிசையுமென்று இத் தொடக்கத்தன. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமும், தொல்காப்பியமுமென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழ்

மூராய்ந்தது ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பதிற்கியாண்டு
என்ப. அவர்களைச் சங்கமிரீஇயினார் கடல் கொள்ளப்பட்
டுப் போந்திருந்த முடத்திருமாறன் முதலாக, உக்கிரப்
பெருவழுதியீராக நாற்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவ
ருட் கவியரங்கேறினார் மூவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்க
மிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத்தர மதுரை யென்ப.”

இவ் வரலாற்றுள், உண்மையென ஏற்றுக் கொள்ளத்
தகாதன சிலவும் உள எனினும், முச்சங்கத்தையும் முச்
சங்கம் இருந்த இடத்தையும், அவற்றில் இருந்து தமிழா
ராய்ந்த புலவர்களையும், புலவர்களைப் போற்றிச் சங்கத்
தைப் பேணிய அரசர்களையும் அறிய, இது நமக்குப்
பெருந்துணை புரிதல் காண்க.

களவியல் உரை, இவ்வாறு 'வரலாற்றுச் சிறப்புடைய
தாதலே யன்றி இலக்கியச் சிறப்பும் உடையதாம்; உரை
நடை, இலக்கியச்செறிவுடைய இனிய நடைவாய்ந்தது;
கற்பார்க்குக் கழிபெருவகைதரும் கவினுடையது.

கொழுச்சென்றவறித் துன்னுசி இனிது செல்வதுபோல்,
ஆவிற்கு இருகோடுபோல், புனலோடுவறிப் புற் சாய்ந்தாற்போல்,
நாண்வறிக் காசுபோல், நீர்வழி மிதவைபோல, குன்ற முருண்டாற்
குன்றி வறியடையாகாவாறு போல் கடல் வெதும்பின் வளாவு
நீரில்லது போல என்பன போன்ற அழகிய உவமைகளாலும்,
“இனியாரோடு தலைப்பெய்த இடங்கண்டாலும் அவ்வினியாரைக்
கண்டாலே போல்வது உலகத்துத் தன்மை,” “உலகத்தோர்
இடுக்கணுற்றால் விதியானே தீருமென்றிரர்; முன்னேதீர்ப்பதற்குச்
சுற்றத்தாரையும், நட்பாரையும் நினைப்பர்,” “உலகத்து ஒரு
பொருண்முடியாதெனக் கவன்று நின்றார் முடிப்பதோர் உபாயங்
கண்ட ஞான்று அப்பொருள் எய்தினாரே போல மகிழ்வர்”
போன்ற சொற்றொடர்களாலும் நிறைந்து விளங்கும்
நீர்மை யுடையது.

கக. திருமுருகாற்றுப்படை

புலவர்கள், தலைவன் ஒருவனைப்பாடுங்கால், தலைவர்கள் முன்னின்று ஆடியும் பாடியும் பொருள்பெறும் பண்பின ராகிய கூத்தர் பாணர் பொருநர் விறலி இவர்களுள் ஒரு வராகத் தம்மைக்கொண்டு, தாம் அவனைப் பாடிப்பொருள் பெற்று மீண்டு வருங்கால், இடைவழியில் எதிர்ப்பட்ட ஏழை இரவலன் ஒருவன், தாம் பொருள்பெற்ற வழியாது? அப்பொருளைத் தந்தோன் யாவன்? அவனை அடையும் வழி எது? என்று கேட்க, அவனுக்கு அத்தலைவன் சிறப்புகள் பலவற்றையும் விளங்க எடுத்துக்கூறி, அவன் இன்னான்; அவன் வாழும் இடம் இது; ஆண்டுச் செல்லும் வழி இது என்று கூறுவதாகப் பாடுவதைப் பண்பெனக் கொண்டுள்ளார்கள்; அத்தகைய ஆற்றுப்படைச் செய்யுட்கள் பத்துப் பாட்டிலும், பிற தொகை நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன.

திருமுருகாற்றுப்படை, வீடுபேறு அடைதற்குரிய நல்லாழ்வையான் ஒருவனை, அவ்வீடுபேற்றினைப் பெற்றான் ஒருவன் 'முருகக் கடவுளிடத்தே செல்க; சென்றால் வீடுபேறு பெறுவை' என ஆற்றுப் படுத்தியதாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. பொருநாற்றுப்படை, சிறுபாணற்றுப் படை, பெரும்பாணற்றுப்படை, கூத்தராற்றுப்படை முதலியன எல்லாம், பொருளைப் பெறுவோர் பெயரால் வழங்கப் பட்டுள்ளன; திருமுருகாற்றுப்படை, பொருள்தரும் தலைவன் பெயரால் வழங்கும் சிறப்புடையது. இதற்குப் புலவராற்றுப்படை என்றோர் பெயரும் இருந்தது என்பது, "இதனைப் புலவராற்றுப்படை என்று உய்த்துணர்ந்து பெயர் கூறுவார்க்கு முருகாற்றுப்படை என்னும் பெயரன்றி அப்பெயர் வழங்காமையான் மறுக்க" என்னும் நச்சினார்க்கினியர் உரையால் தெளிவாகும்.

உலகத்து உயிர்கள் எல்லாம் உவந்து மகிழுமாறு நீலக்கடலிடையே தோன்றும் செஞ்ஞாயிறு போன்ற பேரொளியினையும், தன் திருவடிகளைச் சேர்ந்த அன்பர்களை ஆதரித்து, அவர் ஆணவம் முதலாம் மும்மலத்தையும்

அழிக்கவல்ல பேராற்றலையும், மாறுபட்டாரை அழித்
தொழிக்கவல்ல வலிய பெரிய கைகளையும் உடைய, மறுவில்
கற்பிணையும் ஒளிவீசும் துதலினையும் உடைய தெய்வயானை
யின் கணவனும், செங்கடம்புமலர்களால் கட்டப்பெற்ற
தேர்உருள்போலும் மாலைகிடந்தசையும் மார்பினையும்,
காந்தன்மலர்களால் ஆய கண்ணியினையும், கடல் கலங்கச்
சென்று சூரனைக் கொன்ற—வேலால் மாமரத்தை வெட்டி
வீழ்த்திப்பெற்ற—மறனிமூக்கா மானத்தினையும், அளக்க
லாகாப் பெரும்புகழினையும் உடைய செவ்வேளும் ஆய
முருகனுடைய திருவடிகளைச் சென்று அடையும்
திருவருளைப் பெறும் விருப்பத்தினை உடைய பேருள்ளங்
கொண்டு, அத்திருவடிகளைச் சென்றடையும் செலவினை
நீ விரும்புவையாயின், நின் நன்னர் நெஞ்சத்து அவ்
இன்னசையினை நீ இன்னே பெறுகுவை.

அதை அடைதற் பொருட்டு அவனைக்காண விரும்பும்
நீ, “அவன் யாண்டாண்டு உறைவன்?” என வினவுதி
யாயின், அவனுறையும் இடங்களைக் கூறுகின்றேன் கேள்;
அவன் திருப்பரங்குன்றத்திலே உளம் விரும்பி இருப்பான்;
நாமனார் அலைவாய் என அழைக்கப்பெறும் திருச்செந்
தூரில் சென்று வாழ்தலும் அவனுடைய இயல்பு; பொதினி
எனவும், பழனி எனவும், சித்தன் வாழ்வு எனவும் வழங்
கப்பெறும் திருவாவிரன்குடியில் சின்னாள் வாழ்தலும்
உரியன்; மலைநாட்டு ஊர்களில் ஒன்றாகிய திருவேரகத்தில்
பெரிதும் உவந்து உறைதலும் உரியன்; கூறிய இவ்விடங்
களிலே அல்லாமல் தமிழகத்தின் குன்றுகள் தோறும்
ஆடிமகிழ்தலும் அவன் வழக்கமாம்; கோழிக் கொடியினை
நட்டு, மறியறுத்து நறுமலரும் சிறுதினையும் பரப்பி ஊர்
தோறும் எடுத்த விழாக்களத்தின்கண்ணும், அன்புடை
யார் ஏத்திப்பரவும் தன்மனம் விரும்பும் இடங்களிலும்,
வேலன் வெறியாடு களத்திலும், பெருங்காட்டிலும், இள
மரக்காவிலும், ஆறுகளிலும், குளங்களிலும், ஆற்றிடைக்
குறைகளிலும் இது போன்ற பல்வேறு இடங்களிலும்,
முச்சந்தி, நாற்சந்திகளிலும், புதுப்பூ மலர்ந்த கடம்படி

களிலும், மாநகர்மன்றங்களிலும், ஊரம்பலங்களிலும், கந்தழி நின்ற பெருவெளிகளிலும் அவன் உறைவன்; அவன் உறையும் இடங்களாக நான் அறிந்தன இவை; அறிந்தவாறே கூறினேன்; யான் கூறிய இடங்களிலேயாயினும், அன்றிவேறு இடங்களிலாயினும் அவனைக் கண்டால், கண்டபோதே, முகனமர்ந்து ஏத்தி, கைகூப்பி வாழ்த்தி, காலுறவணங்கி, அவன்புகழைப்பரவி வாழ்த்தி, “புரையுநர் இல்லாப் புலமையோய்! நின்னை அளந்து அறிதல் எம் போன்ற சிற்றுயிர்க்கு அருமையாதலின், நின் திருவடி-உள்ளி வந்தனென்” என்று எடுத்து நீ கருதிவந்ததை அறிவிக்கும் முன்னரே, அவனைச் சேவித்து நிற்கும் கூனியர் பலரும் சென்று, “பெரும! அறிவுமுதிர்ந்த, வாய்மை வழுவாத இரவலன் ஒருவன் நின்புகழ் நயந்து, இனியவும் நல்லவும்நனிபல ஏத்தி வந்து நிற்கின்றான்; அவன் நின்னால் அளிக்கத் தக்கான்காண்” என்று கூற, பழமுதிர்சோலை மலை கிழவோனாகிய முருகன், கண்டார்க்கு அச்சம் அளிக்க வல்ல தன் நெடியவடிவை மறைத்துக் கொண்டு வந்து, தன் மணங்கமழ் தெய்வத்து இளநலம்காட்டி “வீடுபேறு பெற நினைத்து வந்த நின்வரவை யான் முன்னரே அறிவேன்; அவ்வீடு பேறு எய்துமோ எய்தாதோ என அஞ்சும் நின் அச்சம் ஒழிக;” என்பன போன்ற அன்புரைகள் பல அளித்து, கடல்குழந்த இவ்வுலகில் ஒப்பும் உயர்வும் இன்றி வாழ்வோன் நீ ஒருவனே எனத்தோன்று மாறு, விழுமிய பெறலரும் பரிசிலாம் வீடு பேற்றினைத் தந்து அருளுவன்.

திருமுருகாற்றுப்படை அளிக்கும் பொருள் இது.

ஆசிரியர் நக்கீரனார், திருமுருகாற்றுப்படையினை, முந்நூற்றுப் பதினேழு அடிகளைக்கொண்ட ஆறு பிரிவாகப் பிரித்துப் பாடியுள்ளார் :

முதற்பிரிவில், வீடு பேறு பெற்றான் ஒருவன், அதைப் பெற விரும்புவான் ஒருவனை நோக்கி, “நீ முருகன் திருவடிகளைப் பெறவிரும்புவையாயின், அவற்றை இன்னே பெறுகுவை; அவற்றைப் பெறுதற்கு அவனைக் காண

விரும்பும் நீ, ‘அவன் யாண்டாண்டு உறைவன்?’ என வினவுதியாயின், ‘அவனுறையும் இடங்களைக் கூறுகின்றேன்கேள்?’ எனத்தொடங்கி, அவன் திருப்பரங்குன்றிலே விரும்பி உறைதலும் உண்டு” என்று முடிக்கின்றார்.

இதில், வரையுறையும் சூர மகளிர்தம் விளையாட்டு வகைகளும், பேய்களின் துணங்கைக் கூத்தின் இயல்பும் விளங்க உரைக்கப்பட்டுள்ளன. மதுரைக்கு மேற்கே இருப்பது திருப்பரங்குன்றம் என்றும், பகைத்துப் போரிடுவார் எவரையும் பெருமையால் போர்நிகழ்ச்சி யினைக் கண்டறியா வாயில்களையும், திருமகள் செல்வச் செருக்கோடு வீற்றிருக்கும் குற்றம் தீர்ந்த அங்காடிகளையும், மாடங்கள் மலிந்த மாபெருந் தெருக்களையும் உடையது கூடல் என மதுரையின் வெற்றியும் செல்வமும் விளங்கப் பாடப்பட்டுள்ளன :

“பொருந்தத் தேய்த்த போர் அருவாயில்

திருவீற்றிருந்த தீதுதீர் நியமத்து

மாடம்மலி மறுகின் கூடல்.”

(சூக - எக)

நன்கு சேறுபட்ட அகன்ற வயல்களில் வளர்ந்து மலர்ந்த தாமரை மலர்களில் இராக்காலத்தே துயில் மேற்கொண்டு, விடியற்காலத்தில் தேன் மணக்கும் நெய்தல் மலர்களில் ஊதிப்படிந்து தேன் உண்டு, ஞாயிறு தோன்றிய உடனே, சுனைகளிலே மலர்ந்து மணங்கமழும், நீலக்கண்கள் போன்ற மலர்களைச் சூழ்ந்து ஒலித்துப் பறக்கும் வண்டுகளின் ஆரவாரம் நிறைந்த திருப்பரங்குன்று என்று கூறும் விடியற்கால இயல்பு வியந்து பாராட்டத்தக்கதாம் :

“இருஞ்சேற்று அகல்வயல் விரிந்து வாயவிழ்ந்த

முள்தாள் தாமரைத் துஞ்சி, வைகறைக்

கன்கமழ் நெய்தல் ஊதி, எல்படக்

கண்போல் மலர்ந்த காமர் சுனைமலர்

அம்சிறை வண்டின் அரிக்கணம் ஒலிக்கும்

குன்று.”

(எஉ - ஏ)

இரண்டாம் பிரிவில், அலைவாய் அமர்ந்தருளும் அறு முகக் கடவுளின் அருட்டிறம் கூறப்பட்டுள்ளது. முருகன் யானைமீதிவர்ந்து துந்துபி ஒலிப்ப, கொம்பு பேரொலி செய்ய, வெண்சங்கு முழங்க, முரசொலிபுடனே கோழிக் கொடி அகவ, வானின் வழியே வந்து உலகம் புகழும் அலைவாயில் அமர்ந்துறைவான் என்று கூறியுள்ளார். இதில், ஆறுமுகமும், பன்னிருகைகளும் கொண்ட முருகனின் திருவுருவக் காட்சி நன்கு காட்டப்பட்டுள்ளது.

ஒருமுகம், உலகம் பேரிருளின் நீங்கிப் பெருமை தோன்ற விளங்குமாறு பல்கதிர் பரப்பிப் பேரொளிதரும் பெருமை உடையது;

ஒருமுகம், தன்பால் அன்பு கொண்ட அடியார்கள் தன்முன்னின்று ஏத்த, அதை விரும்பி ஏற்று மகிழ்ந்து அவர் உளம் உவப்ப வேண்டும் பொருள் அளிக்கும் அருட்டிறம் உடையது;

ஒருமுகம், மந்திர விதிகளின் மரபு சிறிதும் வழுவாத அந்தணர் ஒம்பும் செந்தியினைத் திங்குவாராவண்ணம் காத்து நிற்கும்;

ஒருமுகம், வேதங்களாலும், வேறு நூல்களாலும் உணர்த்தலாகாப் பொருள்களையெல்லாம் ஆராய்ந்து, கேட்டார் ஏழுறுமாறு உணர்த்தித் திங்கள்போல் திசையெலாம் விளங்கத் தோன்றும்;

ஒருமுகம், அறவழிப் போர் ஆற்றாது, அழிப்பதே தொழிலாக் கொண்ட அசுரர் முதலியோரை அழித்துச் செய்யும் களவேள்வியினை மேற்கொள்ளும்;

ஒருமுகம், குறவர் குலத்து வந்துதித்த வல்லிக் கொடி போலும் வனப்புடையாள் வள்ளியொடு மகிழ்ந்து இருக்கும்.

அவன் ஆறு திருமுகங்களின் அருட்டிறம் இவை.

ஒருகை, ஞாயிற்றின் வெம்மையினை உலக உயிர்கள் தாங்கா என்பதறிந்து, தம் அருளினால், அஞ்ஞாயிறோடு

திரிந்து, அதன் வெம்மையைத் தாம் தாங்கிக் கொள்ளும் முனிவர்க்குப் பாதுகாவலாய் அமைந்தது; அக்கையோடு இணைந்த மற்றொருகை, மருங்கிலே வைக்கப்பட்டிருக்கும். இதனால், இக்கைகள் இரண்டும், மாயிரு ஞாலம் மறு வின்றி விளங்கப் பல்கதிர் விரிக்கும் முதல் முகத்திற்கு ஏற்ற தொழில் புரிவன வாதல் கண்க.

யானை ஏறிவருவாரைப் போன்று, ஒருகை தோட்டியைத் தாங்கி நிற்க, அதற்கு இணையான மற்றொருகை, தொடையின் மீது கிடந்து காட்சி தரும். தன்னை வழிபடுவார் முன்னே யானைமேல் வந்து அருள் செய்தல் அவனியல்பாதலின், இவ்விருகைகளும், காதலின் உவந்து வரங்கொடுக்கும் இரண்டாம் முகத்திற்கு ஏற்ற தொழில் புரிவனவாதல் காண்க.

இருகைகள், பரிசையும், வேலையும் வலமாகச் சுழற்றும் இயல்பினவாம். வேள்வியைக் கெடுக்கவரும் அசுரரை அழிக்க இவை வேண்டப்படுதலின், அவற்றைத் தாங்கிய இக்கைகள், வேள்வி ஓர்க்கும் முகத்திற்கு ஏற்ற தொழில் புரிவனவாதல் காண்க.

ஒருகை, முனிவர்களுக்குத் தத்துவப் பொருளை உணர்த்த மார்போடு பொருந்தி நிற்க, மற்றொருகை, மார்பில் தவழும் மாலையோடு கிடந்து மாண்புறும். இக்காட்சி, மோன முத்திரையினை உடைய ஆசிரியன் நிலையினை நினைப்பூட்டு மாதலின், இவ்விருகைகளும், எஞ்சிய பொருள்களை ஏழுறவிளக்கும் முகத்திற்கு ஏற்றனவாதல் காண்க.

ஒருகை மேலோங்கி நின்று சுழல், மற்றொருகை மணியினை ஆட்டி ஒலி எழுப்பும். இவ்விருகைகளும் களவேள்வி வேட்கும் முகத்திற்கு ஏற்றனவாதல் காண்க.

ஒருகை மழை பெய்விக்கும்; மற்றொருகை தெய்வ மகளிர்க்கு மணமலை சூட்டி மகிழும். முருகன் வள்ளி பொடு நகையமர்தல், உலகிற்கு இவ்வாழ்க்கையின் இயல்பினை எடுத்துக்காட்டுதற்காம் என்ப; அவ் இவ்வாழ்க்கை

இனிது நடைபெற மழை வேண்டும்; இவ்வாழ்க்கையின் இயல்பினை எடுத்துக் காட்டும் மணமாலை; ஆதலின் இவ்விருகைகளும் வள்ளியொடு நகையமர்ந்த முகத்திற்குத் துணையான தொழில் மேற்கொண்டனவாதல் காண்க.

ஆறு திருமுகங்களுக்கும் ஏற்புடைய பன்னிரு திருக்கைகளின் பண்புகள் இவை.

மூன்றாம் பிரிவில், அசுரரைக் கொன்று தேவரைக் காத்த முருகனுக்குக் கைம்மாறாக இந்திரன் தன் மகள் தெய்வயானையாரை மணம் செய்து கொடுத்தான். அப்போது முருகன், “நமக்கு இதுபோன்ற சிறப்பெல்லாம் தந்தது இவ்வேல்” என்று தன் கைவேலைப் புகழ்ந்தான்; அவ்வழி ஆண்டிருந்த நான்முகன், “இவ்வேலிற்கு அவ்வாற்றல் வந்தது என்னாலன்றோ” என்றான்; உடனே முருகன், “என் கைவேலிற்கு நீ அளிக்கவல்ல ஆற்றலும் ஒன்று உண்டோ” என்று சினந்து, “இவ்வாறு தகாதன கூறிய நீ மண்ணிடைச் சென்று உழல்வாயாக” எனச் சாபந்தந்தான். அவனும் அவ்வாறே மண்ணிடைத் தோன்றி மயக்கமுற்றான்; அதனால் முத்தொழில்களும் நடைபெறாது தடையுற்றன; அயன் அரி அரன் ஆகிய மூவரும், ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தல் ஆகிய தொழில்களாற்றிப் பெறும் தலைமையினைத் தேவர்கள் விரும்பினர்; அதற்கு நான்முகன், பண்டுபோல் தன் படைத்தற் றொழிலாற்றுதல் வேண்டும் என்பதறிந்தனர்; அதன் பொருட்டுக் கருடக் கொடியோனாகிய திருமாலும், வெள்ளேற்றுக் கொடியோனும் உமையினை ஒரு பாகத்தே கொண்டோனும் இமையா முக்கண்ணும் முப்புரத்தை அழித்த மிகுவலியும் உடையோனும் ஆகிய சிவனும், பத்துநூறு கண்கள் உடையோனும் நூறு பல் வேள்வி இயற்றியோனும் ஆகிய இந்திரனும், முப்பத்து மூவரும், பதினெண்கணங்களும் ஒன்றுகூடிக் கந்தருவர் இனிய யாழ் இசைத்து வரவும், முனிவர்கள் முன்னே செல்லவும், வந்து காணுமாறு தெய்வயானையாருடன், முருகன் ஆவினன்குடியிலே சிலநாள் வாழ்தலும் உரியன் என்று

கூறி முருகன் அருட்டிரு விளையாடல் ஒன்றை அழகாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

இதில், முப்பத்து மூவரும், பதினெண் கணங்களும் கலந்திருந்த காட்சியினை, “மீன்பூத்தன்ன தோன்றலர்” என்ற தொடராலும், அவர்கள் செல்லும் செலவின் விரைவினை, “வளிகிளர்ந்தன்ன செலவினர்” என்ற தொடராலும், அவர்கள்தம் பேராற்றலை “வளியிடைத் தியெழுந்தன்ன திறலினர்” என்ற தொடராலும், அச்சந்தரும் அவர்தம் பெருங்குரலினை “தீப்பட உரும் இடித்தன்ன குரலினர்” என்ற தொடராலும் உவமை நயம் தோன்ற உணர்த்தியதிறம் உள்ளுதொறும் உவகை பயப்பதாம்.

மகளிரைப் பற்றிக் கூறுங்கால், “நோயின்றி இயன்ற யாக்கையர், அவிர்தளிர் புரையும் மேனியர்” எனக்கூறும் தொடர்களால், பண்டைக்காலத் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த மகளிர்தம் உடல் வனப்பும், வலிவும் விளங்கித் தோன்றுவதும் காண்க.

மரவுரி ஆடை, வலம்புரிச் சங்குபோலும் வெண்ணரை, அழுக்கற விளங்கும் வடிவம், மான்தோல் அசையும் மார்பு, உள்ளொளிப் பெருக்கினை உணர்த்தவல்ல மார்பு எலும்புகள் தோன்றுமாறு ஊண் ஒழித்து மெலிந்த யாக்கை, ஆகியவற்றை உடைய முனிவர்கள், பலநாள் உணவின்றி மேற்கொண்ட நோன்பும், இகலும் மாறுபாடும் இல்லா மனமும், பல கற்றோராலும் அறியப்படா அறிவும், முற்றும் கற்றுத்துறைபோய்க் கற்றோர் பலர்க்கும் தலைவராம் தகுதியும், காமமும் கடுஞ்சினமும் கடிந்த காட்சியும் இடும்பை என எதையும் கொள்ளாத திண்மையும், எப்பொருள்பாலும் வெறுப்பினைக் கொள்ளாத தெளிவும், உடையவராவர் எனக்கூறும் முனிவர்களின் இயல்புகள், எல்லோரானும் அறிந்து மேற்கொள்ள வேண்டிய பண்புகளாம்.

“சீரை தைஇய உடுக்கையர்; சீரோடு
 வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர்;
 மாசுஅற இமைக்கும் உருவினர்; மானின்
 உரிவை தைஇய ஊன்கெடு மார்பின்
 என்பெழுந்து இயங்கும் யாக்கையர்; நன்பகல்
 பலவுடன் கழிந்த உண்டியர்; இகலொடு
 செற்றம் நீக்கிய மனத்தினர்; யாவதும்
 கற்றோர் அறியா அறிவினர்; கற்றோர்க்குத்
 தாம் வரம்பாகிய தலைமையர்; காமமொடு
 கடுஞ்சினம் கடிந்த காட்சியர்; இடும்பை
 யாவதும் அறியா இயல்பினர்; மேவரத்
 துனிஇல் காட்சி முனிவர்” (கஉசு - ந௭)

நான்காம் பிரிவில், அந்தணர் இருபிறப்பாளர் என அழைக்கப் பெறுவர்; ஒதல், ஒதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்னும் ஆறுதொழில்களில் வழுவாதவர்; உலகத்தார் புகழ்ந்த உயர் குடியில் வந்த தந்தைதாய் உடையவர்; இளமைக் காலத்து நாற்பத்தெட்டி யாண்டுகளை வேதம் கூறும் நல்வழியில் வாழ்ந்து கழித்தவர்; எப்போதும் அறங்கூறும் இயல்பினர்; முத்தியினைச் செல்வமாகக் கொண்டவர் எனச் செந்தண்மை பூண்ட அந்தணர் ஆவார்தம் இலக்கணம் கூறி, அவர்கள் நீராடி, நீராடுங்கால் தோய்த்த ஈரஆடையினை உடுத்து, தலைமேல் வைத்த கையினராய்த் துதித்து, ஆறு எழுத்தான் இயன்ற அறுமுகன் மந்திரத்தை நாப்புடை பெயருமாறு உச்சரித்து வழிபடும் காலம் அறிந்து வாழ்த்தி வழிபட, முருகன் அவர்கள் வழிபாடு கண்டு பெரிதும் மகிழ்ந்து ஏரகத்தில் இருப்பான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

ஒருவர் பிறந்தகுடி, “கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே முன்தோன்றி மூத்தகுடி” எனப்பழமை உடையதாதலே அன்றி, வலம்புரியன்ன வழுவில் குடியாதலும் வேண்டும் என்பர்; இஃத மனத்திற் கொண்டு, ஒருவர் தாயும் தந்தையும் பிறந்தகுடி, உலகத்தாரால் உயர்ந்தகுடி எனப் புகழ்ந்த குடியாதல் வேண்டும்.

“இருவர்த் சுட்டிய பல்வேறு தொல்குடி” என்று கூறிய உண்மை உணரற்பாலதாம்.

ஐந்தாம் பிரிவில், கிளையோடு கள்ளாண்டு மகிழ்ந்த கானவர், தொண்டகச் சிறுபறை முழக்கிக் கொண்டே குரவைக் கூத்தாடத் தொடங்கினர்; அவர் ஆடலைக்கண்ட அவர் மகளிரும் தாமும் குரவை ஆடி மகிழ்வாராயினர். அவர் ஆடல் கண்ட முருகன், அக்குரவையினைத் தாமும் ஆடவிரும்பி, வேலன் தக்கோலத்தைக் கலந்து, சாதிக் காயை நடுவேயிட்டு, காட்டு மல்லிகையுடன் வெண்டாளி மலரையும் விரவிக் கட்டிய கண்ணியினைச் சூடிச், செவ்வாடை உடுத்தி, அசோகந்தளிரைக் காதில் அணிபெற அணிந்து, கச்சை கட்டி, கழல் அணிந்து, வெட்சிசூடி, குழல் கோடு வேறுபலவியங்கள் இவற்றின் இசையினை எழுப்பித், தகர்மீதும் மயில்மீதும் ஏறிக், கோழிக் கொடியை உயர்த்தித், தன்னைச் சேவித்துப்பாடும் மகளி ரோடும் சேவிக்கும் மகளிரோடும் தமிழகத்து மலைகள் தோறும் சென்று ஆடி மகிழ்வன் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்தப் பகுதியில், காட்டுவாழ் கானவர் வாழ்க்கை நலம் பலவும் அவர் சிறுகுடி, அவர்தம் கிளை, ஆடவர் பெண்டிர் ஆடை அணிவகைகள், அவர்கள் ஆடல்பாடல், அந்நாட்டு இசைக்கருவிகள் அவ்வளவும் அழகாக எடுத்துக் காட்டப் பெற்றுள்ளன.

ஆறாம்பிரிவில், முருகன் முற்கூறிய இடங்களிலேயே அல்லாமல், ஊர்தோறும் விழாக்களத்தின் கண்ணும், அன்புடையார் ஏத்திப்பரவும் இடங்களிலும், காட்டிலும், காவிலும், ஆற்றிலும், குளத்திலும், ஆற்றிடைக் குறையிலும், முச்சந்தியிலும், நாற்சந்தியிலும், கடம்படிகளிலும், மன்றங்களிலும், அம்பலங்களிலும், கந்தழி நின்ற வெளிகளிலும், உறைவான்; அவன் உறையும் இடங்களாக நான் அறிந்தன இவை; இவ்விடங்களிலாயினும், வேறு இடங்களிலாயினும் அவனைக் கண்டால், முகனமர்ந்து ஏத்தி, கைகூப்பி வாழ்த்தி, காலுற வணங்கி, அவன் புகழைப்

பரவி, நீ கருதிவந்ததை அறிவிக்கு முன்னரே, அவனைச் சேவித்து நிற்போர், நின் வருகையினை அவனுக்கு அறிவிக்க, பழமுதிர்சோலை மலை கிழவோனாகிய அவன், தன் இளநலம் காட்டி, “நின்வரவினை அறிவேன்; நின் அச்சம் ஒழிக” என அன்புரை பலகூறி வீடு பேற்றினைத் தருவன் என்று முடிக்கப் பெற்றுள்ளது.

இப்பகுதியில், கோழிக்கொடி நட்டு, மறியறுத்து, விழாக் கொண்டாடும் வழக்கமும், குறக்குலமகளிர் முருக வேளை அழைக்க மேற்கொள்ளும் வெறியாடு முறையும் விளங்க விரிவாக உரைக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் ஈற்றில் வரும் அருவியின் இயற்கைக் காட்சி, இன்பம்தரும் இலக்கியமாம் இப்பகுதியிற் காணப்படும்.

“நெடும்பெரும் சிமையத்து நீலப் பைஞ்சுனை
ஐவருள் ஒருவன் அங்கை ஏற்ப
அறுவர் பயந்த ஆறு அமர் செல்வ!
ஆல்கெழு கடவுள் புதல்வ! மால்வரை
மலைமகள் மகனே! மாற்றோர் கூற்றே!
வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ!
இழையணி சிறப்பின் பழையோள் குழவி!
வானோர் வணங்குவில்தானைத் தலைவ!
மலை மார்ப! தூலறி புலவ!
செருவில் ஒருவ! பொருவிறல் மன்ன!
அந்தணர் வெறுக்கை! அறிந்தோர் சொல்மலை!
மங்கையர் கணவ! மைந்தர் ஏறே!
வேல்கெழு தடக்கைச் சால்பெரும் செல்வ!
குன்றம் கொன்ற குன்றாக் கொற்றத்து
விண்பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ!
பலர்புகழ் நன்மொழிப் புலவர் ஏறே!
அரும்பெறல் மரபின் பெரும்பெயர் முருக!
நசையுநர்க்கு ஆர்த்தும் இசைபே ராள!
அலந்தோர்க்கு அளிக்கும் பொலம்பூண் சேஎம்!
மண்டமர் கடந்த நின்வென்றாடு அகலத்துப்

பரிசிலர்த் தாங்கும் உருகெழு நெடுவேள் !
 பெரியோர் ஏத்தும் பெரும்பெயர் இயவுள் !
 சூர்மருங் கறுத்த மொய்ம்பின் மதவலி !
 போர்மிகு பொருந்! குரிசில் !”

(உருந் - எசு)

என்ற பகுதி, முருகன் வரலாறு பலவும் அமைந்த முன்னி
 லைப் பரவலாய், அவன் அருள் வேண்டி நிற்கும் அடியார்
 அவன்முன் நின்று பாடிப் பரவுதற்காம் பாராயணப்பாட
 லாய் அமைந்து காணப்படுதல் காண்க.

திருமுருகாற்றுப்படையின் இடையிடையே வரும்,
 “கோபத் தன்ன தோயாப் பூந்துகில்,” “கைபுனைந் தியற்றுக் கவின்
 பெறு வனப்பு,” “புகைமுகந் தன்ன மாசில் தூவுடை,” “மந்தியும்
 அறியா மரன்பயில் அடுக்கம்” முதலிய அருந்தொடர்கள்
 கற்றோர்க்குக் கழிபேருவகைதரும் இயல்பினவாம். திரு
 முருகாற்றுப்படையினை வரிவரியாக ஆராய்ந்து நோக்குவ
 தாயின், அது ஒரு தனி நூலாய் முடியுமாதலின், அதன்
 சிறப்பெலாம் உணர விரும்புவோர், முழு நூலினையும்
 கண்டு களிப்பாராக என விடுத்தனம்.

கஉ. நெடுநல்வாடை

இது, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பாராட்டிய பாட்டு. நெடுஞ்செழியன், தலையாலங்கானத்துச் செருவில்,

“சேரல், செம்பியன், சினங்கெழு திதியன்,
போர்வல் யானைப் பொலம்பூண் எழினி,
நாரரி நறவின் எருமை யூரன்,
தேங்கமழ் அகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தின்
இருங்கோ வேண்மா, இயல்தேர்ப் பொருநன்”

ஆகிய எழுவரையும் ஒரு பகலில் வென்றான் என விளங்கப் பாராட்டிய நக்கீரர், படைவீரர்பால் பரிவு காட்டும் அவன் பண்புடைமையினை இதற் பாராட்டியுள்ளார். பகைவயிற் பிரிந்து சென்று பாசறைக்கண் தங்கியிருக்கும் தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவியின் துயர்தீர, “பகை வென்று, அவன் விரைவில் மீள்க” எனத் தலைவியின்மாட்டு அன் புடையாள் ஒருத்தி, வெற்றிக் கடவுளாகிய கொற்றவையைப் பரவுவதாகப் பாடப் பெற்றுளது.

வாடை, ஐப்பசி, கார்த்திகைத் திங்கள்களில் தமிழ் நாட்டில் வீசும் வடகிழக்குப் பருவக் காற்றைக் குறிக்கும். “கார்காலத் தொடக்கத்தே மீண்டு வருவேன்” எனக் கூறிச் சென்ற தலைவன், கார்காலமும்போய்க் கூதிர்க்காலம் வந்தும் வாரானாக, அவன் வரவு நோக்கி வருந்தியிருக்கும் தலைவிக்கு ஒருநாள் ஒருழிபோல் தோன்றுமாதலின் அவள் ஆற்றியிருக்கும் வாடைவீசும் கூதிர்க்காலம் நெடுமை உடையது எனக் கூறப்பட்டது; கூதிர்க்காலம் பிரிந்திருப்பவர்க்குப் பெருந்துயர் தரும் இயல்புடையது எனினும், ‘போகம் வேண்டுவோர், புகழ்ச்சொல் பெறார்’ என உணர்ந்த தலைவன், வினைமேற் சென்ற வேட்கையால் காமத்தை வென்று பாசறைக்கண் இருத்தலான் நன்மை உள்ள வாடை என்றும் கூறப்பட்டது. அன்றியும், வாடைக்காற்று, குளிர் மிகுந்து கொடுமை செய்யுமேனும்,

அதன் வரவு, பல்வேறு உணவுப் பொருள்கள் விநியத் துணைபுரியுமாதலின் நன்மை உடையதாயிற்று; இக்கருத் தினாலும், அது 'நல்வாடை' என அழைக்கப்பெற்றது எனினும் பொருந்தும்.

இதன்கண், கூதிர்காலக் காட்சிகளும், மாறும் தட்ப வெப்ப நிலைகளுக்கேற்ப மக்கள் தங்கள் வாழ்விடங்களையும் வாழும் வகைகளையும் மாற்றிக்கொள்ளும் இயல்பும், தமிழ் நாட்டுப் பண்டைக்கால நாகரிகச் சிறப்பை நனிவிளக்கும் நகர் அமைப்புக்களும் அந்நகர் வாழ்மக்களின் செல்வ வாழ்வும், தலைவனைப் பிரிந்து தனித்துத் துயர்உறும் தலைவியின் துன்பநிலைகளும், நள்ளென் யாமத்தும் உறங்காது, படைவீரர்க்கு ஊக்கம் ஊட்டும் அன்புரை வழங்கிக் கொண்டு பாசறைக்கண் இருக்கும் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் இயல்பும் இனிது விளக்கப்பட்டுள்ளன.

பருவந்தோறும் பொய்யாது பெய்யும் மேகம் புது மழை பெய்யத் தொடங்கி விட்டது; வெள்ளம் பாயும் பள்ள இடங்களில் இருப்பின், தங்கள் ஆடு மாடுகளுக்கு ஆகாது என்பதறிந்த ஆயர்கள், தங்கள் ஆனிரைகளோடு மேட்டு நிலமாகிய முல்லை நிலத்தே சென்று தங்குவாராயினர்; ஊருக்கு அருகே மேய்த்து ஊரிலேயே தங்கி வாழ்ந்து பழகிய அவர்கள், இனி அவ்வாறு ஊரில் வாழ்வதற்கு இல்லையே என்ற வருத்தம் ஒருபால் வருத்த, குளிர்க் கொடுமை ஒருபால் வருத்த வாழலாயினர்; இவ்வாறு துயர்உறும் அவர்கள், பற்பறை கொட்டும் தங்கள் குளிரைப் போக்குமாறு மூட்டிய நெருப்பிலே தங்கள் கைகளைக் காட்டிக் காட்டிக் கன்னங்களில் வைத்துச் சூடு உண்டாக்கிக் கொண்டு ஆண்டு வாழலாயினர். விலங்குகள் எல்லாம் குளிரின் கொடுமைக்கு அஞ்சி, மேய்தலாகிய தம் தொழிலையும் மறந்து விட்டன; குரங்குகள், குளிரின் கொடுமையால் உடல் குன்றித் துன்புறலாயின; மரங்களில் வாழும் பறவைகளும், குளிர் காற்றால் அலைப்புண்டு நிலத்தே வீழ்ந்து வருந்தின; கறவைப் பசுக்கள், பால்

உண்ணவரும் தம் சன்றுகளுக்கும் பால் கொடாது உதைக் கலாயின.

பீர்க்கும் பிறவும் பூக்கத் தொடங்கின; மழையால் வருந்திய கொக்குகள், மழை சிறிது விட்டவுடனே, பறந்து சென்று, ஓடிவரும் நீரை எதிர்த்துச் செல்லும் சிறு மீன்களை நாரைகளோடு கூடி உண்ணலாயின; பெருமழை பெய்து ஓய்ந்து விட்டதாயினும், சிறு சிறு துவலைகள் சிதறிக் கொண்டே இருந்தன. அகன்ற வயல்களில் நிறைந்த நீர் பெற்று வளம் பெற வளர்ந்த நெற்கதிர்கள் முற்றி வளையலாயின; கமுகு, நீர் நிறைந்து பருத்து முற்றிய காய்களை உடையவாயின; பூக்களால் நிறைந்து பொலிவு பெறத் தோன்றும் மரங்கள், மழை பெய்தலால் ஏற்றிக் கொண்ட நீர்த்துளிகள் இடைவிடாது விழுந்து கொண்டே யிருந்தன; பருத்துத் திரண்ட தோள்களையும் முறுக்கேறிய உடம்பினையும் உடைய மிலேச்சர்கள், மதுவை உண்டு மழைத்துளிகளுக்கும் அஞ்சாது, ஆறுபோல் அகன்ற தெருவிலே, ஆடைகளால் தம் உடலைப் போர்த்திக் கொள்ளாமலே அங்கும் இங்குமாய் அலைந்து திரிவாராயினர். மேகங்களால் மறைப்புண்டு ஞாயிறு தோன்றுமையால், பொழுது அறிய மாட்டாமல் மயங்கிய மகளிர், மலர்கள் மணங்கமழ மலர்தலைக்கண்டு மாலைக்காலமாயிற்று என உணர்ந்து, இரும்பால் இயன்ற விளக்கிலே நெய் வார்த்துப் பெற்ற திரிகளைக் கொளுத்தி நெல்லும் மலரும் தூவி வணங்கி, வளங்கொழிக்கும் வணிகத் தெருக்களில் மாலைக் காலத்தைக் கொண்டாடினர்; ஞாயிறு தோன்றுமையால், இரவு இது பகல் இது என அறியமாட்டாமையால், தம் பெடையோடு கூடி வெளியே சென்று இரைதேடி உண்ணுவ தொழித்து வீடுகளிலேயே வாழும் ஆண்புருக்கள், இருந்த இடத்திலேயே இருப்பதால் கடுக்கும் தம் கால்களின் வலியினை ஆற்றிக்கொள்ள கால்கள் மாறி மாறி நிற்கலாயின.

வீடுகளில், அவ்வீட்டில் வாழும் குற்றேவல் மகளிர், குளிர் போக்கிச் சூண்டாக்கும் கத்தூரி முதலியவற்றை

அம்மியிலிட்டு அரைக்கலாயினர். குளிர்கால மாதலின், சந்தனம் பூசுவாரின்மையால், சந்தனக்கல்லும் கட்டையும் பயனுறுதல் இன்றி ஒருபால் போடப் பட்டுள்ளன. மகளிர் தம் கூந்தல் உலர அகிற்புகை ஊட்டுவாராயினர்; கோடையின் வெம்மை போக்கப் பயனுற்ற விசிறிகள், குளிர்காலத்தே பயனுறுதல் இல்லாமையால், நன்கு உறையிடப் பெற்றது; சிஷந்தி நூல்களால் சூழப்பெற்றுக் கைப்படாக் கோல்களில் தொங்கலாயின; மாடங்களில் வேனிற்காலத்தே தென்றல் உலாவுமாறு அமைத்த சாலேகங்களில் கதவுகள் எல்லாம் நன்கு மூடப் பெற்று விட்டன; வாடை, சிறு சிறு மழைத்துளிகளை வாரிவாரி இறைத்துக் கொண்டே வீசுவதால், வாய் குவிந்த கலத்து நீர் குடித்தால் குளிர் மிகும் என அஞ்சி அதை எவரும் உண்ணாது, வாயகன்ற சட்டிகளில் நெருப்பிட்டு அதன் அருகே அமர்ந்து குளிர்போக்கி வெப்பம் பெற்று வாழலாயினர்; இவ்வரும் பெரும் காட்சிகளையும், நிகழ்ச்சிகளையும் உடையதாய்க் கூதிர்க்காலம் பிறந்து விட்டது.

சிற்பநூல்வல்லார், சித்திரைத் திங்களின் இடைப் பட்ட பத்து நாட்களில் யாதேனும் ஒருநாளில் பதினைந்தாம் நாழிகையில் நாற்றிசைக் கடவுளரையும் கைதொழுது தொழில் தொடங்கி, பேரரசர் வாழ்தற்கேற்ற பெருமை உடையவாய்ச் செய்து முடித்த மனைகளையும் வாயில்களையும் மண்டபங்களையும் சேர வளைத்துக் கொண்டு உயர்ந்த மதிலின்கண் உள்ள இரும்பால் இயன்ற ஆணிகளும் பட்டங்களும் பொருத்தப் பெற்று, சாதிலிங்கம் வழிக்கப் பெற்றுத் தாமோடும் கூடிச் செய்யப் பெற்ற இரு கதவுகளையும், இடையே திருமகளையும், இருபாலும் குவளை மலர்களோடு யானைகளையும் உடைய சித்திரம் அமையப் பெற்ற உத்தரத்தில் செருகப் பெற்ற தொழில்வல்ல தச்சன் இடை வெளி சிறிதும் இன்றிக் கடாவிய பல மரங்களால் ஆகிய நெடுநிலையினையும், வெற்றிக் கொடியேந்திய வீரர்களை மேலேற்றிக் கொண்ட யானைகளும் செல்லுமாறு உயர்ந்த உயர்ச்சியினையும் உடைய மலையை இடையே குடைந்தாற்

போன்ற வாயில்களையும், கவரிமான் ஏறுகளும் அன்னப் புட்களும் தாவித்திரியும் முன் வாசலையும், புதுமணல் பரந்த முற்றத்தையும் திருமகள் தங்கிய சிறப்பினையும் உடைய குதிரைகள் புல் உணவைக் குதட்டுங்கால் எழும் ஒலியும், அரசன் நிலாப்பயன் துய்க்கும் நிலா முற்றத்தில் உள்ள அருவிநீர் விழும் ஒலியும், ஆங்கே அசைந்து இயலும் மயில்கள் எழுப்பும் இன்னோசையும் கூடி, மலைகளில் எழும் ஓசைபோல் ஒலிவிடும் கோயிலின் பெருமையும் சிறப்பும் மிக்க பாண்டியன் அல்லது பிற ஆடவர் எவரும் அணுகலாகா அரிய காவலை உடைய கட்டுக்களின், நீல மணியினைக் கடைந்தெடுத்தாற் போன்ற கரிய திண்ணிய தூண்களை உடையவாய், செம்பினாற் செய்தாற் போன்ற சித்திர வேலைகள் நிறைந்த நெடிய சுவரில் வெள்ளிய சாந்தைப் பூசி, பல இடங்களிலும் அழகிய பல பூக்களைக் கொண்ட ஒரு கொடியை எழுதி, மலைகளைக் கண்டாற் போன்ற உயர்ச்சியை உடையவாய், மலைகளைச் சார்ந்து வானவில் கிடந்தாற் போன்ற பல கொடிகளை உடையவாய், இருள் நீங்குமாறு யவனர் செய்து தந்த பாவைவிளக்கிலே நெய்வார்த்துப் பெரிய திரியிட்டு ஏற்றிய சுடரை நெய்வற்றுந்தோறும் வார்த்தும் ஒளி மழுங்குந்தோறும் தூண்டியும் காட்சிக் கினிமை உடைய வாய்த்தோன்றும் நல்ல இல்லில்,

நாற்பது ஆண்டிற்கு மேற்பட்டுத் தானேவீழ்ந்த யானைத் தந்தங்களைக் கொண்டு சிற்பம் பல அமைத்துச் செய்த வட்டக் கட்டிலைச் சூழ முத்து வடம் நாற்றி, கட்டிலின்மீது மெல்லிய படுக்கை விரித்து, அதன்மீது அன்னச் சேவலின் மயிர்களைப் பரப்பி, அதன் மீது அணைகளை அமைத்து, அவற்றின் மீது மாசு போகக் கழுவி, கஞ்சியிடப் பெற்ற தூய அடைகளை மடித்துப் போட்டு, அதன் மீது மலர் இதழ்களைத் தூவிச் செய்த படுக்கை மீது,

அரசன் பிரிந்து சென்றுளான் ஆதலின் அவனில்லாக் காலத்தில் ஒப்பனை செய்து கொள்ளுதல் உயர்குல மகளிர்க்கு மாண்பன்று என்னும் எண்ணமுடையாளாய்,

முன் முத்தாரம் தாழ்ந்த தன் மார்பிலே, மங்கலநாண் ஒன்றுமட்டுமே தாழ, பொற்றொடி இருந்து பொலிவு பெற்ற முன்கைகளில் அவற்றிற்குப் பதிலாகச் சங்கால் இயன்ற சிறுவனாயல் அணிந்து காப்பு நாணையும் கட்டி, பூத்தொழிலால் பொலிவுற்ற சிறந்த துகிலை நீக்கிவிட்டு, மாசேறிய தூல் ஆடையை அணிந்து, எண்ணெய் இட்டுக் கோதி முடியாமையால் நெற்றியில் வீழ்ந்தலையும் தலையிரையும், மகரக் குழைகிடந்து மாண்புற்ற இடத்தில் சிறுதாளுருவியைப் பெற்ற காதுகளையும், வாளை மீனின் பிளந்த வாயைப் போன்ற மோதிரத்திற்குப்பதிலாக முடக் கென்னும் சிறுமோதிரம் கிடக்கும் விரலினையும் உடையளாகி, நரை திரை உற்று நல்லறிவு பெற்று விளங்கும் செவிலித் தாய்மார்கள் அவள் பால் வந்து ஏதோ காரணம் கூறி, “நின் இன்துணையோர் இன்னேவருகுவர்” என்று இனிய வார்த்தைகள் உரைப்பவும் அவற்றைக் கேளாது மிகவும் கலங்கி, கட்டிலின் மேல்விதானத்தில் மெழுகு படாத்தில் எழுதியுள்ள திங்களின் பக்கத்திருக்கும் உரோகினியைப் பார்த்து, “நாமும் உரோகினியைப் போன்று தலைவரைப் பிரியாமல் ஒன்றியிருக்கப் பெற்றிலோமே” என்று சிந்தித்துப் பெருமூச்செறிந்து, கண்களினின்றும் ததும்புகின்ற நீரைத் தனது சிவந்த விரலால் எடுத்துத் தெறித்துத் தோழியர் உறக்கம் உண்டாகுமாறு அடிகளைத் தடவிக் கொடுக்கவும், உறங்காது, ஓவியம் போல் அசைவின்றி தனித்துத்துயர்உற்றுத் தவிக்கும் அன்பாற் சிறந்த அரிவைக்கு, அவள் பிரிவுத்துயர் தீருமாறு,

பகையரசர்களுடைய யானைப் படைகளைக் கொன்று அழித்துப் பின் அப்பகையரசர் வாட்களால் போழப்பட்ட விழுப்புண் பெற்ற வீரர்களைக்கண்டு அன்புரைகூறி ஆற்றிச் செல்லும் பொருட்டு, விளக்குகள் குளிரந்த வாடைக்காற்று அடிக்குந்தோறும் அசைந்து தெற்கு நோக்கி எழுந்து சாய்ந்து எரிய, தலையில் வேப்பந் தாரையும், தோளில் வேற்படையினையும் உடைய படைத் தலைவன், புண்பட்ட வீரரைக் காட்டிக் கொண்டே முன்

செல்ல, வழியிலே சேற்றிலே வரிசையாக நிற்கும் குதிரைகள் உதறுகிற துளிகள் தன்மீது தெறிப்பவும், இடத்தோளினின்றும் நழுவி வீழ்கின்ற தன் மேலாடையினை இடப்பக்கத்தே அணைத்துக்கொண்டு, வலக்கையினை, வாளெடுப்பான்வேண்டித் தோள்மீது வைத்துக்கொண்டே வெண்கொற்றக் குடை தன்மீது விழும் மழைத்துளிகளை மறைக்க நடந்துசென்று, புண்பட்ட வீரர்களுக்கு மனம் மகிழும்படி முகமலர்ந்து இன்னுரை பலகூறி அவர்களைப் போர்த்தொழில் ஒழிந்து இனிதிருக்குமாறு செய்து, நள்ளென்னும் ஓசை மிகும் நடுயாமத்திலும் உறக்கம் கொள்ளாது பாசறையினைச் சுற்றிச் சுற்றிவரும் வேந்தன், சேரன் செம்பியன் முதலாய பலரோடு மாறுபட்டு மேற்கொண்ட போர்த்தொழில் அவனுக்கு வெற்றியைத் தந்து இப்பொழுதே முடிவதாக! அதையே நான் விரும்புகிறேன்.” என்று வெற்றி மங்கையாம் கொற்றவையைப் பரவினாள்.

நெடுநல் வாடை அளிக்கும் பொருள் இது.

இதில், கூதிர்காலத்துக் குளிரின் கொடுமை கண்டு, கோவலர் கொள்ளும் வருத்தமும், குளிரின் கொடுமை கண்டு அஞ்சுவதினும், பிறந்த ஊரைவிட்டு வேற்றூர் செல்ல வேண்டுமே என அஞ்சும் அவர்கள் உள்ளத்தின் ஊர்ப்பற்றும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன; குளிர் மிகுதியால், கன்றுக்கும் பால் கொடாது கடிய உதைக்கும் கறவைகளின் இயல்பும், எத்துணைத் தெளிவாகக்கூறப்பட்டுள்ளன காணுங்கள்!

பரு ஏர் ஏறுழ் திணி தோள் முடலையாக்கை முழுவலி மாக்கள் என்ற தொடர் ஒலிப்பளவிலேயே அம்மக்கள் எத்துணை அச்சந்தரும் யாக்கையர் என்பதை உணர்த்தும் அழகையும் காணுங்கள்!

கோடைக்கு ஆரம், கூதிர்க்குக் கத்தூரி; கோடைக்கு விசிறி, கூதிர்க்கு அகிற்புகை; கோடைக்குத் நொருவாய்க் கரகத்துக் குளிரீர்; கூதிர்க்குப் பருவாய்த் தடவில் செந்

நெருப்பு : எனக்காலங்களின் தட்ப வெப்ப நிலைக்கேற்ற வாறு வாடும் பழந்தமிழர் வாழ்க்கையின் சிறப்பினையும் காணுங்கள் !

கைவல்கம்மியன் கவின்பெறப் புனைந்த செங்கேற் வட்டம், தொருவாய்க் கன்னல், பகுவாய்த்தடவு, யவனர் இயற்றிய வினைமாண் பாவை, புதுவுதியன்ற மெழுகுசெய் படம் முதலாயின அக்காலச் செல்வச் சிறப்பையும் தொழிலின் துட்பத் தையும் உணர்த்துமாறும் காணுங்கள் !

கணவனைப் பிரிந்த மகளிர் கோலங் கொள்ளுதல் கூடாது மாலைபில் விளக்கேற்றி மலர்தூவி வணங்கல் மகளிர்க்கு அறகு என்ற மகளிர்தம் மாண்புகளும் உரைக்கப்பட்டுள்ளன.

வென்றெழு கொடியோடு வேறும் சென்று புகும் குன்று குயின்றன்ன ஒங்குநிலை வாயிலும், நிலவுப் பயன் கொள்ளும் நெடுவேன் முற்றமும், ஆடவர் குறுகா அருங்கடி வரைப்பும், ஆறுகிடந்தன்ன அகல் நெடுந் தேருவும், வானுற நிவந்த மேனிலை மருங்கின் வேலிற் பள்ளித் தென்வளி தருஉம் நேர் வாய்க் கட்டளையும் அக்கால மக்களின் கட்டடச் சிறப்பை உணர்த்துவனவாம்.

‘ புண்பட்ட வீரர் போருக்குச் செல்லுதல் வேண்டா ’ என்று அன்புரைகூறி அவர்களோடு நள்ளென் யாமத்தும் உறங்காது உறையும் பழந்தமிழர் அரசர்களின் பண்பு எத்துணைச் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது !

மலர்விரிதல் கண்டு மாலைப்போதினை உணரும் மகளிர்தம் அறிவும் அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆயர்தம் ஆனிரைகளைக் கூறுங்கால், “ ஏறுடை இன நிரை ” என்று கூறிய சிறப்பு உணர்த்தற் பாலது ; நாட்டில் நல்ல கால் நடைகள் வேண்டுமானால், அவற்றைத் தோற்று விக்க நல்ல காளைகள் தேவை ; அதை அரசியலார் உணர்ந்து ஆங்காங்கு அத்தகைய காளைகளைப் பேணி வளர்த்து வருகின்றனர் ; இந்த உண்மையைப் பழந்தமிழர்

களும் உணர்ந்திருந்தனர்; காளைமாடுகளைப் பேணி வளர்த்தனர்; அதற்காகவே காளைவிடு விழா, ஏறு தழுவுதல் போன்ற விழாக்களையும் மேற்கொண்டனர்; அவர்களின் இப்பண்பின் விளைவாகவே சிற்றூர் தோறும் இன்றும் காளை மாடுகள், 'கோயில் மாடுகள்' 'பெருமாள் மாடுகள்' என்ற பெயர்களில் ஊர்மக்களால் வளர்க்கப்பட்டு வருகின்றன; இந்த உண்மை அறிந்தவர் தமிழர் ஆதலின், மந்தைகள் தோறும், காளைமாடுகளைக் கொண்டு சென்றனர்; அதனை நன்கு உணர்ந்து "ஏறுகளை உடைய ஆனிரைகள்" என்று கூறிய நக்கீரனார் தம் நுண் மாண் நுழைபுலம் நம்மால் அறிந்து மகிழத்தக்க மாண்புடைய தாமன்றோ!

கழக வேளியீடு: கூடக

பதிப்பார் :

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடேட்,
1/140, பிராட்வே, சென்னை - 1.

தலைமை நிலையம் :

24, கீழைத் தோர்த்தேரு, திருநெல்வேலி.

விலை ரூ. 5-0.

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-1.